

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΕΛΙΔΕΙ

72

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ ΡΟΜΑΝΤΖΟ

ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Η ΑΓΑΠΗ ΠΑΝΤΑ ΝΙΚΑ

Ν°22 **ΑΡΧΕΣ**

Οπισκοπός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ■ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΔΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΕΤΟΣ Α'—ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 22 ■ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΛΕΩΧΑΡΟΥΣ 19, ΟΡΟΦΟΣ Β' ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ Θ' ■ ΑΘΗΝΑΙ 7 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1938

Εμείς, έδω...

...και σ' αλλα...

Από της σκηνής μιάς αθηναϊκής επιθεωρήσεως, έμφανίζεται κάθε βράδυ και ένας συμπαθητικός γαϊδουράκος, ο οποίος έχει το προνόμιον όχι μόνον να δέχεται τα σκανδαλώδη χάδια της πρωταγωνίστριας, αλλά να δρέπη και άφθονα χειροκροτήματα. Το κοινόν μιζάρει τόν τετράποδον πρωταγωνιστήν φρενιτιωδώς και οι ήθοποιοί που... συμπαίζουν μαζί του αναγκάζονται να έπαναλάθουν δύο και τρεις φορές τα κουπλέ.

Είπε περίεργον πως ύστερα από τις τόσες έκδηλώσεις ο γαϊδουράκος δεν τό έπηρε έπάνω του και δεν έσκέφθη κανένα βράδυ να όγκανίση. Διότι τότε, είπε θέβαιον, ότι θα είχε μεγάλα σουξέ και ως ντιέρ...

Διαβάστε τις ρεκλάμες των κινηματογράφων; Όχι; Μά έχετε πολύ άδικο! Η παρδαλή φιλολογία των ευρίσκεται τώρα, όποτε είναι ο συναγωνισμός στις έπαγγελίες των, αυτήν την έβδομάδα προβάλλονται συν θεώ τα έξι φιλμ: "Ενα αλθρινό κομψοτέχνημα", Ένα «κοινωνικό δρασματούχο διαμάντι» (.), Ένα φιλμ «που θα μείνη αξέχαστο στους αιώνας»! Ένα «φιλμ αποθέωσης» και Ένα «μεγαλούργημα».

Πάντα ταύτα δε, συνοδεύονται και υπό της σχετικής σάλτσας, με «λουλούδια που μαραινούνται στον θούρκο», με «γυναικες κακές, που μπαίνουν στη ζωή των άλλων»! και με «ουράνιες μελωδίες που μιλούν στις έρωτιάρες ψυχές» (σίκι!)

Έν τώ μεταξύ, οι άφελείς και ευπιστοι θεαταί παθαίνουν κατά πό κοινώς λεγόμενον μεγάλες λαχτάρες, διότι συνηθέστατα τα διαφημιζόμενα άριστουργήματα είναι εξαιρέτως της πλέον έλειμης μορφής. Διότι—άλλοιμονο!—μέχρι της στιγμής, η αναλογία των καλών ταινιών είναι μόλις 20 %. Με άλλους λόγους, είτε πιστεύει είτε όχι στις διαφημίσεις, Ένας θεατής που θα πάη 100 φορές στον κινηματογράφο, είναι θέβαιον ότι τις 80 θα την πάθη... και θα μετανοήση πικρώς!

Οι έγχώριοι κοσμοπολίται συγγραφείς και οι ποιηταί που στίχουρουν επί μοντέρνων θεμάτων, άς θρηνησουν, Η πρακτική έποχή μας τους άφηρε σε άκόμη Ένα πολύτιμον θέμα από την δικαιοδοσίαν των. Τα έλληνικά τραίνα έπασσαν πιά να σφριζούν κατά την αναχώρησιν των. Οι επίεσται είδοποιούνται τώρα ότι είναι ώρα να επιβιθασθούν από Ένα πεζώτατον μεγαφώνον, διά τοδ όποιου κάποιος σπήκερ τους υπενθυμίζει την σιγήν της αναχωρήσεως.

Και τώρα! Τι θ' άπογίνουν οι κυρίες των ταινιών που άκουαν το σφύριγμα της άτμομηχανής, «σαν Ένα σπαρτακόν άντιλαλον»; Και τί θα γίνουν οι διακρύβρεκτοι κατευδωταί των σταθμών, που ή σφουρίχτρα του τραίνου τους έφαινετο «σαν Ένα ξέσπασμα της νοσταλγίας τους» και σαν «μιά άναγκασθον, άσφαλώς να παραιτηθόν της κακής αυτής φιλολογίας των σφουριγμάτων και θα προσαρμόσουν τους συμβολικούς παραλληλισμούς προς την σημερινήν πραγματικότητα...» Άλλά πως είναι δυνατόν να γίνη φιλολογία με την καταστροφήν και στριγγλίζουσιν φωνήν του μεγαφώνου! Ίδου Ένα δεινόν πρόβλημα διά τους κοσμοπολίτικούς συγγραφείς και διά τους ποιητάς των μοντέρνων έμπνεύσεων...

Μας ρωτούν και ρωτούμε με τη σειρά μας: Γιατί στα προγράμματα των συμφωνικών συναυλιών του Ώδείου Άθηνών χρησιμοποιείται αυτή ή αδιάλλακτη καθαρεύουσα; Τι «δέξυλας» και «πλάγιαλας» και «διέσεις» και «ποικιλιματαί» είναι αυτά που διαβάσει κανείς και που υπερδεδούν ανεπανορθώτως τους άτυχούς άκροατάς, αντί να τους διαφωτίσουν;

Τα αναλυτικά προγράμματα έχουν τον προορισμό, νομίζομε, να διαφωτίσουν τους μουσόφλους, έκείνους που δεν έχουν πολλές μουσικές γνώσεις, για το είδος και τον χαρακτήρα των έκτελουμένων μουσικών έργων. Τα προγράμματα όμως του Ώδείου μας είναι συνήθως στρινά, συντεταγμένα σε μιά άνυπόφορη γλώσσα,

καμωμένη θα έλεγε κανείς από ανθρώπους που ήθελαν να μάς καταπλήξουν με την σοφία τους. Άλλα άκριώς την σοφία αυτήν θα την έκτιμούσαν οι φίλοι της μουσικής καλύτερα άν μπορούσε να γίνη και σ' αυτούς προσίτη—άν δηλαδή ήταν διατυπωμένη απλούστερα και διαγέστερα, δίχως αυτήν την κατάχρησιν των ειδικών όρων της καθαρευούσης, που καθιστά ώρισμένες έπεξηγήσεις πδ δυσνόητες από τα σαν σκριτικά κείμενα.

Κάθε φορά που προβάλλεται μια ταινία με θηρία, οι Άθηνάιοι μεταβάλλονται εις άτρωμήτους κυνηγούς της ζούγκλας. Και συρρέουν συν γυναίκαί και τέκνους διά να ίδούν τους τρομερούς πρωταγωνιστάς των παρθένων δασών να ποζάρουν πρό τοδ φακού και διά να απολαύσουν έκ του άσφαλούς, άναπαυτικά καθισμένου εις τις πολυθρόνας της σκοτεινής αίθουσής όσας τάς συγκινήσεις των μεγάλων έξερευνητικών περιπετειών.

Πολλοί μάλιστα λαμβάνουν και τό σχετικών ήρωικών ύψος όταν μεταδίδουν εις τό άγαστημένον τους θέαμα.

Και για που τό θάλατε, δρε παιδιά; ρώτησε προχθές κάποιος συμπόλιτης δύο νεαρούς φίλους που έχάζουν στην είσοδο του κινηματογράφου.

Πάμε για τα θηρία! άπήνησαν με σταθεράν και άδίστακτον φωνήν.

Και, άτρωμήτοι, προσήλθον εις τό ταμειον και έπληρώσαν τό 25δραχμόν.

Γιατί, άρα γε, τό καλοκαίρι εξακολουθεί να έπιμένει εις τάς έρωτοτροπίας του άρχομένου μηνός Νοεμβρίου; Τα χελιδόνια έχουν φύγει πρό πολλού, οι καταστανάδες έγκατεστάθησαν στις γωνίες των δρόμων, και στις διτρίνες των μεγάλων καταστημάτων φιγούράρουν μεγαλοπρεπώς παλτωμένα τα έυλινά άνδρείκελα, τα όποια—φει!—ζηλεύουν πολλοί άπαλτοι συμπολίται από σάρκα

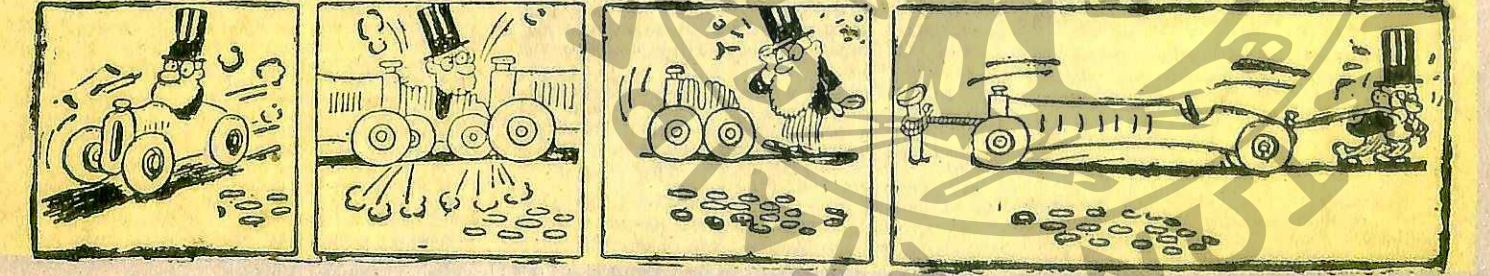
και όστά... Ύποθέτομεν ότι ή καλωσύνη αυτή του καιρού όφείλεται εις λόγους συμπαθείας προς τους άνετοιμούς Άθηνάιους, οι όποιοι προσπαθούν άκόμη να τετραγωνίσουν τον κύκλον των οικονομικών των, διά να προμηθεύθουν τον άπαραίτητον διά την άντιμετώπισιν του χειμώνας ρουχικόν εξοπλισμόν.

Έκτός άν τό όθιμον καλοκαίρι επίζητη να έκδικηθή τις κοσμικές κυρίες, οι όποιες φορτώνται με γουναρικά στις δεξιόσεις και στις πρεμιέρες για να σκάσουν μεν οι ίδιες από τη ζέστη, άλλα και να κάμουν να σκάσουν τις φίλενάδες των που δέν έχουν γουναρικά...

Στη Σύρο—γράφουν οι έφημερίδες—έγινε μέγας σκαμάτος σε κάποιον γάμο, όπου συνέβησαν τα έξι καταπληκτικά, άπίστευτα και σπαράξια κάρδια πράγματα: Η νύφη, την ώρα που έτοιμαζόταν να χορέψη τον χορόν του Ήσιας, κατελήφθη από τάς ώδύνας του τοκετού και έτεκεν έν τώ άμα Έναν ευτραφέστατον μπεμπέ, προτού να προλάβη να βγάλη τα νυφικά της! Φυσικά, ο γαμπρός κατάπληκτος διά την πρωιμιάτην αυτήν γονιμότητα της μελλούσης συζύγου του, έσπευσε να δραπετεύση.

Η Ιστορία όμως δεν έτελείωσεν έως εδώ. Μετά τον τοκετόν της μελλονύμφου, που όπήρε καθ' όλα άσίσος, οι συγγενείς της νύφης έτέθησαν εις καταδίωξιν του έξαφανισθέντος γαμπρού, τον όποιον κατηγορούν ως κυρίως υπεύθυνον διά την παράκαιρον εμφάνισιν του διαδόχου.

Δέν γνωρίζομεν που κατέληξεν ή Ιστορία αυτή, που δέν θα μπορούσε ποτε να την συλλάβη φαντασία μυθιστοριογράφου. Άν όμως τελικώς άνερεθή ή νομισθεί και εξακριβωθή ή εθθύνη του, θα αποδειχθή σοφωτάτη ή συμβουλή του παλαιού εκείνου καλογέρου, ο όποιος εις Ένα φυλλάδιόν του με διάφορα γίαιτρούφια, συνθεόλυε άφέλεστατα ότι: «άν θέλεις να άποκτήσης παιδίον όγλήγωρις, έπαρε γυναίκα έγκυον!»

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΕΙΣΟΜΟΛΟΓΗΣΕΙΣ

Της μόδας

ΣΑΣ βλέπω κακόκεφο Μήπως είσθε άρρωστος;
—Ναι, Είμαι λιγάκι. 'Επ'ηγα στο γιατρό να με κυτάξει και μ'έκαμε ν' άνησυχήσω!
—Τί σας βρήκε;
—Πίσι! —Πίσι! "Ωστε υποφέρετε από πίσι;"

—Ναι αγαπητέ μου...
—Είσθε ντεμοντέ!
—Πώς είπατε;
—Είπα πως είσθε ντεμοντέ! "Η πίσις δεν είναι πιά της μόδας. "Ηταν πρόπερσι και τράβηξε ή μόδα της ως πέρσι το χειμώνα. Τώρα όμως ή μοντέρνα ασθένεια είναι οι άμοιβάδες. "Ενας κύριος καθώς πρέπει, όφείλει όπωσδήποτε να υποφέρει από άμοιβάδες. "Όλος ό καλός κόσμος πάσχει από μοιβάδισιν...
—Και τό λέει;

—Και βέβαια, τό λέει. Και μάλιστα εύχαριστείται γι' αυτό. "Αφηγείται τούς πόνους που ύφίσταται, ανακοινώνει τά φάρμακα που παίρνει, τη διαίτα που ακολουθεί και βλέπει όλες τις κυρίες και τις ξεσποινίδες γύρω του να τον κυτάζουν μ' ένα ύφος έξαιρετικής συμπάθειας. Μερικοί μάλιστα τον παρατηρούν με φθόνο.

—Φθόνο; Και γιατί;
—Γιατί εκείνος έχει άμοιβάδες κι' αυτοί δεν έχουν. Είναι να μη στενοχωριέται κανείς; Κι' έπήγατε κι' εσείς Χριστιανέ μου, ν' άποκτήσετε πίσι! στίς παραμονές τού 1939!

—Και τώρα τί μου μένει να κάνω;
—Δεν ξέρω. Τουλάχιστον να μη τό λέτε. Ντροπή!
—Θά κάμω κάτι άλλο. Θά πάω στο γιατρό και θα τού πω να μου προκαλέση άμοιβάδες!
—Δόξα σοι ό Θεός! Βλέπω ότι αρχίζετε να γίνεσθε μοντέρνος.
—(Γκάπ-Γκούπ).

ΡΩΜΑΙΟΣ

Καλλιτεχνική ζωή ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

• Ο θίασος της κ. Κατερίνας 'Ανδρεάδου ανεβήσας προ ήμερών την έξμνησιότιμην κομωδιάν τού Σώμεροστ Μώμ "Θά σέ πντρευθώ...".
Πρόκειται περί ενός έργου χαριτωμένου, που έγγίζει πολλές φορές τά βάρια της φάρσας αλλά που δεν παύει να έχη ένδιαφέρον. Ήσαν διαγραφών χαρακτήρων, εύφρεστών. Ψυχολογικήν παρατήρησιν και ένα διάλογον διανοησμένων με τό γνησιώτερον άγγλικόν χιούμορ.
Τό έργον καίτοι άνεπιδομένον πλημμελώς, φέρει πολύ και καταχειροκροτείται, ιδίως ή κ. 'Ανδρεάδου που διαπλάσσει ένα ρόλον κυριολεκτικώς άπολαυστικόν.

• Στο "Μοντιάλ" άνεβήσθη τό παρελθόν Σάββατον ή πολυθρύλλητη επίθεωρησις τών δημοσιολόγων κ.κ. Μαίαντζ και Γιοκαρίνη με τόν τίτλον "Σταχτοπούττα".

Καλλιτεχνική Ζωή

Στό θέατρο Κοτοπούλη, «ΦΡΕΝΙΤΙΣ» Τού Σάρλ ντε Πεύρε Σαπουτ

• Θίασος της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη ένεφάνισε προχθές εις τό άθηναϊκόν κοινόν ένα δράμα μεγάλης πνοής, θαυδ. και ανθρωπίνον, που προεκάλεσε ζωηρότατον τό ένδιαφέρον τού κοινού.
Τό κύριον πρόσωπον τού έργου είναι μία γεροντοκορη, ή 'Εστέρ, που, επειδή έχει χάσει κάθε ελπίδα έρωτικής εύτυχίας, μισεί όλους τούς ανθρώπους που την περιστοιχίζουν, γιατί τούς θεωρεί υπεύθυνους γιά την μοίρα της. Μέσα στο θλιβερό περιβάλλον τού έπαρ-χιακού σπιτιού, εξαντλεί κάθε μέρα όλη την μοχληρία της, γιά να κάμη να πονέσουν και οι "Άλλοι. "Ιουρναλεί την μεγαλύτερη αδελφή της που είναι κι' αυτή μία γεροντοκορη και μάλιστα, δυσμορφή, με σκληρά λόγια, είναι αυταρχική με την υπηρέτρια και μισεί την εξαδελφή της Μάρθα, της οποίας άγαπή κρυφα τόν σύζυγο.

Η 'Εστέρ προσπαθεί με κάθε τρόπο να κατακτήση αυτόν τον άντρα. "Υποδοχθεί την Μάρθα να συναντιέται με τόν έρωμένο της και τέλος την προτρέπει να γκαταλείψη την συζυγικήν στέγη, γιά να ακολουθήση τόν άν-θραπο που αγαπά.

Ετσι ή 'Εστέρ απαλλάσσεται από την παρουσία της αντίζήλου της και προσπαθεί με χίλια-δύο μέσα να κατακτήση τόν άσπαιθέντα σύζυγο, τόν Στέφανο, ό οποίος πράγματι την έρωτεύεται.
"Άλλ' ή 'Εστέρ είναι μία παράξενη, περή-φανη και άδίστακτη φύσις. Δεν ένοεί να παραδοθή στον Στέφανο με εύκολία, γιά να τού παρασχη την έγίγιστον πιάς είναι ένα εύ-κολο θύμα.

"Αποκρούει τόν έρωτά του, γιάτι δεν είναι θεαία αν ό Στέφανος την άγάπησε επειδή είναι αυτή, ή επειδή είναι άπλως ή πιο πρό-χειρη γυναίκα που ύπάρχει γύρω του. Άλλά συμβαίνει κάτι άπρόοπτο, που την κάνει να αλλάξει γνώμη. Μία μέρα ένας νέος έικοσι χρόνων της εξομολογείται τόν φλογερό έρωτά του.

Η 'Εστέρ, τότε μόνο αρχίζει να ζή. Καταλαβαίνει πως μπορεί άκομα να αγαπηθή από έναν ολονόητο άνδρα σαν όλες τις άλλες γυναίκες και άποφασίζει να όμολογήση στον Στέφανο ότι κι' αυτή τόν αγαπά.

Και αρχίζει τότε ή μεταμόρφωσις. "Η στυ-γνή, ή αυστηρή και μοχληή γεροντοκορη μεταβάλλεται σε μίαν μαινάδα. Τίποτε δεν μπορεί να την συγκρατήσει στο έρωτικό της τάθος. Είναι γι' αυτήν ή φρενίτις.
Κατηγορεί την μητέρα της ότι θέλει να την έμποδίση να εύτυχήση, επειδή την συμ-βουλεύει να διώξη τόν Στέφανο, άπειλεί ότι θα φύγη μαζί του απ' τό σπίτι γιά να τούς ντροπιάση όλους με ένα σκάνδαλο, τέλος δει-χνεται άποφασισμένη να άμυνθή και να δια-φυλάξη την έρωτικήν εύτυχία που έπείρμενε χρόνια και που τέλος την κατέκτησε.

Άλλά ή μοίσα της δεν θα την εύνοηση ως τό τέλος. Τό ίδιο θρόσθ που περιμένει τόν Στέφανο στο δωμάτιό της, επιστρέφει ή Μάρθα, μετανωμένη, άρρωστη, έλκεινή. Η 'Ε-στέρ κυριολεκτικώς φρενιάζει. Θέλει να την διώξη, να την πετάξη στο όρομο, αλλά... ύ-στερα σκεπτάται πως θάταν καλύτερα να δο-κιμάση άλλη μία φορά την δύναμή της. Θέ-τει τόν Στέφανο πρό τού διλήμματος: Να διαλέξη άνάμεσα σ' αυτήν και την γυναίκα που την εγκατέλειψε.

Είναι μία στιγμή άπειρώς τραγική, που κορυφώνει τό δραματικό ένδιαφέρον τού έρ-γου. Ο Στέφανος προτιμά να κρατήσει την γυναίκα του.

Και ή 'Εστέρ; Τι πρόκειται να κάνη; Είναι αρκετά περήφανη γιά να καταφύγη στην λύ-σι της αυτοκτονίας. Θά προτιμήση να κατα-φύγη και πάλι στο περίλημα της νεογνο-κόρης, να ζαναρρήσθ τό οδυτέρο φάρμα-τοί πόνου και τού μίσους...

Αυτό είναι τό έργο τού Σαπουτ, με λίγα λόγια. Άλλά πρέπει να τό ιδιέτε γιά να καταλάβετε την δύναμή του. Να ιδιέτε πως άναλύονται οι χαρακτήρες, πως τά πάθη τών ήρώων, ζηγούνται και π.οδώνονται με διαίαν ειλικρίνειαν και ώμών ρεαλισμόν και

ΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

'Απολογία

ΜΕΛΑΓΧΟΛΕΙΤΕ καθόλου τό φθι-νόπωρο; "Η συνήθεια αυτό άπαι-τεί. Παραμένει ακόμη άγνω-στόν γιάτι πρέπει, σώνει και καλά, όταν περνά τό καλοκαίρι κι' αρχί-ζουν οι πρώτες ψύχρες, να αισθάνε-ται ό άνθρωπος πλῆξιν, μελαγχολί-αν, κατήφεια, διάθεσιν προς αυτο-κτονίαν και άνάγνωσιν θλιβερών ποιημάτων. Και όμως κάθε άλλο πα-ρά μελαγχολίαν έμπνέει αυτή ή έ-ποχή.

—Νά μελαγχολήσω; Έλεγε κάποιος πολύ λογικός κύριος, όμιλών σχετι-κώς. Για ποιά λόγο; "Ισα-ίσα που είμαι πολύ ευχαριστημένος, γιάτι πέρασε ή φοβερή εποχή της ζέστης. Δεν θά είμαι πιά ούτε ιδρωμένος, ούτε θά σκάω από τη ζέστη, ούτε θα πίνω τριάντα ποτήρια παγωμένο νε-ρό την ήμέρα. "Επειτα δεν κάνει και κρύο, που να με παγώνη και να μου περονιάζη τά κόκκαλα. Τό φθι-νόπωρο είναι μία πολύ όμορφη, εύχα-ριστη και μετριοπαγής εποχή, που αισθάνεται ό άνθρωπος περίφημα τόν έαυτό του, ζή, κυκλοφορεί και άναπνέει σε μίαν άτμόσφαιρα ήπι-ου χαρακτήρος. Τώρα, θά πητε, ότι τά φύλλα τών δένδρων είναι κίτρι-να και πέφτουν. Αί, λοιπόν; "Επειδή πέφτουν τά φύλλα πρέπει να πshaw κι' εγώ σε φρικτή μελαγχολία; Τι φοβερές άνοησίες είναι αυτές; Κατά τη γνώμη μου, οι μόνοι που μελαγ-χολούν είναι οι ποιητάι. Και βέβαια, ήταν διαβόσως τά ποιήματά τους, θά μελαγχολήσω κι' εγώ, και θά νοιώ-θω μεγάλη λύπη στην ψυχή μου. Μά όχι γιά τό φθινόπωρο, αλλά γιά λο-γαριασμό τών ποιητών... Πώς να μη μελαγχολή κανείς όταν σκεπτάται πως ύπάρχουν και άδιόρθωτοι ποιη-ταί στην εποχή μας, που έπιμένουν να μάς κάνουν να νοιώθωμε αίσθηματά αντίθετα προς τις ψυχικές μας έπι-θυμίες; Συμπεράσμα: Θάνατος εις τούς ποιητάς, και ζήτω τό φθινό-πωρον!

ΙΩΝ

Καλλιτεχνική ζωή ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

• Έντός της εβδομάδος από τόν νέον θίασον "Ηρόδς Χαντά — Πρινέα — Πατρικίου, άνα-βήσεται στο "Δημοτικόν" Πειραιώς ή νέα όπερέττα "Γκόλφω" κατά διασκευήν τού "Ο-ρέστη Λάσκου, με πρωτότυπη μουσική τού μαέστρου Γ. Βιτόλη.

Η "Γκόλφω", ως γνωστόν, έπαίχθη τό κα-λοκαίρι στην "Αλεξάνδρειαν με τερασσίαν έ-πιτυχίαν.
Ο διαλεχτός ποιητής Λάσκος, κατάρθωσε με την διασκευή του να χαρίση στο έλαφρόν μουσικόν θέατρον ένα έργο, τό όποιον θα μεί-νη άξέχαστο γιά τη βροσία του, τη χάρι του και τη λεβεντιά του, βοηθούμενος σ' αυτό από την πραγματικώς υπέροχην έλληνικήν μου-σικήν τού μαέστρου Γ. Βιτόλη.

Πώς ή συγκλονιστική αυτή τραγωδία μάς δείχνει τα ανθρώπινα ένστικτα σε όλην την άγρίαν των εκδηλώσιν.

Η κ. Κοτοπούλη στον ρόλο της 'Εστέρ, είναι ή μεγάλη τραγωδία που έννοιασσε στο κ' έα χρόνια. Οι λοιποί ήθοποιοί παίζουν όσο μπορούν καλύτερα, ακολουθώντας τα παράδειγμά της και συμβάλλοντας στην έπι-τυχία τού έργου αυτό που τό άμέσως μά-τις τό έλληνικόν θέατρον.

ΜΑΝΟΣ ΣΑΦΑΡΙΚΑΣ

Τι άποκαλύπτει ό άγγλικός τύπος Ο ΕΛΛΗΝ ΙΑΤΡΟΣ ΠΟΥ ΕΝΙΚΗΣΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

'Ανεκάλυψε τό μυστικό της ζωής

• Ι άγγλικές έφημερίδες άφηγούνται την καταπληκτική ιστορία ενός "Ελληνος Ιατρού, ό όποι-ος διαμένει στο Λονδίνο και είναι τώρα ό άνθρωπος της ήμέρας. Οι δημοσιογράφοι τόν πολιορκούν και τού ζητούν συνεντεύξεις, τό κοινόν ένδιαφέρεται γιά τόν τρόπο της ζω-ής του, οι έπιστήμονες τόν παρακο-λουθούν. "Ιδού πως περιγράφει την ιστορία του μία άγγλική έφημερίς:

«Σ' ένα άπόκεντρο δωμάτιο μιάς πολυκατοικίας τού Χόλλαντ Πάρκ ζή ένας Ιατρός, ό όποιος Ισχυρίζε-ται ότι άνεκάλυψε τό μυστικό της ζωής και έλπίζει να τό άποδείξη. Ζώντας ό ίδιος μέχρις ότου γίνη 165 έτών, δηλαδή μέχρι τού 2003. Ο Ιατρός αυτός είναι ό δρ. Παύλος Κον-ταξόπουλος, ένας άσπρομάλλης, ά-σπρογένης μελετητής τών αρχαίων φιλοσόφων της πατρίδος του. Ο "Ελλην αυτός κατά τά τελευταία 30 έτη έμελέτησε την τέχνη της μα-κροβιότητος — με έλάχιστον όριον ζωής τά εκατό έτη — έπισκεπτόμε-νος αιώνοβίους και "νεωτέρους" ά-κόμη, ηλικίας... μόλις 90 έτών και συζητώντας μαζί τούς τό μυστικόν της παρατάσεως της ζωής. Από τις άνακαλύψεις και τις μελέτες του, από τις έρευνές του και τις συζητή-σεις με τούς μακροβιούς έσχημάτισε τελικώς δικές του ιδέες περί ζωής και ήδη λέγει ότι δεν βλέπει κανέ-να λόγο γιάτι να μη ζήση ακόμη πολλά χρόνια — είναι τώρα εκατό έ-τών — ώστε να γίνη ό γεροντότερος άνθρωπος τού κόσμου.

Ο "Αγγλος δημοσιογράφος, ό ό-ποιος τόν συνήντησε και τού πήρε την δημοσιευμένη στην άγγλικήν έφημερίδα — την όποιαν μεταφρά-ζομε — συνέντευξ., γράφει τά εξής:

«Επερίμενα επί δυό ώρες τόν "Ελ-ληνα Ιατρόν στην ύγρη γωνία της όδοϋ Κουήνσλαντ τού Χόλλαντ Πάρκ, λίγα βήματα έξω από την πο-λυκατοικία όπου διαμένει. Μετά δυό ώρες ό δρ Κονταξόπουλος έμφανί-σθηκε, προχωρώντας μόνος, με ά-σφαλή βήματα, παρά τά εκατό χρό-νια του και μολονότι είχε ήδη διανύ-σει 16 χιλιόμετρα εκείνη την ήμέρα. Τέ μάτια του είναι ζωηρότατα και διαπεραστικά — δεν φορεί γυαλιά ούτε όταν διαβάζη — και ή άκοη τού είναι λαμπρά.

«Εμείναμε όρθοι σ' αυτή την γω-νία και συζητήσαμε την τέχνη της ζωής: εκείνος, είναι εκατονταετής γέ-ρος, πρόθυμος να ζήση ακόμη έναν αιώνα και εγώ, ένας νέος κατά ογ-δόνα χρόνια νεώτερός του, και με την ίδια διάθεσι να ζήσω.

—Μπορείτε να ζήσετε έως ότου να γίνετε εκατό έτών, μου έλεπε. Οι κανόνες είναι απλοί. Πρώτον, πρέπει να ζήτε μία ζωή δράσεως. Πρέπει ν' άσκήσθε. Καθ' όλο τόν βίο μου έ-πίστεψα στην δραστηριότητα. "Ελ-πίζω μετά τρεις ή τέσσερις μήνες, τόν "Ιανουάριο ή τόν Φεβρουάριο, να έπιστρέψω στην "Ελλάδα γιά να έρ-γασθώ γιά τούς πτωχούς. "Υπάρχουν

πολλές ασθένειες στίς λαϊκές τάξεις και θέλω να προσφέρω τις υπηρεσί-ες μου. "Αφού έργασθώ στην "Ελλά-δα, σκοπεύω να έγκατασταθώ στην "Αμερική, όπου θα άσκήσω τό έπάγ-γελμά μου. Είμαι πτωχός και θα χρειασθώ χρήματα γιά τά γεράμα-τά μου, τά όποια πρέπει να κερδί-σω εργαζόμενος. Πιστεύω σταθερά στην φυσική θεραπεία. Με τά χέρια μου έθεράπευσα πολλούς, τούς ό-τοιους οι συνάδελφοί μου είχαν κα

Ο "Ελλην Ιατρός
Δρ Παύλος Κονταξόπουλος

ταδικάσει ως πάσχοντας ανιάτως. Ο καθένας μάς έχει κάποιαν ποσότη-τα θεραπευτικής δύναμεις, άλλοι περισσότερο, άλλοι λιγώτερη. "Εχω αυτή την δύναμη και διά της μαλά-ξεως και της χειροπρακτικής μπορώ να θεραπεύσω πολλές ασθένειες και να καταπραύνω τούς πόνους. Από την εποχή που ήμουν νέος στη Σμύρ-νη και στας "Αθήνας, όπου έσοψά-σασα Ιατρική στο Πανεπιστήμιο, ή-πηρεξα μέγας πεζοπόρος. Γιά να δια-τηρήτε την ύγεια, την έλαστικότητα

και τις δυνάμεις σας, πρέπει να βα-δίσετε τουλάχιστον δέκα χιλιόμε-τρα την ήμέρα: Η πεζοπορία αυτή είναι ή καλύτερη άσκησης που μπο-ρείτε να κάμετε. Πρό 15 έτών, όταν ήμουν 85 χρόνων και μελετούσα πως να γίνω αιώνοβιος, έδοκίμασα την άντοχή μου και τη δύναμη της θε-λήσεώς μου. "Επερπάτησα επί 260 χιλιόμετρα, χωρίς ύπνο ούτε τροφή, από τό Λονδίνο ως την "Οξφόρδη και κατόπιν στην περιοχή της τελευταί-ας αυτής πόλεως, γιά να την μελε-τήσω. Κατά τό τελευταίο στάδιο της μακράς αυτής πεζοπορίας μου, επί δυό λεπτά αισθάνθηκα μία τόσον ό-ξεϊα κατάπτωσι και άπόγνωση, ώστε θέλησα να πέσω μπρος στο πρώτο αυτοκίνητο που θα έπερνούσε γιά να σκοτωθώ. "Άλλ' ή λιποθυμία αυ-τή διήρκεσε μόνο δυό λεπτά, κατόπιν έπέρασε έντελώς και ήμουν σε θέσι να πεζοπορήσω επί πολλά χιλιόμε-τρα ακόμη. Πιστεύω ότι αν ήταν να πεθάνω, θα πέθαινα τότε. Η τροφή έχει μεγίστη σημασία. Να τρώτε μόνο ό,τι χωνεύετε και δέχεσθε εύ-χαρίστως, να μην τρώτε όμως ποτέ πολύ. Να τρώτε κρέας δυό φορές την ήμέρα. Να κοιμάστε όκτώ ώ-ρες πλήρεις κάθε νύχτα, τό σπου-δαιότερο όμως είναι να είσθε ζεστοί στο κρεβάτι. Πριν πλαγιάσετε να παίρνετε ένα ποτηράκι κονιάκ, που ύποβοηθεί και τονώνει την κυκλοφο-ρία τού αίματος.

Με μία λάμψη στα μάτια του — προσθέτει ό "Αγγλος δημοσιογρά-φος — ό εκατονταετής έργνης μου έδωκε τις οδηγίες, που θεωρεί ως τις πλέον ζωτικές: τις σχετικές με τό γυναικείο φύλο.

—Νά είσα προσεκτικός, παιδί μου. "Εάν θέλεις να ζήσης μέχρι της ή-λικίας τών 100 έτών, άπόφυγε τις γυναίκες. "Εγώ έζησα εκατό χρό-νια και είμαι σε θέσι να γνωρίζω. Γύμνασε και ρύθμισε τις σκέψεις σου σύμφωνα με τις κατευθύνσεις της αρχαίας έλληνικής φιλοσοφίας: ό "Αριστοτέλης και ό Πλάτων ήσαν μενάλιο άνδρες.

Ο δρ Κονταξόπουλος, ό όποιος συμπληρώνει τό εκατοστόν έτος της ηλικίας του έντός τού Νοεμβρίου, εισέρχεται, όπως λέει ό ίδιος, στο δεύτερο στάδιο τού γήρατος. Τό πρώτο στάδιο είναι μεταξύ 70 και έ-κατό έτών, τό δεύτερο μεταξύ 100 και 130 και τό τρίτο μετά τά 130. Και ό "Ελλην Ιατρός φρονεί ότι τό δεύτερο στάδιο τού γήρατός του, αή είναι πολύ περισσότερο εύχριστο από τό πρώτο.

Αυτή είναι ή ιστορία που δημοσι-εύει ή άγγλική έφημερίς. "Ασφαλώς περίεργη και πρέπει να περιμένωμε έως τόν Φεβρουάριο, όταν ό Μαθου-σάκος συμπατριώτης μας θά έλθη, όπως λέει, στην "Ελλάδα, γιά να την έξασκισώμε.

Γ. Μ.

ΣΤΑ ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

ΣΤΗ Ρώμη, μέσα στη Σύγκλητο, ο Βρούτος και ο Κάσσιος τράβηξαν τα σιλήτα κι' έσκώτισαν τον Ιούλιο Καίσαρα, το 44 πρὸ Χριστοῦ.

Αλλά, στην Ελλάδα ήταν γραφτό να μεταφερθῇ ὕστερ' ἀπὸ δύο χρόνια ὅλη ἡ δραματική συνέχεια τοῦ ἐγκλήματος.

Γιατί, οἱ φονιάδες, μολον- ὅτι θεωροῦσαν ἐντελῶς θέ- θαιο ὅτι τοὺς περιμένε ἀπο- θέωσης μετὰ τὴν πράξι- τους, δὲν πρόλαβαν ὅμως νὰ καταλάβουν τὴν ἐξου- σία, καὶ ὁ Μάρκος Ἀντώνιος τὰ κατάφερε ψυχολο- γικῶς νὰ συγκινήσῃ τὸ πλῆθος ὑπὲρ τοῦ μεγάλου νεκροῦ καὶ νὰ τὸ ἐξεγερῇ ἐναντίον τους. Πῆρε, λοι-

πόν, αὐτὸς τὴν ἀρχὴ στὰ χέρια του, τὴ μοιράστηκε μάλιστα μετὰ τὸν Ὀκταβί- α-νό, τὸν κατόπιν Αὐγουστο, καὶ στὴν πρώτη εὐκαιρία ἔβαλε σ' ἐνέργεια τὸ σχέ- διό του νὰ ἐξοντώσῃ τοὺς ὁλοφόνους τοῦ προστάτη του.

Ὁ Βρούτος, φεύγοντας ἀπὸ τὴν Ἰταλία γιὰ νὰ γλυτώσῃ, εἶχε σκοπὸ νὰ ὀργανωθῇ ἀπὸ μακριὰ καὶ ἀργότερα νὰ ἐπιτεθῇ μετὰ ὅλα του. Στὴν Ἀθήνα ὁ κόσμος ἐξ ἀρχῆς ἦταν κα- τὰ τοῦ Καίσαρος. Τρεῖς χι- λιάδες Κρητικοί — μοναδι- κοὶ τοξότες — τὸν εἶχαν χτυπήσει στὰ Φάρσαλα ἀ- κολουθώντας τὸν Πομπήιο. Τὴν Ἀθήνα συνεπὶς διάλε- ξε κι' ὁ Βρούτος τώρα γιὰ καταλλήλοτόρο του κατα- φύγιο. Μ' ὅλο τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχαν οἱ Ἕλληνες, ὑπόδουλοι, νὰ τὰ θάλουν φανερά μετὰ τὴν κοσμοκρά-

τειρα Ρώμη, ἔκανον στὸ φυγάδα Βρούτο ἀποθεωτι- κὴ ὑποδοχὴ καὶ τοῦστησαν καὶ ἀνδριάντα πλάι σ' ἀ- γάλματα τοῦ Ἀρμόδιου καὶ τοῦ Ἀριστογείτονος. Κατὰ χιλιάδες πῆγαιναν μαζί του οἱ ἐθελοντές. Ἔτσι, ὁ Βρούτος ἐγινε εὐκόλα κύ- ριος σὲ ὅλη τὴν ἑκτασί τῆς χώρας, ἀπὸ τὴν Ἠπειρο- ὡς τὴ Θράκη, κι' ἀπ' τὴ Μακεδονία ὡς τὸ Ταῖναρο! Τότες, ἐπῆγε ἕνα ταξίδι, ἀ- πέναντι στὴ Μικρασία, ὅ- που κυριαρχοῦσε ὁ συνένο- χος του ὁ Κάσσιος, νὰ συνηνοθεῖν γιὰ τὴν κοι- νοπραξία τους. Γιὰ νὰ θροῦν χρήματα, ποὺ τοὺς ἤταν ἀναγκαίτητα — τοὺς ἔ- λειπαν ὅπλα, πλοῖα, τρόφι- μα — ἀναγκάστηκαν νὰ ληλατήσουν τὴ Ρόδο, ποῦ- ταν πλούσιο νησί, καὶ λέ- γεται μάλιστα ὅτι ὁ Βρου- τος ποὺ εἶχε αἰσθηματικὴ ψυχὴ καὶ δὲν ἦταν σκλη- ρόκαρδος σὰν τὸν Κάσσιο, εἶπε σὲ μιὰ τέτοια στιγμή στὸ φίλο του:

— Τί τὰ θέλεις! Δὲν βλέ- πεις ποῦ καταντήσαμε; Προτιμώτερο ν' ἀφήναμε νὰ ζήσῃ τὸν Καίσαρα!

Στὶς Σάρδεις οἱ δύο νέοι συγκέντρωσαν τὰ ἀ- φθονα πλούτη τῆς λείας τους. Κι' ἐξεκίνησαν γιὰ τὸν Ἑλλήσποντο. Λογάρια- ζαν ὅτι θὰ μπορέσουν νὰ- χουν τελικῶς ἑκατὸ χιλιά- δες ἀνδρες καὶ εἰκοσὶ χι- λιάδες ἄλογα καὶ νὰ συν- τηροῦν γιὰ ὅσον καιρὸ ἡ- θελαν αὐτὴ τὴ δύναμι. Ὁ Κάσσιος λογάριαζε ὅτι θά- διναν προκαταβολὴς ἀπὸ δέκα χιλιάδες δραχμὲς (αὐ- τὸ ἦταν τὸ νόμισμα) σὲ κάθε συνταγματάρχῃ, ἀπὸ πέντε χιλιάδες σὲ κάθε λο- χαγὸ καὶ ἀπὸ δύομιση σὲ κάθε πεζὸ καὶ ἵππεα. Εἶχε χαρακτηρὰ ὠμὸ καὶ θασι-

ζότανε ὁλοκληρωτικὰ στὴν ὀλικὴ ἰσχὺ. Αὐτὸς εἶχε πα- ρασῦρει ἄλλοτε τὸ Βρούτο στὴ συνωμοσία. Χλωμὸς καὶ ξερακιανὸς, πεισματά- ρης καὶ μοχθηρὸς, εἶχε ἀ- πόφασι νὰ πάῃ μπροστά, καὶ τὰ ἀθέμιτα μέσα δὲν τὸν ἐμποδίζαν. Ὁ Καίσαρ τῶς ὑποπτεῖτο ὅτι ἀπ' αὐ- τὸν θὰ πῆγαινε. Τῶλεγε καθαρὰ:

— Δὲν τοὺς φοβᾶμαι τοὺς στοργυλοπάχουλους. Οἱ κιτριναρῆδες εἶνε ἐπικίνδυ- νοι.

Τὸ Βρούτο ὁ Κάσσιος τὸν εἶχε φέρεϊ στὸ φιλότιμο. Τοῦβαζε ἀνώνυμα γράμμα- τα ἀπάνω στὸ γραφεῖο του, τοῦλεγαν: — «Βρούτε, δὲν ντρέπεσαι νὰ μὴν τολμᾷς; Ὁ λαὸς περιμένει ἀπὸ σένα. Κρίμας τὸ μπῶσ σου!»

Τέτοιες κουβέντες, ἀνα- μνηστικές, μετὰ τὴ φρίκη τῆς τύψεως, ἐπιάναν μετὰ τῆς αὐτῆς τῆς στιγμῆς πὺ θάδιζαν μετὰ τὰ σχέδια νὰ ἐπιβληθοῦν καὶ νὰ δικαιω- θοῦν γιὰ ὅ,τι ἔκαναν. Μιὰ νύχτα, στὴν Ἀθῶδο ποὺ σταμάτησαν κι' ἔστησαν τὶς σκηνές τους νὰ κοιμηθοῦν, ὁ Βρούτος, πετάχτηκε ξά- φνου ἀπὸ τὸν ὕπνο του κι' ἔβαλε τὶς φωνές. Δὲν ἦταν καθόλου δειλός. Ἀλλά, εἰ- δε ὅραμα κι' ἐταράχτηκε τρομερά. Μιὰ σκιά μπρο- στά του ἐπῆρε σιγά-σιγά τὴ μορφή τοῦ Καίσαρος μετὰ τὸ χαμόγελο ὅλο στοργῇ καὶ συμπάθεια, ὅπως ἦταν στὸ Βρούτο πάντοτε. Ὁ Βρούτος θυμήθηκε ἀμέσως τοὺς σιγίμους. Τὴ μιὰ ὅταν ὁ Καίσαρ δὲν ἤθελε νὰ θῆ- ἑκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἀπ' τὸ σπιτί του, γιὰ τὸν εἶχε προειδοποιήσῃ μιὰ μάγισ- σα ὅτι δὲν θὰ ξαναγύριζε· κι' ὁ Βρούτος τὸν πῆρε μπράτσο καὶ τοῦδωκε θάρ- ρος, τὸν ἀνέγκασε νὰ πᾶνε παρέα, στὴ σφαγὴ ποὺ τὸν πρόσμενε. Καὶ τὴν ἄλλη, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, ποὺ ὁ Καίσαρ ἐνῶ ἔβγαλε τὸ μα- χαίρι του ν' ἀντισταθῇ, ἀν- τικρύζει καὶ τὸ Βρούτο ἕνα μετὰ τοὺς κακούργους νὰ θέ- λῃ νὰ θαρρέσῃ κι' ὁ ἴδιος κι' ὁ Καίσαρ ἐσταμάτησε, ἔπεσε τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ χέρι του, καὶ, πεθαίνοντας, πρόφερε μετὰ παρρησίαν:

— Καὶ σύ, μωρὲ Βρούτε, τὸ δικό μου παιδί; ... Μὲ τὰ ξεφωνητὰ τοῦ Βρούτου, ἐξπνῆσε κι' ἔτρε- ξε στὴ σκηνὴν τοῦ ὁ Κά- σσιος μ

— Τί ἔπαθες καὶ κάνεις σὰ μωρὸ;

— Εἶδα ἕνα φάντασμα!

Ὁ Κάσσιος γέλασε σαρ- καστικῶς:

— Καὶ τί σοῦ εἶπε ἡ σκιά;

— Ὅτι θὰ μὲ ξαναβῆ- στοὺς Φιλίππους! Ποῦ εἶνε οἱ Φιλίπποι;

— Στὰ χρυσωρυχεῖα τῆς Μακεδονίας, καὶ ἂν προτι- μᾷς πάμε κατ' εὐθείαν ἐ- κεῖ, νὰ θεσθαῖωθῃς μιὰ γιὰ πάντα ὅτι τὰ δνείρα εἶνε κουραφέζαλα.

Αλλά, ἀμέσως μόλις πά- τησαν στὰ χῶματα τῆς Θράκης, ἀγγελιαφόροι ἤρ- θαν λαχανιασμένοι καὶ εἰ- δοποίησαν τοὺς δύο ἀρχη- γοὺς ὅτι οἱ ἐχθροὶ τους, οἱ συνύπατοι τῆς Ρώμης καὶ κληρονόμοι τοῦ Καίσαρος, ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ὀκτά- βιος, εἶχαν στρατοπεδεύ- σει κοντὰ στοὺς Φιλίππους μετὰ τοὺς λεγεωνῶνες τους. Ἦ- σαμε ἑκατὸ χιλιάδες στρα- τὸ εἶχε καὶ ἡ δική τους ἀρ- μάδα.

Ὁ Βρούτος ἔμει- νε κατὰπληκτος, φαίνεται δὲ ὅτι καὶ ὁ Κάσσιος στε- νοχωρήθηκε ἀρκετά, γιὰ τὴν ἐπιβουλήν των χιλί- ρες νὰ πῆγαιναν αὐτοὶ πρὸς τὴν Γάμψ γιὰ τὸν πό- λεμο, παρὰ νάρθουν οἱ ἄλ- λοι ἐδῶ. Ὡς τόσο, ἔλαβαν μέτρα στρωτηγικά, προ- σπαθώντας νὰ μὴ χάσουν τὴν ψυχραιμία τους. Ὁ τι εἶχε γίνῃ μετὰ τὸν Καίσαρα καὶ Πομπήιου στὰ Φάρσα- λα τῆς Θεσσαλίας πρὸ ἐ- ξαιτίας, θὰ ξαναγινότανε πάλι στοὺς Φιλίππους σή- μερα, μετὰ τὴ διαφορά ὅτι ἦ- σαν ζευγάρια οἱ ἀντιζήλοι. Βρούτος καὶ Κάσσιος ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη Ἀντώνιος καὶ Ὀκτα- βιανός. Κατὰ τὰ ἄλλα, τὰ ἴδια ἀκριβῶς, τὰ ἴδια μίση, ἀντίθεσι σὲ φιλοδοξία καὶ σὲ συμφέροντα, πανομοιό- τυπα.

Πρῶτα-πρῶτα, δόθηκε διαταγὴ στὸ στόλο — ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Ὀκτάβιος δὲν εἶχαν καθόλου καρά- βια — ν' ἀποκλείσῃ τὸν ἐχθρὸ ἀπὸ τὴ θάλασσα. Καὶ χωρὶς καιρὸ γιὰ χάσιμο, κύτταξαν τὸ τοπίο προσέ- χτικὰ: Ὁ Βρούτος μετὰ τὸ μισὸ στρατὸ ἔπιασε τὸ ὕ- ψωμα λόφου μετὰ τὸν ἄλλο ἀπόστασι τριῶν χιλιομέ- τρων ὁ Κάσσιος ἕνα ἄλλο ὕψωμα λόφου μετὰ τὸν ἄλλο μισὸ στρατὸ. Ἀπὸ τὶς πλη- ροφορίες τῶν κατασκόπων καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πλῆθ- σμοῦ ποὺ συμπαθοῦσε ἀνα- φανδὸν τὸ Βρούτο καὶ τὸν Κάσσιο, ἔμαθαν ὅτι ὁ νεα- ρώτατος διάδοχος Ὀκτά- βιος εἶχε πέσει ἀρρωστος καὶ ὅτι ὁ Ἀντώνιος, μόνος ἀρχηγός, ὑπέφερε θλέπον- τας τὸ στρατὸν τοῦ νὰ πει- νᾷ ἀπὸ τὴν ἔλλειψι τρο- φῶν — τοὺς ἔπιανε τὶς ἐσο-

διοπομπές ὁ στόλος πλέον- τας ἐξῶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονί- κη, τὴν Καθάλλα, τὸν Ἀ- θῶ. Ὁ Βρούτος πρότεινε στὸν Κάσσιο καὶ μάζεψαν τὸ ἐπιτελεῖο τους σὲ συμ- βούλιο. Ὁ Κάσσιος ἔλεγε:

— Ἀς τοὺς ἀφήσωμε νὰ ρέσωμε. Ὁ μικρός (ὁ Ὀ- κτάβιος) θὰ τὰ τινάξῃ ἀπὸ τὶς κακουχίες, γιὰ τὴν εἶναι ὁλωσδιόλου ἀμάθητος. Ὁ ἄλλος, ὁ αὐθάδης (ὁ Ἀν- τώνιος) θὰ λυώσῃ νησιτικὸς ἢ θὰ φαγωθῇ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες του!

Ὁ Βρούτος ὅμως εἶχε τελειῶς ἀντίθετη ἀπομὴ καὶ τὴν ὑποστήριξε ἀποτελε- σματικά:

— Ἰσα-ἴσα, μοῦ φέρεται ὅτι ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ ἕνας ἀχρηστεύτηκε, κι' ἐπειδὴ οἱ ἄνδρες τοῦ ἐνὶ ἑξῆσι ἡ- μένοι, πρέπει νὰ πείσωμε ἀ- πᾶν τοὺς νὰ τοὺς τῶς κί- σωμε μιὰ ὥρα ἀρχήτερα!

Ἐπειὰ καὶ τὰ δύο! Ὁ Βρούτος βασανίζονταν ἀπὸ τὸν τρόπο τοῦ δράματος καὶ ἤθελε νὰ δώσῃ ἕνα ὀ- ποιόδηποτε τέλος στὴν ἐσω- τηρικὴ τραγωδία του, γιὰ τὴν δὲν βαστοῦσε ἀπὸ τὸν ἐ- λεγχο τῆς συνειδήσεως. Κι' ὁ Κάσσιος τὸ καταλάβαινε κι' ἐξήτοῦσε νὰ κρυώσῃ τὸ πρᾶγμα μετὰ τὸν καιρὸ. Ὁπωσδήποτε, ὁ πόλεμος θ' ἀρχίζε. Κι' ὅπου θῆ!

Πρῶι-πρῶι, αἰφνιδιαστι- κά, τὸ πρωτοπαλλήκαρο τῆς στρατιάς τοῦ Βρούτου καὶ τοῦ Καίσαρος, ὁ ἀρχη- γός τοῦ ἱππικοῦ Μεσσάλας, διέταξε καλπαμὸ, κι' ἐ- φώρμησε ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἴ- διος ἕως μέσα στὸ ἐχθρι- κό στρατόπεδο. Φθάνοντας μπροστὰ στὴν ἡγεμονικὴ κατασκήνωσι τοῦ Ὀκτα- βίου, τὴ θῆκε χιλιστρυπ- μένη ἀπὸ τὰ θῆματα. Κι' ἐξῶ τὸ χρυσοσκάλιστο φο- ρεῖο του! Πίστεψε, λοιπόν, ὅτι ὁ Ὀκτάβιος θὰ σκοτώ- τηκε. Κι' ἐγύρισε πηδών- τας πρὸς τὸ Βρούτο νὰ τοῦ ἀναγγεῖλῃ τὸ εὐχάριστο. Τὸν ἀκολουθοῦσε ἡ ὅλη ὁλ- κληρῇ. Ὁ Κάσσιος ἀντι- κρύζοντας, ψηλά ἀπὸ τὸ στρατηγεῖο του, αὐτὴ τὴν ἐπέλασι, τὴν πῆρε γιὰ θριαμβευτικὴ εἰσβολὴ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τόσο πολὺ δυ- νατὴ ἦταν ἡ προαίσθησις του ὅτι τὸ παιχνίδι τοῦ χά- νονταν, ὥστε μῆκε δια- στικὰ στὴ σκηνὴν τοῦ κι' εἶπε σ' ἕνα σκλάβο ἱππο- κόμο του:

— Ἐχάθηκε τὸ πᾶν! Σκό- τωσέ με στὴ στιγμὴ μετὰ τὸ ὄπλο σου!

Ἀπάνω ὅμως στὸ λόγο, νὰ σου καὶ μπαίνει ὁ Βρού- τος, κραυγάζοντας:

— Κάσσιε, ποῦ εἶσαι; Νι- κήσαμε!

Ὁ σκλάβος εἶχε κῆφαι τὸ λαμπρὸ τοῦ Καίσαρος! Κι' ὁ

Βρούτος εἶδε ἕνα Κάσσιο βουτηγμένο στὸ αἷμα νὰ παραμιλάει πεθαίνοντας:

— Ποῦ βρέθηκες ἐδῶ, Καί- σαρ, ἀφοῦ ἐγὼ σ' εἶχα σκοτώσει;...

Δὲν πέρασαν εἰκοσὶ μέ- ρες — ἀκόμα τὰ μάτια τοῦ Βρούτου δὲν εἶχαν στεγνώ- σει ἀπὸ τὰ κλάματα στὸ πῶμα τοῦ φίλου του — κι' ἐγινε ἡ νέα σύγκρουσις.

Ὁ Ὀκταβιανὸς πρῶτος ἐσπρωξε πέρα τὶς προφυ- λακὰς τοῦ Βρούτου — γι- ατί στὸ μεταξύ εἶχε γίνῃ καλὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστειά του. Κι' ὁ Ἀντώνιος, μετὰ μὴν κωλύσεως, ἐξῶ- σε τὸ στρατηγεῖο τοῦ Βρού- του γιὰ νὰ πᾶσῃ τὸν ἴδιο ζωντανό. Ὁ Βρούτος, ἀκί- νητος, εἶδε πάλι τὸ δράμα τοῦ Καίσαρος. Καὶ μετὰ τὸ ρίγος ποὺ τὸν ἐπίασε σὰν φάνηκε ὁ Ἀντώνιος λίγα μόνον ὀνόματα μπροστὰ τοῦ ἔτρεξε λέγοντας:

— Ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἑαυ- τὸ μου ἀπὸ τὸ μαρτύριο! Ἀλλὰ δὲν εὐχε κατὰ τοῦ, παρὰ τὸ γέρο δασκα- λὸ του, τὸν ρήτορα Στρά- θωνα, ἀχώριστο τοῦ συν- τροφῆ, σὰν πατέρα του.

— Πατέρα! τοῦ φώναξε. Μὴν ἀρῇς. Στῆσε γρήγο- ρα τὸ σπαθί μου στὸ χῶμα. Ὁ ἀσπρομάλλης σόφος τῶκάμει, γυρίζοντας ἀλλοῦ τὰ μάτια του. Κι' ὁ Βρού- τος ἔπεσε μετὰ τὸ σπῆθος τὸ ὄραμα τῆς σφαγῆς κι' ἐ- πνῆσε τὶς φωνές τοῦ ἀπελπι- σμοῦ.

Στὴν Ἑλλάδα ἔφτασε μέσα σὲ γενικὸ πένθος ἡ εἰδησις. Εὐτυχῶς ὅμως ὅτι ὁ Ὀ- κταβιανὸς ἔφυγε γρήγορα γιὰ τὴ Ρώμη, ἀνυπόμονος νὰ γευθῇ τὰ ἀγαθὰ τῆς πατρίδας αἰμαίας του, καὶ στὴν Ἀθήνα κατέβηκε ὁ Ἀντώνιος. Ἀγαποῦσε αὐ- τὸς ἀπὸ ἄλλοτε τὴν ἀρχαία πόλιν καὶ εἶχε φιλικὲς σχε- σεις μετὰ τοὺς κατοίκους τῆς. Κι' εἶται, ὅχι μόνον δὲν ἐμνησικακήσε, ἀλλὰ κι' ἐσκώπησε τοὺς θεσσαυροῦς τοῦ Βρούτου σὲ δωρεὰς δε- ξιά κι' ἀριστερά. Ἔμεινε κάμποσον καιρὸ κάτω ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα νὰ ἐκκου- ραστῇ στὸ γλυκὸ κλίμα τῆς Ἀττικῆς, καὶ δὲν θάφηνε ἀν δὲν τὸν προσκαλοῦσε μετὰ ὅλη τὴν ποτηρία τῆς ἀκατα- νίκητης γοητείας τῆς ἡ Κλεοπάτρα κατεβαίνοντας ἐπιτηδὲς στὴ Συρία ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Ἔτσι μοιραῖα, ἀκολασία τὴν ἀγκαλιάς τῆς πῆγαι- ναν ἕνας-ἕνας μετὰ τὴ σειρά οἱ μεγάλοι ἥρωες, μετὰ τὸ θρίαμβο, σὰν σὲ προθάλα- μὸ γιὰ τὴν ἄλλη ζωὴ.

ΚΩΣΤΑΣ ΑΘΑΝΑΤΟΥ
(Εἰκονογράφος) ΤΑΣΙΟΥ

— Τοὺς αἰχμαλώτους μου,

ΟΙ ΜΥΣΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ο Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ... 'Η ώρα κατάλληλη για ό,τιδήποτε άλλο, όχι όμως και για συνεντεύξεις... Αυτός, τουλάχιστον, είναι ο κανών όταν ο συνεντευξιαζόμενος δεν είναι δημοσιογράφος. 'Όταν όμως έχω να κάνω κανείς με τους μύστας της ελληνικής δημοσιογραφίας τα πράγματα αλλάζουν. Σου δρίζουν συνεντεύξεις στις πιο άπιθανες ώρες... Παραδείγματος χάριν κατά τις δύο μετά τα μεσάνυχτα στην «'Ηθη» ύστερα απ' τις νυκτερινές παραστάσεις. 'Η τα ξημερώματα σ' ένα οιοδήποτε πιστόριο 'Αθηναϊκής έφημερίδας. 'Η, τέλος, απλά ως τα μετάνυχτα σ' ένα οποιοδήποτε γραφείο συντάξεως.

Με τον Πρόεδρο της 'Ενώσεως Συντακτών 'Αθηναϊκών 'Εφημερίδων συνέβη το τρίτο. 'Ο κ. Ζαρίφης μās ώρισε ώρα την δωδεκάτην νυκτερινήν στο γραφείο του του «'Ελευθέρου Βήματος».

— Ποιός σās παρέσυρε να έκλεξετε αυτό το επάγγελμα; είναι η πρώτη έρώτησις που υποβάλλομε στον έκλεκτό δημοσιογράφο.

— 'Ο κ. Ζαρίφης συγκεντρώνεται μερικά λεπτά προτού μās απαντήσει κι' ύστερα μās διηγείται με λίγα λόγια πās άρχισε και πως εξέλιχθηκε.

— 'Από μικρός αγαπούσα αυτό το επάγγελμα, μās λέει ο Πρόεδρος της 'Ενώσεως. Κανείς δεν με παρέσυρε... 'Εγώ μόνος μου το διάλεξα. 'Εν τούτοις μόλις πλείωσα το Ζαρίφειο γυμνάσιο της Φιλιππουπόλεως, ή δημοσιογραφία δεν υπήρξε το πρώτο του επάγγελμα; διωρίσθηκα δημοδιδάσκαλος σ' ένα χωριό της περιφέρειας Καθακλή. 'Εκεί έκαμα τα πρώτα μου βήματα, εκδίδοντας σε πολυγράφο μία αστυρική έφημερίδα: τον «Χαλιότη», τον όποιον ταχυδρομούσα και στας 'Αθήνας. 'Ο θίος του, όμως, υπήρξε σύντομος. Μία μέρα παρεξέτρεψε, κατεσχέθη κι' έτσι έσταμάτησε ή εκδόσις του. Μετά γύρισα στη Φιλιππούπολη, συνεργάσθηκα στην έφημερίδα του Ιατρού Κωνσταντίνου, της οποίας ανέλαβα τελικώς διά συμβολαίου και την διεύθυνσιν. Δεκα-

Ν. ΖΑΡΙΦΗΣ

Πρόεδρος της 'Ενώσεως Συντακτών 'Ημερησίου Τύπου.

θα της διακοπής για να του υποβάλωμε μίαν έρώτησι:

— 'Εμείνατε ποτέ άνεργος;

— Ποτέ, μās απαντά ο Πρόεδρος της 'Ενώσεως Συντακτών. Μπορώ να πώ ότι στο επάγγελμά μου εστάθηκα από τους πιο τυχερούς. Ποτέ δεν έδυσώλησα. Και φυσικά, αυτό όφειλεται στο ότι εργάσθηκα πάντοτε σε μεγάλες και πλούσιες έφημερίδες.

Είναι γνωστόν ότι ο κ. Ζαρίφης έχει στο ενεργητικό του άφθονες έπιτυχίες. Του ζητούμε, λοιπόν, να μās άφηγηθή δυό-τρεις, απ' εκείνες που του έμειναν αλησιμόνιες:

— 'Όταν τόν Σεπτέμβριο του 1928, μās λέει ο εκλεκτός μας συνομιλητής, πήγε ο Βενιζέλος στο Παρίσι για να συναντηθή με τον τότε πρωθυπουργό της Ιουγκοσλαβίας κ. Μαρλιγκοβιτς, κατόρθωσα να στείλω στην έφημερίδα μου τις

επίσεις του Σέρβου πολιτικού πρό των διαπραγματεύσεων. Μία άλλη φορά — ύστερα απ' την εισβολή του Παγκάλου στα Βουλγαρικά σύνορα — είχα έπιτυχει να μάθω το περιεχόμενο της έκθέσεως της διαιτητικής επιτροπής Ράμπολτ, ή οποία είχε καταρτισθή για να ένεργήση άνακρίσεις. 'Η έπιτυχία μου μάλιστα αυτή είχε δυσάρεστες συνέπειες, διότι ό τότε ύπουργός των 'Εξωτερικών Ρούφος διάταξε να με διώξουν και να με συλλάβουν με την κατηγορία ότι... έκλεψα την έκθεσι!

— 'Όταν όμως είδα ότι τα πράγματα έπαιρναν επικίνδυνη στροφή, έσπευσα μόνος μου να παρουσιάσω στας άρχας και ν' αποδείξω την άθωότητά μου. 'Η έπιτυχία μου αυτή όφειλεται στο γεγονός ότι ήξερα άφ' ενός μόν το έρωτηματολόγιο που είχε υποβάλει ή Κοινωνία των 'Εθνών στον Ράμπολτ και άφ' έτέρου τις άπόψεις του ίδιου του Ράμπολτ. 'Επί τή θάσει λοιπόν των δύο αυτών δεδομένων, έπέτυχα να προδλέψω το περιεχόμενο της έκθέσεως της διεθνούς επιτροπής, ή οποία είχε αναλάβει την έπίλυσιν της 'Ελληνο-βουλγαρικής διαφοράς.

— Τέλος, συνεχίζει ο κ. Ζαρίφης, θά σās διηγηθώ ένα χαριτωμένο ανέκδοτο που συνέβη πρό έτών όταν ήμουν άναποκριτής της «'Ηέας 'Αληθείας» της Θεσσαλονίκης. Κάποτε τηλεγράφησα στην έφημερίδα μου, ότι «άνεχώρησε εις την θείαν του όέν Κωνσταντινούπολη νεοδιορισθείς Γενικός Πρόξενος της 'Ελλάδος κ. Πεζάς». 'Όταν έλαβα το φύλλο της «'Ηέας 'Αληθείας», που περιείχε το τηλεγράφημά μου, με κατάπληξιν διάβασα τα εξής:

«'Ελλην Πρόξενος Πεζοπόρος». Αυτή ήταν ή έπικεφαλίς της είδήσεως. 'Όσον άφορρά δέ το κείμενο, έλεγε ότι ο νεοδιορισθείς Πρόξενος της 'Ελλάδος άνεχώρησε... πεζός για να καταλάβη την κανούργια του θέσι. Σάν να μη έφθανε όμως αυτό το άρθροίδιο της «'Ηέας 'Αληθείας», είχε και μία... διαφωτιστική ύποσημείωσις, ή οποία άνέφερε επί λέξει τα εξής:

«'Η όδός 'Αθηνών — Κωνσταντινουπόλεως διέρχεται εκ Θεσσαλονίκης. 'Επομένως οι συμπολίται μας θά έχουν την μοναδικήν εύκαιρίαν να θαυμάσουν τον εύσταλή αυτόν διπλωμάτην — πεζοπόρον κατευθυνόμενον προς την Τουρκίαν!»

Φ. ΠΛΥΤΑΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Ο Δημ. Λαμπράκης.

Πώς να έπιτυχάτε στή ζωή

— 'Ο 'Αμερικανός εκατομυριοχός Ντελ Κάρνεζι, ό όποιος έσχημάτισε την περυσία του από το τίποτε, έξέδωσε ένα πολύκροτο βιβλίο με τον τίτλο: «Πώς ν' άποκτήσας πραγματικούς φίλους και νά έπηρεάσης τους ανθρώπους».

— 'Ο συγγραφέας πιστεύει ότι ό άνθρωπος άναπτύσσει μόνον 10 % από την ικανότητά του ταλέντου του. Και ό στόχος του είναι πως ν' άναπτύξη και τα υπόλοιπα 90 %. Πως όμως;

— Πρώτα — λέγει ό πρωτότυπος 'Αμερικανός συγγραφέας — πρέπει να κάνουμε τους ανθρώπους να μάς συμπαθούν. Και αυτό το κατορθώνουμε όταν δείξουμε — έστω και με φανερό μόνον ειλικρίνεια — ότι ενδιαφερόμεθα για το άτομό τους. Μ' αυτό τον τρόπο μπορούμε ν' άποκτήσουμε περισσότερους φίλους σε δυό μήνες από όσους θ' άποκτήσουμε σε δυό χρόνια προσπαθώντας να προκαλέσουμε το ενδιαφέρον τους για μās.

— Πρέπει να χαμογελάμε. Να είσαι καλός άκροατής, και να ένθαρρύνεις άλλους στο να μιλούν για τους έαυτούς των — για τις δουλειές τους, τις μονωμάνιες τους, την οικογένειά τους. 'Ενας περιοδεύων πλαισιέ, π. χ., ό όποιος μιλά σ' έναν πελάτη μόνο για τον έαυτό του και τα έμπορεύματά του, δεν πρέπει να περιμένη μεγάλες παραγγελίες.

— 'Ο καλύτερος τρόπος για ν' άποδείξη ότι κατέχει το καλύτερο έπιχείρημα είναι, να το άποφύγης. Δείχνει σεβασμό στις γνώμες του άλλου και ποτε να μην του λές πως έχει λάθος.

— 'Αρχισε πάντα τη συζητήσι σου μ' ένα φιλικό τρόπο και δώσε την εύκαιρία στον συζητητή σου να μιλή πάντα περισσότερο. 'Αφήνέ τον να θεωρή την ιδέα του περίφημη. Και φρόντισε πάντα να τοποθετήσαι πλάι του και να βλέπης τα πράγματα με την δική του άποψη. Δείξε άμείριστη συμπάθεια στις ιδέες του και τις έπιθυμίες του. Να επικαλήσαι τα εύγενικά σου έλατήρια και να δραματοποιή τις ιδέες σου. Πάντα άπόφευγε την πρόκληση.

— Μην γκρινιάζετε, συμβουλεύει τους συζήτοους.

— 'Ενας σύζυγος πρέπει να παρατηρή και να θαυμάζει τη γυναίκα του. Να είναι τρυφερότατος, άλλās και άυστηρότατος. Χαδιάρης και λίγο... ύβριστής.

ΥΠΟ Δ. ΨΑΘΑ

ΤΡΑΓΙΚΗ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ως, πονηρέ διαβάτα, πού περνάς έξω από φωτισμένον κοιτώνα νεονύμφων, και τί δεν δάξει το μυαλό σου! 'Η φαντασία σου όργιάζει και αναπαριστάς μέσα στην σκέψιν σου εικόνες συναρπαστικής γραφικότητος πού σε γεμίζουν άνατριχίλαν — άθλιε και κακοηθέστατε διαβάτα!

— 'Ετσι καθώς βλέπεις άπόψε, τρίτην νύκτα του γάμου του 'Αριστέϊδη 'Ατυχούς, έρημικώς κλεισμένα να παντούρητα, άνάμεσα απ' τα όποια όμως άγρυπνεί εύγλωττον φως, μακαρίζεις τον εύτυχή γαμβρόν και λές: «'Ας ήμουν Θεέ μου, στή θέσι του!». Είλαιν μεσάνυχτα. 'Ο δρόμος έρημος. Σκοτεινά όλα τα παράθυρα. Κοιμούνται τον ύπνον του δικαίου οί άνθρώποι. Και μόνο άπλετον φως φωτίζει τα άδιντα της νυμφικής παστάδος. Ξαφνικά όμως, άλίτηριε διαβάτα, ως να έμάτιασες την εύτυχίαν του πλησίον, παρίστασαι μάρτυρας σκηνης άπεριγράπτου. 'Ανυγει με πάταγον το παράθυρον της εύτυχίας, και έξαλλος εμφανίζεται ό εύτυχής γαμβρός, κραυγάζων:

— Βοήθεια!... Βοήθεια!...

— 'Ανάστατος και άναμαλλιασμένος είνε ό 'Ατυχής, γιατί περ' αυτόν και μόνον πρόκειται. Τόν παρακολούθεις έμβρόνιητος. 'Υστερα βλέπεις μία ξεμπράτσωη γυναίκα να τόν άγκαλιάζει, να τόν τραβά με ύφος έντρομον προς τα έντός, κι' ύστερα βλέπεις πάλι τα δυό χέρια να ξανακλείνουν εν θία το παράθυρο. 'Ενόμιζες — άθλιε και κακοηθέστατε διαβάτα — ότι ή εύτυχία κατοικούσε μέσα εκεί στα άδιντα του άντρον τόν νεονύμφων. 'Αντιλαμβάνεσαι εν τών ύστερον δράμα, άποπτεύσαι άκόμη ίσως έγκλημα κι' άπομακρύνεσαι ταχέως μη τυχόν και σου ζητηθή εν καιρώ ή μαρτυρία. 'Αει στόν διάβολον, λοιπόν, και άφρησε μας να διηγηθούμε έξ άρχής την Ιστορίαν.

★

Νύκτα του γάμου τρίτη. Ουδέποτε ήταν άθώωτερος ό 'Ατυχής. Ούτε στις ήμέρες της άσκητικής άπομονώσεώς του ήταν τόσο άγνός, όσο την πονηρή αυτή νύκτα, κατά την όποιαν άλλοι γαμβροί θυθίζονται στην άμαρτίαν ως τα μπουνιά. Μπα! Γεγονότα δραματικά είχαν σπατα-

Αριστέϊδης 'Ατυχούς

λήσει την δρασίν του σ' άλλα πεδία κι' έτσι δεν του έδόθη εύκαιρία να έλθη σ' έπαφην με την άμεσον εύτυχίαν πού τόν έπερίμενε. 'Αλλά, δόξα σοι ό Θεός, όλα τέλος πάντων, καλώς, κακώς, είχαν διεκπεραιωθεί και άπερίσπαστος πλέον ό 'Ατυχής έτοιμαζόταν για την ύψιστην άισθησιακήν χαράν.

— 'Ηταν εκεί ή νυφική παστάς. 'Ηταν κοντά και ή νύμφη. Στρουμπουλή. Ροδαλή. Συγκεννημένη. Πικρό χαμόγελο άναθούσε στα πορφυρά της χείλη — το χαμόγελο θέβαια, για όσα έπρόκειτο να χαθούν... έπί τέλους! 'Ενφ' όμως ό 'Ατυχής έτοιμαζόταν να τα χάση, έξαφνικά ή Λουλού έξέσπασε εις λυγμούς.

— Χρυσή μου!

— 'Αχ... άχ... άχ!...

— 'Αγάπη μου!

— Βάχ... βάχ... βάχ!...

— Σώπα, χρυσή μου, σώπα! Σώπα αγάπη μου, σώπα! 'Ετσι είναι αυτά τα πράγματα.

— 'Αλλά ή Λουλού έπέμενε:

— 'Αχ... άχ... άχ!...

— Βάχα λατρεία μου, σώπα!

— Βάχ... βάχ... βάχ!...

— Σώπα, χρυσή μου γυναικούλα, σώπα! Μην κάνεις έτσι και μου σπαράξεις την καρδιά...

— 'Αλλά ή Λουλού δεν άκουε. Τα μάτια της είχαν κοκκινίσει απ' το κλάμα. Πύρινα δάκρυα κατέβαιναν στα μάγουλά της. Είχε σταυρωμένα τα χέρια στα γόνατα, χαμηλωμένα τα βλέμματά της. Τα στρουπουλά της στήθη άνεβοκατέβαιναν σπασμωδικά κι' ο λυγμοί δεν σταματούσαν ούτε στιγμή. Κι' όσο την έκαλόπιανε ό 'Ατυχής, τόσο έκείνη έκλαιγε δυνατότερα, έτσι πού ό δυστυχής γαμβρός άρχισε να χάνη την ύπομονή του.

— Μα Λουλού!... Πάψε επί τέλους.

Τό βιολί της:

— 'Αχ... άχ... άχ!...

— Στο κάτω, κάτω όλα τα κορίτσια δεν είνε επ' άπειρον κορίτσια! Φτάνει κάποτε ή στιγμή πού γίνονται... κυρίες!

— 'Αχ... άχ... τώρα πιά;

— Γιατί;

— 'Αχ... άχ... γιατί; Γιατί! 'Αριστέϊδη μου, άχ... έχω να σού πώ, βάχ... ένα μεγάλο άχ... άχ... μυστικό... βάχ...

— 'Ανυπόχως ό 'Ατυχής:

— Πές το λοιπόν!...

— Δεν θά θυμώσης;

— 'Οχι.

— Δεν θά με διώξης;

— 'Οχι.

— 'Αχ... άχ... άχ!...

— Λέγε λοιπόν!

— 'Αχ! Βάχ! έχω... παιδί...

— 'Εσπάρθησαν επτά πιθαμές ψηλα οί τρίχες του 'Ατυχούς:

— Παιδί!;

— Κεραυνός πλίτων επί κεφαλής ανθρώπου δεν θά έκανε την ζητιά πού έκαμε στον 'Ατυχή ή λέξις αυτή. Παιδί! 'Η άγνωτέρα ύπαρξις τού κόσμου, ή κόρη των όνείρων του, ή άσπιλη Λουλού, ή άγνή Λουλού, πού ό 'Ατυχής έφανταζόταν τό-

σο λευκή όσο ή Κύπρις όταν άνεδύθη απ' τους άφροδες, ή άνέγγιχτη Λουλού είχε ένα παιδί! Του ήλθε τρέλλα. Σάν παλαδός έπήδησε από το κρεβάτι, έτρεξε στο παράθυρο, τό άνοιξε κι' έφώναξε:

— Βοήθεια! Βοήθεια!...

— Εύτυχός έτρεξε ή Λουλού, τόν άρπάξε από πίσω, τόν τραβήξε μέσα, έκλεισε το παράθυρο για ν' άποφευχθή ό σκάνδαλο κι' ό 'Ατυχής έπεσε επάνω στην καλέκλα δογγών ως πληγωμένος σκύλος, άρχισε πάλι να κλαίη γοερώς. Πόση ώρα έμειναν σ' αυτή την άξιοβήνητη κατάστασι; Κανείς δεν ξέρει. Κάποτε, τέλος, έσήκωσε τα κεφάλι ό 'Ατυχής και υπέβαλε με φωνήν πνιγμένη την έρώτησι:

— Καί πού τώχεις τό παιδί;

— 'Εδώ!

— 'Εδώ;;

— Νά!

— 'Αηλαδή πού εδώ; Στην κοιλιά σου; Πρόκειται να γενήσης, άθεόφοβη;

— 'Αχ... άχ... άχ...

— Μωρέ άφησε, σε παρακαλώ, τὰ άχ και τὰ βάχ και πές μου! Πούντο τό παιδί;

— 'Εκεί...

— Τό έκθετος;

— Νά!...

— Κι' έστείλες έτσι να τό αφήσουν στην πόρτα μας;

— Νά!

Κάθε «νά!» ήταν και από ένας κεραυνός στο κεφάλι του 'Αριστέϊδη. 'Ωχ λαιχώρα πού είχε πάθει! 'Ωχ συμφορά πού του έρχόταν!

— Γι' αυτό είχες τόσο έπιμένει να τό κρατήσωμε, άθλια;

— Νά, γι' αυτό! 'Αχ... βάχ, ήθελα να τώχω μυστικό. 'Αχ... άχ...

— Καί... πούς είναι ό μπαμπάς;

— 'Ενας...

— Τί ένας;

— 'Εξάδελφός μου!

— Τόν άτιμο!

— Μην τόν βρίζεις.

— Μπα;

— 'Απέθανε.

— Θεός χωρέο' τον μακαρίτη, άλλή αυτό δεν θά του τό συγχωρήσω έγω ποτέ. Ποτέ! 'Ακούς, Λουλού;

— 'Αχ... άκούω.

— Τό ξέρει ό μπαμπάς σου;

— 'Αχ... άχ... τό ξέρει!

— Καί ή μαμά σου;

— Βάχ... βάχ... Τό ξέρουν! Τό παιδί είναι δώδεκα μηνών. Γι' αυτό και δέχτηκαν να με παντρευτής...

— 'Ο 'Ατυχής έλιποθύμησε. Κι' όταν συνήλθε, τό δύσμοιρο παιδάκι έκλαιε. 'Αγαθός, χρυσός, άγιος άνθρωπος ήταν ό 'Ατυχής. Συνειννήθη μέχρι μυελίου της καρδιάς. Και συγκατετέθη όριστινώς να κρατήσει τό παιδί πολύ περισσότερο, καθ' όσον ήταν και όρανό τό δυστυχές...

Δ. ΨΑΘΑ 7

Μία Θεατρική Βραδιά

Εύθυμο ελληνικό διήγημα του
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Από καιρό το θέατρο «Ελαφρά Τέχνη» περνούσε άσχημες ημέρες, ή μάλλον άσχημες βραδιές. Οί θεαταί μπορούσαν να μετρηθούν στα δάχτυλα και των δύο — είναι αλήθεια — χεριών. Ο θεατρώνης, όσο έθελπε αυτή την κατάσταση, έχανε κάθε μέρα και από μίαν όκτα, ενώ ο συγγραφέας — το θέατρο έπαιζε την έπιθεώρησι «Ασημένιος γάμπος» — παρηγοριόταν και παρηγορούσε και πούς άλλους, λέγοντας, σχετικά με τον αριθμό των θεατών:

—Είνε λίγοι και καλοί... "Όλο καλός κόσμος!...

Εκείνο το βράδυ, όμως, ή κατάσταση ήταν τραγική. Είχαν περάσει οι δέκα και μισή, και μέσα στην πλατεία ήσαν πέντε θεαταί όλοι — όλοι, από πούς όποιους ή μία κυρία.

Ο θιασάρχης, στή σκηνή, έκοβε νευρικές βόλτες και πότε-πότε έκάλαιγε το μάτι του στην τρύπα της αλλαίας, από όπου παρατηρούσε στην πλατεία. Κατόπιν έβγαζε το ρολόι του και κύτταζε την ώρα:

—Δέκα και μισή ή ώρα; ψιθύρισε σέ μία στιγμή. "Αδύνατον. Φαίνεται πως πάω μπροστά...

Και, γιά να θεβαιωθεί, ρώτησε έναν ήθοποιό που στεκόταν κοντά του.

—Δέν μου λές, σέ παρακαλώ, Γιάννη, τί ώρα έχεις; Μου φαίνεται πως πάω μπροστά.

—Δυστυχώς το πούλησα, κύριε θιασάρχα, άπήντησε ο ήθοποιός.

Ο θιασάρχης ρώτησε δεύτερον. "Εκείνος δέν τό είχε πούλησει. Τό είχε θάλει, άπλως, ένέχυρο. Ο τρίτος όμως είχε ρολόι:

—Έντεκα παρά είκοσι πέντε, κύριε θιασάρχα.

—Τί λές, άδερφέ! Δέν πας καλά.

—Μέ την καμπάνα!...

—Τί διάβολο! Κι' έχομε πέντε ανθρώπους όλους-όλους;...

—"Ισως νάχη κίνησι το ταμείο, κύριε θιασάρχα. Δέν στέλνετε το μικρό να κυττάξη;

—"Αλήθεια, καλά λές. "Ελα 'δω, "Αντρέα.

—"Ηταν ο βοηθός του μηχανικού.

—"Ορίστε.

—Πετάξτε ως το ταμείο, σέ παρακαλώ, και κύττα πόσος κόσμος είναι.

—Μάλιστα.

Σέ δύο λεπτά ο μικρός επέστρεψε. Δέν ήταν ανάγκη να ρωτήση ο θιασάρχης. Διάβαζε την κακή είδησι στο πρόσωπο του "Αντρέα.

—Ψυχή, κύριε θιασάρχα!

—Φτού να παρή ο διάλογος...

—Μας τά χάλασε και ο καιρός, είπε κάποιος ήθοποιός. Κρύο, βροχή. Ποιός ξεμυτίζει με τέτοιον καιρό...

—"Εχεις δίκιο. Και με τέτοιον καιρό να παίζεις και έπιθεώρησι...

Πραγματικά, ο' αυτό είχαν δίκιο. Ο καιρός ήταν άθλιος. "Εκανε ένα κρύο τρομερό. "Ηταν άλλωστε Γενάρης. Είχε, μάλιστα, άρχισει να ρίχνη ψιλό-ψιλό χιόνι...

Είμαι της γνώμης ν' αναβάλωμε την παράστασι, κύριε θιασάρχα, είπε άφηνικά ο πρωταγωνιστής, που θιαζόταν να πάη γιά πόκερ.

—"Αστείευσαι; άπήντησε ο θιασάρχης. Καλύτερα να παίζωμε χωρίς έναν άνθρωπο κάτω, παρά να κλείσω το θέατρό μου.

—"Όπως θέλετε, κύριε θιασάρχα. Αλλά είναι έντεκα παρά τέταρτο ή ώρα. Δόστε σημείο ν' άρχίσουν, γιάτι άσφαλώς θα φύγουν κι' αυτοί οι πέντε που είναι κάτω.

—Καλά. "Ας άρχίσωμε.

Ο θιασάρχης έχτύπησε ένα κουδοβι και ψιθύρισε, σάν να έθελπε εύχάριστες όπτασις του μέλλοντος.

—Θάρρουν και καλύτερες ήμέρες...

Σέ λίγο ή μουσική έπαιζε την εισαγωγή. "Επειτα άνοιξε ή αλλαία κι' άρχισε ή παράστασι μέσα σέ μίαν άτμόσφαιρα θλιβερης παγωμάρας.

Όπως ήταν έπόμενο, όλα τά νούμερα, περνούσαν χωρίς ένα χειροκρότημα. Στο νούμερο της πρωταγωνιστριάς μόνο, «Η Λαθρεμπόρισσα», άκούσθηκαν δύο χειροκροτήματα:

—"Εθγα... "Εθγα, "Ελένη, είπε ο θιασάρχης στην πρωταγωνιστρία, πρὺ έστεκόταν στή παρασκήνια.

—"Αστείευσαι; έκαμε εκείνη με θυμό. Γιά δύο χειροκροτήματα θα 'θω;

—Τί λές, παιδί μου! Χειροκροτεί ή μισή πλατεία!... Θρίμβος!

Η "Ελένη, ήταν έτοιμη να ξαναβγίη. Αλλά, έως ότου πεισθί από τον θιασάρχη, έπαψαν τά χειροκροτήματα και νεκρική σιγή έπεκράτησε.

—"Ετσι έφτασε το φινάλε της πρώτης πράξεως και το διάλειμμα.

Οί θιασάρχης βρισκόταν στο γραφείο του θεάτρου κι' έκλαιγε τη μοίρα του. "Αξάφνα, άκουσε χτυπήματα στην πόρτα.

—"Εμπρός... Καλώς τά κορίτσια.

—"Ηταν δύο θεατρινούλες, που έκαναν το κλασσικό νούμερο των έπιθεωρήσεων: "Ελεγαν τετράστιχα γιά να πειράξουν τους θεατάς.

—Κύριε Νίκο...

—Τί θέλετε;

—Πώς θα γίνη το νούμερό μας ά πόψε;

—"Όπως γίνεται πάντα.

—Ναί, μά απόψε δέν έχει κόσμος. Σέ ποιούς θα πούμε τά τετράστιχα;

—Ο θιασάρχης έξυσε το κεφάλι του και δέν είπε τίποτα. Τί να πη;

—Δέν το κόβομε, κύριε Νίκο; "Ενα νούμεράκι είναι.

—Δέν γίνεται, έρέ κορίτσια. Για δέν μου τό λέγατε προητέρως;

—Γιατί δέν γίνεται; Πώς κόβομε τά άλλα νούμερα;

—Μά δέν θγαίνει ή παράστασις κορίτσια. Δέν προφταίνουν να πειθούν οι άλλοι ήθοποιοί. Θα γίνη χόρμα.

—"Ωστε; Θα θγούμε;

—Βγήτε όπως-όπως. Πέστε τά κατί να κάνωμε. "Υπομονή!

Οί δύο θεατρινούλες ύποτάχθηκαν στην έπιταγή του θιασάρχου με δυσαρέσκεια. "Όταν ήρθε ή σειρά τους — ήταν τέταρτο νούμερο στή δεύτερη πράξη — βγήκαν. Χαμογέλασαν δύο μπορούσαν πιά γλυκά και, ενώ ή μουσική έπαιζε την εισαγωγή του κομματος, οι δύο θεατρινούλες έψαχναν να βρουν θεατάς, που να είναι κατάλληλοι γιά τά τετράστιχα:

—Βρέ Φιφή — ψιθύρισε ή μία στην άλλη — βλέπει κανέναν φαλακρό κάτω;

—"Όχι, Κική μου.

—Σέ ποιόν θα πώ τώρα το τετράστιχο;

—Πές το σ' όποιον δήποτε. Δέν θα ρυέσαι.

Και ή Κική έκάρφωσε τά βλέμματά της σέ έναν κύριο που είχε μία πύχμα μαλλιά, του χαμογέλασε τρυφερά και άσχισε να τραγουδά το έξης πρωτότυπο τετράστιχο:

«Κάτω είς την πλατεία μας κυττάζω κι' άπορώ σάν βλέπω 'κέλ να στέκεται αυτόν τον φαλακρό.

"Αχ τη φαλάκρα σου αυτή γιά κάνε μας τη χάρη κι' όταν τό φως θέ να σβυστή κράτα την γιά φανήρι...

Οί τέσσερις έκ των θεατών άλληλοκυττάχθηκαν γιά ν' ανακαλύψουν μεταξύ τους τον φαλακρό θεατή. Αλλά τέτοιος δέν ύπήρχε.

Κατόπιν άκολούθησε ένα τετράστιχο άπευθυνόμενο σ' έναν άξιωματικό, ο όποιος θα έπρεπε να ύπάρχη στην πλατεία. Το τετράστιχο αυτό τό είπε ή Φιφή:

«Κι' αυτός ο άξιωματικός που βλέπω στην πλατεία μάς έχει κάψει την καρδιά και δέν τό λέω άστεία.

Μας τρέλλανε τις άμοιρες μ' αυτή τη λεβεντιά σου μ' αυτήνη την παλληκαριά και την κορμιοστασιά σου...

Οί θιασάρχης, όταν άκουσαν αυτό το τετράστιχο άλληλοκυττάχθηκαν και πάλι, γιά δεύτερη φορά, και άπόρησαν πως ή θεατρίνα έθελπε τον άξιωματικό που αυτός δέν μπορούσαν να ίδουν.

Το νούμερο όμως είχε άλλα δύο τετράστιχα άκόμη, τά όποια έπρεπε να λεχθούν πριν από το μιζέρισμα. Τό ένα άπευθυνόταν σέ μία χονδρή κυρία. Αλλά στην πλατεία, ή μόνη κυρία που ύπήρχε, ήταν τόσο παχυσία

δσο και μία στέκα μυλλιαρδου. Το τρίτο τετράστιχο ήταν σχετικό με έναν μυταρά. Σ' αυτό, είναι αλήθεια, ή ήθοποιός που τό είπε δέν έπεσε καθόλου έξω. Μεταξύ των πέντε θεατών —τέσσερις άνδρες και μία γυναίκα— ύπήρχεν ένας του όποιου ή μήτη ήταν έπαρκής δικαιολογία του τετράστιχου. Ο μυταράς θεατής έκασούφιασε. "Εβγαλε το μαντήλι του και έκανε πως σκουπίζει τη μύτη του, γιά να κρύψη το μέγεθός της! Οί άλλοι όμως είχαν μυριστή το πράγμα κι' έγέλασαν. "Επειτα, οι δύο θεατρίνες είπαν το ρεφραίν και, χορεύοντας έξαφανίσθηκαν στή παρασκήνια. "Εκείνη τη στιγμή όμως, μεταξύ των θεατών έγινε κάποια συνεννόησις. "Ενας θεατής έγειρε στον διπλανό του και είπε:

—Δέν χειροκροτούμε το νούμερο, κύριε;

—Βρίσκετε πως πρέπει;

—Πολύ. Είμαι περιέργος να ιδώ τί άλλο θα πούνε.

—"Όπως θέλετε.

Και οι δύο θεαταί άρχισαν τά χειροκροτήματα. "Αμέσως τους έμιμήθησαν και οι τρεις άλλοι θεαταί — τί μιμητικό ζωό αλήθεια που είναι ο άνθρωπος! — κι' έτσι, ή Φιφή και ή Κική άναγκάσθηκαν με μεγάλη τους στενοχώρια, να βγουν πάλι, να χαιρετήσουν μ' ένα χαμόγελο και να πούν τά νέα τετράστιχα. (Τό νούμερο είχε πολλά γιάτι ο συγγραφέας —κακώς— είχαν ύπολογίσει ότι το θέατρο θα ήταν γεμάτο).

"Αρχισε πρώτη ή Φιφή, δείχνοντας τη γαλαρία

«Μά και τη γαλαρία μας τη βλέπω νάν' γεμάτη από παιδάκια π' και φ' που κλείνουν το μάτι

"Ερχοντ' έδω κάθε βραδυά γιά να ιδούνε γάμπα και βλέπουν γάμτες άφθονες κι' έτσι χορταίνουν τζάμπα...».

Οί τέσσερις θεαταί — ο πέμπτος είχε κοιμηθί — έστρεψαν τά κεφάλια τους πίσω και κύτταξαν τη γαλαρία:

—"Ηταν έρημη.

—Σέ ποιούς τό λέει άραγε; έψιθύρισεν ο ένας.

—Ξέρω κι' εγώ;... "Εδω άπόψε συμβαίνουν μυστήρια. Γιά σωπάτε. "Ετοιμάζονται να πούνε κι' άλλο.

Πραγματικά, τώρα άρχισε ή Κική. "Εδείξε έναν από τους τρεις ύπολειπομένους κυρίους που είχαν κατορθώ-

σει να μ'ην κοιμηθούν άκόμη και είπε:

«Και σένα που σέ βλέπω έδω, νάρχεσαι κάθε βραδυά, σου στέλνω μία γλυκειά ματιά κι' ένα γλυκό μου χάδι.

Είς' από χρόνια τζαμπατζής, πεντάρα δέν πληρώνεις κι' όλο στην πρώτη τη σειρά σάν κόντες καμαρώνεις...»

Αυτό το τετράστιχο όμως δέν πέρασε έτσι. Ο κύριος, που χαρακτηριζόταν ως τζαμπατζής, έσηκώθηκε ώργισμένος και έφώναξε:

—Τόν κακό σας τόν καιρό!

Οί δύο θεατρινούλες έκοκκάλισαν. Τάχασαν στή στιγμή. Ο άλλος θεατής που κοιμώταν, έξύπνησε έντρομος και ρώτησε:

—Τί συμβαίνει;

—Συμβαίνει — άπήντησε θιαμμένος ο κατηγορηθείς ως τζαμπατζής κύριος — ότι ενώ έπλήρωσα 55 δραχμές, μάλιστα 55 δραχμές, με ρεζιλεύουν και με λένε τζαμπατζή. Και ότι έρχομαι, κάθε βραδυά, έδω, χωρίς να πληρώνω, ενώ εγώ άπόψε ήρθα από τη Χαλκίδα, όπου είμαι έγκατεστημένος.

—Δέν πειράζει, κύριε, είπεν ο πρώην κοιμώμενος, έπειγόμενος να άποκαταστήση την ήσυχία γιά να ξανακοιμηθί. Αυτά λέγονται έτσι στο θέατρο...

—Ναί, αλλά προητέρως που σου είπαμε και σένα γιά τί μύτη σου, στραβομουτσούνισες!... "Εγώ δέν τά άνέχομαι αυτά τά άσχη. Παίρνω τό καπέλλο μου και φεύγω.

Και έπραγματοποίησε άμέσως την άπειλή του. "Επήρε το καπέλλο του, τό έφόρεσε στραβά και έφυγε. "Ετσι, οι θεαταί έμειναν τέσσερις. Οί δύο

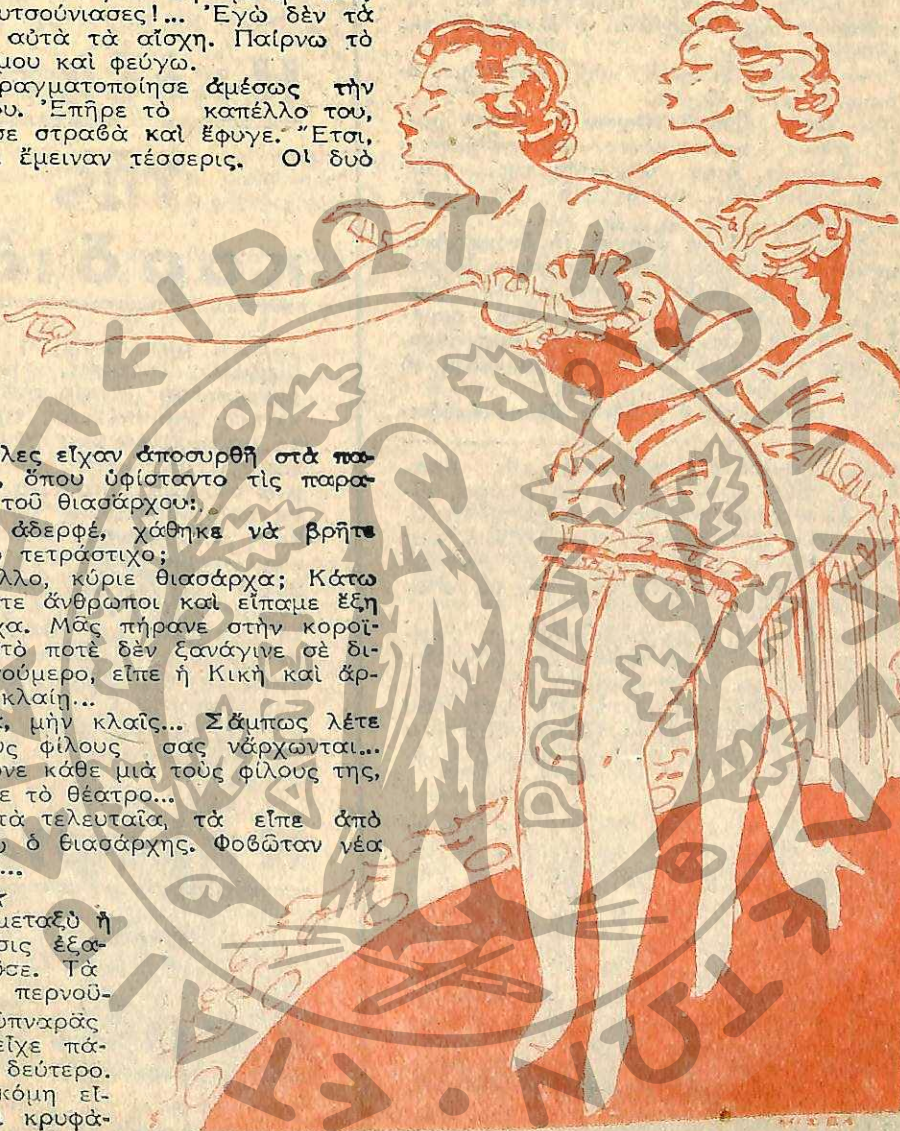
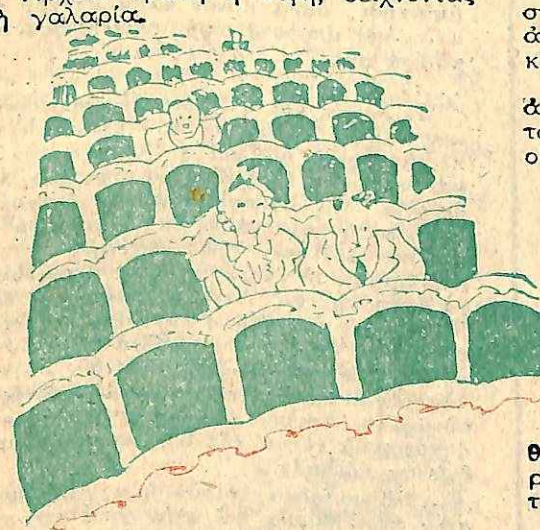
κρυφά. "Ηδη στην πλατεία την παράστασι παρακολουθούσε μόνο ο κύριος και ή κυρία. "Αλλά κι' αυτοί θαρέθηκαν. Και σηκώθηκαν να φύγουν. "Ετσι, σέ λίγο, στην πλατεία είχε μείνει μονάχα ο κοιμώμενος θεατής, ενώπιον του όποιου έλέγοντο οι έξυπνάδες του συγγραφέως και έπαιζόνταν τά μουσικά κομμάτια του συνθέτου. "Η αλήθεια είναι ότι μερικοί ήθοποιοί τό πήραν στ' άστεία και έλεγαν ότι τους κατέβαινε, άπάνω στή σκηνή. "Αλλ' αυτό συμβαίνει και όταν τό θέατρο είναι γεμάτο. Τέσσερα νούμερα πέρασαν άκόμα. Κι' έπειτα ή παράστασις τελείωσε. Ο θεατής όμως έξακολουθούσε να κοιμάται. Χρειάσθηκε ή επέμβασις ενός ταξιθέτη —εσχάσαμε να πούμε ότι ύπήρχαν και τρεις ταξιθέτες οι όποιοι έπαιζαν πρέφα — γιά να ξυπνήση. "Ετριψε τά μάτια του και ρώτησε:

—Τί συμβαίνει;

—Τό θέατρο τελείωσε...

—"Α! μάλιστα. Είμαι στο θέατρο. Χειροκρότησε χωρίς λόγο, κι' έφυγε κι' αυτός, με την άπόφασιν να μ'ην ξαναπατήση.

Στο γραφείο του θεάτρου, ο θιασάρχης μετρούσε την εισπραξι. "Εκεί τον έβδομηντα μία δραχμή. "Απάνω στή στιγμή φέρανε μία σημειωσι στο θιασάρχη: "Ηταν από τον συγγραφέα

θεατρινούλες είχαν άποσυρθί στή παρασκήνια, όπου ύφίστατο τις παρατηρήσεις του θιασάρχου:

—Βρέ άδερφέ, χάθηκε να βρήτε ένα άλλο τετράστιχο;

—Τί άλλο, κύριε θιασάρχα; Κάτω ήταν πέντε άνθρωποι και είπαμε έξη τετράστιχα. Μας πήρανε στην κοροϊδία... Αυτό ποτέ δέν ξανάγινε σέ δικό μου νούμερο, είπε ή Κική και άρχισε να κλαίη...

—"Ελα, μ'ην κλαίς... Σάμπως λέτε και σους φίλους σας νάρχωνται...

"Αν έφερνε κάθε μία τους φίλους της, θα γέμιζε τό θέατρο...

Αυτά τά τελευταία τά είπε από μέσα του ο θιασάρχης. Φοβώταν νέα κλάματα...

Εν τώ μεταξύ ή παράστασις έξακολουθούσε. Τά νούμερα περνούσαν. Ο ύπναρχς θεατής είχε πάρει τον δεύτερο. Ένας άκόμη είχε φύγει κρυφά.

ΑΙΧΜΕΛΩΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΚΗ ΈΠΑΥΛΗ

22ον (Τελευταίον)

Ο αστυνόμος επρόσθεσε την εκπληκτική κ. 'Αργυρώ, μὰ δὲν ἐφάντασθη ποιά ἦταν ἡ πραγματικὴ αἰτία. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως ρώτησε τὴς δίδυμες:

— Γνωρίζετε τὴν γυναῖκα αὐτή; Μήπως ἔτυχε νὰ τὴν ἴδητε στὴ βίλλα, καμμιά ἡμέρα;

— Ὁχι, ἔγνεψαν καὶ οἱ δυὸ ἀδελφές, μαζὶ.

— Εἰσθε δέσποισ; Προσέχετε ἀπὸ τὴν κατάθεσί σας, ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία τῆς γυναίκας αὐτῆς...

— Δὲν τὴν ξεύρωμε, κύριε αστυνόμε, ἀπεκρίθηκε ἡ Μαρία.

— Λέει, ἐξηκολούθησεν ὁ αστυνόμος, ὅτι αὐτὸς ὁ προκομμένος, ποὺ ἐχάθηκεν, ὁ κ. Τρύφων, ἦταν συγγενὴς τῆς, γιατί εἶχε πάρει λέει, μιὰ ἀνηψιά τῆς... τὴν Λευκούλα...

Μόλις ἡ 'Αννα ἄκουσε τὸ ὄνομα Λευκούλα, ἐσκίρτησε, γιατί θυμήθηκε ξαφνικὰ ὅτι ὁ κ. Τρύφων, ὅταν ἀκόμη ἦταν σ' ἐμάτωτη στὴ βίλλα, μέσα στὰ παρά- ἔνα λόγια τὸν ποὺ ἐνοιαζαν σὰν παρα- μ'λητὸ τὴν ἐφώνασε: Λευκούλα... Καὶ τὸ εἶπε στὸν αστυνόμε...

Ὁ αστυνόμος δὲν ἤθελε ἄλλην ἀπόδει-

ποὺ ζητοῦσε τὰ ποσοστὰ τῆς θρα- ξυδᾶς. Εἶχε μπλέξει σὲ μιὰ μύρα, εἶ- χε θανατῶν τὰ κεοάσματα γιατί ὁ- πῆρχαν στὴν παρέα καὶ γυναῖκες, καὶ περιέμενε τὰ ποσοστὰ γιὰ νὰ πληρώ- σῃ. Ἦταν ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ στα- λοῦν ἀμέσως.

— Μάλιστα, εἶπε ὁ θιασάρχης, ἀνοί- ροντας τὴν τοιγαροθῆκη καὶ δίνοντας δυὸ τοιγάρια στὸν κομιστὴ τῆς σημει- ώσεως. Δόστε τοῦ αὐτὰ καὶ πέστε τοῦ ἄλλη φορὰ νὰ ἀφήνῃ τὰ ποσοστὰ μιὰ βδομάδα, γιὰ νὰ πάρῃ πακέτο ὁλό- κληρο...

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα — ὅπως πάντα — ὅλες οἱ πρωινές ἐφημερίδες ἔγρα- φαν στὴ θεατρικὴ τους στήλη: «Μὲ πρωτοφανὴ κοσμοσυρροὴν συνεχίζου- νται εἰς τὸ θέατρον «Ἐλαφρὰ Τέχνη» οἱ παραστάσεις τῆς ἐπιθεωρήσεως «Ἀσημένιος Γάμπας». Ἡ κοσμοσυρ- ροὴ εἶναι τόση, ὥστε νὰ προβλέπεται μακρὰ σειρά παραστάσεων. Κλείσατε ἄνωρὲς τὰς θέσεις σας».

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

εἰ γιὰ τὴν ἀθωότητα τῆς κ. 'Αργυρῶς. Ἀφοῦ λοιπὸν εὐχαρίστησε τὴς δίδυμες, γιὰ τὸν κόπο ποὺ ἔκαναν ν' ἀνεβοῦν στὴν Κηφισιά, ἐγύρισεν ἔπειτα στὴν κ. 'Αρ- γυρῶ καὶ τῆς εἶπεν:

Οἱ πολυπληθεῖς ἀναγνώ- σται τοῦ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» ποὺ ἐδιάβασαν μὲ τόσο ἐνδια- ρέρον τὸ ἀθηναϊκὸν μυθι- στόρημα τοῦ συνεργάτου μας κ. ΑΔ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΑ

**Αἰχμάλωτες στὴν
ἐρημικὴ ἔπαυλι**

ἄς ἐτοιμασθοῦν ν' ἀνέντυρψή- τουν στὸ δεῦτερο καὶ συγκι- νητικώτερο μέρος του, ἡ δημοσίευσίς τοῦ ὁποίου θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο μὲ τὸν τίτλο:

**Η κλέφτρα
τῆς
καρδιάς**

Εἶνε μιὰ τραγικὴ ματω- βαμένη ἱστορία, ποὺ θὰ συναρπάσῃ μὲ τὴς συνταρα- κτικὰς περιπέτειες τῆς καὶ τὰ δραματικὰ τῆς ἐπισόδια τοῦ ἀναγνώστη μας. Λὲς μιὰ σκληρὴ μοῖρα νὰ βαρύνῃ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἡρώ- δων, ποὺ ἐγνώρισαν οἱ ἀ- ναγνώσται μας, ἀντὶ γιὰ χαρὰ καὶ γιὰ γαλήνια ζωὴ, ἐνεδρεῦει ἡ κακία, ὁ φθόνος τὸ ἔγκλημα καὶ πλῆττει ἀ- μελίκτα τοὺς ἥρωες καὶ τὴς ἡρώιδες τῆς ἀληθινῆς αἰ- τῆς ἱστορίας, ἡ δημοσίευ- σις τῆς ὁποίας ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον φύλλο μὲ τὸν τίτλο:

**Η κλέφτρα
τῆς
καρδιάς**

— Εἶσαι ἐλεύθερη, μὰ τὸ καλὸ ποὺ σοὺ θέλω, νὰ φροντίσῃς νὰ ξεχάσῃς δι' εἰ- χες συγγενὴ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐχεῖ πολλὰ νταραβέρια μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ πρόσεξε μὴ τυχὸν σὲ μπλέξουν καὶ σένα πάλι. Πήγαινε τώρα.

Κατασυγκινημένη ἀκόμα ἡ κ. 'Αργυ- ρῶ καὶ μὴ μπορῶντας νὰ προφέρῃ λέξι, ἐφυγεν ἀπὸ τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα, μαζὶ μὲ τὴς δίδυμες καὶ τὸν ἀδελφὸν της, τὸν Πέτρο. Στὸ δρόμο μάλιστα ὁ Πέτρος τῆς εἶπε, μόλις ἔμαθεν, ὅτι δὲν εἶχε παρὰ μιὰ μακρινὴ συγγενὴ τῆς στὴν 'Αθήνα, νὰ πάῃ στὸ σπίτι του. Τότε ὁ γλωσσόδετης τῆς κ. 'Αργυρῶς ἐλύθηκε καὶ ἀποκρίθηκε στὸ γυνὴ τῆς κυρὰ-Μάρθας:

— Θάρθω, γιατί βλέποντας τὴς ἀδελφούλες σου, θαρρῶ πὼς ἀντικρύζω τὴν μακαρίτισσα τὴν ἀνε- ψιά μου, τὴ Λευκούλα... Μὰ μὴ θαρρῆς, ὅτι εἶναι τυχαία ἡ ὁμοιότης αὐτή!

— Τί θὲς νὰ πῇς; τὴν ρώτησεν ὁ Πέ- τρος, ποὺ δὲν κατάλαβε καλὰ τὰ λόγια τῆς κ. 'Αργυρῶς...

Ἡ «θεία» τῆς Λευκούλας ὅμως δὲν τοῦ ἀπῆντησε, παρὰ μόνον ὅταν ἔτῃσαν στὸ σπίτι καὶ μπροστὰ στὴν κυρὰ Μάρθα, τὴν μητέρα του...

Ἡ Μαρία καὶ ἡ 'Αννα δὲν παρενέβη- καν στὴν ἐξομολόγησι τοῦ μυστικοῦ τῆς κ. 'Αργυρῶς. Μὰ καὶ ἡ 'Αργυρῶ δὲν θὰ κατάφευγε νὰ ἐξηχνιάσῃ τὸ μυστήριον, ποὺ ἐτύλιγε τὴν μακαρίτισσα τὴν Λευκούλα καὶ τὴν τὸσην κτυπητὴ ὁμοιότητα τῶν δι- δύμων ἀδελφῶν μὲ ἐκείνην — ὁ- μοιότητα, ποὺ ἔκαμε τὴν μὲν κυρὰ-Μάρω νὰ ἀπαγάγῃ τὴν 'Αννα καὶ ἔπειτα τὴν Μα- ρία καὶ νὰ τὴς πᾶσιν ἐρημικὴν ἐπαύλην, τὸν δὲ κ. Τρύφωνα ν' ἀποφασίσῃ νὰ πᾶ- ρῃ γυναῖκα του τὴ Μαρία — δὲν θὰ κα- τάφευγε λοιπὸν νὰ ἐξηχνιάσῃ τὸ μυστήριον αὐτὸ ἡ κ. 'Αργυρῶ, ἂν δὲν συνητᾶτο στὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τῆς Κηφισίας, μὲ τὴς δίδυμες ἀδελφές...

... Ἐφάνερωσε λοιπὸν ἡ κ. 'Αργυρῶ, στὴν κυρὰ-Μάρθα καὶ στὸν γυνὴ τῆς τὸν Πέτρο, ὅτι ἡ μακαρίτισσα ἡ Λευκούλα, ἡ γυναῖκα τοῦ κ. Τρύφωνα, ἦταν ἀδελφὴ τῶν δίδυμων. Ὁ ἄνδρας τῆς κ. Μάρθας, εἶπεν ἡ κ. 'Αργυρῶ, εἶχε μείνει πρὶν ἀ- κόμη παντρευτὴ τὴν κ. Μάρθα, στὴν Χαλ- κίδα... Ἐκεῖ ἐγνωρίσθηκε μὲ τὴν κ. Κα- λὴ, τὴν μητέρα τῆς Λευκούλας... Σὺν παραφορὸν ἐρωτᾶ του γι' αὐτὴν, τῆς ὑ- ποσχέθηκεν ὅτι ἂν οἱ δουλειές του ἐπὶ- γαίναν καλὰ, θὰ μπορούσε νὰ νομιμοποιή- σῃ τὴς σχέσεις των... Καὶ ἡ κ. Καλὴ, ποὺ ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μιὰ ἀπροστάτευτη κοπέλλα, ἐπίστεψε στὰ λόγια του, ἐγένεν ἐρωμένη του καὶ ἀπὸ τὴς ἐνοχες αὐ- τῆς σχέσεις του ἤλθε στὸν κόσμον ἡ Λευ- κούλα...

Μὰ ὁ ἐραστὴς τῆς κ. Καλῆς ἤλθε σι- γμὴ ποὺ ἐξέχασε τὴς ὑποσχέσεις καὶ τοὺς ὁρκους του καὶ ἔπειδὴ ἡ δουλειὰ του δὲν ἐπῆγιναν καθόλου καλὰ, ἐφυγε κρυφὰ μιὰ νύχτα, μὲ τὸ βαπόρι ἀπὸ τὴν Χαλ- κίδα, πρὶν τὸν πάρῃ εἶδησι ἡ ἀμοιρὴ ἡ ἐρωμένη του...

Ἔτσι ἡ κ. Καλὴ ἔμεινε μὲ τὸ παιδί.

ἀπαρηγόρητη καὶ ἀναθεματίζοντας τὴ σι- γμὴ ποὺ ἔτυχε νὰ συναντήσῃ στὸ δρόμο τῆς ζωῆς τῆς τὸν ἄνθρωπον ποὺ τῆς ἔ- κλεψε τὴ χαρὰ τῆς καὶ τὴν ἔκανε γιὰ πάντα δυστυχισμένη...

Πολλὲς φορὲς μάλιστα, γυρίζοντας γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί τῆς ἀμαρτίας, ἀγανα- κτοῦσε μὲ τὸν ἑαυτὸ τῆς, γιατί παρασύρ- θηκε ἀπὸ τὰ πλανερὰ λόγια τοῦ «κακούρ- γου», ὅπως τὸν ἔλεγε... Μὰ τί ἔφταιγε τὸ ἄμοιρο παιδί, συλλογιζόταν ἔπειτα, ὅταν τὴν ἐκυρίευσεν ἡ τρελλὴ σκέψις νὰ τὸ πνίξῃ, γιὰ νὰ ἐξαφανίσῃ κάθε ἴχνος τῆς ἀνομίας τῆς... Τί ἔφταιγε αὐτό!... Καὶ γινόνταν μιὰ τόσο ὁμορφὴ κοπέλλα, ἐνὸς ἡμέρας...

— Εἶσαι ἀθώα, σύ... ναὶ ἀθώα! ἐμουρ- μοῦριζεν ἡ ἀμοιρὴ ἡ κ. Καλὴ, βλέπον- τας τὸ παιδί τῆς ἀμαρτίας νὰ κοιμᾶται κοντὰ τῆς.

Ἔτσι ἡ πονεμένη, ἡ παραστρατημένη γυναῖκα, ἔδωσε τὸ ὄνομα Λευκούλα σ' ὁ παιδί τῆς, λές καὶ ἤθελε νὰ συμβολίσῃ μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ τὴν ἀθωότητα τῆς κοπέ- λας...

Μὰ δὲν ξανάκουσε νὰ γίνῃ λόγος, γιὰ τὸν κλέφτη τῆς τιμῆς τῆς... Τοῦ κάκου ἐπεριέμενε νὰ τὸν ἰδῇ νὰ ξαναγυρίσῃ σ' ἡ Χαλκίδα...

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ κλέφτης τῆς καρδιάς τῆς ἐπαντρεύθηκε στὴν Κόρινθο τὴν Μάρ- θα, μὲ τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε τρία παιδιά, τὴς δίδυμες καὶ τὸν Πέτρο. Μὰ δὲν ἦταν γραφτὸ νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ χαρῇ τὴν οἰκογε- νειακὴ εὐτυχία του... Πέθανε, ἀφῆνον- τας μικρὰ τὰ τρία παιδιά του καὶ τὴν γυναῖκα του, τὴν κυρὰ Μάρθα, ἀπροστά- τευτη...

— Καὶ ἡ μητέρα τῆς Λευκούλας, τί ἀ- πένιγε; ρώτησεν ἡ κυρὰ Μάρθα, ποὺ πρώτη φορὰ ἐμάθαινε τὸ νεανικὸ ἁμάρ- τημα τοῦ μακαρίτη τοῦ ἀνδρός τῆς.

Ἡ κ. 'Αργυρῶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι τῆς θλιμμένα καὶ ἀποκρίθηκε:

— Τὸν ἐπῆρξεν ὁ Χάρος τὴν ἔρημ. Πέ- θανεν ἀπὸ τὸν καῦμό τῆς... Μὰ πεθαίνον- τας μοῦ ἐπιστεύθηκε, ἐνῷ χαροπάλευε, τὸ μυστικὸ τῆς Λευκούλας καὶ μοῦ ζήτη- σε, γιὰ στερεὴν χάρι, νὰ πάρω κοντὰ μου τὴν ἀπροστάτευτη κοπέλλα, τὴ Λευκού- λα... Τὴν ἐπῆρα καὶ τὴν ἀνέβρεψα σὰν παιδί μου... Ὅσον ἐμεγάλωνε, ἐγίνονταν τόσο ὁμορφῇ... Μιὰ μέρα τὴν εἶδε αὐτὸν

— Μὲ τὴν εὐχὴ μου, παιδιά μου, εἶπε, κρατῶντας μὲ κόπο τὴν συγκινητὴ τῆς ἡ κυρὰ Μάρθα στὴν Μαρία καὶ τὴν 'Αννα.

περίπατο, στὴ Γέφυρα τῆς Χαλκίδος ὁ κ. Τρύφων... Τὴν ἀγάπησε καὶ μοῦ τὴν ζή- τησε... Τὴν ἔδωκα, ἂν καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ κορίτσι, λές καὶ προαισθανόταν ὅτι θάφευγε πολὺ γρήγορα, ἀπὸ τὸν ψεύτικο αὐτὸν κόσμο, δὲν ἤθελε νὰ παντρευτῇ... Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἡ σκληρὴ Μοῖρα τὴν ἐπῆρξε... Ἦταν γραφτὸ, νὰ μὴ μείνῃ κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς τους, στὴ ζωὴ! Αὐτὰ φέρνει ἡ ἀμαρτία, ἐπρόσθεσεν ἡ κ. 'Αργυρῶ, βαρυνάστενάζοντας...

Τώρα ἐξηγοῦσεν ἡ κ. Μάρθα καὶ ὁ Πέ- τρος γιατί ὁ κ. Τρύφων ἔβαλε ἀνθρώπους ν' ἀπαγάγουν τὴς δίδυμες... Ἡ ὁμοιότη- τας των μὲ τὴν Λευκούλα, ποὺ ὅπως εἶδα- με δὲν ἦταν τυχαία, ἀφοῦ ἡ Μαρία, ἡ 'Αννα καὶ ἡ Λευκούλα εἶχαν τὸν ἴδιο πα- τέρα, τὸν ἔκανε νὰ ζητήσῃ νὰ ξεχάσῃ τὴν πεθαμένη Λευκούλα, κοντὰ στὴν Μαρία καὶ στὴν 'Αννα...

— Ὁ Θεὸς, ἂς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴ του! εἶπεν ἡ κυρὰ-Μάρθα, μόλις ἄκουσε τὴν καταπληκτικὴν ἀποκάλυψιν τῆς κ. 'Αρ- γυρῶς, γιὰ τὸν μακαρίτη τὸν ἄνδρα τῆς.

Καὶ ἡ κ. 'Αργυρῶ, σὰν σ' ἐπίλογο, ἐ- πρόσθεσεν:

— Ἄν δὲν ἀποφάσιζα νὰ ἔλθω στὴν 'Α- θῆνα, ἂν δὲν μ' ἐπῆσαν ὁ χωροφύλακς στὴν Κηφισιά, γιὰ νὰ μὴ πᾶ ἄδικα στὴν ἀστυνομία, δὲν θὰ μαθαίνατε τὸ μεγάλο αὐτὸ μυστικόν... Μὰ εἶναι πεθαμένοι πειὰ καὶ οἱ τρεῖς τους... Ἀς τοὺς κρίνῃ ὁ δι- κάσιος Θεός! Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγάλος δι- καστής τοῦ καθενὸς μας!...

— Τὰ κορίτσια μου δὲν πρέπει νὰ τὸ μάθουν, εἶπεν ἡ κ. Μάρθα.

— Ἀς μὴ τὸ μάθουν... Καλύτερα... Πάντα θὰ ξεπέσῃ στὴν ἐκτίμησί των, ἐ- κείνος ποὺ τοῦ ἀνάβουν κερὶ, ὅταν θὰ ἀ- κούσουν ὅτι ξεπλάνεψε μιὰ κοπέλλα, ἀπό- κτισε μαζί τῆς παιδί καὶ ἔπειτα τὴν ὄψῃ- σε στοὺς δρόμους!...

— Τί σύμπτωσι! εἶπεν ὁ Πέτρος. Ἄν δὲν σ' ἐπῆσαν, δὲν θὰ τὸ μαθαίναμε!...

Καὶ ἡ κ. 'Αργυρῶ κούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι τῆς...

— Μάθε, παιδιά μου, ἀπὸ μένα ποὺ εἶ- μαι μεγαλύτερη στὰ χρόνια, ὅτι ὅλα σ' αὐτὸν τὸν ψεύτικοκοσμον εἶναι σύμπτωσι... Ναί, σύμπτωσι... Τίποτ' ἄλλο!... Ἐμειναν σιωπηλοὶ καὶ οἱ τρεῖς των, θυβισμένοι ὁ καθένας στὴς σκέψεις τους. — Καὶ τώρα πρέπει νὰ ξαναγυρίσω στὴ

Χαλκίδα, εἶπεν ἔπειτα ἡ κ. 'Αργυρῶ. Ν' ἀφήσω τοὺλάχιστον ἐκεῖ ποὺ ἐγεννήθηκα τὰ κόκαλά μου... Δὲν ἔχω καμμιά ἐλπί- δα νὰ θρῶ δουλεῖα, ἀφοῦ ἡ ἀστυνομία κυνηγᾷ ἐκείνον ποὺ θὰ μπορούσε νὰ με βοηθήσῃ! Ποιὸς νὰ με κυττάξῃ, τὴ φτω- χεῖα.

— Μείνε καὶ θὰ σοὺ θροῦμε ἐμεῖς δου- λεῖα, τῆς εἶπεν ὁ Πέτρος, ποὺ ἡ περιέ- τεια τῆς ἀγαθῆς αὐτῆς γυναίκας τὸν εἶχε τόσο συγκινήσει...

Πραγματικά, ἡ κ. 'Αργυρῶ ἔμεινε στὸ σπίτι τῆς κυρὰ-Μάρθας, ὅπου ἡ Μαρία καὶ ἡ 'Αννα τὴν ἐσέδοντο καὶ τὴν ἀγα- ποῦσαν σὰν νὰ ἦταν συγγενὴς τους. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Πέτρος κατάφερε νὰ τῆς δοῇ δουλεῖα. Ἡ κ. 'Αργυρῶ ἄλλωστε ἦταν μιὰ καλὴ κεντρίστρα καὶ ἔτλεκεν ἐξ ἄλλου περίφημα. Ἐπαίρνε λοιπὸν δουλεῖα ἀπὸ διάφορα καταστήματα καὶ τὴν ἔκανε στὸ σπίτι τῆς κ. Μάρθας, ὅπου ἔμενε προ- σωρινῶς. Ἔτσι ἔδωκεν τὸ μεροκάματο τῆς. Μὰ μιὰ ἡμέρα ὁ Πέτρος τῆς εἶπε:

— Σχεδιάζω ν' ἀνοίξω ἓνα μαγαζί, μὲ εἶδη πλεκτικῆς, ὅπως τὰ εἶδα στὴν 'Α- μερικὴ. Δὲν θὰ ἔχουν ξαναἰδῇ τέτοιο μα- γαζί, ἐδῶ στὴν 'Αθήνα. Ἐκεῖ λοιπὸν θὰ σὲ πάρω, κυρὰ 'Αργυρῶ... Ψάχνω τώρα, νὰ θρῶ τὸ μαγαζί, γιατί θέλω νὰ εἶναι σὲ κεντρικὸ μέρος...

— Ἡ ὥρα ἡ καλὴ, ἐπιθύρουν ἡ κ. 'Αρ- γυρῶ, ποὺ συλλογιζόταν, μὲ τὴν φιλοσο- φία ἐκείνη τῶν ἀπλοϊκῶν ἀνθρώπων—τὴν τὸσον ἀληθινὴν ἄλλωστε!— ὅτι πολλὲς φορὲς ἓνα κακὸ φέρνει ἓνα καλὸ ! Ἄν δηλαδὴ δὲν τὴν ἔπλενε ὁ χωροφύλακς ἐ- κείνην τὴν ἡμέρα στὴν Κηφισιά, γιὰ νὰ τὴν πᾶσιν ἀστυνομικὸν τμήμα, δὲν θὰ ἦταν σήμερα ὅπως ἦταν... Καὶ κουνώντας τὸ κεφάλι τῆς, ὅπως συνήθιζε, ἐμουρ- μοῦριζε:

— Ὅλα εἶναι συμπτώσεις, στὴ ζωὴ... Ὅλα!...

Ὁ καιρὸς ἐπέρασεν ὅμως καὶ ἡ ἀсту- νομία, παρ' ὅλες τὴς ἐρευνές τῆς δὲν κα- τάφερε νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν κ. Τρύφωνα. Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἐρημικὴ βίλλα ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν Κηφισιά εἶχε σφραγισθῇ καὶ ἡ κυ- ρὰ-Μάρω εἶχε μεταφερθῇ ἀπὸ τὸ τμήμα τῆς Κηφισίας στὴν ἀστυνομία τῶν 'Α- θηνῶν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ στὸ τμήμα τῶν γυναι- κείων φυλακῶν τοῦ 'Αβέρωφ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

... Πέρασαν κάμποσοι μῆνες... Ὁ Πέ- τρος ἀνοίξεν ἓν τῷ μεταξύ τὸ μαγαζί ποὺ ὠνεύεονταν, στὴν ὁδὸν Εὐαγγελιστρι- ας καὶ πῆρε μαζί του τὴν κυρὰ-Αργυρῶ, ποὺ τὰ μπλουζάκια καὶ τὰ ἄλλα εἶδη ποὺ ἔτλεκε τόσο τεχνικὰ, λές καὶ ἦταν εὐρω- παϊκά, εἶχαν μεγάλη ζήλευσι...

... Μὰ ἤλθεν ἐξ ἄλλου ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ, ὅπου ὁ Τῶνης καὶ ἡ Μαρία θὰ ἐνωσαν τὴ ζωὴ των, ἐπισφραγίζοντας ἔ-τσι τὸ ὁμορφὸ ὄνειρό τους, ποὺ εἶχε ποι- τισθῇ μὲ τόσας πικρίας ἕως ὅτου πραγμα- τοποιήθη...

Πλάι ὅμως στὸ ἀγνὸ καὶ τρυφερὸ αὐ- τὸ ρομάντζο εἶχεν ἀναπτυχθῇ σιγά-σιγά μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ καὶ ἓνα ἄλλο εἰδύλλιον... Τῆς 'Αννας καὶ τοῦ Ντίνου... Ἀπὸ τὴν στιγμὴ, ὅπου ἡ 'Αννα κατάλα- βεν ὅτι τὴν σιωπῆρά τῆς, ἀπὸ τὴν ὁμορ- ροστολισμένην ἄλλ' ἀπαίσια σιναλὴ τῆς βίλλας τὴν ἐρωτώσαγε κατὰ ἓνα μεγάλο μέρος στὸν εὐγενὴ καὶ θαρραλὸν ἐκείνο νέον, ἀνταποκρίθηκε κατὰ τρυφερὰ καὶ ἀ- γνὰ δάκρυα, ποὺ τῆς ἐαργεχνε φοβισμέ- να, εἰν' ἀλήθεια, ὁ Ντίνος...

Ο Ντίνος εξ' ελλού ευρίσκει ταπεινά την ευκαιρία να πηγαίνει στο σπίτι των διδύμων αδελφών, στο οποίο ο Τώνης έμπαινε πιά επίσημα σαν αρραβωνιαστικός...

Και μια ημέρα, όταν η Άννα και ο Ντίνος βρέθηκαν οι δυο τους στην τραπέζα, η Άννα έκεντο ένα τραπέζο-μάντηλο, ενώ ο Ντίνος έστριφογύριζε στα χέρια του ένα αλικο άπριλιάτικο τριαντάφυλλο, διατάζοντας αν έπρεπε να το προσφέρει σ' εκείνη που έλάτρευε μυστικά, ή ματιά των συναντήθηκε και έλεαν ότι τα χείλη των εδίσταζαν να πουν...

Η κυρά-Μάρθα ήταν στην πόρτα της κουζίνας, με τον υπάλληλο του γκαλιού, ή Μαρία είχε πάει, και να προβάει ένα καινούριο φόρεμα και ο Πέτρος ήταν στη δουλειά του...

...Σε μια στιγμή ο Ντίνος, με άλλα μένη από τη συγκίνησή φωνή, έλεπε στην Άννα, αφού της προσέφερε το άπριλιάτικο τριαντάφυλλο:

—Αν μπορούσαν τα φύλλα του ρόδου αυτού να μιλήσουν, θα σάς έλεγαν πολλά...

Η Άννα έγινε κατακόκκινη. Το παρθενικό χρώμα της, ντροπής, έβγαζε τα δροσερά, νεανικά μάγουλά της... Και για πρώτη φορά ή καρδιά της έκτυποσε τόσο δυνατά!

Σαφηνικά το χέρι της, το κρινόλευκο χέρι της, βρέθηκε αιχμάλωτο μέσα στο χέρι του Ντίνου...

—Άννα σ' αγαπώ... σ' αγαπώ με όλη την δύναμη της καρδιάς μου... Σ' αγαπώ, όπως δεν αγαπάει τίποτε ως τώρα στον κόσμο αυτόν... Αν ήθελες...

Και δίστασε να προχωρήσει...

—Αλλά η Άννα δεν μπορούσε ν' αρθρώσει λέξη, από την ταραχή της...

Τότε ο Ντίνος έφερε το χέρι της στα χείλη του... Αυτό ήταν το πρώτο φιλή της αγάπης του, ή έπισφραγισι του άνου έρωτα τον, που έφύλαξε από καιρό στις καρδιές των...

Όταν η κυρά-Μάρθα έμαθεν από τις δυο κόρες της, ότι ο Τώνης, που είχε πάρει πια το δίπλωμά του, από το Πανεπιστήμιο και ο Ντίνος, άπεφάσισαν να γίνουν οι δυο γάμοι την ίδια ημέρα, έλεπε συγκινημένη κι' ένν δύο δάκρυα χαράς

ευχόσαν από τα μάτια της!

—Με την ευχή μου, παιδιά μου! έλεπε ή αγαθή γυναίκα.

Μα και ή Άννα και ή Μάρθα έκλαιγαν από τη χαρά των...

—Η μεγαλύτερη ευτυχία για μένα, έ- πρόσθεσε ή κυρά-Μάρθα θα ήταν αν έμεινα κοντά σας... Κοντά σας ως τη στενή μου στιγμή! ...

Οι γάμοι της Μαρίας και της Άννας με τον Τώνη και με τον Ντίνο έγιναν την ίδια ημέρα, σ' ένα ποιητικό εξοικλισμό.

Κι' έγιναν εν στενών οικογενειακών κύκλων. Έτσι το θέλησαν ή διδυμες, επειδή είχε γίνει αρκετός θόρυβος γι' αυτές, με την άπαγογή των στίς Αθηναϊκές εφημερίδες και επιθυμούσαν τώρα να περάσει άπαράτηρητο το εύχισμένο αυτό γεγονός. Το ίδιο βράδυ τα δυο χαρούμενα ζευγάρια έφυγαν για τις Σπέτσες, όπου θα έπερνούσαν τόν μήνα του μέλιτος...

Ο Πέτρος, ο αδελφός της Μαρίας και της Άννας τις συνόδευσε έως τόν Πειραιά και όταν το διαόρι, που έφραζε τα δυο εύχισμένα ζευγάρια έδωκε από το λιμάνι του Πειραιώς, τότε ο Πέτρος έμυρμούρισε:

—Σαν θα γυρίσετε με το καλό και θέλουμε οι άνδρες των, θα πιάσουμε ένα μεγάλο σπίτι να μείνουμε όλοιμαζι. Θα χαρή πολύ ή μητέρα γι' αυτό.

Εν τώ μεταξύ είχαν υπογραφη και ή πρόσληψη του Ντίνου στην άστυνομία Αθηνών. Το όνειρό του ήταν να γίνη άστυνομικός... Και έπραγματοποιείτο τώρα, όσον είχαν πραγματοποιηθή και το ωραιότερο όνειρο της ζωής του. Ο γάμος του με την Άννα...

...Κανένας όμως δεν άκουσε να μιλάνε για τόν μυστηριώδη κ. Τρύφωνα, ο οποίος είχε γίνει άφαντος... Άλλοι έλεγαν ότι ο ιδιοκτήτης της «Βίλλας των όργων», όπως τόν είχαν βαπτίσει ή Αθηναϊκές εφημερίδες, έδραπέτευσε για το έξωτερικόν. Και άλλοι ότι ητύοκτόνησε. Κανείς μολταύτα δεν έμάνωσε τήν αλήθεια. Καί ή μόνη που πλήσσωσε τούδε έβλους του, ήταν ή κυρά-Μάρω, ή έμπιστη μεσίτρια του, που τήν έπληγαν από φυλακή σε φυλακή...

ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Η στήλη για τα
λουλούδια σας

Ο ΚΑΚΤΟΣ

ΑΠ τις τροπικές χώρες της γής μετεφέρθη στην Ευρώπη από έτών το περιεργό αυτό φυτό, ο κακτός. Στην άρχη πολλοί λίγοι φιλανθρώποι το πρόσεξαν κι' άρχισαν τήν καλλιέργειά του, μα ύστερα από λίγα χρόνια ο κακτός κυριολεκτικώς κατέκτησε το γούστο των φιλανθρώπων και τόσο ώστε να μην άρχισι στίς σχεδόν σήμερα που να μη καλλιεργείται ο κακτός.

Πώς κ α λ λ ι ρ γ ε ι τ α ι ο κακτός;—Μεγάλη προσοχή στην καλλιέργεια των κακτών πρέπει να δώσμε στο χρώμα που πρόκειται να τόν φυτέψουμε, γιατί όπως το φυτό αυτό παρουσιάζει μεγάλες ιδιοτροπίες στο σχήμα του, σ' τ λουλούδια του και το χρώμα των λουλουδιών του, έτσι έχει και μερικές ιδιοτροπίες στο χρώμα που πρόκειται να φυτευθή και να περάσει τή ζωή του.

Πρώτα απ' όλα πρέπει να προσέξμε ώστε το χρώμα που πρόκειται να φυτευθή ο κακτός να είνε καθαρισμένο από πετράδια, σάπιες ρίζες, σαλγκάρια και σκουλήκια. Καταλλήλοτερο είνε το χρώμα εκείνο που ερίσκεται γύρω από τις ρίζες των δένδρων, όχι όμως το υγρό χρώμα, γιατί ή ύγρασία έλάτπει το φυτό. Καλό είνε σ' αυτό το χρώμα ν' άνακατέψμε και λίγη φιλοκοκκινισμένη σκόνη από ξυλοκάρβουνα και λίγο σθουμένο ασβέστι.

Πότε φυτεύονται οι κακτοί; Καταλληλότερα εποχή για τήν σπορά των κακτών στον τόπο μας είνε ο Ιανουάριος. Τα σπέρματα τα σπέρνουμε μέσα σε πηλίνα στενό μακρά δοχεία, τα όποια διατηρούμε σε σέρρες ή μέσα στα στίτια μας, «Ως ότου ξεπετάσουν τα σπέρματα δεν πρέπει να τα έλπει ή ήλιος. Τα δοχεία με τα σπέρματα πρέπει να θουτιώνται τακτικά μέσα σε νερό για να απορροφάται ή ύγρασία που είνε άναγκαία για το γρήγορο ξεπάταγμα των φυτών.

Άλλος τρόπος παραλαβασιασμού των κακτών είνε με μοσχεύματα. Αυτό του είδους ο παραλαβασιασμός πρέπει να γίνεται καλυπτακά τόν χειμώνα. Τα μοσχεύματα αυτά δεν είνε τίποτ' άλλο παρά ένα κομμάτι που άποσπάμε από το μητρικό φυτό με προσοχή και που άπαρατήτως πρέπει να έχει κάλο (δηλ. μικρή έξόγκωσι). Αυτό το κομμάτι το φυτεύμε σε γλάστρα προσέχοντας ώστε ο κάλος να σκεπάζεται καλά από χόμα. Πάντοτε οι γλάστρες ή άλλα δοχεία που φυτεύμε τους κακτούς πρέπει να είνε πηλίνα και να γεμίζονται ως 3 δάκτυλα κάτω από τήν επιφάνεια τους με 3 μέρη χονδρής χόμας, 2 μέρη σκονόχωμα, 1 μέρος χονδρούς ποταμίας άμμου, 1 μέρος τριμμένου σθουμένου ασβέστη και 1 μέρος καρβουνόσκονης.

Προσέχτε στίς μετατοπίσεις τούτος... Όταν πρόκειται να μετατοπίσετε τις γλάστρες με τους κακτούς από το ένα μέρος στο άλλο, πρέπει να προσέχετε να μη τις τοποθετήτε απ' ευθείας από το πολύ φως στο πολύ σκότηδι και αντίθετως, γιατί τότε χαλάει και το σχήμα τους και το χρώμα των λουλουδιών τους και πολλές φορές καταστρέφεται κι' ολόκληρο το φυτό.

Ποιά είδη νά προτιμάτε;—Κακτοί άρχουν πολλές εκατοντάδες είδων, και ποικιλιών. Για τους έρασιτέχνες άνθρώπους παραθέτω άμέσως παρακάτω μερικά από τα ωραιότερα είδη κακτών που είνε εύκολη ή καλλιέργειά τους κι' ή διατήρησις τους και που μπορείτε να προμηθευθήτε από τα άνθοπωλεία της όδοι Σταδίου.

Από τα ωραιότερα είδη κακτών που πρέπει να καλλιεργείτε είνε τα κ α λ α γ χ ο ή Ιθαγενές είδος της Αφρικής και της Μαδαγασκάρης με ωραιότατα κατακόκκινα λουλούδια που διατηρούνται τέσσερις σχεδόν μήνες και εύδοκιμεί θαυμάσια στον τόπο μας, ή κ α ρ α λ ο ύ μ α που καλλιεργείται κυρίως για το ιδιόρρυθμο σχήμα της, που μοιάζει σαν το σταυρόν της θάλασσας, το κ η ρ ο π ή γ ι ο ν που πρό όλίγων έτών μετεφέρθη από τήν Γερμανία που παράγει από τόν «Οκτωβρίου μέχρι τού Δεκεμβρίου» ωραιότατα λουλούδια που έχουν σχήμα λυχναρίου, το κ ω ν ο φ ο υ ο ν, Ιθαγενές της Αφρικής, άνθίζει από τού Αύγουστου μέχρι τού Σεπτεμβρίου και τα λουλούδια τών άστρας, κίτρινα, ροζ ή και λιλά, αναλόγως τών διαφόρων ποικιλιών, το γ κ ι θ α ί ο, Ιθαγενές της νοτιοδυτικής Αφρικής. Παράγει από τόν Ιούλιου μέχρι τού Σεπτεμβρίου ωραιότατα μπλάροζ λουλούδια πολύ μεγάλα, το γ λ ω σ ο φ ο υ λ λ ο. Ιθαγενές της Αφρικής μετεφέρθη για πρώτη φορά στην Ελλάδα από τόν ά. κολούβους τού βασιλέως Όθωνος για τώ ά. ραία χρυσόκτρινα λουλούδια του.

Τέλος, άλλα είδη είνε ή μ α μ ι λ λ α ρ ί α, ο έ χ ι ν ο κ α κ τ ο ς, το ά σ τ ρ ο φ ο υ τ ο, ή γ α σ τ ρ ε ρ ί α, ή χ ο υ σ τ ι α, ο φ ο υ λ λ ο κ α κ τ ο ς, ή μ π ε ρ κ ρ ε ρ ι α, ν α, ο σ τ ε ν ο κ α κ τ ο ς, το τ ή ρ ι ο ν κτλ. κτλ.

Δ. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΦΥΣΟΥΣΕ πανιασμένα τα γενναριότικο ξεροδοροί-Παρασμένα μεσάνυχτα. Οι λιγοστοί διαδότες έτρεχαν, με τις μύτες χωμένες στους γιακάδες τους, να φθάσουν σέκα-ποια ζεστή γαντιά. Άλλος στο σπίτι του άλλος στη φιλενάδα του. Όλοι ζητούσαν μιά ασφαλισμένη στέγη και μιά θερμή άγκαλιά.

Σ' ένα άποκεντρο δρομάκι, μιά γρηούλα σκυ-φτη, με το μωρό της μαντήλι που άνέμιζε στον άσπλαγχο βορριά, έκοιχε κι' αυτή.

Γύριζαν οι διαδότες και τήν κούτιζαν. Γιατί δεν ήταν και σκυνηγιμένο πρ-γμα να τρέξη έτσι μιά γερόντισσα μέσα στη χειμωνιάτικη νύχτα... Μά ή κυρά-Σμαραγδή δεν έβλεπε γύρω της τις περιέργες ματιές, δεν άκουγε τα έπιπόλαια σχόλια... Τρα-βούσε, σαν κυνηγημένη, και τα γέροντα πόδια της, μέσα στα χιλιοπαλωμένα παπού-τσια της, λες κι' είχαν πετά.

Κι' όλο κούτιζε μπροστά της, μακριά, μακριά... κι' όλο τα ίδια λόγια ψιθύριζαν τα χείλη τους πανιασμένα.

—Παναγία μου! Παναγία μου! Κάνε να τόν προλάβω ζωντανό!

Κάποτε σταμάτησε μπροστά σε μιά χαμηλή πόρτα. Χτύπησε το κουδούνι — ξαναχτύπησε πέντε-έξη φορές. Επ' τέλους, άνοιξε ή πόρτα κι' ένα νεανικό κεφάλι πρόβαλε άναμάλιασμένο.

—Βαγγέλη!

Η φωνή της γρηούλας ήταν κινιμένη από αγωνία.

—Εσύ είσαι κυρά-Σμαραγδή; Τι τρέχει τέτοια ώρα; Έκαμε ο νέος με άπορία.

—Ο Θανάσης!... Δεν είνε έδώ ο Θανάσης;

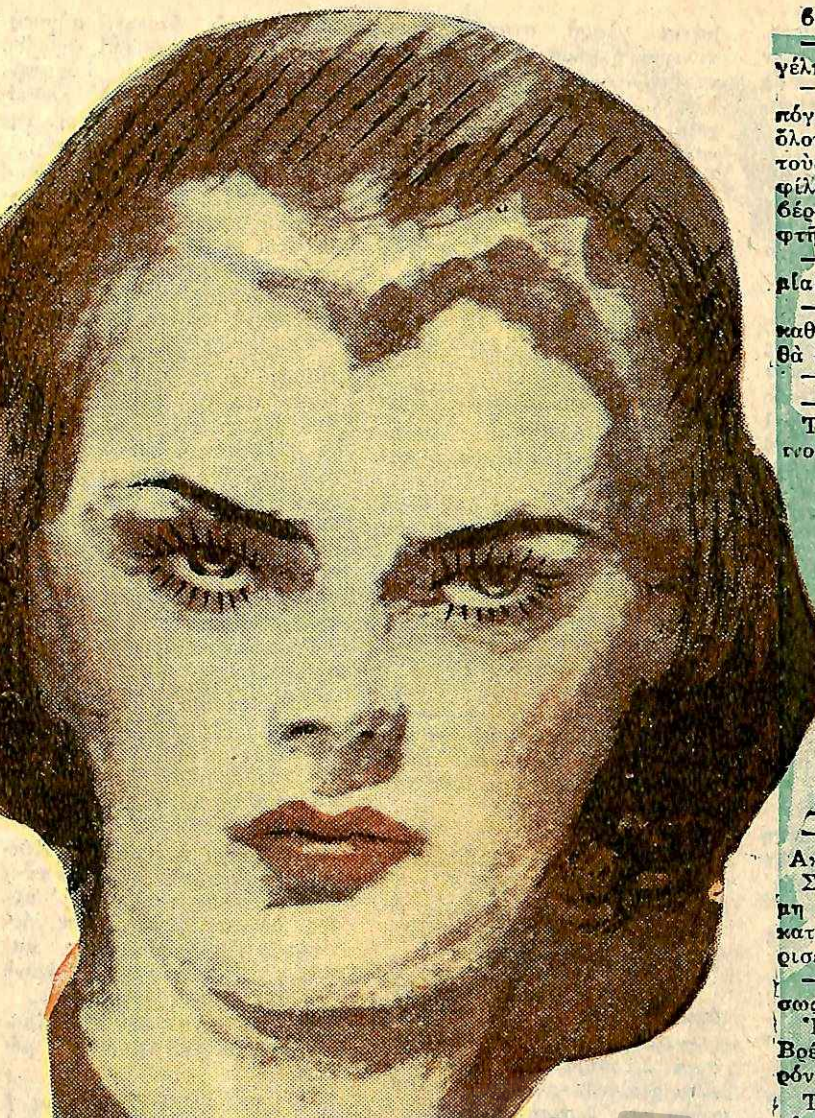
—Όχι. Γιατί!... Πέρασε μέσα, είσαι μελανιασμένη.

Τα δάκρυα κύλησαν δουδά στα μάτια της γρηούλας.

—Δε θα περάσω, έλεπε σιγά. Βιάζονται. Είλα μιάν έλπίδα πως θα τόν έβρισκα έδώ...

—Μά τι συμβαίνει;

—Νά, παιδάκι μου, μαθή ή ώρα! Ξέρεις το μπλέξιμό του με τήν Τούλα... Εκείνο το βράδυ μόθληκα, που ντροπιάζεις τις γυναίκες;... Τόν είλε φάει ως το κόκαλο. Χθες το πρωί, που ήρθε να τόν γυρέψι στο σπίτι μας, τής τάφαλα από τήν καλή. Όχι με το άγριο. Πιο πολύ με παρακάλα. Τής έπεσα στα πόδια τόν παρατήρησι. Γιατί ο Θανάσης έχει αφήσει τις δουλειές του για χάρη της—στέλνουν και τόν φωνάζουν για άσπρίσματα —

Η ΘΥΣΙΑ της μάνας

Πρωτότυπο ελληνικό δραματικό διήγημα της

ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

είναι βλέπεις καλός τεχνίτης — κι' αυτός δεν πάει. Πε-νούμε, καταντήσαμε να πεινούμε... Γιατί μέρα-νύχτα βρίσκε-ται στίς Τούλας — κι' όταν δουλεύει, γι' αυτήν τ' εφοδεύει όλα. Νόμισα πως με κατά-λαβε. Της μίλησα σά μάνα: «Εσύ, της είλα, είσαι νέα, πεντάμορφη, όσους φίλους θέλεις μπορείς νάχης. Μην παίρνεις στο λαίμό σου το μο-ναχογιό μου». Έφραγε, με χαμόγελα. Το άπόγευμα όμως που πήγε ο Θανάσης, τούκανε μιά φειχτή σκηνή. Τού είλε ότι τήν πρόσβαλα, και τού-κλεισε τήν πόρτα στα μούτρα. Σήμερα το πρωί, ποίος είδε

δασυνισμένη ή μάνα. —Και τώρα; Έκαμε ο Βαγγέλης.

—Τρέχω, τρέχω όλα τ' ά-πόγευμα, κι' όλο τ' όραδύ: Σ' όλους τούς γνωστούς, σ' όλους τούς συγγενείς, σ' όλους τούς φίλους του, μήπως είναι φο-δέρα μοναχά, και πήγε να κρυφτεί ποιθενά.

—Είδοποίησε τήν άστυνομία;

—Άμέσως. Μά μπορώ να καθήσω ήσυχη να περιμένω τί θα κάνει ή άστυνομία;

—Στίς Τούλας πήγες;

—Στίς Τούλας. Τά μάτια της γερόντισσας νουίξαν πελώρια.

—Λες να πήγε σ' α-τήν; Μά τάχουν χαλάσει, σου λέω... Όχι, όχι... κάπου θα βρίσκε-ται σκοτωμένο το παι-δάκι μου αυτή τή στιγμή, και φταίω εγώ... Οι λυγμοί τήν έπνι-γαν, άνοιξε τήν πόρτα, Μανιασμένος ώρμησε ο άέρας στο μικρό διά-δρομο.

—Πού πάς; ρώτησε ο Βαγγέλης με συμπόνια.

—Κι' εγώ δεν ξέρω.

—Πήγαινε στίς Τούλας! Άκου πού σου λέω.

Στάθηκε τρέμοντας σβόσσα-ρη ή γρηούλα μιά στιγμή σ' ή κατάσφι. Έπειτα μρυμού-ρισε:

—Ίσως νάχης δίκιο! Ί-σως να σε φωτίσει ο Θεός!

Η πόρτα έκλεισε πίσω της. Βρέθηκε πάλι στο δρόμο ή γερόντισσα.

Τώρα έπεφτε έλαφρά χι-όνερο. Οι σταγόνες παγωμέ-νες, έλυναν στο μελανιασμέ-νο της πρόσωπο. Μά α-ή τραβούσε πιά γρηόγορα από τόν άέρα — στην άλλη άκρη της Αθήνας. Είχαν σταματήσει πιά τέτοια ώρα τα τραύμα. Μά και να δούλευαν, με τις λίγες δοαμίες πούχε στην τσέπη, δε θ' άποφάσιζε να κάνει τέτοια πολυτέλεια, να πάρη τράφι!

Ήταν κοντά χαράματα δ-ταν έφθασε στο κομψό από-κεντρο σπιτάκι. Γύρω ή γει-τονιά κοιμώταν όλη. Πίσσα το σιοτάδι. Μά σ' όλο τής Τούλας, μέσα από τόν θεόξε-ρο κήπο, κάποιο φως περνού-σε τ' χαμηλά παραθυρόφυλλα.

Το κοιταλιότικο χέρι της γερόντισσας, παγωμένο από το κρύο, τρεμούλιασε μιά σι-γμή πούν χτύπησε το κουδούνι. Έπ' τέλους το χτύπησε δευλά-δευλά.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα αγωνίας. Έπειτα ξαναχτύπη-σε και πάλι, και πάλι, όσπου άφησε το δάχτυλό της σ' ή παράλυτο άπάνω στο κουδούνι. Δε μπορούσε! Και τάφου πόρτα να ήταν, θάνοιε. Και πραγματικά, άνοιξε επ' τέλους ή όμορφη σκαλιστή πόρτα. Τά πόδια της γρηούλας λή-νισαν, νόμισε πως τή γελού-σαν τ' άθαρπώμενα της μάτιας. Κι' όμως όχι. Μπροστά της,

20 ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Κατά πόσα χρόνια άρχαιότερη είνε η Αθήνα σ' ή Ιερουσαλήμ;
2. Τι δείχνει το ύψόμετρο επάνω σ' ένα άεροπλάνο;
3. Ποίος έλεπε τήν φράσι: «Η έπιστήμη προοδεύει μόνον όταν καταπο-λεμείται»;
4. Από πότε χρονολογείται ή ίδρυσις τού Βυζαντινού Ρωμαϊκού Κρά-τους;
5. Σε ποιά μέρος τού κόσμου κατε-σκευάσθη ή πρώτη φορά χαρτί;
6. Το μαργαριτάρι είνε λίθος;
7. Υπήρξε πράγματι Αρσέν-Λουπέν;
8. Πότε έξολοφονήθη ο πρώτος κυβε-ρήτης της Ελλάδος Ιωάννης Καπο-διστριας;
9. Πώς κατασκευάζεται το καουτσούκι;
10. Πόσες πήγεις επάνω από τήν ύψη-λότερη κορυφή της γής ύψώθηκαν τά νερά κατά τόν κατακλυσμό τού Νώε;
11. Πότε άρχισε ή τομή τού Ισθμού τού Παναμά, ποίος ήταν ο κατασκευ-στής του και τί μήκος έχει;
12. «Σκέπτομαι Αρα υπάρχουν;» Ποί-ος έλεπε τά λόγια αυτά;
13. Τι είνε δασίς;
14. Ποιά Ιστορική φράσι έλεπε ο Θρα-κικός ο Ιός στην μητέρα του κα-τά τήν ήττα της Παθίας σ' ή 1525;
15. Ποίος είνε ο πλατύτερος πλανήτης;
16. Πότε έξερράγη ο πόλεμος τού Τράν-σβαλ;
17. Τι σημαίνει ή γνωστή Λατινική φρά-σις: «Ε τ ο σ ε χ ο μ ο ς»;
18. Τι είνε ο φιλοτελιστής;
19. Τι χρώματα έχει ή Βουλγαρική ση-μαία;
20. Με ποιές κατηγορίες παρουσίασαν οι άρχιερείς τόν Κύριον Ήμων Ίη-σοϋν Χριστόν μπροστά στον Πά-πα, για να καταδικασθί;

Τις άπαντήσεις θα βρήτε στή σελίδα 57 τού «Θησαυρού»

στά μισοσκόταδο, ο δμορφος, ψηλός άντρας που έστεκε, δεν ήταν άλλος. Ήταν ο γυιός της, ο Θανάσης! Η φωνή της δγνήκε πνιγμένη.

—Θανάση μου!
—Έκαμε ο νέος μιὰ σπασμοδική κίνηση για να κλείση την πόρτα — μη ή γερόντισσα, μ' όλη τους τη δύναμη τήν έσπρωξε και χώθηκε στο χώλλ.

—Θανάση μου!...
Τα μάτια της ήσαν γουρλωμένα από τόν τρόμο. Αύτώς ο άντρας που έστεκε μπροστά της έτοι χλωμός, κέρινος, έτσι βουβός, ήταν ζωντανός; Η τὸ παιδί της ήταν κιόλας πεθαιμένο και μοναχά στην άρωστημένη φαντασία της φαινόταν ζωντανό; Μὰ κάποτε άκούστηκε ή φωνή του — άγρια, πνιγμένη:

—Τί θέλεις εσύ εδώ;
—Παιδί μου... έλα στο σπίτι... αυτό τὸ γράμμα πὸν μ' άφησε!... Σου βάσταξε ή καρδιά!...
—Άσε τίς κλάψες και γύρισε στο σπίτι!

—Κι' εσύ;
—Εγὼ θά μείνω εδώ.
—Ωστε... τὰ φτιάσατε;
—Όχι... είναι κλεισμένη στην κἀμαρά της. Είμαι έξη ώρες εδώ άπ' έξω, και δὲ μ' άνοίγει.

—Κι' ὡς πότε θά καθήσης εδώ;
—Όσπου νὰ μ' άνοιξη.
—Κι' αν δὲν άνοιξη;
Τὰ μάτια του άστραψαν τρελλά.

—Σουγγραφα τί θά γίνη αν δὲ μ' άνοιξη.
—Επλεξε τὰ χέρια της γύρω στο μαντίσιο του.

—Θανάση μου... λυπήσουμε... για μιὰ παλαιογυναικα τὸ θέλει ὁ Θεὸς νὰ τυραννιέσαι έτσι και νὰ μὲ τυραννάς; Πιστεύεις στην άγάπη της, άφου μπορεί νὰ σὲ παιδεύη έτσι;

Τί περιμένεις άπ' αύτην;
—Τὴν άγάπὴ!...

Τὰ χέρια του ξαιγαν σὰ νάγε πυρετό, οί φλέβες του φαίνονταν νὰ χτυπάνε σὰ μηνίγγια.

—Γύρισε στο σπίτι, Θανάση!, έκαμε ή μάνα ικετευτικά.

—Όχι, αυτό μὴν τὸ περιμένης!

Κύτταξε ὁ νέος τὴ σφαλιστὴ πόρτα στο βάθος τοῦ χώλλ και τὰ μάγουλά του έγιναν άκόμη πιὸ χλωμά:

—Εκεῖ μέσα είναι; ρώτησε ή μάνα.

—Ναι!

Μὲ άργά, σιγὰ βηματάκια, προχώρησε πρὸς τὰ ἐκεῖ ή γερόντισσα. Τὰ δάχτυλά της χτυποῦσαν κιόλας τὴν πόρτα, σιγὴν προορβάση νὰ τὴν έμποδίσῃ ὁ Θανάσης.

—Ένα φῶς κοραλλί πλημύρισε τὸ διάδρομο.

Σὲ λίγο, άνοιξε ή πόρτα. Μιὰ νέα γυναίκα, λυγρή, μὲ μαλλιά βαμμένα χρυσά, μὲ

μάτια γλαρό σταχτογάλανα, τυλιγμένη μέσα σὲ κορραλλίες νταντέλλες, φάνηκε στο κατώφλι. Η φωνή της ήταν τραχειά, άσχημη κι' άπότομη άναλόγως τῆς όμορφιάς της. Τὰ λόγια της ήσαν κοφτά:

—Κουβάλησες και τὴ μάνα σου, τώρα;

—Ο Θανάσης δὲ μίλησε. Τὴν κύτταξε άπληστα, μὲ μάτια γεμάτα ικεσία. Μὰ αὐτὴ τοῦ γύρισε τὴν πλάτη. Η φωνή της κυρὰ-Σμαραγδῆς, άκούστηκε ταπεινὴ!

—Δὲ μὲ κουβάλησε... Έγὼ ἤρθα μοναχὴ μου!

—Τί θέλεις; ρώτησε ή κοπέλλα κοφτά.

—Νὰ βρῶ τὸ γυιό μου — νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ μὸν τὸν σκοτώσης!

—Νὰ τὸν σκοτώσω;
Δυνατό, εἰρωνικό, άντήχησε τὸ γέλιο τῆς νέας.

—Μὰ δὲ βλέπεις πὼς σὺ κάνω τὸ χατήρι, και τοῦκλεισα τὴν πόρτα μου; Αὐτὸ δὲ μὸν εἶπες χθές, ὅτι θὰ τὸν καταστρέψω; — Λοιπόν, πάρε τον, στὸν δίνω πίσω, δὲν τὸν θέλω.

—Τοῦλα!...

Μὲ λύσσα, μὲ παράπονο έπρόφερε τὸνομα ὁ νέος.

Σήκωσε ή κοπέλλα τοὺς ὤμους, και έκαμε νὰ κλείση ξανά τὴν πόρτα της.

Μὰ ή γερόντισσα τὴν άρπαξε από τὸ χέρι.

—Δὲ μὲ λυπάσαι; έπρόφερε σιγά. Σὲ παρακαλῶ. Κι' αν σὺ εἶπα μιὰ λέξι πάρα πάνω, συχώρε με. —Επειτα, τί φταίει ὁ Θανάσης; Αὐτὸς θυμωσε μαζί μου γι' αὐτὰ πὸν σου εἶπα.

—Τί μὲ νοιάζει πὼς θυμωσε; —Επρεπε νὰ σὲ προλάβῃ νὰ μὴν μὸν τὸ πῆς. Δὲν ἔχω συνηθίσει ἐγὼ σὲ προσβολές! Τώρα είναι άργά...

—Μὰ άφου σὺ ζητὰ συχώρεσι ή μάνα μου, τί άλλο θέλεις; φώναξε ὁ νέος ικετευτικά.

—Τί άλλο θέλω;...

Τὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας γλάρωσαν άκόμη πιὸ πολύ. Τὰ χεῖλη της χαμογέλασαν εἰρωνικά. Στο τέλος, εἶπε γρήγορα κοφτά:

—Αν θέλεις νὰ μὲ ξαναῖδῃς θὰ μὸν ζητήσῃ ή μάνα σου συχώρεσι γονατιστὴ. Άλλοῶς, δίνε του, και νὰ μὴν ξαναφάγῃς στὰ μάτια μου.

Οἱ ματιές της μάνας και τοῦ παιδιοῦ ανταμώθηκαν. Δίστασε ή κυρὰ-Σμαραγδῆ μιὰ στιγμή... Τὰ χεῖλη της άναδειχθηκαν τρεμουλιαστά... περιέμενε μιὰ λέξι του... μιὰ άγριεμένη του φωνή... Μὰ ὁ Θανάσης στεκόταν, σκοτεινός, και τὴν κύτταξε μὲ σφιγμένα χεῖλη...

Λυσσομανοῦσε ἔξω ὁ βορριάς... Μέσα στὴ θαλασσὴ τοῦ ζεστοῦ σπιτιοῦ, μέσα σὲ κορράλλινο φῶς — ένοιαζε ή γερόντισσα ὅλο τὸ χεῖμῶνα νὰ ὀρῇ μέσα στην καρδιά της.

—Άργά, ἐνῶ ἔτρεμε σύγκορη... έσκυψε τὸ κορμί της. Τὰ γέφυρά της γόνατα λύγισαν, χτύπησαν βαρειά στὰ πλακάκια τοῦ χώλλ. Η φωνή της άκούστηκε σάν άπὸ τάφο.

—Σου ζητῶ συχώρεσι...

—Καλά!... Έκαμε, χαμογελώντας άνεπαίσθητα ή κοπέλλα. Και γυρίζοντας ήγεμονικά, μὲ άφάνταστο νάζι στο νέο:

—Άς ἔχῃς χάρι!... εἶπε μὲ μιὰ ματιὰ γεμάτη ὑπόσχεσι.

—Έκαμε νὰ σηκωθῇ ή γερόντισσα, μὰ τὰ πόδια της, δὲν είχαν πιὰ τὴ δύναμη νὰ τὴ βαστάξουν. Τώρα, μὲ μιὰς, ὅλη ή θανάσιμη κοῦρασι φανερώθηκε. Τὰ δάκρυα κύλησαν άργά—βαρειά — στὰ κνιρινια σμένα της μάγουλα. Τὰ σκούπισε κλεφτά. —Ω, ὅχι — νὰ μὴν κλάψῃ κιόλας μπροστά της — νὰ μὴν κλάψῃ. Φτάνει ή τόση ταπεινώσις!...

—Άξαφνα, ἐνῶ εἶχε σκυμμένο τὸ κεφάλι, ἔνα δυνατό χτύπημα άκούστηκε. Ὁ τρόμος, ή εκπλήξις τῆς ἔδωσαν θάρρος νὰ πεταχῇ. Καί τότε, τὰ μάτια της άνοιξαν πελώρια. Βαστώντας τὸ μάγουλό της μὲ τὸ χέρι της, στεκόταν σάν κεραινοχτυπημένη ή κοπέλλα. Κύτταξε τὸ Θανάση, ὅπως θὰ κύτταξε κανέναν τρελλό. Κι' αὐτὸς, μὲ ματιές θανάσιμες, άντίκριψε τὴς λυσσοσμένες ματιές της. —Επὶ τέλους, ή φωνή του άκούστηκε, δονομένη:

—Πάμε μάνα! Δὲν ἔχω τίποτε άλλο πιὰ νὰ κάνω ἐδῶ μέσα...

—Όταν ἔκλεισε πίσω τους ή πόρτα, ὅταν δὲν άκουγαν πιὰ τίς ἔσφενδες βροσιές τῆς Τούλας, πέρασε ὁ νέος άπαλά τὸ χέρι του στοὺς ὤμους τῆς γερόντισσας. Τὰ χεῖλη του φίλησαν άνάλαφα τὴς τοῦφεστὼν άσπρων μαλλίων πὸν ἔσφενγαν από τὸ μούρο τὸ μαντήλι. Κι' ή φωνή του ἔμοιαζε σάν χάδι, καθὼς άκούστηκε σιγαλή.

—Συχώρε με, μάνα, και μὴ τοβδάσαι πιὰ τίποτα. Γιατρέψτρεκα, Σ' εὐχαριστῶ, σ' εὐχαριστῶ...

Θαμῆ, γκρίζα, έκαψε ή αὐγὴ μέσα από σύννεφα βαρειά. Ὁ αέρας δὲν ἔλεγε νὰ ἡσυχάσῃ. Μὰ μέσα στὴ γέφυρη καρδιά τῆς μάνας, άνθοῦσε μιὰ άνοιξη, κι' ἄς στέγνωσαν τὰ δάκρυα παγωμένα στὰ χλωμά της μάγουλα...

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ — ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

Η ΑΛΛΑΓΗ

—“Ακου, παιδί μου, εἶπε ὁ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ μεγάλου καταστήματος πὸν πουλοῦσε άπ' ὅλα τὰ εἶδη. Πρὸ ἡμερῶν άγόρασα μιὰ θέρα και τώρα θέλω νὰ τὴν αλλάξω.

—Μὲ τί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Μ' ἔνα ρεβόλβερ.

—“Ακου, παιδί μου, εἶπε ὁ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ μεγάλου καταστήματος πὸν πουλοῦσε άπ' ὅλα τὰ εἶδη. Πρὸ ἡμερῶν άγόρασα μιὰ θέρα και τώρα θέλω νὰ τὴν αλλάξω.

—Μὲ τί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Μ' ἔνα ρεβόλβερ.

—“Ακου, παιδί μου, εἶπε ὁ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ μεγάλου καταστήματος πὸν πουλοῦσε άπ' ὅλα τὰ εἶδη. Πρὸ ἡμερῶν άγόρασα μιὰ θέρα και τώρα θέλω νὰ τὴν αλλάξω.

—Μὲ τί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Μ' ἔνα ρεβόλβερ.

—“Ακου, παιδί μου, εἶπε ὁ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ μεγάλου καταστήματος πὸν πουλοῦσε άπ' ὅλα τὰ εἶδη. Πρὸ ἡμερῶν άγόρασα μιὰ θέρα και τώρα θέλω νὰ τὴν αλλάξω.

—Μὲ τί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Μ' ἔνα ρεβόλβερ.

—“Ακου, παιδί μου, εἶπε ὁ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ μεγάλου καταστήματος πὸν πουλοῦσε άπ' ὅλα τὰ εἶδη. Πρὸ ἡμερῶν άγόρασα μιὰ θέρα και τώρα θέλω νὰ τὴν αλλάξω.

—Μὲ τί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Μ' ἔνα ρεβόλβερ.

—“Ακου, παιδί μου, εἶπε ὁ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ μεγάλου καταστήματος πὸν πουλοῦσε άπ' ὅλα τὰ εἶδη. Πρὸ ἡμερῶν άγόρασα μιὰ θέρα και τώρα θέλω νὰ τὴν αλλάξω.

—Μὲ τί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Μ' ἔνα ρεβόλβερ.

—“Ακου, παιδί μου, εἶπε ὁ πελάτης στὸν ὑπάλληλο τοῦ μεγάλου καταστήματος πὸν πουλοῦσε άπ' ὅλα τὰ εἶδη. Πρὸ ἡμερῶν άγόρασα μιὰ θέρα και τώρα θέλω νὰ τὴν αλλάξω.

—Μὲ τί; ρώτησε ὁ ὑπάλληλος.

—Μ' ἔνα ρεβόλβερ.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ

—Πῶς έγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα νὰ κόψῃς τὸ πιότη;

—Επέστρεψα ἔνα ὄραδου στίτι μεθυμένος και εἶδα τὴν πεθερὰ μου... διπλῇ.

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Σ τὸ λ ε ω φ ο ρ ε ι ο :

—Η ὁ ρ θ ι α.—Πῶς μὸν μὸν προσφέρετε θέσι, άφου δὲν σηκώνεστε;

—Ο κ α θ ι σ μ ε ν ο ς.—Μὰ τὴ θέσι σας τὴν προσφέρω στὰ γόνάτά μου.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

—Ο Σ κ ω τ σ έ ζ ο ς κουρέυς (προσλαμβάνοντας τὸν νέον κάλφα του): Τὸ καλοκαίρι θὰ σὲ πληρῶνω λιγώτερο, γιατί ή δουλειά σου θὰ είναι εύκολότερη.

Κ α λ φ α ς (μὲ άπορία): Καλά... Μήπως τὸ καλοκαίρι οἱ άνθρωποι δὲν θὰ ξερίζωνται και δὲν θὰ κόβουν τὰ μαλλιά τους τὸ ἴδιο ὅπως και τὸν χειμῶνα;

—Ο Σ κ ω τ σ έ ζ ο ς.—Δὲν θέλω νὰ πῶ αὐτὸ, ἀλλὰ τὸ καλοκαίρι δὲν θὰ τοὺς βοηθῇ νὰ θάξουν τὰ... παλτά τους!

—Ισπαθία, ἰλέω ἐγὼ...

—Ικαρά, ἰλέει Ἄρτιν.

—Ικοῦπες, ἰλέω ἐγὼ.

—Ιάχρωμα, ἰλέει Ἄρτιν.

—Ντικό σου, ἰλέω ἐγὼ.

—Άμα, κόποῦ ἔκανα. Ἄρτιν μέσα θὰ ἐνότανε, σου. λαρία-μουλαρία σίγουρα μπασμένο τὰ ἔκανα.

Ἄρτιν χαρτιά του ἰκούταξε και ἰλέει:

—Επτά ἰκοῦπες και ἔσσοι μαζί... ἐνεται.

Κεφάλι μου αἶμα άνεβαθμένο ἔβινε.

—Άσσοι, ἰλέω, ἐγὼ ἔχω...

Ἄρτιν θυμωμένο ἐνεται.

—Στραβωμένος ἔσένα ἔνεται. Άσσοι ἐγὼ ἔχω.

—Όχι, ἐγὼ ἔχω, ἰλέει Ἄρτιν...

—Ποῦντο; ἰλέω ἐγὼ...

—Νάτο, ἰλέει Ἄρτιν και δείχνει ἔσσοι...

Κεφάλι μου αἶμα ἄλλη μιὰ φορά άνεβαθμένος ἔβινε.

Άσσοι-μάσοι ἰτσέπη μου ἰθαλμένο ἔκανα, πὼς γιαθροῦμ, βρισκισμένος ἔβινε;

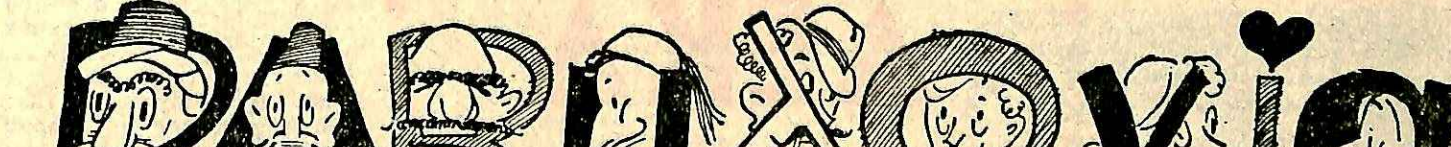
Χέρι ἰτσέπη μου ἰθαλμένος ἔκανα, ἔσσοι ἰτς, φτερὰ γενωμένο ἔβινε. Ἄρτιν σβέρκο ἰθουτάω.

—Άσσοι κλεμμένο ἔκανες, ἰλέω...

—Ἰκλέφτης ἰσὺ ἔνεσαι, ἰλέει.

—Εγὼ; ἰσὺ κλεμμένο ἔκανες από τσέπη ντικό μου!...

Ἄρτιν ἰκούτελό του ἰχτύπησε.

Ἄρτιν Σαραβαλιάν φίλο μου ἐνεται, πρέφα καλὸ ἰπαίζει, ἰκαφενὲ μαζί κατι-σμένο ἐνόμαστε, καφέ-μαφέ ἰπίνουμε.

—Άγκόπ, ἰλέει Ἄρτιν, πρέφα νὰ ἰπαίζουμε, κερδισμένο νὰ ἔνεσαι καφέ-μαφέ ἰτς πληρωμένος νὰ ἰκάνης.

Ἐμένα καλὸ ἰφάνηκε, γκαροόν-μαροόν ἰφωνάξαμε, χαρτιά ἰπῆραμε και πρέφα ἄρχινισμένο ἰκάναμε.

Μὲ ἰπρώτη χαρτοσιά ἔσσοι-μάσοι κλεμμένους ἔκανα, ἰτσέπη μου ἔβαλα, ἰσυχος ἔβινε, Ἄρτιν κερδισμένο ἰτς νὰ ἐνότανε.

—ἰμπαστοῦνια, ἰλέει Ἄρτιν...

—ἰσπαθία, ἰλέω ἐγὼ...

—ἰκαρά, ἰλέει Ἄρτιν.

—ἰκοῦπες, ἰλέω ἐγὼ.

—ἰάχρωμα, ἰλέει Ἄρτιν.

—ἰνικό σου, ἰλέω ἐγὼ.

—Άμα, κόποῦ ἔκανα. Ἄρτιν μέσα θὰ ἐνότανε, σου. λαρία-μουλαρία σίγουρα μπασμένο τὰ ἔκανα.

Ἄρτιν χαρτιά του ἰκούταξε και ἰλέει:

—Επτά ἰκοῦπες και ἔσσοι μαζί... ἐνεται.

Κεφάλι μου αἶμα άνεβαθμένο ἔβινε.

—Άσσοι, ἰλέω, ἐγὼ ἔχω...

Ἄρτιν θυμωμένο ἐνεται.

—Στραβωμένος ἔσένα ἔνεται. Άσσοι ἐγὼ ἔχω.

—Όχι, ἐγὼ ἔχω, ἰλέει Ἄρτιν...

—Ποῦντο; ἰλέω ἐγὼ...

—Νάτο, ἰλέει Ἄρτιν και δείχνει ἔσσοι...

Κεφάλι μου αἶμα ἄλλη μιὰ φορά άνεβαθμένος ἔβινε.

Άσσοι-μάσοι ἰτσέπη μου ἰθαλμένο ἔκανα, πὼς γιαθροῦμ, βρισκισμένος ἔβινε;

Χέρι ἰτσέπη μου ἰθαλμένος ἔκανα, ἔσσοι ἰτς, φτερὰ γενωμένο ἔβινε. Ἄρτιν σβέρκο ἰθουτάω.

—Άσσοι κλεμμένο ἔκανες, ἰλέω...

—Ἰκλέφτης ἰσὺ ἔνεσαι, ἰλέει.

—Εγὼ; ἰσὺ κλεμμένο ἔκανες από τσέπη ντικό μου!...

Ἄρτιν ἰκούτελό του ἰχτύπησε.

—Εγὼ κλεμμένο από τσέπη σου ἔκανα, ἰσὺ κλεμμένο από τράπουλα ἰτς ντὲν ἔκανες;

—Από τράπουλα ἰσὺ τὰ ἔκλειψες. Ἄμὰ, ἰγκὼ ἰπρόλαθα, τσέπη μου ἔβαλα, πρᾶμα ντικός μου ἔβινε. Πορτοφόλι τσέπη μου ντικός μου πρᾶμα ντὲν ἐνεται;

—Πορτοφόλι πρᾶμα ντικός σου ἐνεται, ἄμὰ ἔσσοι πρᾶμα ντικός μας ἐνεται.

—Άντε, άντε, μπουνταλά άντρωπο εἶσαι, πρέφα μαζί σου ἄλλη φορά ἰτς παιγμένο ἰκάνω...

Καφέ μου ἰπλήρωσα και ντρόμο ἰπῆρα, γιατί Ἄρτιν και ἰσώθρακο ἔμένα κλεμμένο τὰ ἔκανε.

ΑΓΚΟΠ

Ἄρτιν Σαραβαλιάν φίλο μου ἐνεται, πρέφα καλὸ ἰπαίζει, ἰκαφενὲ μαζί κατι-σμένο ἐνόμαστε, καφέ-μαφέ ἰπίνουμε.

—Άγκόπ, ἰλέει Ἄρτιν, πρέφα νὰ ἰπαίζουμε, κερδισμένο νὰ ἔνεσαι καφέ-μαφέ ἰτς πληρωμένος νὰ ἰκάνης.

Ἐμένα καλὸ ἰφάνηκε, γκαροόν-μαροόν ἰφωνάξαμε, χαρτιά ἰπῆραμε και πρέφα ἄρχινισμένο ἰκάναμε.

Μὲ ἰπρώτη χαρτοσιά ἔσσοι-μάσοι κλεμμένους ἔκανα, ἰτσέπη μου ἔβαλα, ἰσυχος ἔβινε, Ἄρτιν κερδισμένο ἰτς νὰ ἐνότανε.

—ἰμπαστοῦνια, ἰλέει Ἄρτιν...

—ἰσπαθία, ἰλέω ἐγὼ...

—ἰκαρά, ἰλέει Ἄρτιν.

—ἰκοῦπες, ἰλέω ἐγὼ.

—ἰάχρωμα, ἰλέει Ἄρτιν.

—ἰνικό σου, ἰλέω ἐγὼ.

—Άμα, κόποῦ ἔκανα. Ἄρτιν μέσα θὰ ἐνότανε, σου. λαρία-μουλαρία σίγουρα μπασμένο τὰ ἔκανα.

Ἄρτιν χαρτιά του ἰκούταξε και ἰλέει:

—Επτά ἰκοῦπες και ἔσσοι μαζί... ἐνεται.

Κεφάλι μου αἶμα άνεβαθμένο ἔβινε.

—Άσσοι, ἰλέω, ἐγὼ ἔχω...

Ἄρτιν θυμωμένο ἐνεται.

—Στραβωμένος ἔσένα ἔνεται. Άσσοι ἐγὼ ἔχω.

—Όχι, ἐγὼ ἔχω, ἰλέει Ἄρτιν...

—Ποῦντο; ἰλέω ἐγὼ...

—Νάτο, ἰλέει Ἄρτιν και δείχνει ἔσσοι...

Κεφάλι μου αἶμα ἄλλη μιὰ φορά άνεβαθμένος ἔβινε.

Άσσοι-μάσοι ἰτσέπη μου ἰθαλμένο ἔκανα, πὼς γιαθροῦμ, βρισκισμένος ἔβινε;

Χέρι ἰτσέπη μου ἰθαλμένος ἔκανα, ἔσσοι ἰτς, φτερὰ γενωμένο ἔβινε. Ἄρτιν σβέρκο ἰθουτάω.

—Άσσοι κλεμμένο ἔκανες, ἰλέω...

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥ-
ΜΕΝΟΥ. — (Ο Μέγας Ίεροε-

ξεταστής και αδελφός του πρω-
θυπουργού της Ισπανίας παρού
σιάζεται μετά του αρχιεπισκό-
που της Βαλέντίας στον βασι-
λέα και τον παρακαλεί όπως
διατάξει τους Ιησουίτες μονα-
χούς του μοναστηρίου του 'Αλ-
κάλα ντ' 'Ενάρες και παραδώ-
σουν τον παρ' αυτών κρατούμε-
νον νεαρόν Μαυριτανόν Πικουί-
λλο. 'Αλλ' αὐτὸν ἀρχιεπισκόπου
της Βαλέντίας γὰρ νὰ τὸν κα-
τήχησιν χριστιανόν. Ὁ βασιλεὺς
μολὶς ἀκούσας τὸ ὄνομα Πικου-
ίλλο 'Αλλ' αὐτὸν ἐνεθυμήθη τὴν ὁ-
μοίαν ποῦ εἶχε δώσει, στὸ
Γοτθικὸν περίπτερον τῆς κομητείας
ντ' 'Αλταμέρα, στὴν 'Αϊζά ὡς
ἐξάδελφον. 'Αλφόνσο καὶ οἱ
μόνον δὲν ὑπογράφει τὴν διατα-
γὴν ποὺ ζητοῦν οἱ δύο ἀνάνητοι
κληρικοί, ἀλλὰ καλεῖ τὸν συν-
ταγματάρχην Φερνάντο ντ' 'Αλ-
μπάρτα, ποὺ ἔτυχε νὰ εἵρεσκε-
ται τὴν στιγμήν ἐκείνην στ' ἀνά-
κτορα, καὶ τοῦ δίδει ἐγγράφον
ἐντολὴν νὰ μεταβῇ στὸ μονα-
στήριον ντ' 'Ενάρες καὶ ν' ἀπελευ-
θερώσῃ τὸν Πικουίλλο. Ὅταν ὁ
Φερνάντο ἔφθασε στὸ μοναστή-
ρι καὶ ἐδήλωσε τὸν λόγον τῆς
μεταβίβας, τοῦ στὸν θυρωρὸν
μοναχό, αὐτὸς τὸν ἔφερε ὡς πρὸ
ἀπὸ λίγου ἑνὸς σημειώματός
τὸν Πάτερ 'Εσκοθάρ ποὺ τὸν πα-
ρακαλοῦσε ἐκ μέρους τοῦ ἡγου-
μένου 'Ιερώνυμου νὰ περιμένῃ
λίγα λεπτά γιὰ τοὺς ὁμοίους
χοῖ ἥσαν ἀποχολημένοι σὲ μίαν
σπουδαίωτάτην τελετὴν ποὺ γινό-
ταν ἐκείνη τὴν στιγμὴν. Λίγη ὥ-
ρα ἀργότερα ὁ Φερνάντο ἀδηγῶν
τὴν ἐκείνην τὴν ἡγουμένην ὁ-
πλίσθη στὸ κελλί τοῦ ἡγουμένου ὁ-
ποῦ εἵσταντο καὶ ὁ Πάτερ 'Ε-
σκοθάρ, καθὼς καὶ ἕνας νεὸς
μοναχὸς ποὺ ἦταν γονατισμένος
σὲ μίαν γωνίαν. Στὸ ἄκουσμα
τῆς φωνῆς τοῦ Φερνάντου ὁ νε-
ρὸς μοναχὸς σήκωσε τὸ κεφάλι
τοῦ καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ θά-
σιλέως ἐλέησε τὴν ὥρην τοῦ πρό-
σωπου τοῦ νέου φώναξε γεμάτος
ἐκπληξι:

— Πικουίλλο!

2ον

Ὁ Πικουίλλο, ποὺ αὐ-
τὸς πραγματικὰ ἦταν ὁ
νέος μοναχὸς, πεφώντας
στὴν ἀγκαλιά τοῦ μεγάλου
φίλου του, τοῦ εἶπε μὲ λυ-
γμούς:

— 'Εσὺ ἐδῶ; 'Εσὺ, φίλε
μου Φερνάντο; Μίλησέ μου
γρήγορα γιὰ τὴν 'Αϊζά, τὸν
Γεζίντ, πές μου...

— 'Ελα, ἡσυχάσε, τοῦ εἶ-
πε μὲ χαμόγελο ὁ Φερνάν-
το, θὰ τοὺς δῆς ὅλους σὲ
λίγω. Ἦρθα καὶ νὰ σὲ πάρω
μαζί μου. Καὶ γυρίζοντας
στὸν ἡγούμενον πρόσθεσε μὲ
σεβασμό:

— Σὰς φέρνω, πάτερ μου,
ἐγγράφον διαταγὴν τοῦ βα-
σιλέως νὰ μοῦ παραδώσετε
τὸν Πικουίλλο 'Αλλ' αὐτὸν.

— Ὁ Πικουίλλο δὲν ὤ-
πάργει πλέον, ἀπάντησε
μὲ εἰρωνικὸ χαμόγελο ὁ ἡ-
γούμενος. Μποροῦν σὰς ἔ-
χετε τώρα τὸν ἀδελφόν
Λουδοβίκον!

— Τί λέτε; ἔκαμε κατά-

πληκτος ὁ Φερνάντο.

— Σήμερον, ἑορτὴν τοῦ
ἀγίου Λουδοβίκου, ὁ νέος
αὐτὸς ἀφιέρωθ' στὴν ὑπη-
ρεσίαν τοῦ Θεοῦ τῶν Χριστι-
ανῶν.

— Δὲν εἶναι δυνατόν! φώ-
ναξε μὲ θυμὸ ὁ Φερνάντο.
Διαμαρτύρομαι, ἐν ὀνόματι
τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος μ'
ἔστειλε νὰ τὸν ἐλευθερώ-
σω. Διαμαρτύρομαι, διότι
εἶμαι βέβαιος ὅτι διὰ τῆς
βίας θὰ τὸν ἐξαναγκάσετε
νὰ...

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε
ἱππότη, παραφέρεσθε χω-
ρὶς αἰτίαν. Ἡ ἀποπληνιμέ-
νη αὐτὴ ψυχὴ μὴν τῆς ἐ-
ζήτησε ν' ἀποσπασθῇ τὸν χρι-
στιανισμόν καὶ ν' ἀφιερω-
σῇ τὴν ζωὴν τῆς στὴν ὑπη-
ρεσίαν τοῦ Θεοῦ.

— Μοῦ λέει ἀλήθεια; ῥώ-
τησε ὁ Φερνάντο γυρίζον-
τας στὸν Πικουίλλο.

— Ναί! φίλε μου! 'Αναγ-
κάσθηκα νὰ κάμω αὐτὴ τὴ
θυσία γιὰ νὰ σώσω τοὺς
δικούς μου. Πές μου τοῦ-
λάχιστον ἂν ἡ θυσία μου
αὐτὴ ἀφέλῃσιν σὲ τίποτε. Ὁ
ἀγαπημένος μου Γεζίντ σὴν
ἐθηκε ἀπ' τὰ νύχια τῶν δη-
μίων του;

— Μὰ ὁ Γεζίντ δὲν ἐκινδύ-
νευσε ποτέ, ἀπάντησε ὁ ἐκ-
πληκτος ἀπ' τὴν ἐρώτησιν, ὁ
Φερνάντο. Ἦσαν πάντα
κρυμμένοι σὲ μέρος ἀσφα-
λές, καὶ τώρα τοῦ δόθηκε
χάρις.

— Λοιπὸν ἡ 'Αϊζά μόνον
ἐκινδύνευε; ῥώτησε ὁ Πι-
κουίλλο ποὺ ἄρχισε νὰ μὴν
καταλαβαίνει γιὰ τοῦ γα-
μῆ καὶ γιὰ τὸν Γεζίντ ὁ πα-
τέρας του. Βγήκε τοῦλάχισ-
τον ἀπ' τὴν Φυλακὴ τῆς 'Ι-
σπανίας. 'Εξετάσας; Εἶναι ἐ-
λεύθερος τώρα;

— Ἡ δούκισσα ντὲ Σαν-

ταρέμ ἦταν πάντα ἐλεύθε-
ρη καὶ τελευταίως διωρί-
σθηκε κυρία τῶν τιμῶν τῆς
βασιλείας!

Ὁ Πικουίλλο ποὺ ἐκύ-
ταξε μ' ἀπορία τὸν Φερνάν-
το γι' αὐτὰ ποὺ τοῦλεγε,
ἔβγαλεν ἀπὸ τὸ στήθος του
τὸ γράμμα τοῦ Ντελασκάρ
καὶ δινόντάς το στὸν φίλο
τοῦ τοῦ εἶπε:

— Μὰ τότε λοιπὸν τὸ γράμ-
μα αὐτὸ τοῦ πατέρα μου;
Δὲν μπορεῖ θέβαια νὰ μοῦ
ἔλεγε ψέματα! Διάθασε,
διάθασε νὰ δῆς τί μοῦ ἔ-
γραψε.

— Τὸ γράμμα αὐτό, νεα-
ρέ μου φίλε, δὲν εἶναι
γραμμένο μὲ τὸ χέρι τοῦ
πατέρα σου, εἶπεν ὁ Φερ-
νάντο ρίχνοντας μίαν γρή-
γορην ματιὰ στὸν γραφικὸ
χαρακτήρα.

— Εἶσαι βέβαιος; ῥώτησε
κατάχλωμος ὁ Πικουίλλο.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ
Φερνάντο καθὼς παρέβαλε
τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἔδω-
κε ὁ Πικουίλλο μὲ τὸ ση-
μεῖωμα ποὺ τοῦστελε πρὶν
λίγη ὥρα ὁ 'Εσκοθάρ.

Καὶ πλησιάζοντας τὸν
Πικουίλλο τοῦ εἶπε πιάνον-
τας τὸν ἀπὸ τὸ ράσο:

— Νὰ, κύταξε καὶ μόνος
σου γιὰ νὰ πεισθῇς ὅτι τὸ
γράμμα αὐτὸ σὺ τοῦ ἔγρα-
ψε ὁ ἀ γι ο ς πάτερ 'Ε-
σκοθάρ!

Μολὶς ἀκούσε τὸ ὄνομα
αὐτὸ ὁ Πικουίλλο ἀφῆσε
μὴν κραυγὴν φρίκης καὶ ὡ-
ρύτηκε κατὰ γῆς. Ὁ 'Ε-
σκοθάρ ἔσκυψε νὰ τὸν βοη-
θῇ γιὰ νὰ σηκωθῇ, μὰ ὁ
Φερνάντο τὸν ἐσπρώξε λέ-
γοντάς του:

— Μὴ τὸν ἀγγίζεις, ἐσὺ
τὸν σκότωσες. Θὰ δώσετε
λόγο γιὰ τὸ ἔγκλημά σας
αὐτὸ ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀν-

θρώπων. Ὁ νέος εἶναι ἐλεύ-
θερος καὶ κατὰ διαταγὴν
τοῦ βασιλέως θὰ τὸν πάρω
μαζί μου μολὶς θὰ εἶναι σὲ
θέσι νὰ ταξιδεύῃ.

— Δὲν θὰ γῇ ἀπ' ἐδῶ
μέσα, φώναξεν ὁ ἡγούμε-
νος μαινόμενος μπροστὰ
στὸν Φερνάντο. Ὁ βασιλεὺς
μπορεῖ νὰ ἔχη δικαιώματα
πάνω στὸν Πικουίλλο. 'Αλ-
λά, πάνω στὸν ἀδελφὸ
Λουδοβίκον ὅμως, δὲν ἔχει
κανένα δικαίωμα. Ἡ θία
δὲν θὰ σὰς ὠφελήσῃ σὲ τί-
ποτε, κύριε ἱππότη, ἐνῶ
κάλλιστα μπορεῖ νὰ σὰς
θλάῃ.

Ἐξω φρενῶν τότε ὁ Φερ-
νάντο ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν
καὶ τὴν ὀργήν του, εἶπε στὸν
ἡγούμενον:

— Διαμαρτύρομαι γιὰ τὰ
ἄτιμα μέσα ποὺ μεταχειρι-
σθήκατε γιὰ νὰ ἐξασπτή-
σετε τὸν φίλο μου καὶ νὰ
τὸν ἐκβιάσετε. Διαμαρτύ-
ρομαι γιὰ τὴν χειροτονία
τοῦ ποὺ ὑπὸ τοὺς ὅρους ποὺ
ἔγινε εἶναι ἄκυρος. Θὰ κα-
ταγγεῖλω τὴν ἀχαρακτήρι-
στη αὐτὴ διαγωγή σας στὸν
βασιλέα.

Καὶ ρίχνοντας ἕνα βλέμ-
μα περιφρονήσεως καὶ μί-
σους στὸν 'Εσκοθάρ καὶ
στὸν ἡγούμενον 'Ιερώνυμο ὁ
Φερνάντο, ἔτρεξε πρὸς τὴν
πόρταν τοῦ μοναστηρίου, ἐ-
πῆδησε στ' ἄλογό του καὶ
ἐξανήχησε τὸ δρόμο τῆς Μα-
δρίτης ὅπου διαζόταν νὰ ἐ-
πιστρέψῃ.

ΤΟ ΔΕΙΠΝΟΝ

Ὅταν ὁ Πικουίλλο, ἀφοῦ
ἔμεινε γιὰ πολλὴν ὥραν ἀ-
ναίσθητος, συνήλθε καὶ εἶ-
πεν ὁρθὸν κοινὰ τοῦ τὸν ἡ-
γούμενον, ἄρχισε νὰ βρίζῃ
κι' αὐτὸν καὶ τὸν 'Εσκοθάρ
γιὰ τὰ αἰσχρὰ μέσα ποὺ
μετεχειρίσθησαν γιὰ νὰ τὸν
ἀναγκάσουν νὰ κάμῃ ὅ,τι
ἔκαμε.

— 'Ησυχάσε, τέκνον μου,
ἀπῆντησε μὲ ἡρεμὴ φωνὴ ὁ
ἡγούμενος, ἔπρεπε νὰ σὲ
κάμωμε νὰ γνωρίσῃς τὴν
αἰωνία ἀλήθεια.

— Κι' ἀρχίσατε ἀπὸ τὸ
ψέμα!

— Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ
μέσα, τέκνον μου. Θελήσα-
με νὰ σοῦ ἀνοίξωμε τὴν
πύλιν τοῦ Οὐρανοῦ...

— Κι' ἐπήρατε τὸν δρόμον
τῆς Κολάσεως;

— Θὰ σοῦ δώσωμε ὡς
ἀντάλλαγμα τῆς θυσίας σου
τὴν αἰωνία ζωὴ. Τώρα ποὺ
εἶσαι πιά δικός μας...

— Δικός σας δὲν θὰ γίνω

ποτέ μου! Θέλω τὴν ἐλευ-
θερίαν μου:

— Τὴν ἐθυσίασες στὸν
Θεό, τοῦ ὁποῖου ἔγινες ὑ-
πηρέτης.

— 'Εάν μὲ κρατήσετε διὰ
τῆς βίας, θὰ διακηρύξω σ' ὅ-
λον τὸν κόσμον μὲ ποῖο τρόπο
πο αἰζάνετε τὸν ἀριζμό-
των μοναχῶν σας. Θὰ εἰδο-
ποιήσω τὸν ἀρχιεπίσκοπο
τῆς Βαλέντίας ποῖα αἰσ-
χρὰ μέσα μεταχειρίσασθε
γιὰ νὰ παρασύρετε τὴν ψυ-
χὴς...

— Κι' ἐγὼ τέκνον μου,
εἶπε μὲ κάποια νευρικότη-
τα ὁ ἡγούμενος, ἀναγκάζο-
μαι νὰ σὲ εἰδοποιήσω ὅτι
σὲ μερικές περιπτώσεις σὰν
τὴ δική σου ἀκολουθοῦμε
καποτε-κάποτε τὸ σύστημα
τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Βα-
λέντίας μὲ τὸ ὁποῖο μὰς
φοθερίζεις...

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; ῥώ-
τησεν ὁ Πικουίλλο.

— Σύστημα ποὺ ἐτελειο-
ποιήσαμε καὶ σὲ εἰδοποιῶ
ὅτι ἔχουμε ἐδῶ στὸ μονα-
στήρι φυλακὴς ποὺ κανεὶς
δὲν ἔχει καὶ σὲ τίς ὁποῖες
φροντίζουμε νὰ κλείνουμε
ὅσους κωφεύουν σὲ τὴν φωνὴν
τοῦ οὐρανοῦ καὶ μάλιστα
ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ συ-
κοφαντήσουν τὸ τάγμα
μας...

— Νὰ συκοφαντήσουν; ἐ-
φώναξε ἔξω φρενῶν ὁ Πι-
κουίλλο γεμάτος ἀγανά-
κτησιν καὶ ἀπελπισία. Νὰ
συκοφαντήσουν;... 'Ακουσέ
με, ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν σοῦ
μοιάζω καὶ δὲν θέλω ν' ἀ-
πατήσω κανένα, σοῦ γνωρί-
ζω ὅτι ἀπὸ σήμερα ὀρκί-
ζομαι νὰ τρέφω θανάσιμο
μῖσος γιὰ σένα, γιὰ τὸν 'Ε-
σκοθάρ, γιὰ ὅλο σου τὸ
τάγμα καὶ τὸν ὄρκο μου
αὐτὸν νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς
δὲν θὰ τὸν παραβῶ. Καὶ
τώρα ποὺ σοῦ εἶπα τὴν ἀ-
λήθειαν, κάλεσε τοὺς δεσμο-
φυλάκες σου καὶ πές τοὺς
νὰ μὲ κλείσουν σὲ φυλα-
κὴς.

— Ἀργότερα, εἶπε ψύχραι-
μα ὁ 'Ιερώνυμος, τώρα σὲ
παραφέρει ὁ πυρετός. Εἴ-
σαι ἀρρώστος. Πάω νὰ σοῦ
στεῖλω τὸν γιατρό μας ὅπως
μπορέσῃ νὰ σὲ κάμῃ γρή-
γορα καλά.

Καὶ πραγματικὰ εἶχε πυ-
ρετὸ ὁ νέος μοναχὸς καὶ
γιὰ κάμποσες μέρες ἔμεινε
ξασπλωμένος στὸ κελλί του.

★

Ἐνα ἀπόγευμα, στὴν ἀ-
πελπισία καὶ στὴν ἐξαι-
σίως τοῦ πυρετοῦ του, ση-
κώθηκε ἀπ' τὸ κρεβάτι
τοῦ μονολογώντας:

Ἐὰν δὲν ὑπάρχει δι-
καισύνη σ' αὐτὸν τὸν κό-
σμον, μόνος μου ἐγὼ θὰ τι-
μαρῶσω τοὺς ἐνόχους τῆς
καταστροφῆς μου καὶ τοὺς
ἐργάτες τῆς δυστυχίας
μου.

Καὶ μὲ τὸ κεφάλι κρυμ-
μένο κατ' ἀπ' τὴν κουκού-
λα τοῦ ράσου του, ὤρμησε
πρὸς τὸ κελλί τοῦ 'Εσκο-
θάρ.

Δὲν ἦταν μέσα κανεὶς.
Ἀποφασισμένος ὅμως νὰ
ἐκδικηθῇ καὶ τιμωρήσῃ τοὺς
ἐνόχους, ἐπροχώρησε πρὸς
τὸ κελλί τοῦ ἡγουμένου μὰ
κι' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατον.

Ἐκάθισεν καὶ περιμένε.
Ἀπέναντί του, στὸν τοῖχο,
ὑπῆρχε μίαν μεγάλη ὁλοσω-
μὴ εἰκόνα τοῦ ἀγίου 'Ιερω-
νύμου ποὺ σκέπαζε κάποια
μικρὴ πορτίτσα. Καθὼς ὁ-
μως ἦταν σκοτεινὸ τώρα τὸ
κελλί, γιὰ τὴν ὥρα ἦσαν
προχωρημένη, ἕνα ἀμυδρὸ
φῶς ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὴν
χαλαράδα, ἐπρόδιδε τὴν
ὕπαρξιν τῆς μορτικῆς αὐτῆς
πορτίτσας. Ὁ Πικουίλλο,
ποὺ ἐκπληκτος ἀνεκάλυπτε
τὸ μυστικὸ αὐτό, πλησίασε
ἀνοιξε μὲ προσοχὴ τὴν πορ-
τίτσαν καὶ στὰ μάτια του
φάνηκε ἕνα μικρὸ δωμάτιο,
κομψὰ ἐπιπλωμένο, ποὺ
καμιὰ δὲν εἶχε σχέσι μὲ
κελλί μοναχοῦ. Στὴ μέση
τοῦ ἦταν στρωμένο μὲ λευ-
κὸν τραπεζομάνδυλον ἐνὰ τρα-
πέζιν φορτωμένο ἀπὸ κρύα
φαγητὰ ἀφθονα φρούτα καὶ
μπουκάλια κρασιοῦ. Ἐνῶ
γύρω του ἀσημένια κηρο-
πήγια ἐφώτιζαν πλούσια
τὸ δωμάτιο. Στὸ βάθος τοῦ
δωματίου ἦσαν ἕνας μεγάλ-
ος καναπὸς, ἐνῶ δεξιὰ κι'
ἀριστερά του ὑπῆρχαν δύο
χαμηλὲς πόρτες κλεισμένες
μὲ πράσινα παραπετάσμα-
τα.

Ὁ Πικουίλλο προχώρησε
πρὸς τὸ δωμάτιο, κι' ἐνῶ
ἔβλεπε μ' ἀπορία γύρω του
ξαφνικὰ ἄκουσε νὰ πλησιάζ-
ουν βιαστικὰ θήματα. Ψά-
χνοντας ποῦ νὰ κρυφθῇ ἐ-
σκήκωσε τὰ πράσινα παρα-
πετάσματα τῆς πρώτης ἀπ'
τὴς δύο πόρτες ποὺ βρέθη-
κε μπροστὰ του καὶ θια-
στικός μῆκε σὲ μίαν ἱματι-
οθήκη, ὅπου εἶδε νὰ κρέ-
μονται τὰ πλούσια ράσα
καὶ ἄμφια τοῦ ἡγουμένου.
Εὐτυχῶς γι' αὐτὸν, ποὺ τὰ
πόδια του ἔτρεμαν ἀκόμα
ἀπ' τὴν ἀρρώστειαν, σὸ κα-
μαράκι αὐτὸ ὑπῆρχε κι' ἕ-
να κάθισμα γιὰ ν' ἀναπαυ-
θῇ.

Μολὶς εἶχε καθίσει κατὰ-
λαβε νὰ μπαίνειν δύο πρό-
σωπα μέσα στὸ δωμάτιο
ποῦταν τὸ τραπέζιν στρωμέ-
νο καὶ ἀμέσως ἄκουσε τὴν
γνωρίμην φωνὴν τοῦ 'Ε-
σκοθάρ νὰ λέγῃ:

— Περᾶστε, κυρία κόμη-
σα Ντ' 'Αλταμέρα!

— Πῶς; ἔκαμε ἐκείνη. Εἴ-
μαστε οἱ πρῶτοι ποὺ ἐρχό-
μαστε στὴ συνέντευξι;

— Ναί, κυρία κόμησσα,
ἀλλὰ ὁ ἡγούμενος δὲν θ'
ἀργήσῃ νὰ ἔλθῃ. 'Ησυχά-
στε, νομίζω μάλιστα πὼς
ἀκούα τὰ βήματά του.

Καὶ πραγματικὰ ἦταν ὁ
ἡγούμενος ποὺ ἐρχόταν.

— Τί σὰς ἔκαμε ν' ἀργο-
πορήσετε, πάτερ μου; ῥώ-

Ὁ Πικουίλλο, ἀκούοντας ἀπὸ τὴν ἱματιοθήκην τοῦ ἡγουμένου τὰ λό-
για τῆς κόμησας, μολὶς μπόρεσε νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴν παρῶν
στὴν παρουσίαν του.

τῆσε ἡ κόμησσα τὸν ἡγού-
μενον, μολὶς φάνηκε στὴν
πόρταν.

— Σημαντικὰ ἐγγράφα
καὶ σπουδαῖες εἰδήσεις ποὺ
πῆρα πρὶν λίγες στιγμὲς
ἀπ' τὴ Γαλλίαν, εἶπεν ὁ ἡ-
γούμενος καὶ ρίχνοντας μίαν
ματιὰ γύρω του πρόσθεσε:

— Δὲν βλέπετε μαζί σας
τὸν κόμη-α Ντ' Ουζέντ.

— Δὲν μπόρεσε νὰ μὲ συν-
τροφεύσῃ, ἀπάντησε ὁ κό-
μησσα. Θὰ γίνῃ ἀπόψε μίαν
ὑποδοχὴν στὴν Αὐλὴ καὶ ἀ-
ναγκάσθηκε νὰ μείνῃ γιὰ
λόγους ποὺ θὰ σὰς ἐξηγή-
σω σὲ λίγο.

— Τότε, λοιπὸν. ἄς καθή-

σουμε στὸ τραπέζιν καὶ τρώ-
γοντας μποροῦμε νὰ μιλοῦ-
με, εἶπεν ὁ 'Ιερώνυμος.

— Ναί, πρέπει νὰ μιλή-

σουμε καὶ γιὰ πολλὰ μάλι-
στα, εἶπεν ὁ κόμησσα γιὰ τὴν
τὰ πράγματα ἔφθασαν στ'
ἀπροχώρητον πιά. Εἶναι
σπουδαῖα τὰ νέα σας ἀπὸ
τὴν Γαλλίαν:

— Σπουδαῖα, κυρία
κόμησσα. Θυμάσθε, θέβαια,
ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια
ὁ Φίλιππος ὁ Β' τῆς 'Ισπα-
νίας, συνεκρότησε καθολικὴν
σταυροφορίαν ἐναντίον τῶν
διαμαρτυρομένων. Σήμε-
ρα, ὁ 'Ερρίκος ὁ Δ', βασιλεὺς
τῆς Γαλλίας, τίθεται ἐπὶ
κεφαλῆς τῶν διαμαρτυρομέ-
νων λαῶν τῆς Εὐρώπης ἐ-
ναντίον τῆς 'Ισπανίας. Ἡ
'Ολλανδία, οἱ Λουθηρανοὶ
πρίγκιπες τῆς Γερμανίας,
ἡ 'Ελβετία καὶ ἡ Σαβοῖα,
τὸν ἀναγνωρίζουν ὡς ἀρχι-
γὸ καὶ ἐτοιμάζονται νὰ
ἐκστρατεύσουν ὑπὸ τὴν ση-
μαίαν του...

— Θὰ εἶναι ἕνας τρομα-
κτικὸς πόλεμος! φώναξε ὁ
κόμησσα.

— Χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ὁ ἡ-
γούμενος. Καὶ δὲν βλέπω
πὼς θὰ μπόρῃ ν' ἀντιστα-
θῇ στὸν ὄγκον αὐτὸν ὁ δούξ
Ντὲ Λάρμα. Ἡ 'Ισπανία εἴ-
νε ἐντελὴς ἀνέτοιμη, γιὰ
πόλεμον καὶ οὐτε στρατός
γυμνασμένος ὑπάρχει, οὐτε
ὅπλα, οὐτε χρήματα στὸ
δημόσιο ταμεῖο. Ἀντίθετα
ὁ γαλλικὸς στρατὸς εἶναι
τελείως ἐξοπλισμένος καὶ
ὑπάρχει τόση ἀφθονία χρη-
μάτων ἀποταμιευμένη ἐκεῖ
ὥστε νὰ μπόρῃ ὁ 'Ερρίκος
νὰ συνεχίσῃ χρόνια ὁλόκλη-
ρα τὸν πόλεμον, χωρὶς νὰ ἐ-
πιβάλλῃ κανένα νέον φόρο
στοὺς ὑπηκόους του.

— Θαυμάσια! ἔκαμεν ὁ
κόμησσα... Ὅποτε τὴν ἔχει
πολύσχημα ὁ πρωθυπουργ-
γός μας; ... Κι' ἀπὸ πᾶν
τὰ μάθατε, πάτερ μου, ὅλα
αὐτά;

— Ὁ ἀδελφὸς Κοτῶ μοῖ
ἔστειλεν αὐτὲς τίς πληρε-
φορίες. Καὶ τὴν ἡμέραν ποὺ
ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας ἐκ-
στρατεύσῃ ἐναντίον τῆς
'Ισπανίας, ὁ 'Ερρίκος Ντὲ Λάρ-
μα, ποὺ δὲν ὑποπεύεται ἀ-
κόμα τίποτε καὶ δὲν θὰ εἴ-

να σέ θέσι να υπερασπισθῇ
την χώρα καὶ τὸν βασιλεὺς
του, σὲν θὰ μπορέσῃ να
θαῖ να μὴ πια σιγῇ ἐ-
ξουσία καὶ να διευθύνῃ τις
τυχές της Ἰσπανίας. Ἰουλι-
γρηγόρα θὰ εἶναι ἐνὰς ἀν-
θρώπου κατεστραμμένος καὶ
μαζὶ μ' αὐτὸν θὰ πέσῃ καὶ
ὁ ἀσέλφος του ὁ Μέγας Ἰ-
εροξεταστής κ' ἔτσι θὰ
χαθῇ καὶ ἡ οὐναις της Ἰε-
ρας. Ἐξετάσας πὺ τὸσο
καταπολεμὰ τὸ τάγμα μας.

—Καὶ τὴν θέσι τοῦ ἱκα-
σπάρ ντὲ λοντόβα θὰ τὴν
παρῇ ὁ πατὴρ Ἰερώνυμος,
εἶπεν ὁ Ἐσκοβάρ, καὶ θὰ
εἶναι πανίσχυρος, ὡς πνευ-
ματικός του βασιλέως, στὴν
Ἰσπανία, ὅπως εἶναι ὁ ἀ-
δελφός σου στὴ Γαλλία.

Ὁ ἡγούμενος χαμογελα-
σε εὐχαριστημένος γιὰ τις
φράσεις αὐτῆς προφητείας
τοῦ Ἐσκοβάρ, ἐνῶ ἡ κό-
μησα εἶπε μὲ κάποιαν ἀ-
νησυχία.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ
καὶ ἄγια ὅπως τὰ λέτε. Γιὰ
να ἐκπληρωθῶν ὁμως τὰ
ῥαῖα αὐτὰ ὄνειρα πρέπει
να ἐξαλειφθῇ ἐνὰ μεγάλο
ἐμπόδιο πὺ ὑπάρχει μπρο-
στὰ τους.

—Ποῖο ἐμπόδιο; ρώτησε
ἀνήσυχος τώρα κ' ὁ Πά-
τερ Ἰερώνυμος.

—Μὰ δὲν ξέρετε ὅτι ὁ
βασιλεὺς εἶναι ἐρωτευμέ-
νος;

—Τὸ ξέρομε.
—Ὅχι ὁμως μ' ἐκείνην
πὺ θέλαμε ἐμεῖς νὰ τοῦ
δώσουμε ὡς ἐρωμένην τὴν
ἀνεψιά μου δηλαδὴ Κάρ-
μεν.

—Ἀλλοίμονον! ἔκαμε ὁ
Ἐσκοβάρ. Τὸ μάθαμε κ' αὐ-
τὸ, πρὶν λίγες μέρες, ἀπὸ
τὸν κόμητα Ντ' Οὐζέντ.

Ὁ Πικουίλλο, καθισμένος
πάντοτε στὴν ἱματιοθήκη
τοῦ ἡγουμένου, ἐδιπλασία-
σε τώρα τὴν προσοχή του
γιὰ νὰ μὴν χάσῃ οὐτὲ μίαν
λέξι ἀπ' τὴν κουθέντα τους.

—Καὶ τὸ δυστύχημα εἶναι
πρόσθεσε ἡ κόμησα, πὺς
ὁ βασιλεὺς ἀγαπᾷ μὲ ἔρω-
τα ἀγνόν, βαθύν, πλατωνί-
κον καὶ γι' αὐτὸ πολὺ ἰ-
σχυρότερον καὶ διαρκέστε-
ρον ἀπ' τοὺς ἄλλους. Ὁ
δοὺξ Ντὲ Λάρμα γιὰ νὰ εὐ-
χαριστήσῃ τὸν βασιλέα, ἀ-
νέλαβε νὰ παρουσιάσῃ τὴν
ἀγαπημένην του στὴν Αὐλὴ
κ' ἐγὼ θέλησα νὰ τὸν ἐμ-
ποδίσω. Ἐτρεξα λοιπὸν νὰ
προειδοποιήσω τὴν βασιλί-
σα. Τῆς ἀνέφερα ὅτι ὁ πρῶ-
τος οὐπουργὸς ἐτοιμάζεται νὰ
φέρῃ στὴν αὐλὴ μίαν εὐνο-
μένην, μίαν ἀντεράστριαν...

—Λοιπὸν, ρώτησε μ' ἀνυ-
πομονησία ὁ ἡγούμενος.

—Ἡ βασιλίσα, ἀπάντη-
σε ἡ κόμησα μ' ἀγανά-
κτησι, ἀντὶ νὰ δυσχερευθῇ
ἀντὶ νὰ θυμώσῃ μὲ τὸν ἀ-
νάξιο πρωθυπουργό, ἀντὶ
νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν βασιλέα
τὴν ἀπομάκρυνσί του, τί νο-

μίζετε πὺς ἔκαμε;

—Τί; ρώτησαν περιέργοι
καὶ οἱ δύο μοναχοί.

—Ἐξήγησε μὲ γνωρίση
τὴν ἀντίπαλό της, τὴν ὡ-
ραία Ἀϊζά, καὶ τὴν προσέ-
λαβε μάλιστα στὰ ἀνάκτο-
ρα ὡς Κυρα τῶν Τιμῶν!

—Αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστο!
φώναξαν κατάπληκτοι καὶ
οἱ δύο καλόγηροι.

Ὁ Πικουίλλο, ἀκούοντας
τὰ τελευταῖα λόγια τῆς κο-
μήσας, χρειάστηκε ὅλη τὴ
δύναμί του γιὰ νὰ μπορέσῃ
νὰ συγκρατηθῇ καὶ νὰ μὴ
προδώσῃ τὴν παρουσία του.

—Ναί, φίλοι μου, εἶναι
ἀνήκουστο! συνέχισε ἡ κο-
μήσα καὶ ὁμως ἔτσι εἶναι.
Ἡ βασιλίσα ἀπὸ κόντὰ
τῆς τὴν Ἀϊζά. Ὁ βασιλεὺς
καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν
παρουσία τῆς ἀγαπημένης
του καὶ ἀπὸ τὴν συμπάθεια
πὺ δείχνει σ' αὐτὴν ἡ βα-
σιλίσα, δὲν ζητᾷ τίποτ' ἄλλο
παρὰ νὰ βλέπῃ τὴν
Ἀϊζά καὶ νὰ νᾶνταλασσῇ μα-
ζὶ τῆς λίγα λόγια, σχεδὸν
πάντοτε παρουσία τῆς βα-
σιλίσσης. Δὲν ξέρω πὺς
καὶρο μπορεῖ νὰ βαστάξῃ
αὐτὸ. Ἐκείνο ὁμως πὺ ξε-
ρω ὅτι ἡ Ἀϊζά, μὲ τὴν ἀ-
γάπη καὶ τὴν τυφλὴ λα-
τρεία τοῦ βασιλέως εἶναι
πανίσχυρη χωρὶς νὰ δείχνῃ
πὺς τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ.
Καὶ ὁμως ἀν' ἀλήθειαν κάπο-
τε νὰ μεταχειρισθῇ τὴ δύ-
ναμί της αὐτὴ ὅλοι θὰ γο-
νατίσουν μπροστὰ της κ' αὐ-
τὸς ἀκόμα ὁ πρωθυπουρ-
γὸς θὰ λυγίσῃ σὰν καλαμί
στὰ χέρια της. Γι' αὐτὸ δὲν
πρέπει νὰ φοβούμεστε τὸν
δοῦκα Ντὲ Λάρμα, ἀλλὰ
τὴν Ἀϊζά. Ὅταν ὁ δοὺξ
καταστραφῇ, ὁ πρωθυπουρ-
γὸς, πὺ θὰ τὸν διαδεχθῇ,
ὁ πνευματικός πὺ θ' ἀπο-
κτήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ
βασιλέως, θὰ εἶναι πρόσω-
πα πὺ θὰ προστατεύσῃ καὶ
θὰ ὑποδείξῃ Ἐ κ ε ἰ ν η !

—Καλὰ, καὶ δὲν ὑπάρχει
τρόπος νὰ κερδίσωμε τὴ
νέα αὐτὴ μὲ τὸ μέρος μας;
εἶπεν ὁ Ἐσκοβάρ.

—Ὑπάρχει ἴσως γιὰ ὅλο
τὸν ἄλλο κόσμον, εἶπεν ἡ
κόμησα, ὁχι ὁμως γιὰ σὰς

καὶ γιὰ μένα.

—Καὶ γιὰτί; ρώτησάν οἱ
δύο Ἰησουῖτες.

—Γιὰτί ἐγὼ εἶμαι ἡ πιὸ
μιστὴ ἔχθρά της, ἐπειδὴ
συνέθεσαν μεταξὺ μας με-
ρικὰ πράγματα πὺ αὐτὴ
δὲν θὰ συγχωρήσῃ ποτέ.

—Μὰ ἐμεῖς; ρώτησεν ὁ
Ἰερώνυμος.

—Ἐσεῖς, πάτερ μου, καὶ
ὁ Ἐσκοβάρ, τῆς δώσατε
ἄλλην ἀφορμὴν. ἔχετε προ-
σβάλει τὸ πὺ ἀγαπημένον
τῆς πρόσωπο σ' αὐτὸ τὸν
κόσμον καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ
κερδίσωμε ἀπ' αὐτὴν καμ-
μιὰ χάρι καὶ καμμιὰ ἐπιεί-
κεια.

—Δὲν καταλαβαίνω τί
θέλετε νὰ πῆτε, κυρία κό-
μησα, εἶπεν ὁ Ἐσκοβάρ.
Ἐξηγήθητε σὰς παρακαλῶ.
—Εὐχαρίστως, φίλοι μου.
Γνωρίζετε ἐνὰ νέον μοναχὸν
πὺ λεγόταν ἄλλοτε Πικου-
ίλλο;

—Ναί, τὸν ἀδελφόν Λου-
δοβίκον Ἀλιάγα, εἶπεν ὁ ἡ-
γούμενος.

—Εἶναι ὁ τελευταῖος δό-
κιμος πὺ ἔγινε δεκτὸς στὸ
μοναστήρι μας, ἐπρόσθεσεν
ὁ Ἐσκοβάρ.

—Δ ε κ τ ὁ ς ! ἔκαμεν
εἰρωνικά ἡ κόμησα. Μοῦ
φαίνεται πὺς τὸν θιάσατε
λίγο νὰ μῃ. Καὶ τὸ τέχνα-
σμα τῆς πλαστής ἐπιστο-
λῆς εἶναι γνωστὸ στὴν εὐ-
νομένην.

—Μὰ ποῖα σχέσις, ἐπὶ τέ-
λους, ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ
ἀδελφοῦ Λουδοβίκου καὶ
τῆς εὐνοουμένης αὐτῆς; ρώ-
τησεν ἀνυπόμονος νὰ μάθῃ
ὁ ἡγούμενος Ἰερώνυμος.

—Ποῖα σχέσις; ἐπανελά-
θε ἡ κόμησα, ἀπλούστατα
εἶναι ἀδελφός της!

—Ἀδελφός της; φώναξε
τρομαγμένος ὁ ἡγούμενος.
Μὰ πὺς εἶναι δυνατόν;

—Ναί, τώρα θυμᾶμαι, εἶ-
πε ταραγμένος κ' ὁ Ἐ-
σκοβάρ. Τὰ ὀνόματα Γεζίντ
κ' Ἀϊζά ὑπῆρχαν πράγμα-
τι στὸ γράμμα ἐκείνο πὺ
τοῦ εἶχε στείλει ὁ πατέρας
του. Δὲν μπορούσα ὁμως
νὰ φαντασθῶ ποτέ ὅτι ἡ
Ἀϊζά ἐκείνη ἦταν αὐτὴ πὺ
ξετρελλάνε τὸν βασιλέα!

—Καὶ τώρα, ἄγιοι μου,
ἐξακολουθεῖτε νὰ πιστεύετε
ὅτι θὰ μπορέσετε ποτέ νὰ
τὴν κερδίσετε μὲ τὸ μέρος
σας; ρώτησεν ἡ κόμησα
τοὺς δύο μοναχοὺς.

—Ἰσως, ἀπάντησε ὁ Ἐ-
σκοβάρ.

—Καὶ μὲ ποῖο μέσον;

—Διὰ τοῦ ἀδελφοῦ Λου-
δοβίκου. Θὰ μῆς φωτίσῃ ὁ
θεὸς νὰ μαλαξοῦμε τὴν
καρδιά του καὶ νὰ τὸν ἀφο-
πλίσωμε.

—Μὴν τὸ ἐλπίζεις αὐτό,
εἶπεν ὁ Ἰερώνυμος. Ὁρκι-
σθηκε μίσος ἀσπονδὸν ἐναν-
τίον μας. Τὸν ἄκουσα μὲ τ'
αὐτὰ μου νὰ τὸ λέῃ.

—Αὐτὸ δὲν μ' ἀπελπίζει,
ἔκαμε ὁ Ἐσκοβάρ. Θὰ βρῶ
τὸν τρόπο νὰ τὸν κάμω νὰ
υπερασπισθῇ τὰ συμφέρον-
τα τῶν Ἰησουϊτῶν, φθάσει
νὰ τὸν ἀνυψώσωμε στὰ με-
γαλύτερα ἀξιώματα τοῦ τὰ
γματοῦς μας. Πρῶτα ὁμως
πρέπει νὰ καταταχθῇ σ'
αὐτό.

—Μὰ πὺς; ρώτησεν ἡ κό-
μησα, δὲν εἶναι κ' αὐτὸς
Ἰησουϊτῆς τώρα;

—Ὅχι δυστυχῶς, ἀπάν-
τησε ὁ Ἐσκοβάρ. Οἱ κανό-
νες τοῦ τάγματός μας ἀ-
παγορεύουν διετικὴν γιὰ
νὰ γίνῃ κανεὶς δεκτός. Γι'
αὐτὸ ὁ Ἀλιάγα δὲν εἶναι
ἀκόμα Ἰησουϊτῆς.

—Καὶ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ,
εἶπεν ὁ ἡ-
γούμενος, ἐκτός ἀν' τὰ σίδε-
ρα τῆς φυλακῆς...

—Καὶ ἡ ἀδελφή του; φώ-
ναξε ἡ κόμησα. Ξεχνάτε
ὅτι ἀν' πληροφορηθῇ πὺς ἐ-
κακοποιήσατε τὸν ἀδελφὸ
της θὰ θελήσῃ νὰ ἐκδικη-
θῇ; Καὶ νὰ εἰσεθε βέβαιον

ὅτι ὁ βασιλεὺς τίποτε δὲν
μπορεῖ νὰ τῆς ἀρνήσῃ. Καὶ
σ' αὐτὸ θὰ τὴν βοηθήσῃ καὶ
ὁ δοὺξ Ντὲ Λάρμα γιὰ νὰ
φανῇ εὐχάριστος στὸν ἀδελ-
φὸ του Μεγάλου Ἱεροξετα-
στῆ πὺ θὰ ἔχῃ χαρὴ γιὰ τὴ
συμφορὰ τῶν Ἰησουϊτῶν. Ὁ
θεὸς, ἄγιοι μου πατέρες,
βρίσκειται πολὺ ψηλὰ καὶ οἱ
Γάλλοι εἶναι ἀκόμα μα-
κριὰ μας, ἐνῶ ἡ εὐνοουμέ-
νη εἶναι κοντάμας καὶ πλάι
στὸν βασιλέα. Γι' αὐτὸ φο-
βοῦμαι πὺς πρὶν προφθάσῃ
ὁ θεὸς ἡ οἱ Γάλλοι νὰ σας
βοηθήσουν, ἡ ὥραία Ἀϊζά
θὰ κλείσῃ τὸ μοναστήρι σας
καὶ θὰ ἐξορίσῃ ἀπὸ τὴν
Ἰσπανία τὸ τάγμα τοῦ Ἰη-
σοῦ.

—Ἡ κόμησα ἔχει δίκην,
εἶπε ταραγμένος ὁ Ἰερώνυ-
μος. Δὲν βλέπω μὲ ποῖο
τρόπο θὰ μπορούσαμε ν' ἀ-
ποκτήσωμε τὴν φιλία τῆς νέ-
ας αὐτῆς.

—Μιὰ μόνο λύσις βλέπω,
εἶπεν ἡ κόμησα, νὰ τὴν ἐ-
ξοντώσωμε, νὰ τὴν ἐκμηδε-
νίσωμε καὶ γι' αὐτὸ εἶμαι
ἐτοιμὴ νὰ σας βοηθήσω μὲ
κάθε τρόπο.

—Μ ε κ ἄ θ ε τ ρ ὁ
π ο ; ἐπανελάβε ὁ ἡγούμε-
νος τονίζοντας τὴ φράσι.
(Ἀκολουθεῖ).

Ἀπὸ τὶς ἀνατριχιαστικὲς περιπέτειες τοῦ τυχοδιώκτου Χίκορυ Κίστ

Ἡ ΤΥΦΛΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ἸΑ νὰ μπορῶ νὰ σὰς ἐ-
ξιστορήσω ὅτι θὰ δια-
βάσετε δοκιμάσα συγκι-
νήσεις πὺ δὲν τις βάζει ὁ
νοῦς τοῦ ἀνθρώπου.
Βρέθηκα στὴ θάλασσα, ὁ-
ταν ἤμουν 11 χρονῶν πα-
δί... μέσα σ' ἐνὰ βαρέλι, πὺ τῶρριζε ὁ ἴδιος ὁ πατέρας
μου μέσα στὸ νερὸ. Ἀπὸ τὰ βαρέλια ἡ μοῖρα μ' ἐρρίξε
μέσα σ' ἐνὰ κλουβὶ μὲ λεοντάρια, πὺ ὑπεφταν ἀπὸ...
ναυτίσας. Ἀλλά... Ἀρ' ἀφήσωμε γιὰ ἄλλοτε τις πρῶτες
περιπέτειές μου κ' ἄς ἐρβῶμε στὸ... Κογκό, ὅπου δοκί-
μασα τὴν τύχη μου στὴν ἀρχὴ κἀνώντας τοῦ Θεοῦ.

Καταδιωκόμενος ἀπὸ τὴν δυσπιστία τῶν ἀνθρώπων,
πλανιῶμουν στὴ βασίλει ἀκτὴ τῆς πολέως τοῦ Λεοπόλδου
(Βελγικὸ Κογκό). Ἦμουν μόνος στὸν κόσμο. Τὴν Ἀ-
φρικὴ μου τὴν γνώριζα. Τὴ ζούγκλα, τοὺς ἰθαγενεῖς,
τὰ ἄγρια θηρία. Ἐτσι, κ' ἂν ταξίδευα μόνος, ἤ-
μουν σὲ θέσι ν' ἀντιμετωπίσω ἀπροβλεπτοὺς
κινδύνους. Ἀλλωστε, ἡ μοναξιά ἦταν τοῦ
γούστου μου ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ θρυμματι-
σμένο ρομάντσο μου μὲ μίαν Ὀλλαν-
δὴ ἐσπευμένη χορεύτρια. Τὸ κακὸ
αὐτὸ—σύντομο εὐτυχῶς— μούλα-
χε στὴν παράλια πόλι Λαντάνια.

Στὴν ἀτυχή, λοιπὸν, αὐτὴ περι-
πλάνησί μου στὸ σκοτεινὸ Κογ-
κὸ συναντήθηκα μὲ τὴ Λουσκί:
«Τυφλὴ Ἀφροδίτῃ τῆς Ζούγ-
κλας». Τὴν πρωτόειδα ὅπως
πλησίαζε ἀπὸ τὸ στενὸ μο-
νοπάτι τοῦ δάσους: ἐνὰ μα-
κρόμυχο, ἀστραφτερό κορ-
μὶ γιὰ φόντον τὰ χυμένα
στοὺς ὤμους ἐβένινα μαλ-
λιά της. Δὲν ἐμοιάζε μὲ
τις ἄλλες ἰθαγενεῖς γυ-
ναῖκες τῆς Ἀφρικῆς. Ἦ-
ταν μιὰ Ἀφροδίτῃ, καὶ ἡ
παρουσία της σὲ παρθε-
νο δάσος ἐκάρφωσε τὰ
μάτια μου ἐπάνω της καὶ
τὰ πόδια μου στὸ νωπὸ
χῶμα.

Μὲ πλησίασε σὰν παρὰ
δεῖσιον ὄραμα κ' ἐγὼ, σὰν
αὐτόματο, ἔκαμα τόπο νὰ
περάσω. Τὴν ἐκύτταξα ἀπὸ
πίσω ὅπως πῆγαινε νὰ φτά-
σῃ στὸ κοντινὸ χωριό, μέ-
νοντας κατάπληκτος γιὰ τὴ
σταθερότητα τῆς περπατη-
σας της. Τὴν πῆρα τὸ κα-
τόπι μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

Οἱ κάτοικοι, στὸ χωριό,
τῆς φέρνονταν μὲ ἐξαιρετικὸν
σεβασμό. Περιέργως, πλησία-
σα τὸν ἀρχηγὸ τῆς φυλῆς
καὶ τὸν ρώτησα γι' αὐτήν.
Ἡ Λουσκί εἶχε γεννηθῇ μ' ἀ-
νοιχτὰ τὰ μάτια, ἀλλὰ τυφλή.
Καὶ ὁ πατέρας της θεώρησε τὴν
γεννήσι τῆς σὰν μιὰ κατάρρα τοῦ
«Πονηροῦ Πνεύματος» — πρόληψις
πὺ τὸν ὑποχρῶνε ν' ἀπαλλανθῇ
ἀπὸ τὴν παρουσία της. Τὴν ἴδια
συμπεριφορὰ δείχνουν σὲ ὅλα τὰ παι-
διὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο ἀνὰ πᾶσα
καὶ ὑπάρχουν παιδιὰ ἀζήτητα πὺ
πλανιῶνται στὴ ζούγκλα χωρὶς νὰ ἐνδια-
φέρεται κανεὶς ἀκτὸς ἀπὸ τις ραιμοῦδες.

Ὁ πατέρας διέταξε νὰ τὴν ρίξουν στοὺς
κροκοδείλους, ἀλλὰ ἡ μάνα της δὲν ἐτόλμησε... Ἐ-
τσι, ἡ Λουσκί ἐγκαταλείφθηκε στὸ δάσος, μέσα στὴν
κουφάλα ἐνὸς δένδρου. Κάθε μέρα, ἡ μητέρα της ἐφευγε
ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τῆς πῆγαινε φαί.

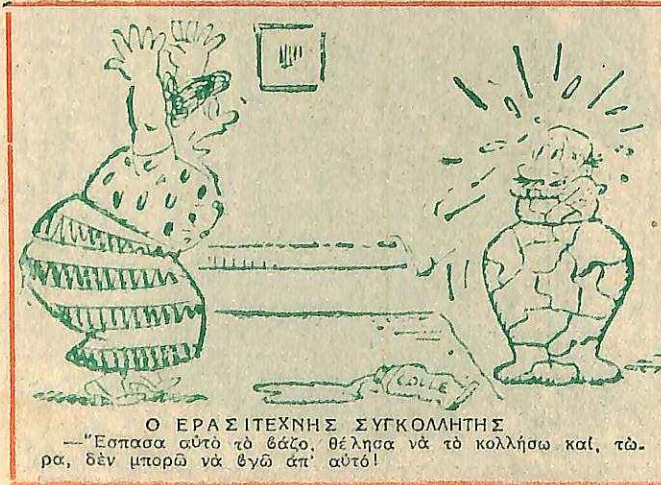
Τὸ παιδί μεγάλωνε, δείχνοντας τὰ πρῶτα σημάδια τῆς
σπάνιας ὁμορφίας της. Ἀνθρώπον δὲν εἶχε γι' ὀρίσει ποτέ
της ἐκτός ἀπὸ τὴ μητέρα της. Ἐτσι ἡ Λουσκί γνωρίστη-
κε μὲ ὅλα τὰ θηρία τῆς ζούγκλας. Μιὰ μέρα ἡ μητέρα
της τὴν βρῆκε νὰ παίζει μὲ ἑνὶν καὶ λεονταράκια. Τρομο-
κορήθηκε. Ἡ μικρὴ τυφλὴ ὁμως, τῆς ἐξήγησε ὅτι ἦσαν
φίλοι της καὶ ὅτι ποτέ δὲν θὰ τῆς ἐκαναν κακὸ.
Τὰ πὺ περὶ φανὰ λεοντάρια ξεκουράζονταν πλάι στὰ

λη τὴν περιοχὴ ἐγινε μὲ τὸν καιρὸ θρόλος. Ἐκεῖνο τὸ
βράδυ, εἶδα τὴ Λουσκί νὰ συναναστρέφεται μὲ ἀνθρώ-
πους τοῦ χωριοῦ. Κατόπιν ἐγόρεψε μὲ ζωντανὰ δηλητη-
ριασμένα φίδια. Τὰ πετοῦσε στὸν ἀέρα καὶ τὰ ξανά-
πιατε. Τὰ τύλιγε στὸ λαίμω της, στὰ μπράτσια της,
στὶς καμπύλες τοῦ γυμνοῦ στήθους της. Στὸ τέλος, τὰ
ἐκανε νὰ στέκουν ὄρθια μὲ τις διχαλωτὲς γλώσσες
τους ἐξω ἀπὸ τὸ στόμα, βαυμάζοντας τις φηγούρες τοῦ
χοροῦ της.

Κατόπιν ἄρχισε νὰ μιμῆται τις φωνές ὄλων τῶν
ἀγριμῶν — ἀκόμα καὶ τὸν βρυχηθμὸν τῶν
λεονταρίων. Μιμήθηκε
τὴν φιλοκουβέντα τῆς
μαῖμους κἀνώντας ὁ-
λους νὰ γελοῦν. Τὰ
νυμέρα της εἶνε γνω-
στὰ καὶ στὸ... Χόλλυγουντ
ἀπὸ πολλοὺς Εὐρωπαίους καὶ
Ἀμερικανούς περιηγητάς. Ἀλλὰ
ἡ Λουσκί δὲν τὸ κουνᾷ ἀπὸ τὰ δά-
ση καὶ τὰ θηρία. Παρ' ὅλα τὰ παι-
χνίδια πὺ τῆς ἔταξαν, δὲν ἐν-
νοεῖ νὰ... πολιτισθῇ.

Ἐπακουλοῦθηκε ἐνὰ τρίτο νου-
μερὸ της πὺ εἶχε τὴν αὐτὴ κα-
ταπληκτικὴ ἐπιτυχία: ἔαπλω-
σε τὸ φιδίσιο κορμὶ της στὸ
ἐδαφος, ἀνάσκελα, καὶ τυλι-
γοντας τὰ πόδια της σὰν λά-
στιχο τὰ τίνασε ἀπότομα καὶ
ὅλο της τὸ σῶμα ὑψώθηκε
σὰν αὐτόματο καὶ βρέθηκε
δοθια ἐπὶ μέτρα μακρυὰ!
Τὸ «Κλοῦ» τῶν ἐπιδείξεόν
της ἦταν κάτι πὺ δὲν θὰ
τὸ λησμονήσω ποτέ. Ἡ Λου-
σκί στάθηκε μὲ τὴν πλάτη
ἀκουμπησμένη στὸ φθινό-
τειχάμα μὲς καλύβας, ἐνῶ
οἱ νεαροὶ πολεμισταί, ἀπὸ
μικρὴν ἀπόστασι, πετοῦσαν
τὰ δόρατά τους. Πῆγα νὰ φω-
νάζω, ἀλλὰ κρατήθη-
κα μὲ τὴν εἶδα τὰ δό-
ρατα νὰ σχίζουν τὸν
ἀέρα τῶνα ὑστερὰ ἀπὸ τὸ ἄλ-
λο, καὶ νὰ κατευθύνωνται πρὸς
τὸ γυμνὸ κορμὶ τῆς τυφλῆς Λου-
σκί. Ἀλλὰ... τί θαῦμα! Κάθε δό-
ρυ πὺ τὴν πλησίαζε, τὴν ἐκανε
νὰ κινῆται μὲ καταπληκτικὴν ἀ-
κρίβεια, ἀφήνοντάς το νὰ μπῇγε-
ται στὴν ψάθα πλάτης, ἀπὸ πᾶν
μερὸς, ἐνὰ γύρο της. Σὲ λίγο ἡ ψάθα
τῆς καλύβας ἐμοιάζε σὰν ἐνὰ μαξη-
λαράκι γεμάτο καρφίτσες, μὲ τὴν αἰ-
θρία Λουσκί στὴ μέση, ἀπείραχτη!...

Ὁ μόνος τοῦ χωριοῦ μὺ ἐκμιστηρεῦθη-
κε καὶ ἐνὰ μυστικὸ πὺ ἀφορᾷ τὴν αἰσθη-
ματικὴ ζῇ τῆς «Τυφλῆς Ἀφροδίτης» τῆς
ζούγκλας. Τὸν περασμένο χρόνον, εἶχε ἐπισκε-
φθῇ τὸ χωριὸ μὲ ὅλας ἐξερευνητὰν μεταξὺ τῶν
ὁποίων ἦσαν κ' ἐνὰ νεαρὸς σπουδαστής. Ὁ τε-
λευτὸς αὐτὸς μὲς ἀντίκρισε τὴν Λουσκί στὸ ἀν-
τρο τῆς δοκίμασε τέτοιον κλονισμὸ ἀπὸ τὴν παρθε-
νη ὁμορφιά της, ὥστε ἀπομάκρυνε τοὺς ἄλλους καὶ ἐπέ-
στρεψε κοντὰ της. Τὴν κύτταξε σὰν τρελλὸς καὶ ἀρπάζον-
τάς την στὴν ἀγκαλιά του. Τὴν φίλησε μὲ πάθος. Ἡ τυ-
φλὴ Λουσκί δὲν ἀντιλήφθη τὴν ἐπιθεσί κ' ὅταν συνήλθε
ἦταν ἀρνὰ. Μακρόντι ὁμως κυριεύει μὲν ἀπὸ τὴν πρωτό-
γνωρὴ αὐτὴ ἀνκίνηση, ἀσάφως ἄγριο ἐνστικτὸ της
δὲν τὴν ἐνκατέλαβε. Καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ χτυ-
πᾷ τὰ πόδια της ἀπὸ τὸ κακὸ της. Ἐτσι πὺ σὲ λίγο ἔ-
καμε τὴν ἐπιθεσί του ἐνὰ λεοντάρι. Ἦταν φανερό ὅτι
εἶνε τὴν πρόθεσι νὰ ἐκδικήσῃ τὴν Λουσκί. Ὁ νεαρὸς Εὐ-
ρωπαῖος ἔχασε τὸ χρῶμα του, ἀλλὰ στὴν πιὸ κρίσιμη

Ο ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΗΣ ΣΥΓΚΟΜΗΤΗΣ
—Ἐσπασα αὐτὸ τὸ ἄσος, θέλησα νὰ τὸ κολλήσω καί, τὰ
ρα, δὲν μπορῶ νὰ θῶ ἀπ' αὐτό!

Λευκή ντε Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — (Δεκαπέντε χρόνια μετά την τραγωδία της πυρκαϊάς του Μεγάρου Ντε Μοράν ή μικρούλα Λευκή ντε Μοράν που μεγάλωσε με το όνομα Τζέννη Μενιέ, περιφερόταν ακόμα φυλακισμένη στο αμαξοδρόμιο των θαυμαστικών Ραστίν, στις άγονες και έρημες περιοχές της Λάντας όπου δύσκολα μπορούσε να συναντήσει κανείς ανθρώπινη ύπαρξη. Κάποια μέρα στο δρόμο του ασιγγάνικου άμαξιού των Ραστίν, έρεθηκαν δυο δρομπόροι έργατες που διέτρεχαν την Γαλλία γι' άνευρεσι δουλειάς. Ο ένας απ' αυτούς, ηλικίας ως πενήντα έτών ήταν ο άλλος υπ' άρ. 207 τρόφιμος του Σωφρονιστηρίου Βισέτρ, από το οποίο και μετανόμασθη εις υπάργμα Βισέτρ, κι' ο άλλος ο τότε νεαρός αλητάκος Ζωζό, παλληκάρι πιά τώρα, μόλις είχε γυρίσει από την δεκαεπτάχρονη του εξορία στην Άφρική, όπου εστάλη ως επαναστάτης. Οι δυο σύντροφοι, κουρασμένοι κάθισαν στον κορμό ενός δέντρου και αφού έβλεπαν λίγα κομμάτια ψωμιού ήρχισαν να θαδίζουν και πάλι προς το άγνωστο όποτε ξαφνικά, καθώς θάδισαν δίπλα σε μια συστάδα δένδρων, σταμάτησαν από τα μασιμάματα γαυγίσματα σκύλου που δεν φαινόταν να έρσκόταν και πολύ μακριά τους.

—Τι σου λέγα, υπάργμα Βισέτρ; Έκαμε ο Ζωζό, πείνοντας το χέρι του φίλου του. Δέ θες νάναι κανένα λημέρι...)

2ον

Κι' άφοδ τέντωσε καλύτερα τ' ωτίά του.

—Πρέπει να πάμε να δούμε, πρόσθεσε, γιατί αυτός ο πατριώτης γαυγίζει έτσι.

Μόλις όμως έκαμαν καμμιά εικοσαριά υήματα προς τη διεύθυνσι που ακούονταν τα γαυγίσματα, ένας φοβερός την όψι μαντρόσκυλος, βρέσθηκε με τρία πηδημάτα μπροστά τους και τους έκοψε το δρόμο δείχνοντας τα άγρια δόντια του.

Ο Ζωζό μπαίνοντας μπρός απ' το γέρο σύντροφό του έδειξε στο σκύλο το μπασοτόνι του που το έτοιμασε για ν' άμυνθη.

Ξαφνικά μια λεπτή φωνή κοριτσιού φώναζε τον σκύλο, που ύπακούοντας άμέσως έγινε άφαντος πίσω απ' τα δέντρα, άφοδ κάθε τόσο γυρίζει και έδειχνε τα δόντια του στους συνοδοιπόρους.

—Λοιπόν, υπάργμα Βισέτρ, έκαμε εύθυμα ο Ζωζό, πώς σου φαίνεται πάλι αυτό;... Ο κλέφτης, όπως μού φάνηκε, έχει μια λεπτή κοριτσιίστικη φωνίτσα.

—Πάμε, φίλε μου, άπάντησε ο σύντροφός του, ξέρεις πολύ καλά ότι να φτάσουμε σε κανένα χωριό πριν νυχτώση και...

Ξαφνικά όμως σταμάτησε.

στιγμή επενέβη η Λοθσκι και τον έσωσε από τον άμεσο κίνδυνο που διέτρεχε. Η έρωτευμένη της καρδιά της είχε υποτάξει το ένστικτο της έκδικήσεως. Δυστυχώς όμως ο Ευρωπαίος της φέρθηκε ειληρά: Την έγκατέλειψε και η «Τυφλή Άφροδίτη» ήταν άπαρηγόρητη επί ξημήνες.

Το Κογκό είχε γεμάτο από καταπληκτικά πράγματα. Ώστόσο, απ' όσα είδαν τα μάτια μου, τίποτε δεν μου άκανε τόση εντύπωση, όσην η Λοθσκι, ή «Τυφλή Άφροδίτη», της ζούγκλας.

ΚΙΚΟΡΗ ΚΙΣΤ

Η ίδια λεπτή φωνή που πίο πριν φώναζε τον σκύλο, ακούονταν τώρα εύκρινεστερη και πίο ύψωμένη:

—Όποιοι κι' άν είσθε, έλεγε, μη φεύγετε, σάς παρακαλώ!... Μη φοβάσθε το σκυλί, δεν θα σάς κάμη τίποτε! Έλάτε σάς παρακαλώ!

Ο μυστηριώδης και βιαστικός αυτός τρόπος με τον όποιο η άγνωστη φωνή καλούσε τους διαβάτες προέεινσε διάφορο άποτέλεσμα στους δυο συντρόφους.

Ο Ζωζό παίρνοντας το πράγμα στ' άστέια ήταν έτοιμος να όρμήσει πίσω απ' τα δέντρα για ν' άπαντήσει με το δικό του τρόπο, όποτε ο σύντροφός του τον έπιασε απ' το μπράτσο λέγοντάς του:

—Μη γελάς, φίλε μου, δεν είναι για γέλια το πράγμα! Το πρόσωπο που μας φωνάζει φαίνεται να ύποφέρει άσφαλώς, γιατί η φωνή του έτρεμε...

Και σαν επιβεβαιώσει στα λογία αυτά του υπάργμα Βισέτρ ακούστηκε και πάλι η ίδια φωνή ίκετευτική, δακρυσμένη θαρρείς:

—Άχ, Θεέ μου! δεν θα με λυπηθή λοιπόν κανείς!

Τη φορά αυτή ήταν ο κόμης ντε Μοράν που ώρμησε πρώτος προς το μέρος της φωνής και χωρίς ν' άνησυχήσει για τα ύπόκωφα γαυγίσματα του σκύλου, τράβηξε μέσ' απ' τα δέντρα. Ο Ζωζό που τον άκολουθήσε άμέσως φώναξε έκπληκτος:

—Μωρ' αυτό είναι άμάξι ίσιγγάνων!

Δέν πρόλαβε όμως να πη περισσότερα. Το πρόσωπο της Τζέννης φάνηκε απ' το άνοιγμα του μικρού παραθυριού που τους έκτύταξε με δακρυσιμαία μάτια και έτεινε τα χέρια της προς εκείνους που έκπληκτοι είχαν σταθή σε άπόσταση όλλγων θημάτων απ' τ' άμάξι σαν να δισταζαν μπρός στη θέα του σκύλου που τους έκοβε τον δρόμο.

—Άν θέλεις να πλησιάσω, είπε φωναχτά ο Ζωζό, φώναξε τον σκύλο σου, μικρούλα μου, γιατί δεν μούγεμίζει το μάτι ο πολίτης απ' εκεί.

Παίρνοντας κάποιο θάρρος η Τζέννη με φωνή πίο σταθερή τώρα, φώναξε τον Τουρκό κι' άμέσως τραθήτηκε απ' το παράθυρο. Ο σκύλος έρριξε μια ματιά στους ξένους και παίρνοντας φόρα έτινάχθηκε ως το παράθυρο και χάθηκε μέσ' στ' άμάξι. Εύθως άμέσως ξαναφάνηκε η Τζέννη που μόλις συγκρατώντας τη συγκίνησί της έλεγε με ίκετευτική φωνή:

—Ω! κύριοι μου, γλυτώστε με, σάς παρακαλώ! Βοηθήστε να θωά απ' έδω μέσας... Μη μ' άφήνετε! Σας ίκετεύω κύριοι, έλευθερώστε με... πάρτε με μαζί σας!

Στόν ήχο της λεπτής αυτής φωνής ο κόμης ντε Μοράν λές και δοκίμαζε μια συγκλονιστική εντύπωση. Βλέποντάς τον κανείς άκίνητο, παρ' όλες τις παρακλήσεις που του άπέτειναν, θα

νόμιζε πώς ο κόμης άκουε κάποια άλλη μακρινή ήχώ που μονάχα αυτός μπορούσε να διακρίνει.

Η παθητική όμως αυτή στάσις δεν θάσταξε παρά λίγα δευτερόλεπτα μονάχα και σα να χάθηκε ή πρώτη εκείνη εντύπωση ο γεροταξιόδης πλησίασε στον Ζωζό που είχε όρμησει πρώτος στο μέρος του άμαξιού.

Βλέποντας τώρα η Τζέννη ότι οι δυο άντρες φαίνονταν διατεθειμένοι να την βοηθήσουν, πήρε μια κάπως χαρούμενη όψη και θγάζοντας τα χέρια από το παράθυρο έλεγε με γλυκεία φωνή:

—Είσθε καλοί άνθρωποι, το νοιώθω κύριοι μου, και δεν θα θελήσετε να μ' άφήσετε έδω στην έξουσία αυτών που με κρατούν φυλακισμένη. Όταν σάς πώ όλα όσα μού συνέβησαν, είμαι θέβαιη πώς θα με πάρετε μαζί σας.

Έπειτα, νομίζοντας πώς έθλεπε κάποιο ύφος διοταγμού πάνω στα χαρακτηριστικά των δυο ξένων, η Τζέννη βιάστηκε να προσθέσει:

—Ω! θα σάς άκολουθήσω, κύριοι! σάς το ύπόσχομαι! θα σάς άκολουθήσω, επανέλαβε, ρίχνοντας τα ώραια της μάτια πάνω στο γέρο έργάτη, για τι είμαι βέβαιη πώς μπορώ νάχω έμπιστοσύνη σε σάς... Το νοιώθω έδω...

Και το φτωχό κορίτσι χτυπούσε με το χέρι πάνω στην καρδιά του.

Συγκινημένος ο Ζωζό γύρισε στον σύντροφό του:

—Λοιπόν, υπάργμα Βισέτρ, είπε, τί θα κάνουμε;

Η ματιά που συνώδευσε την έρώτησι του Ζωζό έδειχνε καθαρά ότι ήταν έτοιμος να βοηθήσει αυτήν που έλεγε πώς ήταν φυλακισμένη γι' αυτό δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξί του, όταν άκουσε τον σύντροφό του, άντι ν' άπαντά σ' αυτόν, να λέγει στο δύστυχο κορίτσι:

—Γιατί άπελπίζεσαι έτσι, παιδί μου, θέλεις να σε βοηθήσω και είμαστε έτοιμοι να το κάνουμε. Ώστόσο πρέπει να μās δώσης μερικές εξηγήσεις, παιδί μου...

—Ω! κύριε... κύριε, έκαμε η Τζέννη με ζωηρότητα, μη φεύγετε.. μη μ' έγκαταλείπετε! Θα σάς τα διηγηθώ όλα...όλα όσα μού συνέβησαν. Δεν πρέπει όμως να χάνουμε καιρό... γιατί...

Ένας λυγμός την σταμάτησε.

—Για σάσου παιδί μου, είπεν ο γεροεργάτης, δεν πρέπει να λυπάσαι τόσο πολύ... Κι' άφοδ θες να διηγηθής τί σοι συνέβη, έπειδή ύποθέτω ότι είσαι μόνη αυτή τη στιγμή, άνοιξέ μας.

—Μά δεν μπορώ να σάς άνοιξω, κύριε!, φώναξε το δύστυχο κορίτσι με τόνο άπελπισίας, ος ειπα την άλήθεια πρωτίτερα. Είμαι φυλακισμένη, μ' έχουν κλειδώμενη...

—Έννοια σου, μη σκοτίζεσαι γι' αυτό, άπάντησε ζωηρά ο Ζωζό, είναι ή τέχνη μας ν' άνοίγωμε τις πόρτες, δεν είναι έτσι υπάργμα Βισέτρ; Άντι όμως να επιδοκιμάση τα λογία

του νεαρού συντρόφου, ο υπάργμα Βισέτρ πήρε ύφος σοθάρδ και είπε τονίζοντας τα λόγια του:

—Όχι, φίλε μου, δεν είναι δουλειά των τιμίων έργατών ν' άνοίγουν τις πόρτες χωρίς την άδεια των ένοίκων.

—Μ' άφοδ το κορίτσι μās έκάλεσε και το παραδέχεται...

Η μικρή αυτή δεν είχε κυρία έξω, διέκοψε ο υπάργμα Βισέτρ, το είπε ή ίδια πίο πριν, γι' αυτό λοιπόν δεν φτάνει μονάχα η άδεια της για να διαρρή έσουμε την πόρτα και να μούμε μέσα σ' αυτό τ' άμάξι...

Όσο μιλούσε ο σύντροφος του Ζωζό, ή δύστυχη Τζέννη που για μια στιγμή, θλεπόντας την γλυκεία έκφρασι καλωσύνης και οίκτου του γέρο άγνώστου, πίστεψε πώς θα την βοηθήσει, άκούοντας τα τελευταία λογία του και μη μπορώντας να παραδεχθή πώς κάθε έλπίδα της χανόταν πάλι και θα την έγκατέλειπαν χωρίς να την βοηθήσουν, ίκέτευσε με σπαρακτική φωνή:

—Κύριοι, καλοί μου κύριοι, είμαι νάνα θύμα. Άν δέ μ' έλευθερώσετε, θ' άφήσετε να γίνη ένα έγκλημα εναντίον μου. Άχ! Άν ξέρατε γιατί με προσρίζουν, δεν θα μ' άφήνατε έδω...

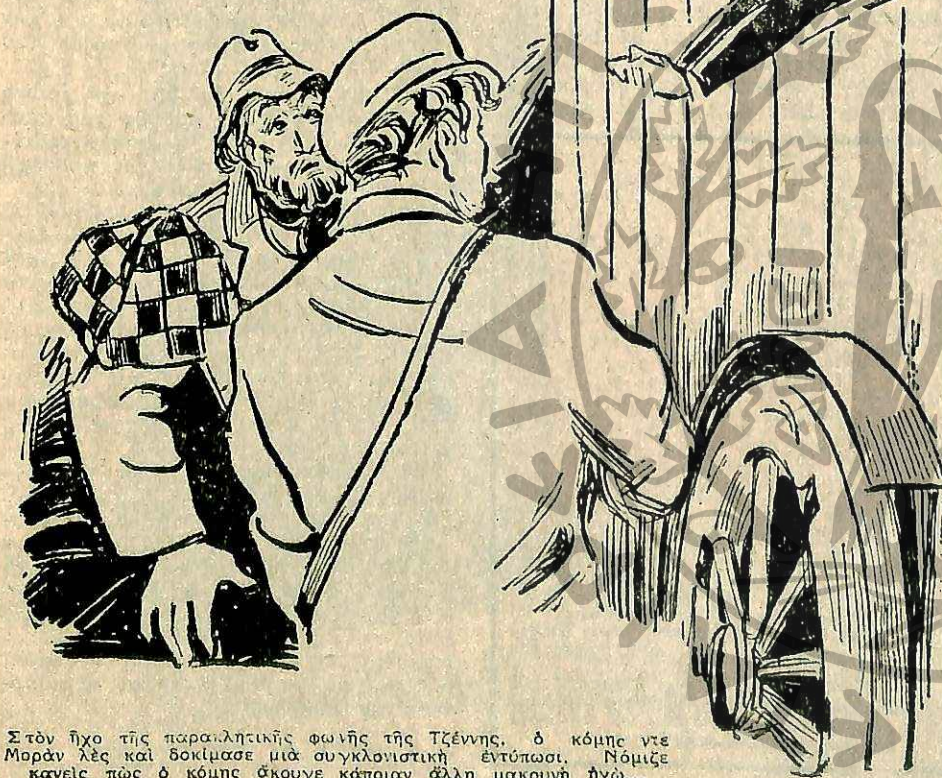
Κι' άμέσως έέσπασε σε λυγμούς άνάμεσα στους όποιους διακρινόταν ή φράσις:

«Θεέ μου! Θεέ μου, εύσπλαχνίσου με!...»

Και ή Τζέννη, που έφθασε πιά σε παροξυσμό νευρικής ταραχής, άρπαξε με τα δυο της χέρια το σίδερο του παραθύρου και τραντάζοντάς το άφηνε σπαρακτικές κραυγές.

Συγκινημένος τώρα από την κατάστασι εκείνης που ήταν αδύνατον να φαντασθή ότι ήταν ή κόρη του, ή μικρούλα Λευκή του, ο κόμης ντε Μοράν, ο υπάργμα Βισέτρ, πλησίασε περισσότερο τ' άμάξι και πιάνοντας τα χέρια της Τζέννης:

—Για σάσου, παιδί μου, της είπε, δεν πρέπει ν' άπελπίζεσαι έτσι!... Αυτό που είπα πίο πριν είναι φυσικότατο.

Στόν ήχο της παρακλητικής φωνής της Τζέννης, ο κόμης ντε Μοράν λές και δοκίμασε μια συγκλονιστική εντύπωση. Νόμιζε κανείς πώς ο κόμης άκουγε κάποια άλλη μακρινή ήχώ...

Και χωρίς να θέλη ο υπάργμα Βισέτρ συγκινιόταν καθώς ένοιωθε τα χέρια του κοριτσιού να τρέμουν μέσ' στα δικά του.

Πλάϊ του ο Ζωζό, που δεν έχανε τίποτε απ' τη μικρή αυτή σκηνή, νομίζοντας πώς έπρεπε να βοηθήσει τον σύντροφό του να ξεμπερδέψει απ' την κατάσταση αυτή που άρχισε να γίνεται κουραστική για όλους, είπε με σοθάρότητα τώρα:

—Αυτό που είπε ο υπάργμα Βισέτρ, δεσποσύνη, είναι σωστό, δεν μπορούμε να σπάσωμε την κλειδαριά, όπως κάνουν οι κλέφτες. Για σκέψου δεσποσύνη, τί θάλεγαν οι γονείς σου άν έφθαναν τη στιγμή που θ' άνοίγαμε την πόρτα, σύμφωνα με την επιθυμία σου...

—Μά δεν είναι γονείς μου αυτοί! Δεν είναι, φώναξε ή Τζέννη με κάποια όργη.

Τα λογία αυτά στάθηκαν σαν μια άποκαλυψις για τον υπάργμα Βισέτρ: —Πώς θρίσκεσαι λοιπόν έδω, παιδί μου; ρώτησε με ζωηρότητα, άφοδ οι άνθρωποι αυτοί, όπως λές, δεν είναι γονείς σου; Πού είναι ή μητέρα σου;

Η συγκίνησις που δεν μπορούσε πιά να συγκρατήσει ή Τζέννη έξεδηλώθηκε με δάκρυα που πλημμύρισαν το πρόσωπό της και με συνεχείς λυγμούς που λές και θάπνιγαν το δύστυχο κορίτσι.

Στο άκουσμα της λέξης μ η τ έ ρ α,

που έπρόφερε ο έργάτης, νόμισε πώς ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Ήθελε να τα διηγηθή όλα μαζί, από φόβο μήπως δεν της δοθή ο καιρός ν' άποτελειώση την διήγησι των περιπετειών της, μα τα λογία της μπερδεύαν στα χείλη της.

—Μην ταράττεσαι, παιδί μου, έκαμε ο υπάργμα Βισέτρ με άγαθότητα. Σου ύπόσχομαι πώς θα έχωμε όλο τον καιρό όσος μās χρειάζεται για να σ' άκούσωμε.

Και θλεπόντας κατά πρόσωπο την Τζέννη:

—Μπορείς νάχης έμπιστοσύνη σ' έμένα, παιδί μου, πρόσθεσε.

Και μαντεύοντας τι γινόταν μέσ' το ταραγμένο μυαλό της μικρούλας φυλακισμένης, της είπε πώς μπορούσε να μιλήσει με κάθε ασφάλεια γιατί ο νεαρός σύντροφός του, της έλεγε, θ' άνελάμβανε να φυλάξη σκοπός για να τους είδοποίηση έγκαίρως άν έρχόταν κανείς προς την διεύθυνσι του άμαξιού.

—Πηγαίνω άμέσως μάλιστα! έκαμε ο Ζωζό στριφογυρίζοντας στον άέρα το ραβδί του.

Κι' όταν ο υπάργμα Βισέτρ έμεινε μόνος κοντά στη Τζέννη άρχισε με γλυκύτητα και με λόγια τρυφερά που έφταναν στην καρδιά του κοριτσιού να την ρωτά για κάθε τί που μπορούσε να τον διαφωτίσει για την κατάστασι της.

Κι' ενώ ο γέρο δρομπόρος μιλούσε τα μάτια του δεν μπορούσαν ν' άποσπασθούν από το θλιμένο άγγελικό πρόσωπο της Τζέννης, στο όποιο ή ψυχική άγωνία και ή λύπη λές και προσέδιναν μίαν άλλόκοτη όμορφιά. Ο υπάργμα Βισέτρ φαίνονταν πώς πάλευε εναντίον κάποιας μυστηριώδους γοητείας που τον έκαμε να μνήμ' έκστασι και θαυμασμό, σαν ή φωνή της μικρής φυλακισμένης και τα χαρακτηριστικά της που άντανάκλουν τις εντυπώσεις της ψυχής της—λύπη και έλπίδα—να ξανάφερναν στη μνήμη του κάποια μακρινή όπτασία του παρελθόντος.

Την έκτύταζε σαν να είχε υη και θαύμασε κι' άλλη φορά τα χαρακτηριστικά εκείνα. Άκουε, σαν ο ήχος της φωνής εκείνης να τον έκανε, χωρίς να θέλη, να γυρίση σε πολύ άπομακρυσμένες άναμνήσεις!

Όταν όμως ή Τζέννη διηγήθηκε πώς την είχαν άπαγάγει από το σπίτι της στο Μπορντώ, όταν περιέγραψε τις παράδοξες σκηνές που συνέβησαν, τόσο στο οίκημα των Μενιέ όσο και έξω στα χωράφια που την παρέσυρε ο άγνωστος, όταν του διηγήθηκε πώς ο άγνωστος αυτός παρουσιάσθηκε σ' αυτήν, πώς κατήρρωσε να την πείση να τον άκολουθήσει, πώς επί τέλους, φοβισμένος ο άθλιος μήπως συλληφθή επ' αυτοφώρω, την έγκατέλειψε, τότε ο υπάργμα Βισέτρ δείχνοντας σημεία μιας ξαφνικής εξάψεως που τίποτε δεν την προμήνυε, άποικακούνθηκε σαν τρελλός από την άμαξία σαν να ώρθώθηκε μπροστά του μια τρομακτική όπτασία.

Και φέρνοντας ζωηρά τα χέρια στο μέτωπό του, άφησε μια τρομακτική κραυγή, μια κραυγή απ' εκείνες που θγάζουν οι τρελλοί όταν καταλαμβάνονται από ξαφνική μανία...

Εκείνη άκριβώς τη στιγμή φάνηκε ο Ζωζό που τρεχε για ν' άναγγείλη την εμφάνισι δυο προσώπων. Όταν όμως είδε τη μεταβολή που τόσο γρήγορα

είχε γίνει στην κατάσταση του συντρόφου του:

—Νάτα μας! Έκαμε ανάμεσα στα δόντια του, τον έπιασαν πάλι τα δαιμόνια των μπάμπια Βισέτρ. Και τώρα μου φαίνεται πως βλέπω τον αριθμό 207 μέσα στο δωμάτιο του φρενοκομείου!

Και θιαστικός τράβηξε τον μπάμπια Βισέτρ απ' το χέρι προς την συστάδα των δέντρων τη στιγμή ακριβώς που ο σκύλος, καθώς αυσιγής την ξιφί των κυρίων του, πεταγόταν έξω από το παράθυρο.

Και πριν ή Τζέννη προλάβει να συνέλθει από την έκπληξη που της προξένησε ή απότομη μεταβολή της διαγωγής του άγνωστου εργάτη, οι σύζυγοι Ραστινώ έφταναν στην πόρτα του άμαξιού.

—Τι τρέχει, λοιπόν, έδω; ρώτησε ή θηριοδαμάστρια με θραχνή φωνή.

Πίσω της ο Ραστινώ άρκιόταν στο να παρατηρή προσεκτικά την Τζέννη, την όποιαν εύρισκε παράδοξα συγκινημένη.

—Εν τω μεταξύ βλέποντας ή μέγαιρα το παράθυρο που είχε μείνει μισανοιγμένο:

—Κάποιος ήρθε έδω πέρα! φώναξε με θυμό.

Και γυρίζοντας μ' άγριο βλέμμα στη Τζέννη, πρόσθεσε:

— "Α! έχει γούστο να τ' άρνηθής, παληοκόριτσο, αφού το χρώμα είναι πατημένο, εκεί ακριβώς, κάτω απ' το παράθυρο... Κι' έπειτα γιατί τ' άνοιξες το παράθυρο αυτό; γιατί άλλο παρά για να γλυκοκοιθενιάσης με κανένα τσοπανόπαιδο; Κι' αυτό θα το δούμε άμέσως.

—Έθγαλε το κεφάλι της έξω απ' το παράθυρο και φώναζε τον σκύλο.

—Εμπρός, Τουρκό... ψάξε... ψάξε... Άπάνω τους, Τουρκό! Και με το δάχτυλο προς το μέρος των δέντρων.

Ο σκύλος άωρησε σαν θέλος και εξαφανίστηκε πίσω απ' τα δέντρα, άντι όμως να τοξέη πίσω απ' τα ίχνη των δυ' εργάτων, ζάρωσε σε μικρή απόσταση από τ' άμάξι, σαν να καταλάβε πως ήταν το καλύτερο που είχε να κάμη.

★

Στο μεταξύ οι δυο εργάτες προχωρούσαν θιαστικοί και ο Ζωζό άναγκάστηκε ν' άνοιξη το θήμα του για να μπορεί να θρίσκειται πλάι στον σύντροφό του που ή ταραχή του μεγάλωνε όλοένα.

Πολλές φορές ο νεαρός εργάτης δοκίμασε να κάμη τον μπάμπια Βισέτρ να ξεσφίξη τα δόντια του με εκείνος επέμενε να δείχνει ότι δεν ένοιωθε τίποτε. Μόνον τα μάτια του φάνεωναν την ταραχή της ψυχής του. Έλαμπαν με μιά άσυνήθιτη λαμπή ίδια μ' εκείνην που είχε ο ύπ' αριθμόν 207 τρώφιμος του Σωφρονοστήριου Βισέτρ.

Βάδιζε άσυναίσθητα, μηχανικά, συστώντας το πρόσωπό του και μόνον ύστερ' από άρκετή ώρα, έτσι ξαφνικά πάλι, την ταραχή του διαδέχθηκε κατάσταση ήρεμίας. Ο μπάμπια Βισέτρ έβράδυνε το θήμα του τότε και τα μάτια του πήραν τη μελαγχολική έκφραση που είχαν συνήθως.

Ο Ζωζό που παρηκολούθει όλες τις έκφράσεις του προσώπου του συντρόφου του είδε τη μεταβολή αυτή και με

ζωγραφισμένη την ευχαρίστησι στο πρόσωπό του μουρμούρισε:

«Δόξα τω Θεώ! Νά που συνέρχεται τέλος πάντων!»

Δέν θέλησε όμως να πρωτομιλήσει αυτός, κάνοντας τη σκέψη πως πιθανόν ή κρίσις να μην είχε περάσει όλοτελα.

Προχώρησαν μερικά ακόμα θήματα έτσι και σταματώντας ξαφνικά ο μπάμπια Βισέτρ του είπε με τη συννηθισμένη του γλυκύτητα:

—Φίλε μου, θέλω να ξαναϊδω την μικρή εκείνη, ως γυρίσουμε πίσω!

—Έλα δά, μπάμπια Βισέτρ, αυτό θα ήταν τρέλλα!... κι' έπειτα συνεχισε ο Ζωζό, ποιος μάς θεοιδιώνει πως ή μικρή εκείνη δέ μάς είπε ψέματα;...

—Τα μάτια της, τα γεμάτα δακρύα εκείνα μάτια, που ποτέ μου δέν θα ξεχάσω, δέν έλεγαν ψέματα, φίλε μου, ούτε τα χέρια της που έτρεμαν μέσ' στα δικά μου, άπήντησε ο σύντροφός του.

Και συνέχισε με περισσότερη ζωηρότητα:

—Η φωνή εκείνη... ή φωνή εκείνη ή παρακλητική... Την άκούω ακόμη... άκούω τους τόνους εκείνους που μονάχα ή άπελπισία μπορεί να δώσει!... "Α, φίλε μου, όταν λήη κανείς ψέματα δέν θρίσκει τέτοιους τόνους.

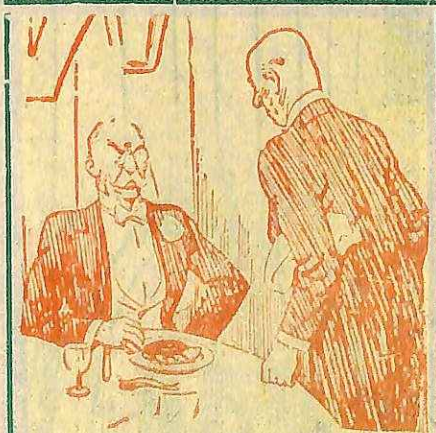
Και συγκινημένος απ' τα ίδια του λόγια ο Βισέτρ, τάβαζε με τον έαυτό του γιατί τόσο άνανδρα έγκατέλειψε, στα χέρια ποιος ξέρει τίνων άσυνειδήτων ανθρώπων, το άθωο εκείνο πλάσμα.

Σταμάτησε και πάλιν απότομα και για δεύτερη φορά ζήτησε από τον σύντροφό του να γυρίσουν πίσω και να έξηγηθούν μ' εκείνους που κρατούσαν το κορίτσι φυλακισμένο.

—Δέν είναι δική μας δουλειά αυτό, άπαντούσε τωρα ο Ζωζό που φοβόταν καμιά νέα κρίσι του συντρόφου του, μόλις ξαναθρίσκόταν στο ίδιο περιβάλλον.

Και θέλοντας να πείση περισσότερο τον μπάμπια Βισέτρ ν' αλλάξει γνώμη του έτόνισε ότι δέν έπρεπε επί τέλους, για ένα «παληοκόριτσο» που δέν γνώριζαν κών, να έκτεθούν και ν' άργήσουν τόσο, ώστε να μη προφτάσουν κανένα πανδοχείο για να μείνουν.

—Κι' έπειτα, είπε σά, σε συμπεράσμα, τί μπορούμε να κάνουμε για τη μικρή αυτή, έστω κι' άν μάς είπε την αλήθεια;... Είτε είναι είτε δέν είναι με

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Ο πελάτης (φιλοσοφών): Μ' άρέσει να θάω πάντοτε λίγον κίνδυνο για άρεκτικό σε κάθε πράξι της ζωής μου.
Τό γ κ α ρ σ ό ν ι: "Ωστε γι' αυτό το προτιμήσατε να φάτε απ' αυτό το φαγητό, που τώχομε έδω και ιία έδο, δα στην κουζίνα άπουλήτοι;

τους γονείς της, μπορούσαμε' έμεις να την πάρουμε απ' τους ανθρώπους εκείνους, άτοιγάνους κατά πάσαν πιθανότητα; "Η μπας κι' έχεις σκοπό, μπάμπια Βισέτρ, να πάρουμε τη μικρή να ταξιδέψη μαζί μας από πόλι σε πόλι;

Κάποια στιγμή ο σύντροφος του Ζωζό έδειξε πως άρχισε να καταλαβαίνει πόσο σωστά ήταν τα λόγια που άκουσε και έφερνε τα χέρια στο μέτωπό του, σαν νάθελε να διώξη κάποια έπίμονη σκέψη.

Και ύστερα από ένα βαθύ άναστεναγμό είπε:

—Αδιάφορο, φίλε μου, έγώ δέν θα ξεχάσω ποτέ τί μου είπε ή μικρή αυτή.

—Σου είπε τουλάχιστον τ' όνομά της ή το όνομα του πατέρα της ή της μητέρας της;

Ο μπάμπια Βισέτρ άνεπήδησε. Τα τ' όνόματα αυτά που άκουσε απ' τη μικρή, τάχε ξεχάσει την στιγμή της πνευματικής διαταραχής που είχε δοκιμάσει. Είς μάτην έψαχνε στη μνήμη του, τα όνόματα εκείνα δέν ύπήρχαν πιά σ' αυτήν...

Τότε ο Ζωζό νόμισε πως διέκρινε κάποια έκφρασι άτοθαρρύνσεως πάνω στο πρόσωπο του συντρόφου του και έπωφελούμενος απ' την ψυχολογική αυτή στιγμή, παρέσυρε απ' το χέρι τον μπάμπια Βισέτρ που άφινε να τον οδηγούν σαν παιδί, άπορροφημένος στις μελαγχολικές πάντοτε σκέψεις του.

—Ετσι διέτρεξαν μερικά χιλιόμετρα, ένω γύρω τους άπλωνόταν το σκοτάδι της νύχτας, πάνω στο έρημο και άγονο εκείνο τοπίο που θρίσκονταν...

ΕΚΕΙ ΚΑΤΩ ΣΤΟ ΜΠΟΡΤΙΩ

Καθισμένος εκείνο το βράδυ ο Ζακόμπ Μενιέ, μπρός στο άναμμένο τζάκι της μικρής του κάμαρας και συζητώντας με τη γυναίκα και το γιού του για τα μελλοντικά του σχέδια, πήρε την άπόφασι, μιά και ο διευθυντής του ναυπηγείου μαζί με την σύνταξη τούδωσε κι' ένα γερό ποσόν για τον τραυματισμό του, να πানে όλοι στο Παρίσι για να συναντήσουν και την Τζέννη που πίστευε ότι θρίσκόταν στο έργαστήριό της κ. Μποστέλ.

Διέταξε λοιπόν τον Λεόν να γράψη άμέσως ένα γράμμα που θα του υπαγόρευε ο ίδιος, με τον σκοπό ν' άναγγείλη στην κ. Μποστέλ, τον προσεχή πηγαμό τους στο Παρίσι.

Στη διαταγή αυτή που δόθηκε με τόνον έπιτακτικών και που δέν επέτρεπε καμιά άντίρρησι, ο Λεόν και ή μητέρα του άντήλλαξαν μιά γρήγορη τρομαγμένη ματιά.

Και οι δυο τους κατάλαβαν ότι ή στιγμή που τόσο φοβόνταν είχε φτάσει και πως δέν ύπήρχε πιά κανένας τρόπος να έπιμένουν στο άθωο ψέμα που είχε έπινοήσει ή κ. Λαρντίγκ, ή γειτόνισά τους.

Η Μπέρθα έχασε άμέσως το χρώμα της και θάζοντας το χέρι στην καρδιά της μόλις μπορούσε να συγκρατηθή στα πόδια της. Τότε ο Λεόν κατάλαβε ότι ήταν καθήκον του να πη αυτός ότι δέν είχε τη δύναμι να ξεστομίση ή μητέρα του και ύστερα από μιάς στιγμής διαταγμόν:

—Πατέρα, είπε με φωνή σταθερή, δέν πρέπει να σου κρύψωμε περισσότερο την αλήθεια...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στο έρχόμενο.

—Πολλοί καθρέφτες σ' αυτό το σπίτι, είπα στον άνδρα μου.

—Ναι, είναι μιά βίλλα πολύ κομψή. Και μεις είμαστε συνηθισμένοι να ζούμε πιδ μέτρια...

Σιγά-σιγά όμως τους συνήθισα τους καθρέφτες και δέν με φόβιζαν πιά.

—Ενα βράδυ, δίναμε μιά γιορτή σ' αυτή τη βίλλα, κι' ένω χόρευα στο μεγάλο σαλόνι, διέκρινα στον καθρέφτη του κέν-

τρου δυο μάτια γαλαζοπράσινα, που με κυττούσαν έπίμονα. Τράβηξα, γύρισα πίσω μου κι' είδα μιάν όμορφη κοπέλλα.

Τη στιγμή εκείνη, τελείωσε ο χορός κι' έγώ έξακολουθούσα ακόμη να την κυττάζω. Με πλησίασε ο άνδρας μου:

—Δέν την άναγνωρίζεις; με ρώτησε. Είναι ή κόρη της Φλάβιας. "Ηρθε έδω για να περάση δυο μέρες άδείας. Την έφερε ο Τζούλιο.

Ναι ναι, θυμώμουν το μικρό κοριτσάκι που είχα γνωρίσει έδω και κάμποσα χρόνια, την "Αλμα! Μά πόσο είχε αλλάξει!

Είχε γίνει πιά γυναίκα! Την παρακολούθησα, κι' είδα πως χόρευε με όλους, έκτος από τον Τζούλιο "Αλμπο. Έμαθα όμως άργότερα το γιατί. Σάν τελείωσε ή γιορτή, συνώδευσα την "Αλμα στο δωμάτιό της και τη στιγμή που με καληνύχτιζε, στάθηκε στο κατώφλι της πόρτας, σαν νάθελε να μου πη κάτι. Δέν μου είπε τίποτε όμως, μόνο κατέβασε τα βλέφαρα και έκλεισε την πόρτα. «Τί περίεργη κοπέλλα» σκέφθησιν. Μά κατά την διαδρομή μου, περπατώντας στο δρόμο, όταν σε μιά στροφή του συνήνησα τον άνδρα μου...

—Λία, μου είπε σταματώντας με, θέλω να σου ζητήσω μιά χάρη. Έσύ μόνον είσαι σε θέσι να μου την κάμης.

Δέν είχα ιδη ποτέ τον άνδρα μου τόσο σκεπτικό και ταραγμένο...

—Θέλω να σου μιλήσω για την "Αλμα. Θά έξης πως αυτό το κορίτσι δουλεύει έδω και τρία χρόνια στο γραφείο του άρχιτέκτονος "Αλμπο.

—Στου πατέρα του Τζούλιο;

—Ακριβώς. Κι' ο Τζούλιο την άγαπά και θέλει να την παντρευτή. Είναι όμως μοναχογιός και ή μητέρα του δέν θέλει να τον παντρεύη με μιάν υπάλληλό τους. Η "Αλμα, ωστόσο είναι ένας τέτοιου γάμου, είναι καλή κόρη και πολύ μορφω-

μένη...

—Εγώ έσώπαινα. Έσώπασε για λίγες στιγμές κι' ο άνδρας μου κι' ύστερα έξακολουθήσε:

—Έσύ, λοιπόν, που είσαι φίλη της μητέρας του Τζούλιο, πρέπει να την βοηθήσης...

—Καταλαβαίνω...Μά έγώ... δέν γνωρίζω την "Αλμα.

—Λία, σε διαβεβαιώ έγώ, πως ή "Αλμα είναι μιά κοπέλλα καθώς πρέπει. Η μητέρα της ύπήρξε ύπόδειγμα συζύγου κι' ή "Αλμα, μέχρι πρό τριών ακόμη χρόνων ήταν κλεισμένη στο κολλέγιο...

—Μά τα κορίτσια είναι αινίγματα, τον διέκοψα...

—Είσαι πολύ άυστηρή, μου άπήντησε. Άλλ' όπωσδήποτε πρόκειται να κάμης μιά καλή πράξι. Η Φλάβια θά σου είναι εύγνωμν...

—Μά γιατί δέν ήλθε κι' αυτή;

—Γιατί δέν θέλει να βλέπη κόσμο... Είναι πολύ λυπημένη από την ζωή της...

Δέχτηκα την παράκλησι του άνδρός μου και την έπομένη έπήγαينا στη μητέρα του Τζούλιο. Δέν είπα τίποτε στην "Αλμα.

Όλο το δρόμο, θυμώμουν πάντα τα λόγια του άνδρός μου.

Σάν έφτασα στής κυρίας "Αλμπο, της μίλησα με τόσο πειστικότητα, ώστε δέχτηκε να γνωρίση την "Αλμα από κοντά καθώς και τη μητέρα της.

Μπήκα στο αυτοκίνητό μου κι' έφυγα. Είχα νικήσει. Μά κατά την διαδρομή μου, πλημύρισαν το νού μερικές σκέψεις. Προσπάθησα να τις διώξω και τα κατάφερα.

Μόλις είχε πέσει ο ήλιος και άρχισε να σκοτεινιάζει, όταν έφθασα στη βίλλα μας. Έρριξα μιά ματιά στα παράθυρα κι' είδα φώς στο γραφείο του άνδρός μου. Προχώρησα στον κήπο με γρήγορα βήματα, για να άναγγείλω χαρούμενη στον άνδρα μου την έπιτυχία μου, όταν για μιά στιγμή άκουσα ένα θρόισμα άνάμεσα στα φύλλα των λουλουδιών και κάτω από τα πυκνά δένδρα, πράγμα που με έκαμε να σταθώ. Γύρισα δεξιά μου κι' άντίκρυσα στο μισοσκόταδο το χλωμό πρόσωπο της "Αλμας.

Η νέα, με σιγανά βήματα, με πλησίασε και μου είπε:

—Γιατί δέν μ' άφήσατε

νά φύγω χτες τὸ βράδυ; Πήγατε στὴς μητέρας τοῦ Τζούλιο; Δὲν μ' ἐνδιαφέρει νὰ παντρευτῶ αὐτὸν τὸν νέο... δὲν τὸν θέλω... δὲν τὸν ἀγαπῶ... δὲν θὰ τὸν παντρευτῶ...

— Πῶς; Τί λέει; τὴν ρώτησα ἐκπληκτικῶς.

— Ναί, κυρία μου, δὲν θὰ τὸν παντρευτῶ τὸν Τζούλιο, γιατί δὲν τὸν ἀγαπῶ! Ἐγὼ δώσω, ἐδῶ καὶ δύο χρόνια τὴν καρδιά μου σ' ἕναν ἄλλον. Χωρὶς αὐτὸν δὲν θὰ μπόρῳ νὰ ζήσω, ἀλλὰ δυστυχῶς, βλέπω τώρα πῶς τ' ἔνιχνε μου κατεστράφη γιὰ πάντα. Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος εἶνε παντρεμένος. Μοῦ πρότεινε μιὰν ἀτιμία ἐκμεταλλεῖται τὴν ἀδυναμία τοῦ Τζούλιο πρὸς ἐμένα. Νὰ παντρευτῶ, δηλαδή, τὸν νέο καὶ νὰ ἐξα-

Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ ΤΗΣ ΠΑΣΕ

Ένα δραματάκι τῆς καρδιάς ὑπὸ ΚΕΛΒΙΝ ΜΙΡΝΑ·Υ·

Η ΜΟΝΝΑ ἐκείνη τὴν ἡμέρα εἶχε κλείσει τὰ δέκα ὀχτώ τῆς χρόνια. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἦταν μιὰ φωτεινὴ μέρα καὶ τὸ ἡμερολόγιό ἐδειχνε τέλη Αὐγούστου.

Ἡ Μόννα καθόταν στὴν βεράντα κι' εἶχε ἀφήσει νοικιτὴ τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἐκανε τὴν δροσιά!... Τὰ τελευταῖα τριαντάφυλλα τοῦ κήπου σκῦρπιζαν ἕνα λεπτὸ ἄρωμα! Ἦταν ἡ τελευταία πνοὴ τῶν υπάρξεων, πού ἐσβυναν σιγά-σιγά μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ φθινοπώρου.

Ἀπόλυτὴ ἡσυχία βασιλευσε καὶ στὸν κήπο καὶ στὸ σπίτι. Ἡ μητέρα εἶχε βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ κἀνὴ μερικὰ ψώνια, κι' ἡ Μόννα ἔμεινε στὸ σπίτι.

Τῆς φαινόταν πολὺ παράξενο ὅτι αὐτὴ τὴ χρονιά τὰ γενέθλιά της θὰ τὰ γιῶρταζε μὲ τὴν ἡσυχία καὶ μάλιστα τώρα πού ἔμπαινε στὰ δέκα ὀχτὼ τῆς χρόνια!

— Ἀπόψε δὲν θάρθῃ κα-

κολουθήσω νὰ εἶμαι φίλη του. Πῶς νὰ παντρευτῶ, ἀφοῦ ἔχω γίνῃ δική του ἀπὸ καιρὸ;

— Ξέσπασε σὲ κλάματα... — Ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄτιμος; τὴν ρώτησα.

— Ὁ... ἄνδρας σας!

Ἡ φωνὴ μου κόπηκε. Κόντεψα νὰ σωριαστῶ χάμω, ἀλλὰ στηρίχθηκα στὸν κορμὸ ἐνὸς δένδρου. Οἱ ὑψίς μου βγήκαν ἀλθινές. Συλλογίστηκα ὅλη τὴ μηχανορραφία τοῦ ἀνδρός μου καὶ τὴν ἀπάτη.

— Ὁ ἄνδρας μου; τὸλμήσα νὰ ἐπαναλάβω.

— Μάλιστα, κυρία, αὐτός!...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἀνοιξε ἡ πόρτα τῆς βίλλας καὶ παρυσίαστηκε ὁ ἄνδρας μου:

— Τί συμβαίνει, Λία; Τί ἔκαμες μὲ τὴν κυρία Ἀλμυ; μὲ ρώτησε ἀνίσχυος καὶ πλησιάζοντάς με.

Δὲν ἀπήντησα.

Ἡ Ἀλμα τότε, μ' ἕνα βλέμμα περιφρονητικὸ καὶ μὲ φωνὴ σταθερὴ κι' ἀπογοητευμένη, τοῦ εἶπε:

— Δὲν κατάφερες τίποτα! Ἡ ἀτιμία σου εἶνε ἀφάνταστη. Πρέπει νὰ πληρωθῇ μὲ αἷμα ὅ,τι μού-σκυες. Εἶμαι μιὰ χαμένη τώρα πιά, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ ἐξασκολουθῶς νὰ ζῶ μέσα στὸ ψέμα! Ἀρκετὰ σὲ πείστω καὶ σοῦ χάρι-

σα τὰ νεῖδα μου! Ἀθλίε τώρα, πρέπει νὰ πληρωθῇς!

Ἀκούστηκε ἕνας πυροβολισμὸς καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἀνδρός μου κυλίστηκε αἰμόφυρτο στὸ ἔδαφος....

—

Σ' ἕνα λιμάνι τῆς Μεσογείου, ζῇ τώρα μιὰ ξανθὰ κοπέλλα μὲ γαλαζοπράσινα μάτια, πού κερδίζει τὸ ψωμὶ τῆς τραγουδώντας στὰ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα Καννῶν δὲν τὴν γνωρίζει μὲ τὸν ὄνομα τῆς. Τὴν ἀναγνωρίζουν μὲ τὴν φράση: «ἡ κόρη, πού λέει τὰ παθητικὰ τραγουδιὰ». Κι' ἡ κόρη αὐτὴ, πού ζῇ σάν ἀλήτισσα, ἀστεγὴ καὶ πεινασμένη, εἶνε ἡ ὁμορφὴ Ἀλμα.

Κι' ἔτσι κάθε βράδυ τραγουδαίει παθητικὰ τραγουδιὰ καὶ τὰ μάτια της πλημμυρίζουν ἀπὸ δάκρυα.

Ἦστερα ὅμως ξεσπᾷ σὲ γέλια καὶ μαζεύει ἀπὸ τοὺς πελάτες δεκάρες γιὰ νὰ ζήσει...

Ἦσως μιὰ μέρα βρῇ κι' αὐτὴ ἀνακούφισι στὴν ἀγκαλιά τοῦ θανάτου...

ΕΡΡΙΚΑ ΓΚΡΑΣ ΣΟ

ἀναβε, γινόταν κόκκινη σάν παπαρούνα, τὰ ἔκανε... Ἔνοιθε καὶ τὸ ἐξαιρετικὸ γι' αὐτὸν τὸν ἄνδρα. Μὰ συγκρατιῶταν καὶ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε ἐκδηλώσει τὰ αἰσθηματὰ της.

Σὲ λίγο ἦρθε ἡ μητέρα της.

— Μόνη σου κάθεσαι, μικρούλα μου, τῆς εἶπε.

— Σκεπτόμουν καὶ, ἀπὴντησε δειλὰ κείνη.

— Μὰ ἐπιτρέπεται στὴν ἡλικία σου νὰ βασανίζης τὸ μυαλό σου μὲ σκέψεις;

Ἡ Μόννα, σάν ἀκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, λυπήθηκε. Γιατὶ τάχα; Στὰ δέκα ὀχτὼ τοῦ χρόνιου ἕνα κορίτσι δὲν μπορεῖ νὰ ἐρωτευθῇ;

— Ἀπόψε πού θάρθῃ ὁ δόκτωρ Μάυλαντ, θὰ σοῦ κἀνὸ μιὰ σπουδαία ἐκπαιδ. ἐπρόσθεσε ἡ μητέρα της, χαμογελώντας καὶ ἀπομακρύνθηκε.

Τί ἤθελε νὰ πῇ μ' αὐτὰ τὰ λόγια; Ἡ Μόννα δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ. Ποτὲ ἡ μητέρα της δὲν

τῆς εἶχε μιλήσει μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, κι' ἡ Μόννα δὲν ἤξερε, ἂν ἔπρεπε νὰ χαρῇ ἢ νὰ λυπηθῇ!

Τὸ βράδυ, ὁ δόκτωρ Μάυλαντ ἦταν ὁ μόνος τοῦς προσκεκλημένους. Μετὰ τὸ φαγητὸ, ἐπέρασαν στὸ σαλόνι, γιὰ τὸν καφέ. Ἡ Μόννα κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ πλάι της ὁ Μάυλαντ.

Ὁ δόκτωρ ἀναψέ ἕνα τσιγάρο. Τὸ ἴδιο ἔκαμε κι' ἡ μητέρα της, ἐνῶ ἡ Μόννα ἄρχισε νὰ τρέμῃ ἀπὸ τὴν ἀπόλυτὴ σιγὴ πού βασιλευσε μέσα στὸ σαλόνι. Μιὰ σιγὴ παρόμοια μὲ κείνες πού ἐπικρατοῦν στὴ φύσι, λίγες στιγμὲς πρὶν ξεσπᾷ ἡ καταιγίδα.

Τόση ἦταν ἡ σιγὴ, πού ἡ Μόννα, ἀκουγε τὴν καρδιά της πού χτυποῦσε κάτω ἀπὸ τὸ παρβενικὸ τῆς στῆθος.

Ὁ δόκτωρ διέκοψε τὴν σιωπὴ, πιάνοντας τὸ χέρι τῆς Μόννας καὶ τὰ γαλάζια μάτια της ὀρθάνοιξαν σάν νάθελε ν' ἀκούσῃ μ' αὐτὰ.

— Δὲν ἔχω δὴ ποτὲ στὰ ὁμορφὰ καὶ κρινένια δακτυλάκια σου ἕνα δακτυλίδι, Μόννα. Στὴν ἡλικία πού εἶσαι μπορεῖς νὰ φορέσης ἕνα κόσμημα: ἕνα χρυσὸ δακτυλίδι...

Καὶ τίς λέξεις: «ἕνα χρυσὸ δακτυλίδι» τίς ἐτόνισε ἰδιαίτερα καὶ τόσο πολὺ, πού ἐδειχναν πῶς εἶχαν κάποιαν ἐξαιρετικὴ σημασία.

— Θάθελα νὰ σὲ ρωτήσω καὶ σοβαρὰ, ἐξασκολούθησε ὁ δόκτωρ. Ἐμίλησα πρῶτα μὲ τὴν μητέρα σου, μὰ αὐτὴ μοῦ εἶπε πῶς ἐσύ εἶσαι ἐκείνη πού πρέπει νὰ δώσης τὴν ἀπάντησι, γιὰ νὰ τελειώσῃ μιὰ ἱστορία πού μὲ βασανίζει τόσο καιρὸ...

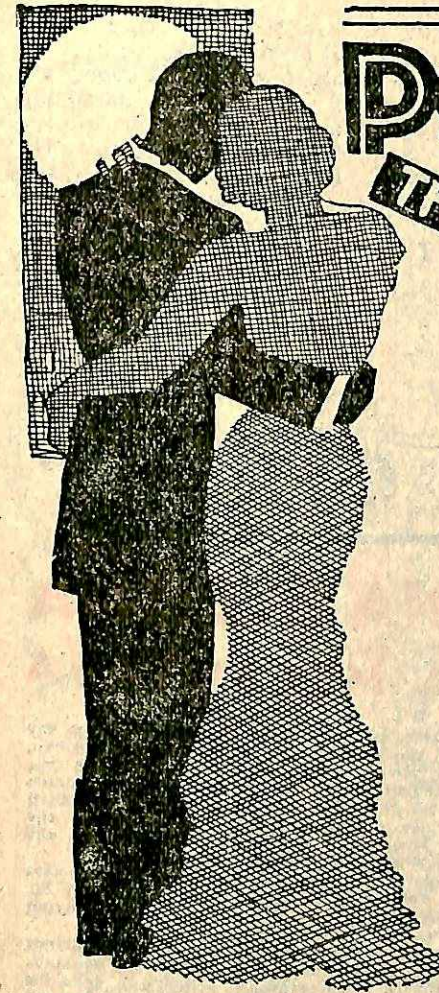
Ἡ Μόννα ἔτρεψε τὸ κεφάλι της καὶ κύτταξε στὸ πρόσωπο τὸν δόκτωρ Μάυλαντ. Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπρόσθεσε πῶς στοὺς κροτάφους του εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά του. Μὰ αὐτὸ δὲν εἶχε καμμιά σημασία. Τὸν ἀγαποῦσε, κι' ὅταν ὑπάρχῃ ἀγάπη, ὅλα φαίνονται διαφορετικά. Γι' αὐτὸ τοῦ ψιθύρισε χαρούμενα, μὲ κάποιον χαμόγελο:

— Μιλήστε! Μιλήστε!... Μὴ διστάζετε, λοιπόν!... Περιμένω ν' ἀκούσω...

— Θὰ εἶχες καμμιά ἀντίρρηση μικρούλα μου, νὰ παντρευτοῦμε ἐγὼ καὶ ἡ μητέρα σου; Τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ, πού κι' ἐσένα θ' ἀγαπήσω σάν πραγματικὸ μου παιδί!

Μετὰ τὴν σιγὴ πού εἶχε προηγηθῇ, ἡ καταιγίδα ξεσπᾷ μέσα στὴν ψυχὴ τῆς Μόννας...

ΚΕΛΒΙΝ ΜΙΡΝΑ·Υ·

ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΕΡΑΣΤΑΙ

ΤΗΣ ΠΑΡΗΓΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Η ΞΑΝΘΟΥΛΑ ΤΗΣ ΚΑΣΤΕΛΛΑΣ

συνάδελφοί του, γιατί ἦταν μὲ ὅλους καλὸς, εὐγενικός, πρόθυμος.

Μόλις λοιπὸν ἔκλειναν τὰ μαγαζιά, κάθε βράδυ, ὁ Σπύρος ἔτρεχε σὲ Μοναστηράκι καὶ λαχανιασμένος, μὴ τυχὸν χάσῃ κανένα τραῖνο, ἐπιδούσε στὸν ἠλεκτρικὸ πού θὰ τὸν ἔφερνε κοντὰ στὴν ἀγαπημένη του. Πόσο μακρυνό, πόσο ἀτελείωτο τοῦ ἐφαινόταν τὸ ταξίδι αὐτό. Μόνον ὅταν ἀνηφόριζε στὴν Καστέλλα, μόνον τότε ἡ ἀγωνία του ἐγινόταν μιὰ γλυκειὰ λαχτάρα, πού τὸν ἔρριχνε σὲ μιὰ ἀτελείωτὴ ἔκστασι.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ — ἦταν 18 Αὐγούστου 1915 — ὁ Σπύρος ἐπῆρε τὴν ἀγαπημένη του τὴν Ξανθοῦλα καὶ μῆλκαν σὲ μιὰ θάρκα, ἀφοῦ πρὶν ἐζήτησαν τὴν ἀδεία τῆς μητέρας τῆς Μαρίας, γιὰ νὰ πᾶνε οἱ δύο τοὺς περίπατο.

Ἐφλοίσβαν γύρω τοὺς τὰ κυματάκια τῆς Φαληρικῆς θάλασσας λές καὶ μουρμούριζε τὸ αἰώνιο τραγούδι τοῦ ἔρωτος.

Σκοτεινὸ, ἀτελείωτο τὸ ἀτλάξι τοῦ πελάγους. Ξεδιπλώνονταν πέρα ὡς τὸ Σαρωνικόν. Κι' ὅταν ἀναψαν τὰ φῶτα, σὲ Τουργολίμανο καὶ οἱ ἀκτίνες τοὺς καθρεφτίσθηκαν μέσα στὰ νερά, ἡ Ξανθοῦλα, γελώντας σάν μιὰ χαριτωμένη, ἔξενισα τὴν παιζούλα, εἶπε στὸν ἀγαπημένο της:

— Κύτταξε, Πίπη, σάν νὰ εἶναι φωτεινὰ φῖδια μέσα στὰ νερά, δὲν μοιάζουνε οἱ ἀκτίνες ἀπὸ τὰ φῶτα;

Ἡ Ξανθοῦλα ἔσφιξε τὸ χέρι της μέσα σὲ τὸ δικό του. Γλυστοῦσε ἡ θάρκα ἀνάλαφρα στὰ νερά. Ρεμβὰ τὰ μάτια τοῦ Σπύρου ἔφεταν τώρα στὶς θίλλες τῆς Καστέλλας, πού ὕψωναν περιφάνεια τὴν πρόσοψιν τοὺς, πάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα. Καὶ τὰ χεῖλιά του ψιθύριζαν:

— Ἦθελα, ἀγαπημένη μου, νὰ στήσω τὸ παλάτι τῆς ἀγάπης μας ἐκεῖ μέσα, σὲ μιὰ ἀπὸ τίς θίλλες αὐτές. Ποιὸς ἔρει ἀρά γε νὰ εἶναι αὐτοί, πού κάθονται ἐκεῖ, εὐτυχισμένοι σάν καὶ μᾶς;

Ἡ Ξανθοῦλα τὸν ἀκούγε σιωπηλῇ. Τὰ λόγια του τὴν ἐμεθοῦσαν, ἀρμόνιζαν σάν μιὰ ὠραία μουσικὴ στ' αὐτὰ καὶ της.

— Γιατὶ δὲν φορεῖς πιά τὸν ὠραῖο ἀσπρο φιάγγο, σὰ μαλλιά σου; τὴν ρώτησε ὁ Σπύρος. Σοῦ πῆγαίνε τόσο. Ἐμοιάζε σάν μιὰ μεγάλη πεταλούδα σ' ἕνα λουλούδι σάν καὶ σένο.

Σάν νὰ ντράπηκε τότε ἡ Ξανθοῦλα τοῦ ἀπεκρίθηκε:

— Δὲν θὰ τὸν ξαναφορέσω πιά, γιατί μὲ κάνει μικρούλα. Καὶ δὲν μοῦ εἶπες, ὅτι θὰ γίνω γρήγορα γυναικούλα σου;

— ὦ, ναί, ἀγαπημένη μου, πολὺ

γρήγορα, ἐπιθύρισε ὁ Σπύρος. Μὰ γιατί διάζεσαι νὰ γίνῃς μεγάλη;

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Ξανθοῦλα ἐγύρισε περισσότερον χαρούμενη, στὸ σπίτι, μὲ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της. Μὰ τὴν ἄλλη ἡμέρα εἶπε στὴν ἐμπιστὴ φίλη της, τὴν Φωτοῦλα Χρήστου, πού ἐδούλευε κι' ἐκείνη, στὸ ἴδιο μοδιστράδικο, ὅλες τίς λεπτομέρειες γιὰ τὸ βραδυνὸν περίπατο μὲ τὸν Σπύρο καὶ τὰ γλυκόλογα πού ἀλλάζανε, ἐνῶ ἡ θαρκούλα ἀπαλογλυστροῦσε στὰ σκοτεινὰ νερά τῆς Φαληρικῆς θάλασσας.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Σπύρος ἐπῆρε ἀπὸ τὸ ἐμπορικὸ πού ἐργαζόταν πρὶν αὐξήσει, πού τοῦ εἶχε τάξει ὁ προστάμενός του καὶ τὸ χαριτωμένο ταϊριστὸ ζευγάρι ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τοὺς γάμους του. Εἶχαν ἀποφασίσει νὰ μὴ κάνουν ἀρραβῶνες, ἀλλ' ἀπευθείας τὸ γάμο.

— Τὴν πρώτη Κυριακὴ τοῦ Σεπτεμβρίου νὰ γίνῃ ὁ γάμος, ἐπρότεινε ἡ μητέρα τῆς Ξανθοῦλας, πού ἀνυπομονοῦσε νὰ καμαρώσῃ νυφούλα τὴν κόρη της.

Στὰ θανάσιμὸ κοφτερὸ λειδί, ἡ μοῖρα ἡ σκληρὴ ἐπῆλξε τὴν εὐτυχία τοῦ ἄμορου τοῦ ζευγαριοῦ. Ἡ ὁμορφὴ Ξανθοῦλα ἔπεσε θορακὶ ἀρρωστητὴ ἀπὸ τύφο. Ὁ Αὐγουστος ἐκείνη τὴν χρονιά εἶχε σκορπίσει μαζὶ μὲ τὴν ἀνυπόφορὴ ζέση τοῦ στομάχου καὶ στὴν Καστέλλα τὸ μικρόβιο τῆς καταραμένης αὐτῆς ἀρρώστειας.

Καίγονταν τὸ κορμάκι τῆς ἀμοιρῆς κοπέλλας, ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τὸ ξανθὸ προσώπακι της νόμιζε, ὅτι πέταγε φλόγες. Στὸ παραμιλητό της, μέσα στὸν ἀθάστοχο πυρετό της, ἕνα ὄνομα ἐπιθύριζαν τὰ χεῖλιά της. Τὸ γλυκὸ ὄνομα τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

Ἀπαρηγόρητος ὁ Σπύρος δὲν εἶχε γοῦ νὰ ἐργασθῇ, δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ ἡσυχία, πούθενά. Καὶ ὅταν ἔμαθε, ὅτι τὴν μετέφεραν στὸ Ζάννειο, ἡ καρδιά του τότε ἐσπάρξε, τὸ παγερὸ φάσμα τοῦ θανάτου ἀπλώθηκε μπροστὰ του. Μὲ φρίκη ἀναλογίστηκε ὁ Σπύρος, ὅτι ὁ χάρος μὲ τὸ δρεπάνι του θὰ ἔκοβε τὴ ζωὺλα τῆς πολυαγαπημένης του. Τὰ μάτια του εἶχαν στερέψει πιά.

Καὶ μιὰ Αὐγουστιάτικη νύχτα — εἰς 28 τοῦ μηνὸς — ὁ χάρος ἐπῆρε τὴν Ξανθοῦλα. Ὁλὴ ἡ Καστέλλα ἐκλάψε τὴν ὁμορφὴ κοπέλλα. Ἀναί-

σθητη σωριάσθηκε ή άμοιρη μανού-
λα της. Τρελλός από τη λύπη του ή-
ταν ό αδελφός της. Καί ό Σπύρος,
πτώμα από τη θλίψη του, άκόλουθη-
σε την κηδεία της πολυαγαπημένης
του. Για στερνή φορά αντίκρυζε τά
δυο φώτα μαλλιά της, που σχημάτιζαν
ένα χρυσό φωτοστέφανο γύρω στο
κεφάλι της. Συλλογιζόταν μέ φρί-
κη, μέ άπελπισία, ότι δέν θα ξανά-
θλεπε πιά τά όλόγλυκα, γαλανά μά-
τια της, που του είχαν χαμογελάσει
τόσες φορές, δέν θα ξαναφιλούσε πο-
τέ πιά τά χείλη της. Άκίνητα έκοί-
τονταν τά κρινόλευκα χεράκια της,
στό άψυχο κορμάκι. Πάνε όλα. Όλα
έφυγαν. Ή Ξανθούλα ήταν τυλιγμέ-
νη στο κύρο σάβανο. Καί τά κλειστά
της χείλη δέν θα ξανάνοιγαν. Τά
μάτια της δέν θα τόν ξανακτύταζαν
όλλη φορά, μέ την παιδιαστική έ-
κείνη άφέλεια.

★
Ή ζωή είχε γίνει κόλασι, μαρτύ-
ριο αθάσταχτο για τόν Σπύρο. Χω-

ρίς την Ξανθούλα του ό κόσμος του
φαινόταν μαύρος. Όσο πήγαινε στο
σπιτάκι της, στην Καστέλλα, όσον
αντίκρυζε την χαροκαμένη μανού-
λα της, τόν απαρηγόρητο αδελφό
της, όσο έβλεπε τις γλάστρες μέ τό
λουλούδια, που έπρόσεχε ή άμοιρη ή
Ξανθούλα, τόσο ξέθριεψε ό πόνος,
στά στήθεια του άμοιρου παλληκα-
ριού.

Καί μία νύχτα — ξημέρωνε ή Κυ-
ριακή, που είχαν όρίσει για τούς
γάμους των! — βγαίνοντας άργά ά-
πό τό σπίτι της πεθαμένης άρραβω-
νιστικιάς του, ό Σπύρος Τρικέλης,
άντι νά πάρη τόν ηλεκτρικό, από τό
Νέο Φάληρο, για την Άθήνα, έτρά-
θηξε για τούς θράχους της Καστέλ-
λας. Πόσην ώρα έπεπατήσε εκεί,
στην έρημη άκρογιαλία, κανείς δέν
έμαθε. Την άλλη ήμέρα, τό πρωί ό-
μως ή Φαληρική θάλασσα μέ τό
ατλάζι της για σάβανο, έκύλισε τό
παραιορφωμένο πτώμα του εύγε-
νού παλληκαριού στους θράχους. Τό

θρήκαν οι ψαράδες, την ώρα που
έρρίχνανε τά δίκτυα τους.
Δέν μπόρεσε ό άτυχής Σπύρος ν'
άνθξει στο μαρτύριο του σκληρού
αποχωρισμού. Είχε σθεσθή γι' αυτόν
για πάντα, ό ήλιος της ζωής του. Ή
Ξανθούλα. Κι' εκείνοι, που έμαθαν
την τραγική αυτοκτονία του, είπαν
μ' ένα στόμα:

— Τόν πήρε μαζί της ή Ξανθούλα!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ.

ΕΝΑ ΞΥΡΙΣΜΑ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

Ήταν μία σπουδαία γενειάδα* είχε την
ορμή της άφρικανικής θλαστήσεως κοντά στις
όχθες των σκιερών ποταμών κι' ένα ύψος έπι-
έλτικότητας σαν κι' εκείνο που χρειάζεται
για νά σηκωθούν σαν νευρόσπαστα οι κλητή-
ρες των ανωνύμων εταιριών. Κι' όμως την
είχε ένας πολύ σοβαρός άνθρωπος και την
διατηρούσε σαν άτομική του περιουσία.

Καθόταν σ' ένα από τά τραπέζια του κέν-
τρου του εστιατορίου κι' έτρωγε ρυθμικά δι-
νοντας στη γενειάδα του μία γαργαλιστική
κίνησι.

Ή Τζίνα, ή ξανθή Τζίνα, είδε την κίνησι
έκείνης της γενειάδας και άρχισε νά φανερώ-
νι σημεία νευρικής κινήσεως. Ήταν μία κοπέλλα
πνευματώδης, αλλά δέν μπορούσε νά υποφέρει
ό,τι την πείραζε στά νεύρα.

Τι έχεις; την ρώτησε ό Σταύρος ό άρ-
ραξωμένος της.

—Κύτταξε, άπληστησε εκείνη, δείχνοντάς
του εκείνη την άεικίνητη γενειάδα! Της είπε μέ
έπιελκτικότητα.

Ή Τζίνα γέλασε και για λίγες στιγμές έ-
δειξε τά κόκκινα χείλη της που στεφάνωναν
δύο σειρές κατάλευκα δόντια.

—Άς χορέψωμε, ψιθύρισε άργότερα μέ
γλυκύτητα, ενώ άφηνε τό τραπέζι. Ό Σταύ-
ρος την πήρε από τη μέση κι' άρχισαν νά
χορεύουν. Τη στιγμή εκείνη χτύπησαν τά με-
σάνυχτα. Άπό διάφορα τραπέζια άκούστηκαν
άνοίγματα σαμπάνιας, ό κόσμος σηκωνόταν
όρθιος για νά χαιρετήσιν τό νέο χρόνο. Ή
Τζίνα που ήταν κοντά στον κύριο μέ τη γε-
νιάδα, χαμογέλασε και τέντωσε τό χέρι
της.

—Επιτρέπετε; ρώτησε. Φέρνει γούρι. Καί
του έπιασε τη γενειάδα.

Ό Σταύρος άναστήθηκε, αλλά μάταια,
δέν ήταν κακεντρέχης. Χαμογέλασε κι' αυτός
και έκανε μία υπόκλησι.

—Αν σάς φέρνι γούρι, ξαναπαίστε τά γε-
νιά μου, είπε.

Με μία κίνησι άριστουργηματική ή Τζίνα
τράβηξε μερικές τρίχες από τη μούρη σκού-
πα. Ή εύτυχία έλαμπε μέσα στά μάτια της.

Μά εκεί κοντά ήταν μία παρέα από φλύα-
ρες δεσποινίδες που άκούσαν τη συγυιλία,
είδαν τη χειρονομία της Τζίνας κι' ώρμησαν
σαν κύματα που έσπασαν τό φράγμα τους.

—Φέρνει γούρι! φώναξαν. Νά πιάσω κι'
εγώ! Νά πιάσω κι' εγώ!

Στην άρχή ό κύριος έκανε γ' άμυνθ ή άλλ'
άργότερα τόν κύκλωσε ένα πλήθος κόσμου
που ήταν διατεθειμένο νά θυσιάσιν τά πάντα,
άρκει νά πιάσιν λίγο «γούρι», για τόν και-
νούργιο χρόνο. Δεκάδες χερών τέντωσαν
προς εκείνη την γενειάδα και τραβούσαν τρί-
χες μέ πολύ άπότομο τρόπο.

Σέ λίγη ώρα ή σαμπάνια κι' οι κορδέλ-
λες δέν ένδιέφεραν τό κοινό, όσο εκείνη ή μη
γική γενειάδα κι' έτσι ό κάθε πελάτης του
κέντρου πήρε και τό «γούρι» του.

Ύστερα τό πλήθος διαλύθηκε. Κοντά στο
τραπέζι που λίγη ώρα πριν καθόταν ό κύριος
μέ τη γενειάδα βρισκόταν ένας άνθρωπος που
σκέπαζε τά γυμνά μάγουλά του μέ τις δύο
παλάμες του και ούρκιαζε. Κανένα μικροσκο-
πια δέν θα ήταν τόσο δυνατό ώστε νά άνακα-
λύψιν επάνω σ' εκείνο τό πρόσωπο έστω και
μία τρίχα!

ΠΗΡ ΣΟΝ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΥ

№ 14.-Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΕΘΑΙΝΕΙ

Ένας φίλος σας, διά-
σημος χειρ-όργος, σάς
παρακαλεί νά έπισκε-
φθήτε τόν «Ανθρωπο»
που δέν μπορεί νά πε-
θάινι όπως τόν άποκα-
λούν οι άθηναϊκές έφη-
μερίδες.

Διέθεσε δόλοκληρο τόν
εαυτό του στη χειρουργι-
κή έπιστήμη και δέν
υπάρχει καμμία άμφιβό-
λια ότι θα ζήσιν για νά
γινι ή γρηαιότερος άν-
θρώπος του κόσμου. Ό
άνθρωπος αυτός, ήλικι-
ας 45 χρόνων, έργένης
και όρφανός, είναι γνω-
στός μέ τ' όνομα Άλέ-
κος.

Μαζί μέ τόν φίλο σας
χειρουργο φθάνατε στο
Γενικό Δημόσιο Νοσο-
κομείο που είναι κοντά
στο Γουδι, κι' άφου πε-
ράσατε από τόν ειδικό
βάλαμο τόν έπισκεπτόν
όπου άποστειροποιεί κι'
έσσει και τά ρούχα σας,
τό άσπασέρ του διαμερί-
σματος αυτού σάς άνε-
θάξει σέ λίγο στο 70όν πάτωμα.

Ό Άλέκος σάς σπίγγει τό χέρι μέ έγ-
καρδιότητα και κάθεσθε μαζί στο άναπαυ-
τικό ντιέάνι του και κουβεντιάσετε. Έφαν-
ταζόσαστε πως θ' αντίκρυζατε μπροστά
σας έναν υπερφυσικό άνθρωπο και έκπλητ-
τωση τώρα που έβλεπετε καθισμένο δίπλα
σας ένα κανονικό άναστηματού άτομο,
φρεσκοέγερτο μέ σγουρά καστανά μαλ-
λιά.

Εκείνο που δέν ξέρατε είναι ότι ή καρ-
διά που χτυπά κανονικά τώρα στο στήθος
του δέν είναι εκείνη μέ την όποιαν γεννή-
θηκε —ή δική του καρδιά. Ό Άλέκος εί-
χε «π ε θ α ν ε ι» από ένα άνάτο νόσημα
της παχυμυϊκής του καρδιάς, την όποιαν
τό έβγαλαν και την αντικατέστησαν μ'
αυτήν που, καθώς νένονε τό κεφάλι σας,
άκούτε νά χτυπά στο στήθος του. Λίγο
μετά την έπιτυχή αυτήν έγχείρησι, ό Ά-
λέκος υπέγραψε ένα συμβόλαιο, διά του
όποιο παρέδιδε τόν εαυτό του στην Έπι-
στημονική Έταιρία για 300 χρόνια. Καί
οι έπιστήμονες εινε θέλαιοι πως θα τόν
κρατήσουν στη ζωή σ' αυτό τό διάστημα.

Κάποια στιγμή, ό φίλος σας χειρουργός
σάς λέει μ' ένθουσιασμό:

—Ή καρδιά που έτοποθετήσαμε στον
Άλέκο, δουλεύει μία χαρά. Προέρχεται ά-
πό έναν νεαρό άθλητή, που σκοτώθηκε σέ
μία φοικτή σύγκρουσι της ποτασοκλήτας
που ώδηγούσε και μιάς δωδεκακίλιδρης
κούρσας. Τό κεφάλι του είχε γίνει θρύψα-

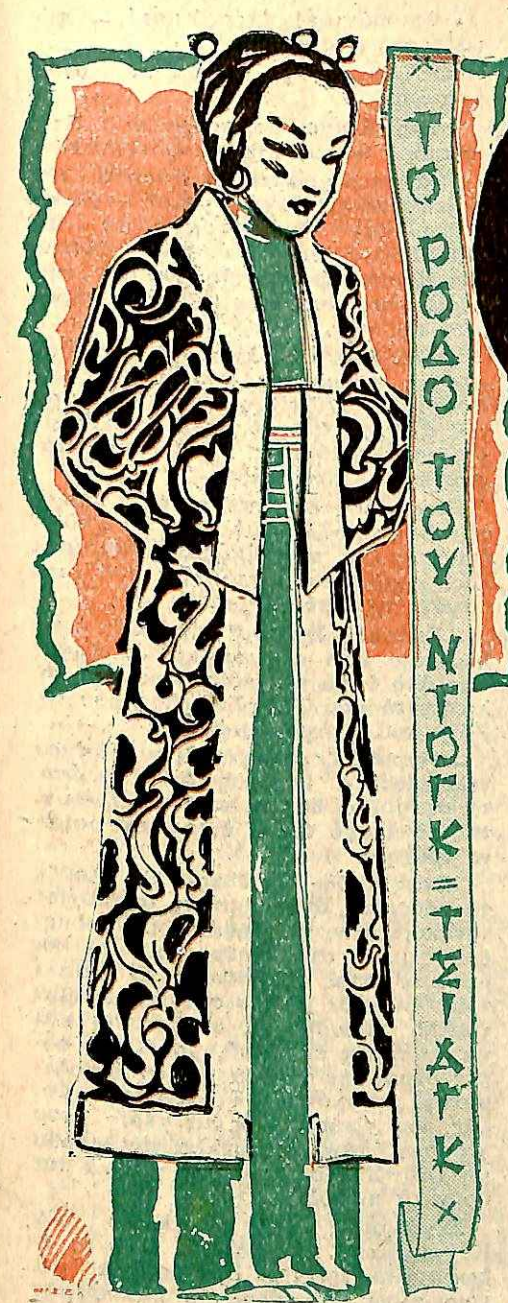

ένθουσιασμό, του
πέρασε νά πεθάνι» τολάχιστον έπι
300 χρόνια, σύμφωνα μέ τό συμβόλαιο
του, πρέρησαν άπαγε σ' αυτόν πριν
«π ε θ α ν ε ι» ή τ' άπέκτησε μέ τη νέα
καρδιά μαζί!.

Καθώς διαβάσετε τώρα τις γραμμές αυ-
τές, πιθανόν νά πήτε μέσα σας: «Αυτό πιά
δέν τρώγεται! Άσφαλός δέν πρόκειται
προς τόν Κόσμο της Άυριού, αλλά περί
τού κόσμου ύστερ» από χίλια χρόνια, ή...
ποιοι άνθρωποι που ζουν σ' άλλους πλ-
νίτες!». Και όμως, δέν πρόκειται καν
για ά υ ρ ι ο, αλλά για σημερά!

Όλοι άσφαλός θα έχετε άκούσει για
την περίεργη συνεργασία του διασημού άε-
ροπόρου Λίντμπεργκ και του δόκτορος Ά-
λεξ Καρρέλ, που έτιμήθηκε μέ τό βρα-
βείον Νόμπελ 1912 για την Ιατρική έπι-
στήμη. Καί όλοι, επίσης, θάχετε διαβάσει
ότι οι δύο μεγάλοι αυτοί άνθρωποι, ά-
πομονωμένοι σέ μίαν ιδιόκτητη γαλλική
νησίδα από 5 περίπου μηνών, έπέτυχαν
σχετικά πειράματα διαπορεύσεως της καρ-
διάς διαφόρων ζώων άρντανισμών, στη
ζωή εκτός του σώματος, και ότι, μέ λίγα
λόγια, έχουν πραγματοποιήσει τό πιο έν-
διαφέρον βήμα προς την φυσική άθανά-
σις.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Καταπληκτικό ανά-
γνωσμα έρωτος, πε-
ριπετειών και μυ-
στηρίου

Ύπό
ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

ζωήρα στο στήθος του Ίσπανού, ώ-
στε τόν φόβισε:

— Τάύ-Ση... Τι έχεις; ρώτησε ό
Ζοζέ.

—Άχ, άγαπημένο μου... μουρμού-
ρισε εκείνη μέ πνιγμένη φωνή.

—Τί θέλεις, θεία ψυχή! Ποιός το-
μά νά σ' άπειλήσιν;

—Κύτταξε εκεί κάτω! Βλέπω φω-
τίες γύρω από τό δάσος.

Ό Ζοζέ στράφηκε και κάτω από
τά δένδρα, όπου ήταν πυκνότερο τό
σκοτάδι, αντίκρυσε κάτι μικρές φλό-
γες που έφέγγυαν από την άρχή του
δρόμου που διέσχισαν.

—Είνε οι φλόγες των σκοτωμέ-
νων... είπε ό νέος σφίγγοντας επάνω
στο στήθος του όσο μπορούσε περισ-
σότερο την ώραία Τάύ-Ση.

—Είνε οι ψυχές των νεκρών που
έρχονται νά μέ καταραστώ!... εί-
πε εκείνη αφήνοντας μία κραυγή
τρόμου. Κύτταξε εκεί κάτω. Είνε
τό νεκροταφείο!

—Μην φοβάσαι, Τάύ Ση, μουρμού-
ρισε ό Ίσπανός.

—Άχ! Είνε ή ψυχή του πατέρ-
μου που μέ άκολουθεί. Πόσο φοβόθ
μαι... πόσο φοβόμαι!

ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. —
(Με την δόθεια του Τάύ-Μιτ, άρραβωνία-
στικού της Κίας, της καλύτερης και πιο έμ-
πιστης φίλης της Τάύ-Ση, ό Ζοζέ έρχεται
στο σπίτι του στρατηγού Τάύ-Σούγκ και
κλέβει την άγοπημένη του. Καθόλα σ' ένα
φερόποδο ότι, οι δύο έρωτευμένοι φεύγουν
προς τη ζουγκλά, έλπίζοντας μέ την προστα-
σία του πυκνού σκοταδιού της νύχτας, νά
φτάσουν κρυφά ως τά σύνορα, νά νά κατα-
φύγουν στην κατασκήνωσι των γαλλόισπανι-
κών στρατευμάτων. Άλλά τη νύχτα αυτή ξε-
σπά μία τρομερή θύελλα, από τις καταστρε-
πτικές εκείνες θύελλες της Κοχινκίνας που
άμα ξεσπάσουν, άφανίζουν δόλοκληρες πόλεις,
φυτείς, δάση, και αλλάζουν την όψη του μέ-
ρους από τό οποίο περνούν. Στριγμίνος στη
σελλα, μέ τό έλέμμα ξαναμένο και τό πρό-
σωπο αλλοιωμένο, ό Ίσπανός άνέννεε άκα-
τάπαστα τόν ηλεκτρισμένο άέρα και έσφιγ-
γε στην άγκαλιά της ώραία Τάύ-Ση, που έ-
γενε σιγά-σιγά επάνω του, σαν λουλούδι
που μαραινεται, σαν ένα τριαντάφυλλο που
τό έγκαταλείπει ή ζωή.

—Λατρεμένο μου Ρόδο του Ντόγκ-Τοϊάγκ,
της φώνας για μία στιγμή σηκώνοντας ως
τά χείλη του τό άχρδ και παγωμένο μέτωπό
της. Κύτταξε με κύτταξέ με!)

δον

Εκείνη άνοιξε τά μάτια, έσάλεψε
τά χείλη και τυλίγοντας τά χέρια
της γύρω στον λαιμό του, ξεφώνισε:

—Άχ! Ζοζέ, πόσο σέ λατρεύω!

Ό Ίσπανός πλησίασε τά χείλη του
στά δικά της και ό άνεμος πήρε στά
φτερά του ένα φλογερό φιλί...

—Μούγγριζε, μούγγριζε όσο θέ-

—Στάσου, στάσου, καταραμένο! Θα σε γδάρω ζωντανό! σήρλιαζε σαν τρελλός ο
Τάύ-Σούγκ κραδαινοντας το λαμπρό γιατα γάνι του στον άέρα.

—Τάυ—Ση, φώναξε ο Ζοζέ με θυμό, τείνοντας σφιγμένη τη γροθιά του προς εκείνες τις φωτιές. «Ακόμη και την ψυχή του πατέρα σου, αυτή τη νύχτα, θάμουν ικανός να ξαναβάλω στον τάφο, αν έρχοταν να μάς κλείσει το δρόμο μας!»

Η νέα γυναίκα άφησε έναν παραπονιάρικο στεναγμό στον όποιον απήντησε η πρώτη έβροντή που προηγέλλε το ξέσπασμα της καταιγίδας.

—Μην τρέμεις, ωραίο μου Ρόδο του Ντόγκ — Τσιάγκ, είπε ο 'Ισπανός, σπειρουίζοντας το άτι του και σηκώνοντας περήφανα το κεφάλι του. «Εγώ είμαι κοντά σου!»

—«Οχι, δεν θα φοβούμαι, λατρεμένε μου, απήντησε εκείνη.

Το κράξιμο του άγριοκόκκορα άκοστήτηε κάτω από τις σκοτεινές άψίδες του δάσους.

—«Όλα είνε έναντίον μας, Ζοζέ, είπε εκείνη άνατριχιάζοντας. 'Ακόμη και ο άγριοκόκκορας μάς προμηνύει την κακοτυχία.

—Μά εγώ την προκαλώ αυτή την κακοτυχία!

Εκείνη τη στιγμή μία άστραπή έφώτισε τη νύχτα ως την άκρη του ορίζοντος κι' έπακολούθησε μία έβροντή τρομακτική.

Ο 'Ισπανός σκούπισε τον ιδρώτα του με την άναποδη της φούχτας του. Έσφιξε τα νύατα με περισσότερη δύναμη και έδωσε σφρίγος στο άλογο με ένα σπειρούνισμα.

Λίγο άργότερα, άρχισαν οι άστρα πές να διαδέχονται ή μία την άλλη με φανταστική ταχύτητα, φωτίζοντας μ' ένα τρεμουλιαρικό φώς, γαλαζοκόκκινο, ώχρό, τις θυελλώδεις νύχτα κι' οι θροντές ηχούσαν με μαυία, πότε ξηρές, πότε θίαιες, άτέλειωτες, χαμένες στο άπειρο.

Ο άνεμος, άχαλίνωτος πιά, έμούγγριζε με όρμη, συνεπαίρνοντας τα νερά που κυλούσαν στους χειμάρρους κι' οι κεραυνοί έσχισαν την άτμόσφαιρα, ρίχνοντας κατά νής νεκρά τα πιό ψηλά ένεντρα του δάσους.

—Ζοζέ! Ζοζέ!, ξεφώνισε το θασανιμένο λουλούδι του Ντόγκ—Τσιάγκ.

—Θάρρος, λατρεμένη μου Τάυ — Ση, είπε ο 'Ισπανός κρατώντας την με τρυφερότητα. Μην τρέμεις, άκριθέ μου άγάπη.

Το άλογο, με φλογισμένα τα μάτια, με ρουθούνια που έβγαζαν άχνούς, μετέφερε το έρωτευμένο ζευγάρι μ' ένα τρελλό τρέξιμο, πότε όρμώντας έναντίον της μανίας του άνέμου, πότε μπαίνοντας μέσα στα έλη που είχαν μεταβληθ ή σε λίμνες ή σε χειμάρρους και πότε καλπάζοντας επάνω από τις ξεριζωμένες φυτείες, από τα ξεριζωμένα δένδρα, σαν να είχε φτερά. Ο Ζοζέ, σκυμμένος στη σέλλα, με το πρόσωπο παραμορφωμένο από τη ρρική της θύελλας με τα γόντα σφιγμένα στα πλευρά του άκούραστο άλόγο, με τα χέρια περασμένα γύρω από το κορμί της άγαπημένης του. Έθλεπε τα δένδρα ιά πέφτουν κάτω από την όρμη του άνέμου καίόμενα από τους άκατάπαυστους κεραυνούς. «Άκουγε να ούοιιάζουν κάτω από τους πυκνούς θάμνους τα άγρίμια της ζούγκλας, τα κρωξιματα των έξωτικών πουλιών, που τα συνέπαιρνε ή μαυία της καταιγίδας και σπειρούιζε, σπειρούιζε όλόνένα το άλογό του, σαν να

θελε να ξεφύγει όσο μπορούσε πιό γρήγορα από τα χέρια του θανάτου.

—Μούγγριζε! Μούγγριζε! Έλεγε ξεσχίζοντας τα πλευρά του άλόγου του. Μη φοβάσαι. Τάυ—Ση, εγώ σε υπερασπίζομαι.

Και την έσφιγγε όλόνένα πιό δυνατά στο στήθος του, άνακατεύοντας τη φλογερή άναπνοή του με την άναπνοή της Τάυ Ση, ρυθμίζοντας τους παλμούς της καρδιάς του με τους παλμούς της άγαπημένης του, αφήνοντας να χτυπούν επάνω στο πρόσωπό του σαν μαστίγιο, τα μακρυά μαλλιά της Τάυ—Ση.

—Σ' άγαπώ, σε λατρεύω!, έπανελάμβανε εκείνος. Πόσο είσαι ωραία, πόσο είσαι θεια μέσα σ' αυτή τη φρικαστική νύχτα! «Αχ! πόσο ήθελα αυτή ή φυγή να μη τελείωνε ποτέ!

Κι' ή Τάυ—Ση χαμογελούσε μελαγχολικά στα παθητικά λόγια του έραστού της και, σφιγγοντας το κορμί της επάνω στο δικό του, σήκωνε το κεφάλι ως που τα χείλη της άγγιζαν τα δικά του, ενώ ο άνεμος έπαιρνε μαζί του τον ήχο του φλογερού τους φιλιού.

«Ήταν κάτι το ύπέροχο, το θείο, το άφάνταστο, λάθλεπε κανείς αυτόν τον νέο, τον γεμάτο άγάπη, πυρετό, θάρρος, άγωνία, να διασχίζει κείνη την τρομακτική καταιγίδα με την άγαπημένη του γυναίκα στην άγκαλιά του, ενώ γύρω του έιεφταν κεραυνοί, ο άνεμος έμούγγριζε άπειλητικά, όλα έκλιναν στο πέρασμά του, και ή μόνη κυρίαρχος εκείνης της νύχτας ήταν ή θύελλα!

Εκείνο το ξώφρενο τρέξιμο ήταν γεμάτο εύτυχία!

Πετούσαν κυριολεκτικά, από μιάν ώρα τώρα, σφιχταγκαλιασμένοι, κάτω από την όρμητική βροχή, από τις τρομακτικές άστραπές και τις φοβερές θροντές, όταν για μία στιγμή μία κραυγή έφτασε ως τ'αυτιά τους:

—Αί! — άντήχησε μία φωνή γεμάτη έπιταγή—«Αι!»

Η Τάυ—Ση στο άκουσμα εκείνη, της φωνής άρπάχτηκε έξ ένστίκτου από τους ώμους του άξιωματικού.

—Ζοζέ! Ζοζέ!—μουρμούρισε.

Κι' ύστερα με μία διαπεραστική κραυγή, έπρόσθεσε:

—«Ο Τάυ—Σούγκ! Ο Τάυ—Σούγκ! Ο 'Ισπανός άκούοντας αυτό το όνομα, έννοιωσε μιάν νατριχίλα σ' όλο το κορμί του. «Έσφιξε στην άγκαλιά του την άγαπημένη του», που πιά δεν μπορούσε να κρατηθ ή όρθια, σπειρούιζε με δύναμη το άλογο και στράφηκε προς τα πίσω.

Κάτω από μία μπανανιά, ως πεντακόσια περίπου θήματα, φωτισμένον από τις άστραπές, αντίκρυσε τον Τάυ—Σούγκ περιστοιχισμένον από τους Ιππείς του.

—«Αχ! άθλια!, φώναξε με άπερίγραπτο μίσος.

Μία θλαστήμια άντήχησε μέσα στο δάσος που χάθηκε στην μανία του άνέμου.

—Στάσου! Στάσου! Καταραμένε! —απήντησε με θυμό ο στρατηγός, που είχε ιδ ή την Τάυ—Ση στην άγκαλιά του 'Ισπανού.

«Εξη ή έπτά τουφεκιές άντήχησαν. Ο 'Ισπανός άκουσε τις σφαίρες να σφουρίζουν, αλλά δεν σταμάτησε. Άνασήκωσε τη λιπόθυμη Τάυ—Ση, την έσφιξε στο στήθος του με στοργή και σπειρούιζε το άλογό του, έξαφανιζόμενος μέσα στη ζούγκλα.

—Φτερούγιε! Φτερούγιε!, — φώναξε στο άλογό του.

Ο Τάυ—Σούγκ άφησε κι' άλλη κραυγή.

—Σταμάτησε, καταραμένε! Σταμάτησε! Θά σε γδάρω ζωντανό!

Μία άπερίγραπτη σέ άγωνία και φρίκη άμίλλα άρχισε μεταξύ των φυγάδων και των στρατιωτών του Τάυ—Σούγκ, ενώ ή θύελλα έφτανε στο άποκορύφωμα της μανίας της, ξερίζοντας κυριολεκτικά την έπιφάνεια της γής.

Ο Ζοζέ με τα μάτια που πετούσαν φλόγες, τρέμοντας από μίσος και άγωνία, έσχίζε διαρκώς τα πλευρά του άλόγου του, το οποίο έτρεχε με γιγάντια πηδηματα, μέσα στην καταστρεπτική καταιγίδα.

Πίσω τους έκάλπαζαν τα άλογα των Κοχικινέζων με τον Τάυ Σούγκ έπί κεφαλής, που ούρλιαζε σαν τρελός, κραδαινοντας το λαμπερό γιαταγάνι του στον άέρα.

—Στάσου! Στάσου!, έφώναζε ο πολεμιστής έξω φρενών και κλαίγοντας από θυμό και πόνο. Δός μου τη λατρευτή μου Τάυ—Ση! Δός μου το Ρόδο του Ντόγκ Τσιάγκ!

—Φτερούγιζε άλογάκι μου!, έπανελάμβανε ο 'Ισπανός ανάμεσα από τα σφιγμένα δόντια του κι' έξωθώντας το άλογό του σ' ένα άπένγνωσμένο τρέξιμο.

Ενας κρύος ιδρώτας του έλουζε το πρόσωπο, άνεπιθύμητες άνησυχίες τον κυριεύσαν, ή καρδιά του χοροπηδούσε μέσα στο στήθος του και κυματα αίματος άνέβαιναν στο κεφάλι του. «Ένοιωθε να τον συνεπαίρν ή μία τρελλή έπιθυμία να σταματήσει και να διαπράξη ένα έγκλημα. Τρείς φορές στράφηκε για να ιδ ή αν ο πολεμιστής βρισκόταν σέ άπόσταση θύλης, και τρείς φορές τα χέρια του άφησαν επάνω στη σέλλα την λιπόθυμη Τάυ—Ση και άπλωσαν για να πιάσουν τα πιστόλια.

Σιγά—σιγά όμως τα άλωνα των Κοχικινέζων, κουρασμένα από το έξωφρενικό τρέξιμο, άρχισαν να μένουν πίσω και τέλος ο καλπασμός τους έσβυσε καθώς έσβυσαν και οι κραυγές των καθ'αλλάρηδων, πνιγμένες κάτω από το πανίχυρο μούγγρισμα της θύελλας.

Και ο 'Ισπανός, παρ' όλο που το άλογό του έβαφε το δρόμο με το αίμα του, έξακολούθουσε να το σπειρουνί π.

Για που έτρεχε, ο 'Ισπανός, δεν ήξερε κι' ούτε νοιαζόταν να το μάθ ή. Πολύ λίγο τον έμελλε αν πλησίαζε ή όχι στα γαλλικά σύνορα ή ξαναγύριζε στην Κοχικινία. Του ήταν άρκετό μόνο να τρέξη, του έφτανε ν' άπομακρύνεται, να κερδίξη έδαφος, να κάνει τον Τάυ—Σούγκ να χάν η κάθε ίχνος έλπίδας πως θα ξανάπαιρνε την Τάυ—Ση.

Διέσχισε ακόμη δυό μέλλια περίπου, όταν ξαφνικά το άλογο σταμάτησε, σκύδοντας το κεφάλι. Άνάσαινε με κόπο, έτρεμε, το στήθος του ήταν σκεπασμένο από άφρους και από τα ρουθούνια του έτρεχε άφθονο αίμα...

—Εμπρός! Εμπρός! ούρλιασε ο 'Ισπανός.

Το κακόμοιρο το ζώο έκαμε ως πενήντα θήματα ακόμη και σωριάστηκε στο έδαφος, παρ'αυτοντας και τους δυό έραστές. Η Τάυ—Ση χτυπώντας στο έδαφος, συνήλθε.

—Ζοζέ! Ζοζέ μου! —, μουρμούρισε φοβισμένη. Τι συμβαίνει;.. Πού βρισκόμαστε; Γιατί το άλογο ψόφησε;...Κι' ο Τάυ—Σούγκ... Πού βρίσκεται ο στρατηγός που μάς κυνηγούσε;

—Μην τρομάζεις, Τάυ—Ση, είπε ο 'Ισπανός δίνοντας της ένα φιλή. Βρίσκεται πολύ μακριά μας και δεν θα μάς φθάσ ή. Οχι, δεν θα σε πάρ η από την άγκαλιά μου, ο θεοκατάρατος!

Η Τάυ—Ση άκούμπησε το κεφάλι της στον δεξιό ώμο του άγαπημένου της.

—Πού βρισκόμαστε, Ζοζέ; ρώτησε τρέμοντας σαν ένα φύλλο που το δέρνει ο άνεμος.

—Δεν το ξέρω, αλλά τί μάς ένδιαφέρει; Εγώ είμαι πολύ δυνατός και θα σε πάω ως την γαλλική κατασκήνωσι. Ο Τάυ—Σούγκ μάς κυνηγά και πρέπει να ξεφύγωμε από τα χέρια του.

—Φοβάμαι, Ζοζέ! Φοβάμαι!

—Τί φοβάσαι; Εγώ θα σε πάω σε μιάν έλεύθερη χώρα, έστω κι' αν χρειασθ ή να περάσω επάνω από τα πτώματα του Τάυ—Σούγκ και των πολεμιστών του.

«Έρριξε την καραμπίνα στον ώμο του και έβαλε τα δυό πιστόλια στις τσέπες του. Ύστερα πήρε την άγαπημένη του στην άγκαλιά του κι' άρχισε να τρέξη σαν τρελός.

Για μία στιγμή όμως, ανάμεσα στο τρομερό μούγγρισμα της θύελλας, του φάνηκε πως άκουσε τη φωνή του Τάυ—Σούγκ και τον καλπασμό των άλόγων.

—Μη φοβάσαι, Τάυ—Ση, θα τρέξω σαν έλάφι!

Κι' άρχισε πράγματι να τρέξη, να τρέξη σαν έλάφι που το κυνηγούν τα σκυλιά, μπαίνοντας ως τον λαιμό μέσα στα έλη, κάτω από τις τρομακτικές άστραπές, έξαλλος από τις θροντές, και έξωθούμενος από τη βία του άνέμου.

Του φαινόταν πως άκουγε πάντα τον καλπασμό των άλόγων, τη φοβερή φωνή του Τάυ—Σούγκ, τα ούρλιασματα των πολεμιστών του κ' διπλάσιζε το τρέξιμό του, με άφρους στα χείλη, με όρθανοιχτα τα μάτια, με άφάνταστη άγωνία.

Είς μάτην ή Τάυ—Ση τον παρακαλούσε να σταματήσει και ν' άναπαυθ ή για λίγες στιγμές. Είς μάτην τον ικέτευε να την αφήση να περπατήσει για να μην τον κουράξη με το θάρος της. Δεν άκουγε πιά τίποτε κι' έπανελάμβανε όλόνένα με θραχνή φωνή:

—Εμπρός!... «Όλο εμπρός!

«Έτρεχε κάτω μιάν ώρα, όταν στή λάμψη μιάς άστραπής άντίκρυσε ένα παραξένο κτίριο άνάμεσα σε κάτι έρείπια.

Στάθηκε λαχανιασμένος, κατάκοπος, αλλά γεμάτος ύποψίες.

—Τί έχεις; ρώτησε ή Τάυ—Ση άφήνοντας την άγκαλιά του.

—Βλέπω εκεί κάτω έναν λευκόν δγκο, απήντησε ο άξιωματικός με πνιγμένη φωνή.

—Είν' ένα κτίριο, Ζοζέ!

—Δόξα σοι ο Θεός!

Ξανάρπαξε την άγαπημένη του κι' άρχισε να τρέξη προς τα έρείπια του κτιρίου.

ΚΕΦ. VI

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

Αφού προηόρησαν άρκετά στα έ-

ρείπια, βρέθηκαν ξαφνικά μπροστά σ' ένα «Ντίγχ», δηλαδή σ' έναν μικρό ναό, μάλλον φτωχικό, άφιερωμένον σε θαλάσσιες θεότητες, δηλαδή στον Βούδδα και στον Φό.

Κάθε χωριό, όσο μικρό κι' αν είνε, έχει το ναό του κι' ακόμη στα περίχωρα της ζούγκλας μπορεί να βρ ή κανείς έναν μικρό ναό, πράγμα που σημαίνει πως κάποτε σ' εκείνο το μέρος θα κπτοικούσαν άνθρωποι που άναγκάστηκαν να φύγουν — ποιός ξέρει για ποιάν ατία.

Σ' αυτό το μέρος κατευθυνόταν ο 'Ισπανός, για να βρ ή άσυλο κατά της καταιγίδας και να κρυφθ ή από τους πολεμιστές που τον κυνηγούσαν.

—Μη τρομάζεις, Τάυ—Ση, είπε ο 'Ισπανός. Ο Τάυ—Σούγκ βρίσκεται πολύ μακριά μας και δε θα μάς φθάσ ή.

Ο Ζοζέ, άφανισμένος από το τρέξιμο, μουσκεμένος ως τα κόκκαλα από τη βροχή, άποκαμωμένος από την κόυρασι, αλλά σφιγγοντας πάντα στην άγκαλιά του την άγαπημένη του, άφοδ δρασκέλιζε κάμποσα έρείπια, έφτασε στην είσοδο του κτιρίου, του όποιου ή πόρτα ήταν σπασμένη και ξεχωρβαλωμένη.

Στάθηκε για μία στιγμή τεντώνοντας τ' αυτιά του, έρριξε μία ματιά προς το δάσος, ύστερα προχώρησε προς τον διάδρομο, όπου ο άνεμος σφύριζε σ' όλες τις νότες.

—Ζοζέ, που με φέρνεις; ρώτησε ή Τάυ—Ση.

—Μέσα στο ναό, απήντησε ο 'Ισπανός. Θα προφυλαχθούμε από τη βροχή και από τις σφαίρες εκείνων

που μάς παρακολουθούν. Έδω, προκαλώ τον Τάυ—Σούνγκ και τους πολεμιστές του να μπουν.

—Αυτός ο τόπος με φοβίζει, Ζοζέ. Δεν άκούς θόρυβο στο βάθος του διαδρόμου; Είν' ο Θεός που μάς καταριέται!

—Είναι ο άνεμος που σφυρίζει άνάμεσα στις κολόννες. Μην φοβάσαι τον Βούδδα. Αν αυτή τη νύχτα παρουσιασθ ή, δεν θα διστάσω να τον ξαπλώσω κι' αυτόν κατά γής.

—Μη μιλάς έτσι.

—Εγώ δεν πιστεύω στον Βούδδα σου.

—Σώπα, σώπα!

Ο άνεμος έσφύριζε με μεγαλύτερη όρμη στον στενό διάδρομο. Θάλεγε κανείς πως ούρλιαζε μιά λεγών δαιμόνων.

Η Τάυ—Ση, προληπτική όπως δλες οι γυναίκες της φυλής της, έτρεμε άκούγοντας εκείνους τους θορύβους, που γι' αυτήν ήταν κάτι το ύπερφυσικό, και παρακαλούσε τον 'Ισπανό να σταθ ή. «Αλλ' αυτός, που ήξερε πως τον κυνηγούσε ένας άνθρωπος που δεν θα του γλύτωνε όποσδήποτε τη ζωή, έξακολούθησε το άγωνιώδες και άβέβαιο τρέξιμό του στο σκοτάδι, έως ότου κατάλαβε πως είχε φθάσει στο βάθος του διαδρόμου και πως βρισκόταν μέσα στο ναό.

Στάθηκε για μία στιγμή κι' άφουγκράστηκε. Ύστερα με το πιστόλι στο δεξιό του χέρι και κρατώντας με το άριστερό την άγαπημένη του, προχώρησε.

Ο αντίλαλος μιάς μεγάλης καμπάνας άκούστηκε μέσα στο ναό, πράγμα που έκαμε τον Ζοζέ να όπισθοχωρήση ως τον τοίχο. Η Τάυ—Ση άφησε μία κραυγή άγωνίας:

—Ζοζέ! Ζοζέ!... «Ας φύγωμε άπ' έδω!

—Ποτέ, Τάυ—Ση!

—Δεν άκουσες τη φωνή του Θεού;

Ο 'Ισπανός ήταν έτοιμος να προχωρήση, όταν για μία στιγμή, το βλέμμα του καρφώθηκε σε μία γιγάντια λευκή σιλουέττα που βρισκόταν στη μέση του ναού.

«Όσο θαρράλέος κι' αν ήταν, έννοιωσ ή μιάν άνατριχίλα να του διατρέχη όλόκληρο το κορμί του, να του διαπερνά τις σάρκες και να φτάν η ως τα κόκκαλα.

—Ποιός είν' εκεί; φώναξε περισσότερο θυμωμένος παρά φοβισμένος.

Κανείς δεν απήντησε στην έρώτησή του κι' όποτε ή λευκή σιλουέττα κινήθηκε.

—Θάσαι κανένα άγαλμα, είπε ο Ζοζέ.

—Και ή καμπάνα; Δεν την άκουσες που έσήμανε; ρώτησε με φόβο ή Τάυ—Ση.

—Μην τρέμεις τόσο, ωραίο μου Ρόδο του Ντόγκ—Τσιάγκ. Θυμάμαι τους είδα μερικά «γκόγκ» που κρέμονταν επάνω από το Ιερό των ναών. Χωρίς άλλο ο άνεμος θα κούνησε κανένα άπ' αυτά και θα άντήχησε μέσα στη νύχτα.

—«Αχ! Ζοζέ, όλα είναι έναντίον μας.

Ο 'Ισπανός δεν απήντησε, αλλά προχώρησε προς την λευκή σιλουέττα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Οδόνη

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ
ΜΑΣ ΛΕΝΕ ΤΑ
ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥΣ

Τά διαζύγια ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ γάμοι του Χόλλυγουντ διαρκούν ως γνωστόν, όσο και τα ρόδα. Έάν στην Εύρωπη ο κόσμος χωρίζει, συνήθως, για να ξαναπαντρευτεί, όσο το δυνατόν συντομότερα, στην πρωτεύουσα του αμερικανικού κινηματογράφου συμβαίνει το έντελως αντίθετον: Παντρεύονται για να χωρίσουν όσο το δυνατόν παταγωδέστερα!

Ωστόσο, το Χόλλυγουντ έχει να μάς παρουσιάσει και γάμους... διαρκείας. Η Μαίρη Πίκφορντ και ο Ντόυγκλας Φαίρμπανξ, πατήρ, έμειναν παντρεμένοι δέκα πέντε ολόκληρα χρόνια. Ξέρετε, όμως, πόσο διήρκεσε ο γάμος του Τζωρτζ Μπρέντ με την Κόνστανς Ουόρθ; Δέκα πέντε ημέρες ακριβώς. Ούτε μιά μέρα περισσότερο! Όσο κράτησε δηλαδή και το ταξίδι του μέλιτος.

Μεταξύ των δύο αυτών ρεκόρ, η ζωή του Χόλλυγουντ έχει να μάς πα-

ρουσιάσει μίαν άφάνταστη ποικιλία αισθηματικών και συζυγικών περιπετειών, που αξίζει τον κόπο να γνωσθούν.

Αρχίζουμε από τους γάμους που κράτησαν πέντε χρόνια: Στη σειρά αυτή κατατάσσονται η Τζόαν Μπέννι με τον Τζόν Μάριον, η Μαίρη Άστορ με τον Φράγκλιν Θόρπ, η Λούπε Βελέζ με τον Τζόννυ Βάισμουλλερ, τον απολλώνειον πρωταθλητήν του κολυμβήματος και η Γκλόρια Σβάνσον — τη θυμάστε, αλήθεια; — με τον μαρκήσιο ντε λα Φαλαίξ.

Η τελευταία αυτή παντρεύθηκε τρεις φορές. Πρώτος άνδρας της ήταν ο Ουάλλας Μπέρνι, με τον οποίον έζησε δυο χρόνια, δεύτερος ο μαρκήσιος ντε λα Φαλαίξ και τρίτος ο Μικαέλ Φάρμερ, τον οποίον έδιωξε μετά συμβίωσιν τριών ετών.

Στη σειρά των γάμων που διήρκεσαν τρία χρόνια, πρώτη έρχεται η αλησμόνητη Τζίν Χάρλοου με τον Μάκ Γκριού, δεύτερος είναι ο Τσάρλς Τσάπλιν με την Λίτα Γκρέυ και τρίτη, η Τζόαν Κράουφορντ με τον Φράνσις Τόνι. Ο τελευταίος αυτός γάμος διαρκεί ακόμα.

Ο γάμος της Καρόλ Λομπάρντ με τον Ουίλλιαμ Πάουελ κράτησε μονάχα δυο χρόνια. Τόση ακριβώς ήταν και η διάρκεια των γάμων της Τζίντζερ Ρότζερς με τον Λιού Άιρες και της Κάιη Φράνσις με τον Κέννεθ Μάκ Κέννα.

Η Λωρέττα Γιούγκ με τον Γκράντ Ουίτερς έζησαν μονάχα έναν χρόνο παντρεμένοι. Η Μάργκαρετ Σούλλιβαν με τον Ουίλλιαμ Ουήλερ έζησαν μαζί μονάχα δέκα πέντε μήνες. Και η μικροσκοπική Τζέν Λάγκ, ένα καινούριο φυντανάκι κατωρθώσε, ύστερ' από συζυγική συμβίωσι δύο μηνών, με τον Ουίς Όρσάττι, να γίνει κι αυτή ζωντοχήρα.

Είναι πλέον φανερό. Το άθος αυτό που λέγεται γάμος, δεν άντεχει καθόλου στο κλίμα του Χόλλυγουντ.

Και η Άννα Μπέλλα που έφησε τον Ζάν Μυρά, για να παντρευθεί στο Χόλλυγουντ με τον Τάυρον Πάουερς, πρέπει να το έχη υπ' όψιν της..

Οι άρραβώνες του Τίνο Ρότσι

Τι θα γίνει τέλος πάντων; Ο άρραβωνιαστής ο Τίνο Ρότσι με την Μιρέι Μπαλέν ή όχι; Το πράγμα καθήντησε καιμικρό. Τη μιά μέρα τα φύλλα αναγγέλλουν τους άρραβώνες, και την άλλη τους διαφεύδουν. Η ιστορία αυτή επανελήφθη ως τώρα τρεις φορές. Έν τώ μεταξύ, ούτε ο Τίνο ούτε η Μιρέι φαίνονται διατεθειμένοι να μάς βγάλουν από την... αγωνία. Και όποτε τους έρωτούν, οι δυο καλλιτέχναι περιορίζονται σ' ένα αινιγματικό χαμόγελο, που δεν λέει ούτε «ναί» ούτε «όχι».

Υποθέσεις

Στο "Ηβανστον του Ιλινδόις" υπάρχει το περίφημο θρεφοκομείο «Δή Κράνελ» — που σημαίνει «Η Κούνια» — και στο οποίο αποτείνονται τακτικά οι Άμερικανοί αστέρες που θέλουν να υιοθετήσουν ένα μωρό. Η εταιρία «Γουόρνερ» πρόκειται να γυρίσει κάποιο φιλμ, με τον τίτλο «Δώσε μου ένα μωρό», του οποίου το σενάριο είναι εμπνευσμένο από το άνωρω έθρυμα.

Μεταξύ εκείνων οι οποίοι κατά καιρούς υιοθέτησαν μικρά όρρανα από την «Κούνια» συγκαταλέγονται και οι εξής: Ο Τζάκ Γουόρνερ (διευθυντής της «Γουόρνερ Μπρόδερς»), η Λωρέττα Γιούγκ, η Μύριαμ Χόπκινς, η Ίρην Ντάν, η Κόνστανς Μπέννι, το ζεύγος Άλ Τζόλσον — Ρούμπυ Κήλερ και τα ζεύγη Άντολφ Μανζού, Τζωρτζ Μπάυρς και Φρέντερικ Μάρς.

Μικρά νέα

Πάμπστ ετοιμάζει το νέο του φιλμ «Ο Ίερός Νόμος» και ο Γκέζα φον Μπόλβαρν θα γυρίσει την «Τόσκα», με τον Ζάν Κεπούρα και την Μάρθα Έγκερμ.

Ο Ραιμό θα πρωταγωνιστήσει στον «Κύριο Μπρετονώ», με σκηνοθέτη τον Μαρσέλ Πανιόλ και η Ίρην ντε Ζιλαχού, στο «Κορώνα Γράμματα» του Λουί Βερνέυ.

Από του προσεχούς έτους, η Γαλλία εγκαινιάζει εις τας Κάννας, μίαν έτησία Διεθνή κινηματογραφική Έκθεση κατά το πρότυπο Βενετίας.

Η Πωλιν Φρεντερικ, η υπέροχη έρμηνεύτρια τόσων παλαιών θριάμβων, πέθανε φτωχή και ξεχασμένη από όλους, σε ηλικία 53 ετών.

Το δαχτυλίδι του Ουίλλιαμ Πάουελ είναι παροιμιώδες στο Χόλλυγουντ. Δίχως αυτό είναι αδύνατον ο μεγάλος ηθοποιός να ζήσει. Είναι ένα δαχτυλίδι από πλάτινη με έναν άμβιστο, στο οποίο αποδίδει μαγικές ιδιότητες. Κάθε φορά που θα ξεχάσω να το φορέσω, μου συμβαίνει πάντα κάτι δυσάρεστο», λεβαίνει ο Ουίλλιαμ Πάουελ. Πράγματι, την τελευταία φορά που δεν το φόρεσε, έμεινε χήρος. Ήταν την ημέρα που του τηλεφώνησαν ότι η σύζυγός του, η περιώνυμη Τζίν Χάρλοου, προσελήθη από κρίσι ούραιας στο Λος Άντζελες. Ο Πάουελ έσπευσε να πάει το πρώτο αεροπλάνο, αλλά στην παρακάλη του έλασε στο Χόλλυγουντ το δαχτυλίδι. κι έτσι όταν έφθασε στο γαστρονομείο, η γυναίκα του ήταν ήδη νεκρή. Φυσικά, ο προληπτικός άστρο απέδωσε τον θάνατο της γυναίκας του στο ξεχασμένο μοιραίο δαχτυλίδι.

Η Τζόαν Μπρόντελ συγκαταλέγεται μεταξύ των «μεινών» γυναικών τύπου 1939 και βί. καιώς υπερηφανεύεται γι' αυτήν η «Φόρτ Νάσιοναλ», οής οποίας τα στελέχη αήκει η διαλεχτή γόσσα.

Μικρές

Μιά κομψή γυναίκα πρέπει να έχει καθαρά τα χείλη. Μάθετε τη χρήση της κομψής δερματικής μηχανής.

Συμβουλές

Τα νύχια των ποδιών θέλουν περιποίηση ανάλογη με των χεριών. Κάθετε και τα πετσάκια γύρω στα νύχια.

Μετά το έρασμα, που δόρασε τις μεσοφύλλες σας, επιμελώς με τσάκ ή άλλη δραστική και απορροσώμενη πούδρα.

Για να μην καταστραφούν οι μεταξένες κάλτσες σας, στρώστε τα νύχια των ποδιών τρεις φορές τα με σαμπουάν.

Γιά Τίν

ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Βουρτίζετε ανελλιπώς τα δόντια σας σ' όλη την επιφάνειά τους, μέσα και έξω, σαν να τα βάφτε.

Χρησιμοποιήστε το ίδιο βερνίκι για τα νύχια των χεριών και των ποδιών. Στά τελευταία βάψτε οπιλό στομάχι βερνίκιού.

...και για το νοικοκυριό

ΝΑ ΕΙΣΘΕ προνοητικές. Φροντίστε να έχετε πάντοτε στο πρόχειρο φαρμακείο του σπιτιού αμμωνία. Μπορεί να σας χρησιμεύσει πάμπολλες φορές και σε διάφορες περιστάσεις. Διατηρήστε την μέσα σε μπουκάλι κλεισμένο με σφύριδα, γιατί η αμμωνία εξαερώνεται εύκολοτα. Καθαρίζει το βελούδο, το πληνμα, το μετάξι, τις χρωματιστές επιφάνειες κ. τ. λ.

Για να καθαρίσετε ένα δαχτυλίδι βουτήστε το μέσα σε αμμωνία και τρίψτε το άμέσως με πετσάκι. Η πετσάκα του άνακτα θαυμάσια την λάμψη της.

Για να φρεσκάρτε τον χρωματισμό ενός υφάσματος, σιδερώστε το κάτω από ένα κουρέλι βρεγμένο με αμμωνία μέχρις ότου ξεραθεί.

Για να ξελασπώσετε κηλίδες από όξος, βάλτε ένα πανί στο μέρος που θέλετε να καθαρίσετε και τρίψτε το κυκλικά με σφουγγάρι ποτισμένο με νερό και αμμωνία.

Αριστέρα: Για να εξαφανίσετε τον σκόρο που δρισκεται μέσα στα χαλιά σας, βάλτε ένα κουρέλι βρεγμένο με πολύ ζεστή διάλυση αμμωνίας, επάνω στην ανάποδη του χαλιού και σιδερώστε το.

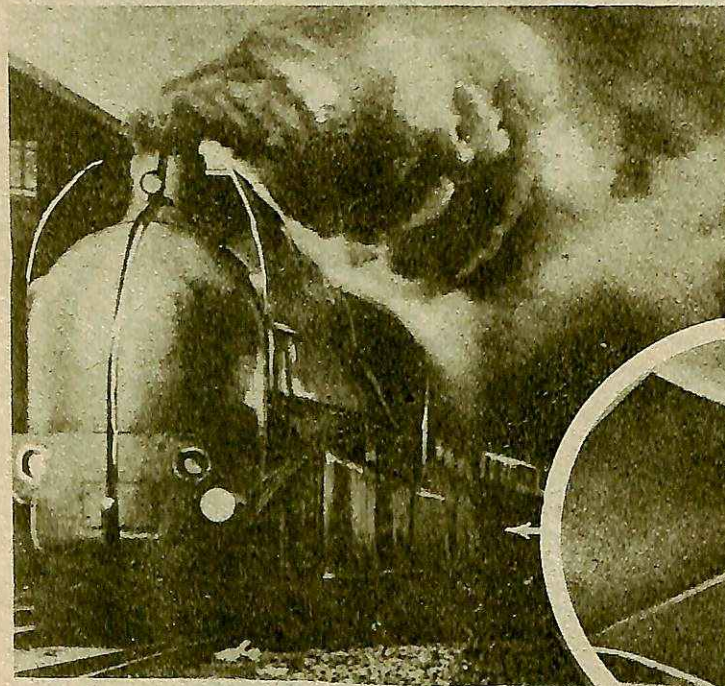
Δεξιά: Εάν χτυπήσει κάπου και μελανισή το μέρος εκείνο, βάλτε το με λίγη αμμωνία για να έπισηψη την εξάλειψη του μελανισματος.

Μηλαίων Σοφιδών

Ο «ΗΧΗΤΙΚΟΣ» κινηματογράφος και το ραδιόφωνο: δύο μεγάλοι ψευδείς! Δύο απατεώνες της ακοής! Οι ήχοι και οι θόρυβοι που όποιους ακούτε δίπλα στις ανθρώπινες φωνές, εκπαιδωμένοι σ' ένα αναπαικτικό φωτέιγ μιας κινηματογραφικής σάβλας ή του σαλονιού σας, ποτέ δεν είνε αληθινοί. Μπροστά στο μικρόφωνο του κινηματογραφικού ή του ραδιοφωνικού στούντιο οι ήχοι και οι θόρυβοι αυτοί προκαλούνται με χίλιους δυο παραδόξους τρόπους. Τό φρικαλέο τριζοδόλημα μιας πυρκαϊάς, λ. χ., ή ένας κεραυνός ή το ελδουλιακό κελάϊδημα τών πουλιών, όλα είνε ψεύτικα, τεχνητά, πλαστά. Παρακολουθήστε ένα—δυο παραδείγματα που σας παραθέτουμε και θα καταλάβετε...

Τά πουλάκια κελαϊδούν. 'Οραματίζεσθε μια γραφική παράταξη πτερωτών άνωθεν επάνω στα τηλεφωνικά σύρματα. Κι' όμως... Στην πραγματικότητα, ένα έμπειρο χέρι τρίζει έναν φελό επάνω σ' ένα μπουκάλι!

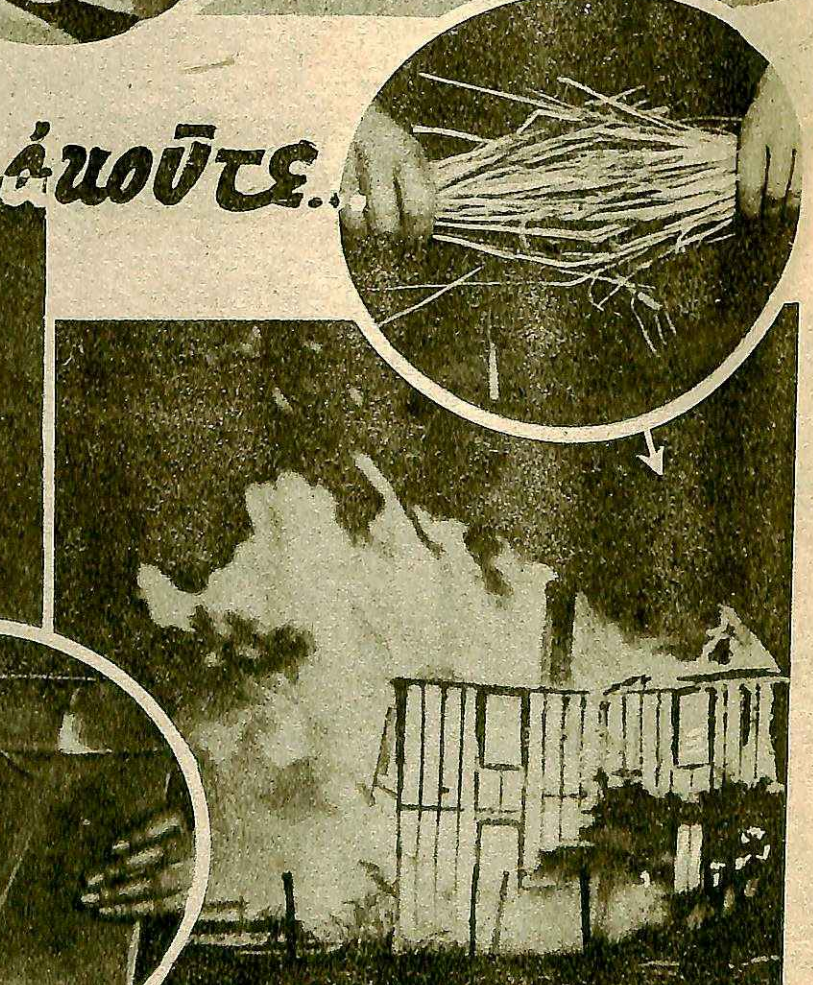
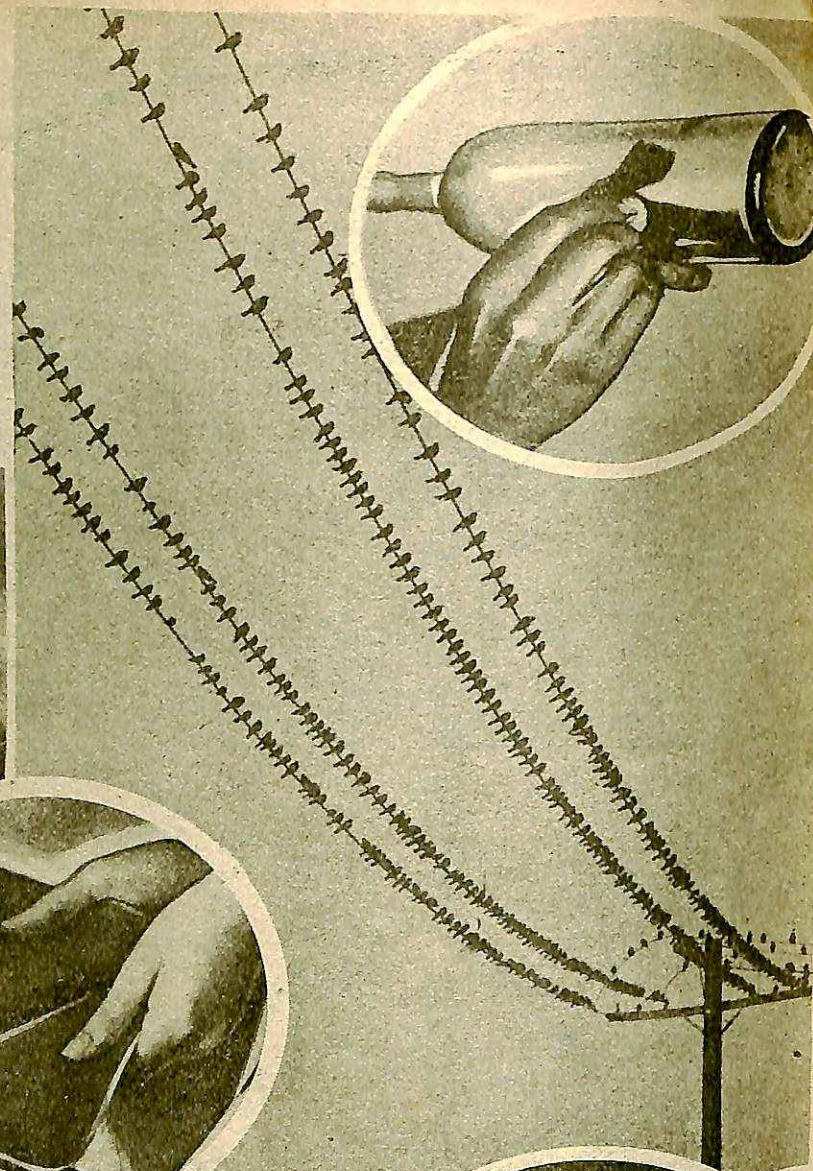

Η «ταχεία» περνά με άστραπιαία ταχύτητα και δαιμονιώδη θόρυβο. 'Εν τούτοις, ο θόρυβος αυτός στο στούντιο παράγεται από το τρίψιμο δυο φύλλων... γυαλόχαρτου μπροστά στο μικρόφωνο της φωνοηχογράφου.

Σάν Ριέπατε ότι άκουΰτε...

Η καταιγίς έκσπ, θουερή, θροντερή... και κάνει το μεγάφωνο να μουγγρίζει. 'Αλλά ο κεραυνός που άκούτε, προκαλείται από το ανέμισμα ενός φύλλου τσίγγου ή το τσάκισμα ενός χαρτονιού!

Η πυρκαϊά κάνει θραύσι. 'Ακούτε το τριζοδόλημα τών φλογών. Κι' όλος αυτός ο θόρυβος επιτυγχάνεται μ' ένα δεματάκι ξερά στάχυα που τσακίζονται τεχνηέντως.

Αυτότελης αισθηματική νουβέλλα της διασήμου συγγραφέως ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Δυο φοιτήτριες του κολ-λεγίου Μπίτερ

Το καλοκαίρι εκείνο με είχε πάρει η θεία Ντού μαζί της. Ταξιδέψαμε πολύ και το ταξίδι αυτό είχε ως σκοπόν, όπως έλεγε η θεία μου, να με κάνη να ξεχάσω τον Τζάκ Πάρσον. Να ξεχάσω τον Τζάκ! Τί ειρωνεία! Μα δεν έπαψα να τον σκέπτομαι ούτε δευτερόλεπτο σ' όλη την διάρκεια του άπαισιου αυτού ταξιδιού.

Έπειδή είχα καθυστερήσει τρεις βδομάδες να επιστρέψω στο κολλέγιο, άρπαξα το πρώτο τραίνο που έφευγε για το Μπίτερ, την πόλη που θρισκόταν το κολλέγιο, νοιώθοντας ένα είδος μίσους γι' αυτούς τους δυο μήνες που πήγαν χαμένοι.

Η περιοχή του κολλεγίου, θα μπορούσε κανείς να πη, ότι αποτελούσε μια έντελως ιδιαίτερη πόλη, ξεχωριστή απ' την άλλη. Υπήρχαν εκεί σπίτια, έστιατόρια, καταστήματα αποκλειστικά για τους φοιτητές.

Ήταν ο τρίτος χρόνος που φοιτούσα εγώ, ενώ η φίλη μου Σιού Μουρνές ήταν στον τέταρτο.

Με την Σιού μέναμε στο ίδιο σπίτι, σ' ένα δωμάτιο στο τρίτο πάτωμα.

Μπαίνοντας στην κάμαρά μας, βρήκα την Σιού ακόμα στο κρεβάτι, μ' ένα τσιγάρο στο χέρι.

Έτρεξα και την έσφιξα δυνατά με τα δυο μου χέρια.

—'Ω, πόσο είνε ευχάριστο να επιστρέψης στο σπίτι σου, ξε-

φώνισα. Είμαι τόσο χαρούμενη που μούρχεται ν' αγκαλιάσω όλον τον κόσμο!...

—Τα μαλλιά μου, τα μαλλιά μου, Σάντυ, στρίγγλισε η Σιού. Μόλις τώρα τάφτισα.

Όταν επί τέλους την άφησα ελεύθερη, χαμογέλασε.

—Είσαι πάντα η ίδια, Σάντυ 'Αρτσερ. Βλέπω ότι το μυαλό σου δεν δάγνυε καθόλου με το ταξίδι. Περιορίσε όμως τ' αγκαλιάσματά σου, γιατί θα σου χρειαστούν άλλοι. 'Ο Τζάκ σου, μου είπε ότι τουγραφες σχετικά με την άφιξή σου και άνηπομονεί όπως συνήθως. Καλύτερα όμως κάθισε να ήσυχάσης πριν ξεκινήσης για την εύτυχή συνάντησι.

Έσφιξα το καπέλλο και τη ζακέτα μου στο γραφείο και άναψα ένα τσιγάρο.

—'Ωστε ο Τζάκ σε είδοποίησε. Τόν είδες Σιού; Πώς είνε;

—Όπως πάντα, απήντησε η Σιού. Μα πές μου τί σκέπτεται ή θεία σου γι' αυτόν; Θα σ' αφήση να τον πάρης τον ερχόμενο 'Ιούνιο που θα πάρη το δίπλωμά του; 'Ω, δεν χρειάζεται να μου δώσης απάντησι, την διαβάζω στα μάτια σου. 'Ασφαλώς θα σου είχε πει ότι είσαστε πολύ νέοι ακόμα, δεν είν' έτσι; Βέβαια τα ξερω αυτά. 'Εχω ακούσει κι' εγώ, το ίδιο τραγουδι. 'Ενα πράγμα όμως μου φαίνεται άκατανόητο. Πού δείχνουν την μεγάλη σοφία τους οι κηδεμόνες μας; Μας στέλνουν εδώ να σπουδάσωμε άγόρια και κορίτσια μαζί κι' ύστερα έχουν την άπαιτήσι να μένουμε άσυγκίνητες. Ούτε θέλουν ν' ακούσουν για γάμο

και κρηδύτουν με σκληρότητα την άναμνή! Μα δεν νοιώθουν ότι τα ναϊτά δεν μπορούν, δεν θέλουν να περιμένουν; Κότταξε, ο Φίλ κι' εγώ... "Αν είχαμε παντρευθεί πέρσι, όπως και έπρεπε, θα είχε πια τελειώσει το κολλέγιο και έκτος αυτού θα τον πρόσεχα εγώ από... ενώ τώρα... —Σιού, φώναξα. Δεν μπορεί, δεν είχε δυνατόν εσύ και ο Φίλ να μαλώσατε. Δεν θα είχατε ποτέ την δύναμη να κάνετε κάτι τέτοιο...

Σταμάτησα απότομα. Είχα αντιληφθεί από καιρό ότι οι σχέσεις της Σιού με τον Φίλ Μπέρντ, δεν ήταν πολύ όμαλές. Να μιλούσαν όμως όριστικά αυτό δεν μπορούσα να το πιστέψω.

Η Σιού σαν να μάντεψε τη σκέψη μου, απήντησε:

—Δεν μαλώσαμε. "Άλλες ήταν οι άφορες που έπεδαν τον χωρισμό μας... "Ας τα ξεχάσω όμως αυτά, τώρα... Ξέρεις, Σάντυ, πολλά περίεργα πράγματα έγιναν εδώ, τον καιρό που έλειπες. Θυμάσαι τον Μάξης Φίσερ, εκείνον που είχε έρθει δυο τρεις φορές στην παρέα μας; "Αποπειράθηκε ν' αυτοκτονήσει. Έχασε στα χαρτιά 500 δολάρια. Πλαστογράφησε την υπογραφή του κηδεμόνος του σ' ένα τσέκ και η Τράπεζα ανάκαλυψε την πλαστογραφία. "Απελπισμένος τότε πήγε στην κάμαρά του και πήρε δηλητήριο. Εύτυχως τον μετέφεραν εγκαίρως στο νοσοκομείο. Τώρα είναι πολύ καλά. Για καλή του τύχη, κηδεμών ήταν ο θεός του. "Ηρθε άμέσως, τακτοποίησε την υπόθεση, και ο Μάξης εξακολουθεί να φοιτά στο κολλέγιο. "Ο θεός του όμως έκανε αυστηρές παρατηρήσεις στον Διευθυντή. "Ο Μάξης δεν θέλησε να ομολογήσει σε ποιο μέρος έχασε τα χρήματα, αλλά είχε βέβαιον ότι αυτό έγινε μέσα στην περιοχή του κολλεγίου. "Ο Διευθυντής από τότε έγινε πολύ αυστηρός και τώρα κατασκοπεύει τα πάντα. "Απαγορεύει στους φοιτητές να κυκλοφορούν στα διάφορα κέντρα της πόλεως, για να είναι δε βέβαιος ότι εκπαιδούνται οι διαταγές του, κάνει συχνά αιφνιδιασμούς μαζί με τον αστυνόμο. Και μια που ήθε ο λόγος για κέντρα, θα σου μιλήσω για ένα καινούργιο ντάνσιγκ-καμπαρέ που άνοιξε τώρα τελευταία. Τό "Ντέλλς". Βρίσκεται έξω απ' την πόλη και το διευθύνει ο Χάιν Λέβις. Είναι θαύμα! Καλή όρχηστρα, νόστιμα φαγητά και μια ντιζέξ ύπεροχη. "Όλοι οι νέοι περιτριγυρίζουν την Στέλλα. Δεν είναι στην πρώτη της νεότητα, ίσως περί τα 35. Είναι γυναίκα του Χάιν, αυτό όμως δεν φαίνεται να την πολυκοιτίζει...

—Ωστε έτσι; είπα. "Ίσως η γυναίκα αυτή να είναι η αίτια του χωρισμού σας με τον Φίλ. Μήπως έκανε κόρτε στην Στέλλα;

—Θα δόξαζα τον Θεό αν ήταν αυτό, είπε ήσυχα και έσβυσε νευρικά το τσιγάρο της.

Τη στιγμή εκείνη κτύπησε το τηλέφωνο. Η Σιού πήρε το ακουστικό.

Βαρκάδα στη λίμνη

ΕΣΕΝΑ ζητούν, Σάντυ, είπε άμέσως. Θα είναι ο Τζάκ ίσως. Μόλις άκουσα το όνομα, έχασα όλα όσα λέγαμε πριν και μ' ένα πήδημα δρόμηση δίπλα στο τηλέφωνο.

Ήταν πραγματικά η αγαπημένη φωνή του Τζάκ.

—Τζάκ, εσύ;

—Ναι, αγάπη μου, εγώ. "Ω, πόσο πολύ έλειψες, χρυσή μου. Τρεις μήνες και δέκα μέρες ακριβώς...

—Πόσο είσαι παιδί!...

—Μια μέρα ακόμα αν άργούσες, να ξέρεις ότι αφήφώντας τη θεία Ντόυ, θάχρμόνον να σε θρώ! Τι θάλεγες τώρα αν σου πρότεινα μια βαρκάδα στη λίμνη, γύρω από το νησί; Τέτοια ώρα το απόγευμα δεν θα είναι κανείς εκεί. Θέλω να είμαστε μόνοι για να μπορούμε να σε φιλήσω ελεύθερα. Σ' έπεδημια τόσο πολύ... Φόρεσε γρήγορα το μαγιό σου. "Αν βιασθής θα προλάβω να πάρω ένα μάνιο.

Και εγώ πραγματικά διάσθηκα. "Οχι όμως για το μάνιο. Βιάσθηκα γιατί άνωπομονούσα να νοιώσω τα χέρια του να με σφιγγουν τρελλά, τα χείλη του να ρουφούν τα δικά μου...

Καθώς κατέβαινα διαστικά τη σκάλα, συνήντησα τον Φίλ Μπέρντ. Διευθυνόταν προς την εξώπορτα και στα χέρια του κρατούσε ένα μεγάλο κουτί ζαχαρωτά. Ήταν πάντα μια πηγή κουτσουμπολιού στο κολλέγιο, τα άφθονα χρήματα που ξόδευε ο Φίλ, για τη Σιού και για τον εαυτό του. Ζούσε πολύ άνετα, φορούσε πάντα τα καλύτερα ρούχα και τώρα είδα ότι έξω τον περίμενε ένα καινούργιο αυτοκίνητο.

Το πρόσωπό του όμως ήταν πολύ καταβεβλημένο, φαινόταν γρησμένος και πολύ άδύνατος.

Μου άρεσε πάντα ο Φίλ και πριν συνδεθούν με την Σιού, είχαμε ένα φλέρτ μαζί. Τώρα όμως όλες μου οι σκέψεις ήταν αφιερωμένες στον Τζάκ.

Όταν έφθασα στον τόπο του ραντεβού, τον πήρα να περιμένω.

—Καλώς ώρισε, Σάντυ! Είπε με κομμένη φωνή.

—Καλώς σε βρήκα, Τζάκ, απήντησα.

Μπήκαμε άμέσως στην βάρκα και δεν είχαμε άπομακρυνθεί καλά-καλά απ' την παραλία, όταν καθίζοντάς με δίπλα του, με φίλησε σφιχτά, ρουφώντας μαζί με τα χείλη μου και όλο-κλήρη την ψυχή μου...

Κωπλητούσαμε μαζί και τα κουπιά βυθίζονταν με όρμη σκίζοντας τα νερά. Μόνο μερικές στιγμές το κωπλητάισμα γινόταν άσθενικό και άβέβαιο. Ήταν οι στιγμές των φιλιών μας...

Βρισκόμουν σε μια άπεριγραπτή ερωτική έκσταση, τρέμοντας από την ευνυχία της προσεγγίσεως και την άγρια υποκίνηση άγνώστων και άνεκδήλωτων πόθων.

Πλευρίσαμε στη μικρή αποβάθρα του νησιού και βγήκαμε έξω. Περιπατούσαμε σιγά στην παραλία. Πέρσι είχαμε έρθει πολλές φορές στο μέρος αυτό, πάντα όμως με παρέα. Πρώτη φορά βρισκόμαστε τόσο μόνοι στο έρημικο νησί.

Τα πολλαί κελαιδούσαν στα δένδρα και μικρά κουνέλια έτρεχαν μέσ' στα πόδια μας, για να κρυφθούν στο πυκνό χορτάρι.

—"Ο Ροβινσόν Κρούσος με την γυναίκα του, είπε ο Τζάκ γελώντας.

—Ύστερα με κίτταξε σοβαρά στα μάτια και είπα:

—"Ελα, μικρό μου, καλύτερα άς κολυμπήσωμε!

Με ποδείξ;...

ΗΤΑΝ ένα ξεχο δειλινό. Η λίμνη ξεστή και άτάραχη σά χαδί. Ο Τζάκ με σήκωσε στα δυνατά μπράτσα του και μ' έβριξε από ψηλά στο νερό.

Άρχισα να κινιγιάωσαστε καλυμπώντας και κάθε φορά που μ' έπαινε, γελούσε, γελούσε πολύ. "Εκείνος μ' έσφιγγε πάνω του και με φιλούσε τρελλά. Και η γλύνια των φιλιών του άνακατεύονταν με την άλμυρα του νερού...

Άφου τελειώσαμε το μάνιο, προχωρήσαμε προς τη βάρκα. Είχαμε πεινάσει πολύ και ο Τζάκ φρόντισε να πάρη μαζί του μερικά σάντουιτς και μπύρες.

Μείναμε κατάπληκτοι όταν βρήκαμε όλα τα πράγματά μας στην παραλία και την βάρκα... έξαφανισμένη!

Πάνω σε μια μπουκάλια βρήκαμε ένα χαρτί. Στο φώς ενός σπέρτου που άναψε ο Τζάκ, διαβάσαμε και οι δυό:

—Μείνετε για λίγο ο ένας άπόλυτα δοσμένος στον άλλον, και από κάτω το σήμα της συντροφιάς μας.

—Τα παληόπαιδα, είπε άγρια ο Τζάκ. "Ακούς να μάς έγκαταλείψουν σ' ένα έρημο νησί! Και τώρα;

—Και τώρα φαί, αγάπη μου, είπα γελώντας και άρχισα να ξετυλίγω τα σάντουιτς. Θέλησαν να μάς σκαρώσουν μια φάρσα. Θα τους δής σε λίγη ώρα νάχρχνανται.

Άφου φάγαμε, άγκαλιασμένοι κυττάζαμε το φεγγάρι που προχωρούσε άργά στον γεμάτο άστέρια ουρανό.

Ήταν η πρώτη φορά που ο Τζάκ μου μίλησε για την μητέρα του. Μιλούσε σιγά και κομπιάζοντας, σαν να δίσταζε πριν προσφέρη κάθε λέξη:

—Ήταν σχεδόν παιδί όταν γεννήθηκα. Μόλις δέκα έξη χρόνων. Πέθανε φέρνοντάς με στον κόσμο και από τότε μεγάλωσα στα χέρια της γιαγιάς μου. Ή μητέρα μου ήταν θεατρίνα. Βλέπεις, δεν έχω ούτε όνομα πατρικό να προσφέρω σ' ένα κορίτσι σαν εμένα...

—Αυτά όλα είναι άσημαντα και δεν μπορούν νάχουν καμιά επίδραση στην αγάπη μας. "Ω, Τζάκ, αν μ' άφηνε η θεία Ντόυ να παντρευθούμε τον "Ιούνιο... "Άλλα δεν θα το επιτρέψη ποτέ γιατί, λέει, είμαστε μικροί ακόμα και έπομένως μπορούμε να περιμένουμε. Είναι όμως τόσο τρομερό να περιμένη κανείς! Και εγώ σε ποθώ κάθε μέρα και περισσότερο!

—Με ποδείξ; και η φωνή του καθώς πρόφερε τη λέξη αυτή έτρεπε. Με ποδείξ; Μα έχεις εσύ ιδέα τι είναι πόθος; Είσαι ένα κοριτσάκι και δεν μπορείς να ξέρεις. Ρώτα όμως και μένα. Χειρότερο μαρτύριο δεν υπάρχει. Και μέσα σ' όλα να τρέμω μήπως συναντήσης κανέναν που θα σ' άρέσει και φύγης από κοντά μου.

—Κι' εγώ το ίδιο φοβάμαι, του είπα. "Οχι όμως για τον εαυτό μου, αλλά για σενα. Κάτι γυναίκες σαν αυτήν την ντιζέξ του καμπαρέ, τη Στέλλα Λέβις, είναι πάντα επιθυμητές. Μόλις σήμερα έφθασα εδώ κι' όμως έχω μάθει ότι όλα τ' άγόρια είναι ξελογιασμένα μαζί της. Να ξέρεις όμως ότι αν ποτέ εσύ... αν εσύ...

—Αυτό είναι άδύνατον, με διέκοψε απότομα. Αυτό είναι άδύνατον.

Για μια στιγμή άφαιρέθηκα κυττώντας τον βαθύχρωμο ουρανό. Ξαφνικά μ' άρπαξε διψασμένα, μ' άγκάλιασε τρελλά και μ' άνάγκασε να γείρω πίσω και να μείνω άκίνητη.

Σιγά-σιγά και τα δικά μου μπράτσα έσφιξαν τον λαιμό του. Σιωπήσαμε έντελώς κι' άκουγόταν μόνο ο ήχος των φιλιών μας.

«Ωστε κι' εσύ... σαν κι' έμένα...»

ΔΕΝ ξέρω πόση ώρα πέρασε έτσι, όταν ο ήχος των κουπιών που σκίζαν τα νερά και η φωνή της Σιού που μάς καλούσε, μάς έκανε να πεταχθούμε βρβίλοι.

—Σάντυ, Τζάκ, που είστε; Σάντυ...

Την συναντήσαμε στην άχθη.

—Ωστε ήσουν εσύ, Σιού; είπα προσπαθώντας να γελάσω.

—Ναι, ακριβώς, είπε και τα μάτια της καρφώθηκαν έρευνητικά πάνω μου. Έφερα μια βαρκούλα που χωράει τρεις. "Ελα, Τζάκ, πάρε τα κουπιά.

Σ' όλη τη διαδρομή το βλέμμα του Τζάκ δεν συνήντησε διόλου το δικό μου.

Η Σιού καθόταν δίπλα μου και είχε περάσει το χέρι της γύρω στους ώμους μου. Το βλέμμα της εξακολουθούσε να είναι έρευνητικό αλλά η φωνή της, όταν μίλησε, δεν είχε χάσει τίποτα από την συννηθισμένη τρυφερότητα.

—Η δνίς Μπάτινσον σκέφθηκε να κάνει αυτή τη φάρσα. "Εκλεψαν τη βάρκα και πριν λίγη ώρα με είδοποίησαν νάρθω να... σάς σώσω.

—Α, από τότε που πήραν τη βάρκα, ως τώρα που ήρθες εσύ, δεν πέρασε και πολλή ώρα, είπε ο Τζάκ προσπαθώντας να κάνει όν άδιάφορο.

Η Σιού εις άπάντησιν περιωρίσθηκε να γελάση ειρωνικά.

Όταν άργότερα βρεθήκαμε μόνοι στην κάμαρά μας, μ' έφερε κοντά στο φώς και με άνάγκασε να την κυττάξω στα μάτια.

—Πριν γέλαγα, είπε σοβαρά, και έκανα πώς πίστεψα όσα είπα ο Τζάκ ότι δήθεν μείνατε λίγη ώρα μόνοι. Τώρα όμως δεν γελώ πιά, Σάντυ. Πες μου ως ποού προχωρήσατε; Μήπως τόσο μακριά ώστε να μη μπορείτε να γυρίσετε πια πίσω; Πες μου, πρέπει να μάθω.

Δεν ύπήρχε λόγος να μιλήσω. Το πρόσωπό μου της έδωσε την άπάντησι.

Η Σιού, κάθισε στο κρεβάτι κι' έκρυψε το πρόσωπο στα χέρια της.

—Ωστε και σ' σαν κι' έμένα; ψιθύρισε. Είμαστε και οι δυο πολύ κουτές.Είν'ή αλήθεια.Κουτές και γελοιές μαζί.

—Ο Τζάκ δεν είναι Φίλ, φώναξα με άγανάκτησι. Τόν άναπό και είμαι βέβαιη για τον έρωτά του. Τίποτα δεν μπορεί πια να μάς χωρίσει. Δεν λυπάμαι για ό,τι έγινε. "Οχι, δεν λυπάμαι. Είμαι εύτυχισμένη, εύτυχιμένη, εύτυχιμένη!

Μεγάλα λόγια που τα ύπαγορεύουν οι μεγάλες σκέψεις και άποφάσεις!

Δεν πέρασε πολλές κατόρς ο Τζάκ ότι δήθεν μείνατε λίγη ώρα στη θύμησι αυτών των λόγων...

Η μεταβολή του Τζάκ, ήρθε τόσο σιγά και βαθμιαία, που και η ίδια ελε αδύνατον να θυμηθώ ποτέ ακριβώς άρχισε.

Παρατηρούσα ότι πολλές φορές έμενε άκίνητος, σιωπηλός με το βλέμμα καρφωμένο στο άπειρο.

Η αγάπη του πού με περιέβαλλε πριν κάθε στιγμή, που διακρινόταν θερμή σε κάθε λόγο και σε κάθε βλέμμα, η αγάπη αυτή εκδηλωνόταν τώρα μ' άγρια σμιξίματα, παράξενα φιλήματα άσυνάρτητα λόγια. "Εμοιαζε σαν να τον βασάνιζε κάτι, από το όποιο μάταια ζητούσε ν' άπαλλαγί.

—Ξέρο, είμαι βέβαιη ότι μ' αγαπά. "Άλλα φαίνεται σαν να μην το θέλη αυτό. Σα να προσπαθί να διώξη την αγάπη του.

Ίσως να μετάνιωσε για τη νύχτα εκείνη στο νησί... Ίσως να υπάρχη κάτι άλλο που τον άπασχολεί και που δεν τολμά να μου πη. "Ω, όταν το σκέπτομαι όλα αυτά μου φαίνεται πώς θα πεθάνω.

—Αυτό δεν θα γίνει ποτέ, απήντησε η Σιού. Οι γυναίκες δεν πεθαίνουν από έρωτα, ίσα-ίσα που άντλούν απ' αυτόν ζωή.

Άκόμα κι' όταν είναι άτυχος σαν τον δικό μου... Πρέπει άλλως τε να πληρώνουμε την άπόλυτη άφροσύνη που δείχνουμε.

Αυτό μην το ξεχνάς. Λες ότι ο Τζάκ σ' αγαπά. Τι θέλεις λοιπόν παρεπάνω; Διόξε, όλες τις άλλες σκέψεις.

Μου φάνηκε ότι το βλέμμα που μουρξίσε ήταν γεμάτο όικτο. Αυτό μου γέννησε την ύποψια ότι η Σιού κάτι ήξερε, κάτι που δεν ήθελε να μου φανερώση.

Μια μέρα, είχα δουλειά στην βιβλιοθήκη και έδωσα ραντε-

βού στον Τζάκ νάρθη να με πάρη για να πάμε έναν περίπατο στον λόφο.

Περίμενα μια ώρα, αλλά μάταια. Ήταν η πρώτη φορά που με γελούσε!

Έφυγα άπελπισμένη και προχωρούσα προς τον λόφο άποφασισμένη να πραγματοποιήσω μόνη τον περίπατο.

Ξαφνικά άκουσα βήματα πίσω μου, και γυρίζοντας, αντίκρισα τον Φίλ Μπέρντ.

—Τέτοια ώρα με το κρύο, πώς έτυχε να βρίσκεσαι μονάχη σου, στον δρόμο, ώραία μου; ρώτησε.

—Περίμενα τον Τζάκ για να θυώμε μαζί, αλλά δεν φάνηκε και άνησυχώ τρομερά. "Ασφαλώς θάνε άρρωστος γιατί ποτέ ως τώρα δεν έλειψε. Θα μου κάνης τη χάρι, Φίλ να πάς στο σπίτι του να δής τί κάνει και να του πής ότι θέλω να τον δω;

—Ήξερα ότι ο Τζάκ με τον Φίλ δεν ήταν ποτέ στενοί φίλοι, η πίκρα όμως που διέκρινε στη φωνή του, όταν μίλησε, μου-κανε μεγάλη έντύπωσι.

—Εγώ να πάω σ' αναζητήσιν του Πάρσον; Μου φαίνεται ότι άστειεύσαι. "Ακουσε, μικρό, πρέπει επί τέλους να μάθης ώρισμένα πράγματα που σ' ενδιαφέρουν. "Ο Τζάκ έλειπε από δω όλο τ' απόγευμα. Τον είδα που έφευγε με μια μικρή κουρσα. Δεν υπάρχει λόγος ν' άνησυχής για την ύγεια του. Είναι πολύ καλά τόσο αυτός, όσο και η κυρία... που συνόδευε...

—Είσαι άπαίσιος, φώναξα άγρια, και είμαι βέβαιη ότι λες ψέματα. Φύγε. Δεν θέλω πια νάρθης μαζί μου στον λόφο, θα πάω μόνη μου.

Και άπομακρύνθηκα τρέχοντας από κοντά του, ενώ τα φρι-κά λόγια του, βούζαν ακόμα στ' αυτιά μου...

Τα πρώτα ψέματα

ΕΠΙΣΤΡΕΦΟΝΤΑΣ σπίτι, βρήκα τη Σιού στη συννηθισμένη της θέσι.

—"Ο Φίλ Μπέρντ μούκανε πολύ κακό, φώναξα. Τόν συνήντησα έξω απ' την βιβλιοθήκη και άρχισε να κατηγορή τον Τζάκ, λέγοντας ότι τον εί-

δε το απόγευμα με μια γυναίκα. Φαίνεται ότι ο φίλος σου είναι πολύ νευριασμένος απ' το χωρισμό σας και ζητά να ξεσπάση όπου βρη. Γιατί δεν συμφιλώνεσαι επί τέλους μαζί σου; Αυτό θα ήταν προτιμότερο παρά να κάθεται εδώ και να κλαίς όλη μέρα σαν μωρό.

Η Σιού έσβυσε νευρικά το τσιγάρο της.

—Σου είπα μια φορά, ότι άνάμεσα σε μένα και τον Φίλ, άπομακρυνθήκαμε καλά-καλά από έχον τελειώσει πια όλα.

Την στιγμή εκείνη κτύπησε το τηλέφωνο. Όταν πήρα το ακουστικό, άναγνώρισα άμέσως την φωνή; Ήταν ο Τζάκ.

—Λυπάμαι πολύ, αγάπη μου, που δεν μπόρεσα νάρθω, έλεγε. Είχα όμως κάποια έπείγουσα δουλειά στο Λάιν και μόλις τώρα γύρισα.

Ήταν η πρώτη φορά που μούλεγε ψέματα.

—Ναι, κάτι άκουσα σχετικά με την δουλειά σου, είπα ειρωνικά. "Ο Φίλ Μπέρντ που σε είδε μου τότε, Εύχάριστη δουλειά, ε; Με μια γυναίκα... Δεν ρώτησα τον Φίλ ποιά ήταν, αυτό πεμμένο να το μάθω από σενα τον ίδιο...

Και διέκοψα απότομα την γραμμή.

Η Σιού είχε ξεντυθεί όταν γύρισα μέσα, κατάλαβα όμως ότι από την άνοικτη πόρτα είχε άκούσει την συνομιλία μας.

—Ωστε έτσι, είπε γελώντας. Ποιά νάνε άρά γε; Μήπως η Στέλλα Λέβις; "Ας προσέξη όμως, ο νεαρός ο Χάιν είναι τρομερά ζηλιάρης...

Ξεντύθηκα και έάρωσα κάτω από τα σκεπάσματά μου.

Ο ύπνος μου την νύχτα εκείνη, ήταν πολύ παραγμένος, και ο πρωί ξύπνησα μ' ένα περίεργο συναίσθημα άδιαθεσίας.

Όταν ντύθηκα και βγήκα έξω, η άδιαθεσία μου έγινε πιο έντονη. Μου φαινόταν ότι όλα γύριζαν κι' ότι το έδαφος κλόιζόταν κάτω απ' τα πόδια μου.

Άρρηστα να παρουσιασθώ στην αΐθουσα παραδόσεων, και τα μαθήματα είχαν άρχίσει. "Ο Τζάκ δεν βρισκόταν εκεί. Δεν ήξερα αν ήμουν χαρούμενη ή λυπημένη γι' αυτό. Κατάλαβαινα όμως ότι μια θρηστική έξηγήσις μεταξύ μας, ήταν άναπόφευ-

κτη, καὶ αὐτὸ ἦταν πὺλ μὲ τρώμαζε.

Ὅταν σχόλασα τὸ ἀπόνευμα καὶ θῆκα στὸν δρόμο, τὸν εἶδα νὰ περιμένῃ στὸ Ράνταλ Χήλ. Ἀκουμπούσε μὲ σκυμμένο κεφάλι σὲ μιὰ κολώνη. Μόλις μὲ εἶδε ἔτρεξε κοντά μου:

—Σάντυ, ἀγάπη μου, μοῦ εἶπε, νόμιζα ὅτι δὲν θάρθης ποτέ. Θέλεις νὰ κάνουμε ἕναν περίπατο πρὸς τὴ λίμνη; Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω καὶ ἐδῶ εἶνε ἀδύνατο. Μὴν πείς ὅχι, χρυσή μου.

Περιωρίστηκα ν' ἀπαντήσω ψυχρά:

—Σύμφωνοι, Τζάκ. Πάμε.

Καὶ προχωρήσαμε στὸ μονοπάτι μαζί. Τὸ μονοπάτι αὐτὸ ἦταν πολὺ περιέργο μὲ τοὺς μικροὺς θάμνους καὶ τὰ πελώρια δένδρα. Κάτω ἀπὸ ἕνα τέτοιο κάθησε ὁ Τζάκ καὶ μὲ τράβηξε κοντά του.

Μπροστά μας ἔκτεινόνταν ἡ λίμνη, ποὺ οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ἔκαναν διὰ ἔντονο τὸ γαλάζιο τῆς χροῖας, καὶ μακριὰ στὸ βάθος, διαγραφόνταν ἡ μικρὴ σιλουέτα τοῦ νησιού... Κυττώντας το, ἐνοιώσα ἕναν βαθὺ πόνο καὶ τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Πόσο θάθελα νὰ εἶξω τὰ χέρια μου γύρω στὸ λαμπρὸ τοῦ Τζάκ, νὰ βάλω τὸ κεφάλι μου διπλὰ στὸ δικό του, καὶ ἀγκαλιάζοντάς τον γὰ τοῦ πᾶ: «Σ' ἀγαπῶ, Τζάκ, καὶ ξέρω ὅτι μ' ἀγαπᾷς καὶ σὺ. Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχουν μὲ καμμιὰ χθές τὸ δράδυ, γιὰ πειστέω ὅτι δὲν θὰ μπορούσες ποτέ νὰ μοῦ κάνης ἕνα τέτοιο κακό». Ὁ ἐγωισμὸς ὅμως δὲν μ' ἄφηνε νὰ προφέρω κανένα ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ πλημμύριζαν τὴν καρδιά μου καὶ εἶπα μόνο ψυχρά:

—Μοῦ εἶπες ψέματα χθές τὸ δράδυ, Τζάκ. Εἶσαι καὶ σὺ σὰν ἄλλους τοὺς ἄνδρες, ποὺ ὅταν εἶνε βέβαιοι πᾶ γιὰ τὴν κατάντησι μιᾶς γυναίκας, παύουν νὰ ἐνδιαφέρονται γι' αὐτήν. Εἶσαι...

Δὲν μπόρεσα νὰ τελειώσω γιὰτὶ μοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μὲ τὰ χεῖλη του.

—Αὐτὸ δὲν εἶν' ἀλήθεια, Σάντυ! μοῦ ψιθύρισε. Σ' ἀγαπῶ καὶ δὲν θὰ πάψω ποτέ νὰ σὲ λατρεύω. Ἀλλὰ κατὶ μοῦ συνέβη, κατὶ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐξηγήσω καὶ ποὺ μ' ἀναγκάζει ν' ἀφήσω τὸ σχολεῖο καὶ νὰ φύγω ἀπὸ δῶ. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ σὲ παντρευτῶ τὸν Ἰούνιο καὶ ἴσως δὲν θὰ μπορέσω ποτέ. Αὐτὸ εἶνε ποὺ με βασανίζει τόσο καιρὸ καὶ μὲ φέρνει σὲ μιὰ κατὰστασι παραφροσύνης. Προσπάθησα πολλὰς φορὲς νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. Τὴν περασμένη νύχτα, δὲν ἀρνόυμαι ὅτι σοῦ εἶπα ψέματα, ἀλλὰ νόμιζα...

—Νόμιζες ὅτι δὲν θ' ἀνεκάλυπτα τὴν ἀλήθεια, συμπλήρωσα. Πολὺ καλὰ.

Γιὰ λίγην ὥρα ἔμεινα ἀκίνητη, σιωπηλὴ, προσπαθώντας νὰ καταλάβω ὅσα μοῦ ἔλεγε. Δὲν θὰ με παντρευόταν. Θάφηνε... θὰ ἐγκατέλειπε τὸ σχολεῖο, μαζὶ καὶ... μένα... Ὅλα ὅμως αὐτὰ μοῦ φαίνονταν τερατώδη καὶ δὲν μπορούσα παρὰ τίς προσπάθειές μου νὰ μπῶ στὸ νόημα τῶν λόγων του. Τὸ μόνο ποὺ στριφογύριζε στὴ σκέψι μου ἦταν ὅτι ὁ Φίλ τὸν εἶχε δὴ τὴν περασμένη νύχτα μὲ μιὰ γυναῖκα.

Σιγὰ-σιγὰ, κυριαρχώντας στὸν ἐαυτό μου, ρώτησα:

—Πῶς τὴν λένε, Τζάκ; Μπορεῖς πολὺ καλὰ νὰ μοῦ τὸ πῆς. Κι' ἂν δὲν τὸ κάνης ἐσύ, θὰ εἶνε σὲ θέσι ὁ Φίλ νὰ μὲ πληροφορήσῃ. Πές μου, λοιπόν, τ' ὄνομά της. Τὸ θέλω.

—Δὲν μπορῶ οὔτε κι' αὐτὸ ἀκόμα νὰ πῶ, εἶπε σιγὰ. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὸ κάνω, Σάντυ, ἀλλὰ δὲν μπορῶ.

Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸν Φίλ λίγο ἀργότερα. Ἦταν ἡ Στέλλα Λέβις, ἡ ὁμορφὴ ντιζέζ τοῦ καμπαρέ. Καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ θγαίναν μαζί.

Τὸ δράδυ ὅταν βρεθήκαμε μὲ τὴν Σιὺν μόνες, στὴν κάμαρά μας, τῆς εἶπα:

—Καλὰ μάντεψες, Σιὺν. Ἦταν ἡ Στέλλα Λέβις. Ὁ Τζάκ τὴ συναντᾷ κρυφὰ συχνότατα.

—Σοῦ τὸ εἶπε ὁ ἴδιος; ρώτησε ἄτονα.

—Ὀχι, ὁ Φίλ. Καὶ τῆς διηγήθηκα γιὰτὶ κατέφυγα σ' αὐτόν.

Ὅταν τελείωσα, μοῦ ἦταν ἀδύνατο πᾶ νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου καὶ ἔπεσα μὲ λυγμοὺς στὸ κρεβάτι.

—Ὡ, Σιὺν, Σιὺν, φώναξα. Τί πρέπει νὰ κάνῃ ἕνα κορίτσι ὅταν τοῦ συμβαίνει κατὶ παρόμοιο; Τί μπορεῖ νὰ κάνῃ ὅταν ἔχῃ ἀγαπήσῃ κάποιον, ὅπως ἐγὼ τὸν Τζάκ; Ὅταν τὸν ἔχῃ ἐμπιστευθῇ, ὅταν τοῦ ἔχει... τοῦ ἔχει δοθῇ;

—Τί κάνει; εἶπε μικρά. Κάνει τὸ καλύτερο ποὺ μπορεῖ.

Φροντίζει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν πρῶτο, ἂν εἶνε ἔξυπνη... Καὶ παίζει μαζί του, τὸν κοροϊδεύει. Ὅπως ἀκριβῶς ἐγὼ τώρα μὲ τὸν Μπάντ Οὐίλσον. Ἐτσι εἶνε Σάντυ, πρέπει νὰ ξεχάσης.

—Ναί, ἂν ἡ αἰτία ἦταν κάποια ἄλλη, ἐπέμεινα. Ἀν ἐπὶ τέλος εἶχε ἀγαπήσῃ ἕνα ἄλλο κορίτσι... Αὐτὴ ὅμως θὰ τὸν κατὰστρέφῃ, Σιὺν. Ἴσως νὰ τὸν ἀναμίξῃ κι' ὅλας σὲ καμμιὰ βρωμοδουλειὰ τοῦ συζύγου της.

—Ὁ Τζάκ εἶνε ἐλεύθερος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Ἀρχίζω, ξέρεις, νὰ συχαίνωμαι τοὺς ἄνδρες. Τοὺς δίνεις τὰ πάντα, τοὺς λατρεύεις, τοὺς ἐμπιστεύεσαι, τοὺς πιστεύεις καὶ στὸ τέλος σ' ἐγκαταλείπουν... Πρέπει νὰ εἶσαι εὐχαριστημένη ποὺ σχετικὰ νωρὶς ἀπεκάλυψες τὴν παλινανθρωπιά του... Μοῦ φαίνεται πῶς χτυπᾷ τὸ τηλέφωνο. Ἄν εἶνε ὁ Τζάκ νὰ κάνῃς τὴν θυμωμένη μαζί του. Εἶνε τὸ καλύτερο.

Ἦρρα τὸ ἀκουστικὸ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ψιθύρισα στὴ Σιὺν:

—Εἶνε ὁ Φίλ. Θέλει νὰ θυοῦμε μαζὶ ἔξω. Θὰ σοῦ κακοφανεῖ ἂν πᾶς; Θέλω νὰ δείξω στὸν Τζάκ ὅτι δὲν εἶνε ὁ μόνος ἄνδρας.

—Νὰ μοῦ κακοφανεῖ; εἶπε ἡ Σιὺν γελώντας βεδαιομένα. Γιατί νὰ μοῦ κακοφανεῖ, ἐφ' ὅσον ἔχω σχέσεις μὲ τὸν Οὐίλσον τώρα; Μπορεῖς νὰ τοῦ τὸ μεταδώσης ἐκ μέρους μου.

«Ἀπιστία στὴν ἀπιστία, Τζάκ!»

ἸΓΟ ἀργότερα, καθισμένη διπλὰ στὸν Φίλ, στὸ μπροστινὸ κῆθισμα τῆς κούρσας του, ἔτρεχα μαζί του στὸν κεντρικὸ δρόμο.

—Ἡ Σιὺν ἦταν ἐκεῖ τὴν ὥρα ποὺ σοῦ τηλεφώνησα, δὲν εἶν' ἔτσι; ρώτησε. Σ' ἄκουσα ποὺ μιλοῦσες μαζί της. Τί σοῦ ἔλεγε;

—Εἶπε, ὅτι εἶνε συνδεδεμένη τώρα μὲ τὸν Μπάντ Οὐίλσον, κι' ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, εἶνε ἕνα πῆδημα στὴν λίμνη, ἀπήντησα.

Μὰ βαρεῖα σιωπὴ ἀπλώθηκε ἀνάμεσά μας καὶ ἡ σιωπὴ αὐτὴ βάσταξε ἕως ὅτου ἀφήσαμε τὴν πόλι πίσω μας καὶ ὁλοταχῶς τρέχαμε πρὸς τὴν ἐξοχή.

Τότε ὁ Φίλ, ἀπαντώντας στὰ τελευταῖα λόγια μου, σὰν μόλις πρὸ ὀλίγου νὰ τὰ εἶχα προσφέρει:

—Ἐνα πῆδημα στὴν λίμνη! εἶπε. Δὲν εἶνε κι' ἀσχημὴ ἰδέα. Θὰ τὸ σκεφθῶ...

Πέρασε τὸ χέρι του γύρω στὴ μέση μου καὶ μὲ τράβηξε κοντά του.

—Ἀπόψε ὅμως, ὅχι, ἐξηκολούθησε, δὲν θὰ τὸ κάνω γιὰ ὅλον τὸν κόσμο, οὔτε καὶ γιὰ τὴν Σιὺν. Θὰ ἤμουν κουτὸς ἐνῶ ἔχω διπλὰ μου ἕνα τόσο χαριτωμένο πλάσματάκι κι' ἐνῶ ἡ πανσέληνος λάμπει τόσο ὁμορφα...

Καὶ μ' ἕνα ἀδιάφορο γέλιο κόλλησε τὰ χεῖλη του στὰ δικὰ μου.

Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο τοῦ ἀνταπέδωσα κι' ἐγὼ τὸ φιλή του.

«Ἀπιστία στὴν ἀπιστία, Τζάκ», σκέφθηκα μέσα μου.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο φθάσαμε σ' ἕνα μέρος ὅπου ὁ δρόμος ἔστριβε. Στὴν στροφὴ ἦταν μιὰ ἐπιγραφή: «Πρὸς τὸ «Ντέλλες».

Ὁ Φίλ μετρίασε τὴν ταχύτητα καὶ τέλος σταμάτησε.

—Δὲν εἶδες ποτέ τὴν ἀντί-ζηλό σου, μικρὸ μου, δὲν εἶν' ἔτσι; Θάθελες νὰ πάμε ἀπόψε στὸ «Ντέλλες»;

—Δὲν εἶν' ἀντίζηλός μου, εἶπα πειραγμένη. Δὲν σκέφθηκα ποτέ νὰ τὴν ἀνταγωνισθῶ. Θέλω νὰ πάμε στὸ «Ντέλλες».

Ἦταν ἕνα εὐρύχωρο οἰκοδόμημα κτισμένο σ' ἕνα ἰδιόρρυθμο στύλ. Μιὰ μεγαλοπρεπὴς εἰσοδος ὠδηγοῦσε σ' ἕνα ἀπλετα φωτισμένο χῶλλ. Στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ ἦταν μιὰ πόρτα. Ἐνα βαρὺ παραπέτασμα σκέπαζε τὸ ἄνοιγμα καὶ πάνω ἦταν γραμμένο μὲ φωτεινὰ γράμματα: «Ἰδιαιτέρων».

—Ἐδῶ ἔῃ ὁ Λέβις καὶ ἡ γυναῖκα του, ψιθύρισε ὁ Φίλ. Ὁ Χάνι καιροφυλακτεῖ μὴπως μπαίνει κανεὶς νεαρὸς σὰν ἰ-διαίτερὰ του διαμερίσματα. Ξέρεις, ἦταν πρωταθλητὴς τοῦ μπόξ, σὰ νειάτα του, ὥστε ἀλλοίμονο σὲ κείνον ποὺ θὰ πέσῃ σὰ χέριμα του.

Ἀπὸ τὴν μισανοιγμένη κουρτίνα, μπόρεσα νὰ ἰδῶ ὅτι παντοῦ στίς κάμαρες ὑπάρχαν γλάστρες μὲ φυτὰ καὶ ἀνθισμένα λουλούδια ποὺ ἔχουναν ἕνα με-

θυστικὸ ὄρωμα.

Τί εἶδους γυναῖκα ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ποὺ ζοῦσε πίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν κουρτίνα; Ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ περιποιηθῇ τὰ λουλούδια, καὶ συγχρόνως ν' ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα της μ' ἕνα τρελλό-παιδο!

Ἡ αἴθουσα τοῦ κέντρου ἦταν κατὰμεστη. Ἄλλοι ἀπὸ τοὺς πελάτας πηγαινοέρχονταν καὶ ἄλλοι χόρευαν. Ἀκουγόταν ἡ ὀρχήστρα, τὰ τσουγκρίσματα τῶν ποτηριῶν, καὶ ὁ θόρυβος τῶν μπουκαλιῶν ποὺ ἄνοιγαν. Ἄλλη πόρτα στὸ βάθος, ὠδηγοῦσε στίς αἰθουσες τοῦ παιχιδιού.

Βοήκαμε ἕνα τραπέζι καὶ ὁ Φίλ ἔδωσε τὴν παραγγελία στὸ μαῖτρ. Ἐβλεπε κανεὶς μέσα ἐκεῖ κόσμο ἀπ' τὴν πόλι, ἀλλὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς πελατείας, ἀποτελοῦσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ κολλεγίου.

Ὁ Χάνι Λέβις ἔκανε τὸν συνηθισμένο του γύρο στίς αἰθουσες, παρατηρώντας τοὺς πελάτας καὶ τὰ γκαρσόνια.

Ἦταν ἕνας πελώριος ἄνδρας μὲ ἀθλητικὸ κορμὶ καὶ ὠραῖο, παχὺ πρόσωπο. Εἶχε κατὶ περιέργεια, μικρά, ἔξυπνα μάτια, ποὺ δὲν εἶχαν ὅμως τίποτα τὸ κακό. Κυττώντας τον, ἄθελα τὸ μυαλό μου ἔτρεχε πάλι στὴ γυναῖκα του καὶ τὴ φανταζόμουν στὴν ἀγκαλιά τοῦ Τζάκ.

—Ὡ, Θεέ μου, ἂν ὁ γίγας αὐτὸς ἀνακάλυπτε ποτέ τὸν ἐραστή της... Αἰσθανόμουν δυνατὸ εἶγος νὰ περνᾷ τὸ κορμί μου. Ἦθελα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι μισῶ τὸν Τζάκ καὶ προσπαθοῦσα νὰ τὸ πιστέψω. Μὲ τρέλαινε ὅμως ἡ σκέψις, ὅτι θὰ μπορούσε νὰ τοῦ συμβῇ κακό.

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα τοῦ χαρτοπαιγνίου ἀνοίξε καὶ ἀπὸ μέσα βγήκε ἕνα ἀδύνατο παιδί. Ἐρριξε ἕνα βλέμμα στὴν αἴθουσα καὶ μόλις διέκρινε τὸν Φίλ, πλησίασε στὸ τραπέζι μας. Ἦταν ὁ Μάξης Φίσερ. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπα ὕστερα ἀπ' τὸν γυρισμό μου. Ἦταν φανερά στενοχωρημένος.

—Ἦρθες ἀκριβῶς στὴν ὥρα, εἶπε δυνατὰ. Ξετινάχθηκα κυριολεκτικῶς στὴ ρουλέττα. Χρειάζομαι 20 δολλάρια. Πάμε ἔξω μιὰ στιγμὴ καὶ ξανάρχεσαι πάλι.

—Σκασιμός, παλαβέ, ξεφώνισε ὁ Φίλ. Δὲν βλέπεις ὅτι δὲν εἶμαι μόνος; Κι' ἔπειτα τί ζητᾷς πάλι ἀπὸ μένα; Ὑποσχέθηκες νὰ κόψῃς τὰ χαρτιά. Ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐξακολουθεῖς ξένοιαστος. Μάθε ὅμως ὅτι εἶνε καιρὸς πᾶ νὰ δοθῇ ἕνα τέλος σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Καὶ ἄλλη φορὰ νὰ προσέχῃς τίς κουβέντες σου καὶ μάλιστα ὅταν βλέπῃς ὅτι εἶνε κάποιοι ἀκόμα μαζί μου.

Ὁ Μάξης ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος μου.

—Ἄ, εἶπε γρήγορα. Εἶνε ἡ Σάντυ. Αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία. Ἔγινες λοιπὸν ἐπὶ τόσο ἄθως καὶ ἠθικολογεῖς κηρύττοντας κατὰ τοῦ χαρτοπαιγνίου; Τί ἀστεῖο! Ἐγὼ δὲν σ' ἔσπασα ἀποκρίπτοντας τ' ὄνομά σου ἀπὸ τὸν Διευθυντή; Μιὰ λέξι δική μου καὶ τώρα ἀκόμα, ξέρεις ποῦ μπορεῖ νὰ σὲ στείλῃ... Λοιπὸν κατέβαζε τὰ 20 δολλάρια, Μπέρντ. Περιμένω.

Πειθύνια ὁ Φίλ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του τὰ 20 δολλάρια καὶ τὰ ἔδωσε στὸν Μάξης.

Τὸ πρόσωπό του ἦταν πολὺ χλωμὸ καὶ μιὰ πτυχὴ εἶχε σχηματισθῇ στὸ στόμα του.

Μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ Μάξης, ἔπιασα τὸ μανίκι τοῦ Φίλ καὶ τοῦ εἶπα σιγὰ, διστακτικά, σὰ νὰ νιτρεπόμουν νὰ προφέρω τὰ λόγια ἐκεῖνα:

—Φίλ, ὥστε διατηρεῖς χαρτοπαίγνιο ἐδῶ στὴν περιοχὴ τοῦ κολλεγίου; Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο λοιπὸν κερδίζεις πόσα χρήματα; Τώρα καταλαβαίνω. Στὸ δικό σου κέντρο λοιπὸν ἔχασε ὁ Μάξης Φίσερ τὰ χρήματά του καὶ παρ' ὀλίγον ν' αὐτοκτονήσῃ. Καὶ τώρα τὸν ἀφήνεις νὰ σ' ἐκβιάξῃ γιὰ νὰ μὴ σὲ προδώσῃ στὸν Διευθυντὴ. Πόσο δίκιο εἶχε ἡ Σιὺν, ποὺ ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κοντά σου!

Ὁ Φίλ ἔσπασε τὸ ποτήρι του πετώντας το στὸ πάτωμα.

—Δὲν νοιώθεις ὅτι μὲ ἐκθέτεις ὅταν φωνάζῃς ὅλα αὐτὰ ἐδῶ, μπρὸς σὲ τόσο κόσμο; εἶπε θυμωμένα. Σκέψου καλύτερα τίς δικές σου ὑποθέσεις καὶ ἀφῆσέ με ἐμένα στίς δικές μου. Ἦρθες ἐδῶ γιὰ νὰ ἰδῇς τὴν Στέλλα Λέβις, δὲν εἶν' ἔτσι; Λοιπὸν κῆ-ταξέ την. Στέκεται ἐκεῖ μπρὸς στὴν πόρτα. Περιμένει τὸν Τζάκ.

Κι' ὅταν ἔκανα ἀκόμα πῶς διάβαζα, ἡ σκέψις μου ἦταν σ' ἐκεῖνον...

κοντὰ σ' αὐτὴν τοῦ Χάνι. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ μὲ ἀφωροῦσε, γιὰτὶ εἶδα τὰ μάτια του γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο νὰ μὲ κυττοῦν προσεκτικά.

Μετά ἔκανε ἕνα νόημα καὶ ἡ Στέλλα ἀπομακρύνθηκε. Ὅταν πέρασε ξανά μπρὸς ἀπ' τὸ τραπέζι μας, κῆταξε κατ' εὐθείαν. Εἶχε ἕνα περιέργο, ἐλκυστικὸ βλέμμα ποὺ τράβηξε καὶ τὸ δικό μου, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τὸ ἀπορῶσω.

Μοῦ χαμογέλασε καὶ τὸ χαμόγελό της σὰν πνοὴ χάθηκε τόσο γρήγορα, ὅσο γρήγορα εἶχε ἔρθει.

Ἐνοιώσα μιὰ ἀνακούφισι ὅταν τὴν εἶδα νὰ ἐξαφανίζεται κατὰ τὸ συναίσθημα αὐτὸ δὲν μ' ἄφησε νὰ ἀντιληφθῶ ὅτι ὁ Χάνι πλησίασε στὸ τραπέζι μας. Τὸν παρατήρησα μόνον ὅταν ἄρχισε νὰ μιλᾷ μὲ τὸν Φίλ. Ἀπὸ μερικὲς λέξεις, κατάλαβα ὅτι πρόκεινται γιὰ μένα.

—Αὐτὸ τὸ κορίτσι εἶνε ἡ Σάντυ Ἀρτσερ, δὲν εἶν' ἔτσι; Μπέρντ; εἶπε. Πρέπει νὰ τὴν πάρῃς καὶ νὰ φύγετε ἀμέσως. Εἶνε ἡ ἐπιθυμία τῆς Κυρίας, ἡ ὁποία δὲν ἀγαπᾷ νάρχωνται ἀνήλικα ἐδῶ.

Καὶ στὸ τέλος κατὶ ψιθύρισε γιὰ κάποιαν ἐπιδρομὴ.

—Καλύτερα εἶνε νὰ φύγετε, πρόσθεσε. Ἐγὼ διώχνω ὅλους τοὺς φοιτητὰς τοῦ κολλεγίου.

Ὅταν ἀπομακρύνθηκε, ὁ Φίλ εἶπε κοροϊδευτικά:

—Ἀκουσε; Διαταγὲς ἀπὸ τὴν Κυρία. Νὰ σὲ ὀδηγήσω ἔξω καὶ νὰ προσέξω μήπως ξανύρθης. Καταλαβαίνεις, πιστεύω, ποῖς κρύβεται πίσω ἀπ' ὅλα αὐτὰ.

—Βέβαια, ἀπήντησα. Εἶνε ὁ Τζάκ. Αὐτὸς θὰ ἔβαλε τὴν Στέλλα νὰ τὰ πῇ, ἐπειδὴ θὰ φοβάται μήπως τοῦς προδώσω στ' ἄν Χάνι. Μόνο μὲ τὴ βία ὅμως, θὰ μὲ βγάλουν ἀπὸ δῶ. Ἐ-λα, Φίλ, ἄς χορεύουμε...

—Δὲν εἶσαι καλὰ, μοῦ φαίνεται. Μὰς ἀπαγορεύουν νὰ ἐρχώμαστε στὸ καμπαρέ. Καὶ κάνουν συχνὰ ἐπιδρομές. Ἐλα, λοιπόν, μικρὸ μου, νὰ τοῦ δίνουμε γιὰτὶ τὸ μόνο ποὺ δὲν θέλω εἶνε νάχω δοσοληψίες μὲ τὸν Διευθυντή.

Εἴχαμε σηκωθῇ καὶ διευθυνοῦμαστε πρὸς τὴν πόρτα, ὅταν μιὰ φωνὴ ἤξε ἔκανε νὰ σταματήσουμε ἀτότομα.

—Ἡ ἀστυνομία! Ἡ ἀστυνομία!

Πρὶν λεχθῶν καλὰ-καλὰ τὰ λόγια αὐτά, τὰ φῶτα εἶχαν σβύσει.

Γαντζωμένη στὸ μπράτσο τοῦ Φίλ μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι, ἀκούγα μόνον τὸν θόρυβο βιαστικῶν βημάτων.

Ξαφνικὰ, ἕνα βαρὺ χροῖ, ἐνοιώσα στὸν ὅμο μου καὶ ἄκουσα τὸν Χάνι Λέβις νὰ ψιθυρίζῃ:

—Ἐσύ εἶσαι, Μπέρντ; Ἐσύ μὲ τὴν μικρὴ Ἀρτσερ; Σοῦ εἶ-χα πῇ νὰ φύγῃς ἐγκαίρως. Τώρα πᾶ μὴ ζητᾷς τὴν ἔξοδο, εἶνε πολὺ ἄργα. Τὸ μόνο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε, εἶνε νὰ μῆπτε σ' αὐ-τὴν τὴν πόρτα ποὺ ὀδηγεῖ στὰ ἰδιαιτέρὰ μου δωμάτια. Ἐκεῖ δὲν θὰ μῆπ κανεὶς.

Ἐνοιώσα ἕνα σπρώξιμο, ἄκουσα μιὰ πόρτα ποὺ ἔκλεινε καὶ τέλος μιὰ βαρεὶα ἀρωματισμένη ἀπὸ δόξα μὲ περιεπύκλωσε...

Τζάκ Πάρσον

'Αναποδογυρίζοντας ένα βάζο...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ της αστυνομίας! Μά θα προτιμούσα χίλιες επιδρομές, παρά τη σωτηρία, στο δωμάτιο της Στέλλας Λέβις! Φανταζόμουν ότι αυτή είχε βάλει τον Χάνκ να μās φέρει εδώ. Ήθελε να με κάνει να την ευγνωμονώ, να εξαγοράσω τη σιωπή μου, που θα της εξασφάλιζε την ήσυχία.

Έκανα μια απόπειρα να δω. —Κάτσε ήσυχα, φώναξε άγρια ο Φίλ. Πίσω από την επιδρομή αυτή, κρύβεται ο Διευθυντής και σου είπε ότι αποφεύγω τις δυσκολίες μαζί του. Θα κάνω με ό,τι μās είπε ο Χάνκ, έστω κι αν χρειασθώ να μείνω στο δωμάτιο αυτό, όλη τη νύχτα. Αναγκάστηκα να μείνω ακίνητη κι'εγώ δεν ξέρω πόση ώρα. Σιγά-σιγά τα μάτια μου άρχισαν να συνηθίζουν στο σκοτάδι και διέκρινα τα διάφορα αντικείμενα.

Οι μεγάλες μπαλκονόπορτες οδηγούσαν σε μια βεράντα που έβλεπε στον κήπο. Μια πνοή νικτερινού αέρα, δροσίσε λίγο τα μάγουλά μου. Προχώρησα προς τα εκεί.

Το φεγγάρι έμοιαζε μ' ένα πελώριο άσημενο φανάρι, που κρεμόταν από τον γεμάτο αστέρια ουρανό. Στο παράθυρο ήταν ένα μεγάλο βάζο με λουλούδια, που παφουμαρίζαν την ατμόσφαιρα, με το μεθυστικό τους άρωμα. Στεκόμουν πολλή ώρα έτσι, ένφ σωρός από αναμνήσεις πλημμύριζαν την καρδιά μου νοσταλγία και τα μάτια μου δάκρυα...

Μια γυναίκα περπατούσε στον σεληνοφώτιστο κήπο. Χωρίς να δώ το πρόσωπό της, ένοιωσα ότι ήταν η Στέλλα.

Η όμορφη φατεινή νύχτα, μου φάνηκε με μιάς απάια. Δεν ήταν μόνη. Ένας άνδρας ψηλός, λεπτός, την συνόδευε. Ήταν σκιά που έπεφτε πάνω του, μ' εμπόδιζε να διακρίνω το πρόσωπό του. Όποτε αυτού του είδους κεφαλόπονος την ένοχλούσε; Έπρεπε τώρα να την δη ο Χάνκ ή ο Τζάκ. Σίγουρα θα τούκανε καλό ή διατίστωσε, ότι άπατά κι' αυτόν επίσης...

Ξαφνικά η καρδιά μου έπαψε να χτυπά... Ήταν ο ίδιος ο Τζάκ, ο συνοδός της...

Τους παρακολουθούσα με μάτια, μεγαλωμένα απ' την αγωνία. Σιγά-σιγά βγήκαν απ' το σκοτάδι και πλησίασαν πολύ στην βεράντα. Τότε πρόσεξα να τους διακρίνω καθαρά. Ήταν πραγματικά ο Τζάκ! Ο Τζάκ μου!

Το ζευγάρι είχε σταθεί κάτω ακριβώς από την βεράντα. Άν σήκωναν λίγο το κεφάλι, σίγουρα θα μ' έβλεπαν. Δεν μπορούσα έν τούτοις ν' απομακρυνθώ. Ήμουν σαν άψυχη, κρύα και ακίνητη.

Παρ' όλο που μιλούσαν σχεδόν ψιθυριστά, πρόσεξα να διακρίνω την τρυφερή, χαδιάρικη φωνή της Στέλλας:

«Αγάπη μου, δε θάθελα να φύγης τόσο γρήγορα, αλλά πρέπει. Είπα στον Χάνκ ότι έχω πονοκέφαλο και μπορεί από στιγμή σε στιγμή να εμφανισθώ. Πήγαινε και μ'ήν άνησυχής για το κορίτσι».

Το αίμα ανέθηκε στα μάγουλά μου και οι γροθιές μου σφίχθηκαν νευρικά. Μιλούσε για μένα και γελοῦσε, γελοῦσε...

Η φωνή συνέχισε: «Θα είνε ίσως λίγο θυμωμένη, αλλά αναλαμβάνω εγώ να της πώ ότι δεν πρέπει να ξανάρθει εδώ».

Και λέγοντας αυτά, έριξε τα ώρτια, άσπρα μπράτσα της γύρω στον λαιμό του και τα γελαστά χείλη της; ψιθύριζαν άκόμα:

«Μόνο μ'ήν παίρνεις τόσο κατάκαρδα τα πράγματα και μ'ήν στενοχωριέσαι. Φίλησέ με πρην φύγης και πές μου πώς μ' αγαπάς. Έχω τόσο ανάγκη να τ' ακούσω, άγόρι μου».

«Ω, πόσο θάθελα να είμαι τυφλή και κουφή...»

Ξαφνικά ο Φίλ ήρθε κοντά μου. Κάτι θέλησε να μου πη, αλλά μόλις αντίκρισε το θέαμα που έβλεπα επί τόσην ώρα, τα λόγια πνίγηκαν μέσα του.

—Θεέ μου, ψιθύρισε με τρόμο, η Στέλλα με τον Τζάκ και ο Χάνκ βρίσκονται εδώ. Ήρθε τώρα να μās ειδοποιήσει ότι μπορούμε να φύγουμε. Άν τους δη, σίγουρα θα τους σκοτώσει και τους δύο.

Πραγματικά ο Χάνκ στεκόταν πίσω μας. —Τί συμβαίνει, μικρή; Κάτι κυττάτε έξω. Άφηστε, πρέπει να δώ και γώ.

Δεν είχα καιρό να σκεφθώ, ούτε ν' αναλύσω τα αίσθήματα που έκείνη την στιγμή με πλημμύριζαν. Ένα παῖγμα μόνο ένοιωθα: Ο Τζάκ με την Στέλλα, ήσαν δοσμένοι σ' ένα άτελειωτο, παθητικό φιλή και το έπόμενο φευτερόλεπτο ο Χάνκ μπορούσε να τους δη και να τους σκοτώσει.

Χωρίς να περιμένω περισσότερο στίς σκέψεις μου, έκανα το πρώτο παῖγμα που μουρθε στο μυαλό:

Άναποδογύρισα το πελώριο βάζο με τα λουλούδια στα πόδια του Χάνκ... Ο φοβερός κρότος, φαίνεται ότι τρώαζε το ζευγάρι, γιατί τους είδα άμέσως να χωρίζουν.

Τότε γύρισα στον Χάνκ που βογγούσε απ' τον πόνο και προσπαθούσε να περιποιηθώ το πληγωμένο του πόδι. Δεν πρόσεξα να δώ περισσότερα, γιατί ο Φίλ με τράβηξε προς την άνοικτη πόρτα και περνώντας την είσοδο, φθάσαμε στο αυτοκίνητό του.

Είχαμε ξεκινήσει πιά, όταν άρχισα ν' αναπνέω κάπως κανονικότερα.

Ύστερα από λίγο ο Φίλ μου είπε σοβαρά:

—Τόν φουκαρά τον Χάνκ! Σίγουρα θα τον σκαάτεψες. Χωρίς όμως την επέμβασί σου ασφαλώς θα τους είχε δει να φιλιούνται. Πώς το έσκέφθηκες, αλήθεια;

—Δεν το σκέφθηκα, είπα, ζητώντας να κρύψω την συγκίνησή μου. Έγινε χωρίς να το θέλω. Και θα προτιμούσα να μ'ήν γινόταν για να μπορούσε να τους δη ο Χάνκ. Ω, τους μισώ και τους δυο και θάθελα πολύ να πεθάνουν.

—Ξέχασέ τα αυτά, μικρό, και μ'ήν ζητάς να πής ψέματα. Σήμερα ένοκες μια καλή πράξη. Είσαι πραγματικά ένα ευγενικό και μεγαλόψυχο κορίτσι.

Για ένα διάστημα ώδηγούσε χωρίς να μιλά.

—Μάντεψες πολύ καλά, Σάντυ, είπε τέλος. Διατηρώ ένα είδος χαρτοπαικτικής λέσχης στην κάμαρά μου. Εκεί θρόθηκε κάποτε και ο Μάτζης Φίσερ... Ύστερα από λίγο έλασε ότι είχε, έγιναν όλα εκείνα τα έπεισόδια και αποτειράθηκε ν' αυτοκτονήσει. Τό χειρότερο απ' όλα ήταν ότι τό έμαθε η Σιού. Άπό τότε δεν μου ξαναμίλησε. Δεν προσπαθώ να δικαιολογηθώ, αλλά σκέψου, Σάντυ, ότι όταν έφθασα στο κολλέγιο, είχα εκτός από τα διδάκτριά μου, πέντε δολλάρια μόνάχα. Δοκίμασα πολλές έξευτελιστικές δουλειές και μετά έξη μήνες προσελήφθηκα σ' ένα κέντρο, στην πόλι. Έπλενα ποτήρια και τα πατώματα. Ο ιδιοκτήτης διατηρούσε κι' ένα νυστικό χαρτοπαίγνιο και μ' έπεισε να δεχθώ να διευθύνω μια χαρτοπαικτική λέσχη που θα μου άνοιγε αυτός, με έξοδά του, στην περιοχή του κολλεγίου. Στην αρχή, δεν ήθελα, ύστερα η ανάγκη μ' έκανε να υποκύψω. Και όταν άρχισαν να έρχονται τα κέρδη, δεν πίστευα τα μάτια μου. Δεν ξέρεις, Σάντυ, πόσο εύκολο είνε να παρασυρθείς στον κατήφορο, ύστερα όμως δεν μπορείς πιά να βγής απ' τον δούλο...

Εκτός απ' αυτό, έχω και τον Μάτζης Φίσερ, που συνεχώς μ' εκβιάζει. Πρέπει να έχω χρήματα να του δίνω, γιατί διαφορετικά θα με καταγγείλη. Έχει πολλές αποδείξεις εναντίον μου.

Επίασα το χέρι του και του είπα:

—Λυπάμαι πολύ, λυπάμαι πολύ, Φίλ, για όλα αυτά.

Ύστερα τα έξασα και θυβίστηκα πάλι στίς σκέψεις μου.

—Φθάσαμε, είπε σε λίγο ο Φίλ.

Η φωνή του με ξύπνησε απ' τους ρεβασμούς μου.

Εκείνος, μ' ένα μικρό χαμόγελο, άγκάλιασε τη μέση μου:

—Είμαι ένας χαρτοπαίκτης, ένας άτιμος που κερδίζει τα λεπτά του, κλέβοντας τους άνυποπτους. Η Σιού έχει δικιο. Κρί τώρα δεν θα σούκανε κακό, ένα ωλή για καληνύχτα;

—Τό θέλω κι' εγώ, είπα πλησιάζοντας το πρόσωπό μου.

Φιληθήκαμε, σφιγγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθώντας στον αδύνατο πόνο που μās κατείχε, να βρούμε μια στιγμή λήθης...

Έπιασα το χέρι του και του είπα:

—Λυπάμαι πολύ, λυπάμαι πολύ, Φίλ, για όλα αυτά.

Ύστερα τα έξασα και θυβίστηκα πάλι στίς σκέψεις μου.

—Φθάσαμε, είπε σε λίγο ο Φίλ.

Η φωνή του με ξύπνησε απ' τους ρεβασμούς μου.

Εκείνος, μ' ένα μικρό χαμόγελο, άγκάλιασε τη μέση μου:

—Είμαι ένας χαρτοπαίκτης, ένας άτιμος που κερδίζει τα λεπτά του, κλέβοντας τους άνυποπτους. Η Σιού έχει δικιο. Κρί τώρα δεν θα σούκανε κακό, ένα ωλή για καληνύχτα;

—Τό θέλω κι' εγώ, είπα πλησιάζοντας το πρόσωπό μου.

Φιληθήκαμε, σφιγγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθώντας στον αδύνατο πόνο που μās κατείχε, να βρούμε μια στιγμή λήθης...

Έπιασα το χέρι του και του είπα:

—Λυπάμαι πολύ, λυπάμαι πολύ, Φίλ, για όλα αυτά.

Ύστερα τα έξασα και θυβίστηκα πάλι στίς σκέψεις μου.

—Φθάσαμε, είπε σε λίγο ο Φίλ.

Η φωνή του με ξύπνησε απ' τους ρεβασμούς μου.

Εκείνος, μ' ένα μικρό χαμόγελο, άγκάλιασε τη μέση μου:

—Είμαι ένας χαρτοπαίκτης, ένας άτιμος που κερδίζει τα λεπτά του, κλέβοντας τους άνυποπτους. Η Σιού έχει δικιο. Κρί τώρα δεν θα σούκανε κακό, ένα ωλή για καληνύχτα;

—Τό θέλω κι' εγώ, είπα πλησιάζοντας το πρόσωπό μου.

Φιληθήκαμε, σφιγγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθώντας στον αδύνατο πόνο που μās κατείχε, να βρούμε μια στιγμή λήθης...

Έπιασα το χέρι του και του είπα:

—Λυπάμαι πολύ, λυπάμαι πολύ, Φίλ, για όλα αυτά.

Ύστερα τα έξασα και θυβίστηκα πάλι στίς σκέψεις μου.

—Φθάσαμε, είπε σε λίγο ο Φίλ.

Η φωνή του με ξύπνησε απ' τους ρεβασμούς μου.

Εκείνος, μ' ένα μικρό χαμόγελο, άγκάλιασε τη μέση μου:

—Είμαι ένας χαρτοπαίκτης, ένας άτιμος που κερδίζει τα λεπτά του, κλέβοντας τους άνυποπτους. Η Σιού έχει δικιο. Κρί τώρα δεν θα σούκανε κακό, ένα ωλή για καληνύχτα;

—Τό θέλω κι' εγώ, είπα πλησιάζοντας το πρόσωπό μου.

Φιληθήκαμε, σφιγγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθώντας στον αδύνατο πόνο που μās κατείχε, να βρούμε μια στιγμή λήθης...

Έπιασα το χέρι του και του είπα:

—Λυπάμαι πολύ, λυπάμαι πολύ, Φίλ, για όλα αυτά.

Ύστερα τα έξασα και θυβίστηκα πάλι στίς σκέψεις μου.

—Φθάσαμε, είπε σε λίγο ο Φίλ.

Η φωνή του με ξύπνησε απ' τους ρεβασμούς μου.

Εκείνος, μ' ένα μικρό χαμόγελο, άγκάλιασε τη μέση μου:

—Είμαι ένας χαρτοπαίκτης, ένας άτιμος που κερδίζει τα λεπτά του, κλέβοντας τους άνυποπτους. Η Σιού έχει δικιο. Κρί τώρα δεν θα σούκανε κακό, ένα ωλή για καληνύχτα;

—Τό θέλω κι' εγώ, είπα πλησιάζοντας το πρόσωπό μου.

Φιληθήκαμε, σφιγγμένοι ο ένας πάνω στον άλλον, προσπαθώντας στον αδύνατο πόνο που μās κατείχε, να βρούμε μια στιγμή λήθης...

Όταν ξύπνησα ύστερα από πολλές ώρες, η Σιού ξύπνητη, έκλαιγε άκόμα. Ένοιωσα βαθειά συμπόνια γι' αυτήν...

Επίασα το χέρι της και τό χάιδεψα απαλά.

—Ξέρω ότι κλαίς για τον Φίλ, δεν είν' έτσι; είπα δειλά. Έμαθα άπόψε όλη την ιστορία. Μου την είπε ο ίδιος. Ξέρω ότι έμπλεξε σε χαρτοπαίγνια. Τώρα όμως είνε τρομοκρατημένος, από τον συνεχή κίνδυνο της ανακαλύψεως, κι' έχει τόσο την ανάγκη σου...

—Έχει την ανάγκη μου; είπε μάλλον άδιάφορα. Μά αν αυτό ήταν αλήθεια, θα μπορούσε να μου τό πη ο ίδιος. Κάνεις όμως λάθος, δεν κλαίω καθόλου γι' αυτόν. Έχω ένα πονόδοντο που με τρελλαίνει.

—Ναί, ξέρω, τον ίδιο πονόδοντο που έχω κι' εγώ...

Κι' έπειδή ένοιωθα την ανάγκη να ξεαφρώσω λίγο την καρδιά μου, της διηγήθηκα όλα τα συμβάντα.

Με άκουσε χωρίς διακοπές και όταν τελείωσα, μου είπε:

—Είσαι άνόητη, Σάντυ. Έπρεπε ν' αφήσεις τον Χάνκ να τους δη. Ξέρω ότι τον αγαπάς, αλλά στη σημερινή εποχή τα κορίτσια που αγαπούν είνε κουτά πλάσματα.

Και γύρισε το πρόσωπό της προς τον τοίχο.

Όταν ξύπνησα, ύστερα από έναν ύπνο ταραγμένο, γεμάτο εφιάλτες, είχε ξημερώσει καλά. Ήταν ένας καιρός άπαισιος.

Η βροχή μαστίζε τα τζάμια κι' ένας τρομερός άέρας φυσούσε άκατάπαυστα.

Καθώς άνασηκώθηκα στο κρεβάτι αντίκρουσα την Σιού γονατισμένη μπρος σε μια θάλίτσα.

—Σιού, φώναξα, τί κάνεις; Τί συμβαίνει;

—Θα φύγω, Σάντυ, είπε. Θα επιστρέψω σπίτι. Δεν μπορώ να μείνω περισσότερο εδώ.

Τη μέρα εκείνη δεν θα την ξεχάσω ποτέ. Μου φαίνεται πώς είνε η χειρότερη μέρα της ζωής μου.

Η υπόθεσις του αίφνιδιασμού στο «Ντέλλς» είχε διαδοθή σε εύρ κύκλο. Όλο το κολλέγιο φλυαρούσε.

Ένα κορίτσι, που θυμήθηκα ότι ήταν επίσης χθές εκεί, με πλησίασε και ψιθύρισε σ' αυτή μου:

—Υπάρχει κάτι πολύ χειρότερο από τον αίφνιδιασμό, Σάντυ. Άνεκάλυψαν μια χαρτοπαικτική λέσχη που λειτουργούσε στην περιοχή του κολλεγίου. Στο «Ντέλλς», εκτός απ' τους άλλους, έπιασαν και τον Μάτζης Φίσερ, κι' έτσι η παληά υπόθεσις βγήκε πάλι στην επιφάνεια. Τον άνέκριναν και αυτός κατέθεσε εναντίον του Φίλ...

—Πώς τα ξέρεις αυτά; ρώτησα γρήγορα. Ποιός σου τάπε;

—Ο Μπάντ Ουίλσον. Και προσέθεσε ότι καταζητείται ο Φίλ.

Εσύ τον ξέρεις, Σάντυ, γιατί δεν τον είδοποιείς;

—Αμφιβάλλεις ότι θα είνε έν γνώσει; άπάντησα. Πάντως θα φροντίσω να τον βρώ. Ή ώρα είνε 4 μ.μ., πιθανόν να είνε σπίτι του.

Δεν έχασα λεπτό. Η θύμησι του ταραγμένου προσώπου του Φίλ, όταν ο Μάτζης τον έξεβίαζε με την άπειλή να τον καταγγείλη, ή σκέψις της Σιού που έκλαιγε όλοκληρη την περασμένη νύχτα μ' έκαναν να ξεχάσω τις δικές μου στενοχώριες και ν' άφοσιωθώ στην αναζήτησι του Φίλ.

Δεν τόν πήρα όμως στο σπίτι του και όπου ρώτησα, κανείς δεν ήξερε να μου πη τίποτα τό θετικό.

Θέλησα τότε να βρω τη Σιού.

—Έχει φύγει πιά, μου είπε ένα κορίτσι. Τό πρωί έτοιμάσε τα πράγματά της και τ' είδα που έφεγγε για τον σταθμό. Μήπως έμαθε τίποτα για τον Φίλ; Τόν καταδιώκουν, λέει, γιατί αυτός ήταν ο όργανωτής της λέσχης. Καλά που έφυγε η Σιού, πρην τον συλλάβουν. Όλο το κολλέγιο μιλάει για τό ζήτημα αυτό.

Απομακρύνθηκα πρην τελείωση ή κουβέντα.

Από τό πρωί δεν είχα φάει τίποτα, ήμουν κουρασμένη, πεινασμένη και είχα τρομερό πονοκέφαλο. Ήθελα ένα ζεστό καφέ και πρδ παντός είχα ανάγκη από μοναξιά. Θυμήθηκα ότι έξω απ' την πόλι άπήρχε ένα ήσυχο ρεστωράν. Ήταν γνωστό για την έκλεκτή κουζίνα και για την ιδιότροπη διαρρύθμισή του.

Όλο τό έσωτερικό άπετελείτο από μικρά χωριστά παραπήγματα. Εκτός απ' αυτό ήξερα ότι δεν σύχναζαν πολύ οι φριτταί, έπειδή ήταν έξω απ' την περιοχή του κολλεγίου.

Έβρεχε δυνατά και ο καιρός έφερνε πρδς το χιόνι. Τα χέρια και τα πόδια μου, ήσαν παγωμένα.

Ένοιωσα μια ευχάριστη θαλπωρή μπαίνοντας στην όμορφη και θερμασμένη αίθουσα και ήμουν ευτυχισμένη όταν θρόθηκε μόνη σ' ένα μικρό παραπήγμα, μ' ένα φυλτζάνι άχνιστό καφέ κι' ένα πιάτο σάντουιτς μπροστά μου. Φαίνεται ότι τα διπλανά παραπήγματα ήσαν πιασμένα, γιατί άκουγα συγκεχυμένο θόρυβο φωνών.

Ξαφνικά άκουσα μια φωνή που πρόφερε τό όνομα του Τζάκ, μια βαρειά, άξέχαστη φωνή, ή φωνή της Στέλλας!

Αφήνοντας άπότομα τό φυλτζάνι που κρατούσα, σήκωσα λίγο την κουρτίνα που σκέπαζε την είσοδο και είδα ένα παραπήγμα ακριβώς άπέναντι από τό δικό μου. Οι κουρτίνες ήσαν τραβηγμένες και πρόσεξα να διακρίνω μέσα τη Στέλλα! Άπέναντί της, κυττώντας την μ' ένα βλέμμα άπερίγραπτο, ήταν καθισμένος ο Τζάκ!

Τη στιγμή εκείνη, είδα κάτι που δεν θα τό πίστευα, αν μου τό έγανε κανείς.

Η Στέλλα προσέφερε στον Τζάκ... χρήματα... Πήρε από την άνοικτη τσάντα της ένα τσέκ, τό υπέγραψε και μετά τό έφησε πάνω στο τραπέζι, μπροστά του.

Τα λόγια που του είπε, έφθασαν καθαρά σ' αυτιά μου.

—Τζάκ, αγάπη μου, μ'ήν στενοχωρείς. Δεν μπορείς να μ' αφήσεις να φύγης, άφου σ' αγαπώ τόσο πολύ. Ο Χάνκ είνε γενναιόδωρος. Μου δίνει περισσότερα απ' όσα μπορώ να ξεδώσω.

Δεν πρόσεξα ν' ακούσω την άπάντησι του Τζάκ. Είδα μόνο ότι χαμογέλασε. Και ή αγάπη που διάβασα τό χαμόγελο αυτό, μου έσχίσσε σαν μαχαίρι την καρδιά...

Τό τσέκ που πετά...

ΥΣΤΕΡΑ από μερικές ά- διάφορες κουβέντες που πήρε τό αυτί μου, τους είδα να σηκώνονται για να φύγουν. Η Στέλλα ξανάδωσε τό τσέκ στην τσάντα της. Φαίνεται ότι ο Τζάκ ήταν πολύ προσεκτικός για να τό δε- χθώ. Θα προτιμούσε ίσως τό μετρητά. Ω, πόση βρωμιά κρυβόταν μέσα του! Να που- λή τα νεύρα, την αξιοπρέ- πεια, την αγάπη του...

Καθώς ή πόρτα έκλεινε πίσω τους, είδα ένα μικρό μπλε χαρτί να στριφογυρνά στον αέρα. Ήταν τό τσέκ. Φαίνεται, πώς ή Στέλλα νομίζοντας ότι τό βάζει στην τσάντα της, άφησε να της πέσει. Άπλωσα τό πόδι μου για να τό κρατήσω, αλλά δεν πρό- λαβα. Τό φύσημα του άέρα τόσπερξε στο διπλανό παραπήγμα.

Για ένα λεπτό, που μου φάνηκε αιώνας, οι σκέψεις μου υπερδεύτηκαν. Ύστερα όμως ξεκαθάρισα μιά: έπρεπε με κάθε θυσία ν' άποκτήσω αυτό τό τσέκ. Άν βρισκόταν κανείς μέσα στο διπλανό παραπήγμα, βλέποντας ένα τσέκ, υπογραμμένο από την γυναίκα του Χάνκ Λέβις, για τον Τζάκ Πάρσον, δεν μπορούσε παρά να τό καταλάβη όλα...

Η επιθυμία να τον προφυλάξω, όπως έκείνη την νύχτα που τους είδα να φιλιούνται, άρχισε να γίνεται πρδ έντονη. Χωρίς να διατάσω περισσότερο, πλησίασα τό παραπήγμα και σήκωσα τό κάτω μέρος της κουρτίνας. Τότε είδα κάτι που ή άφρη- μάδα μου με είχε έμποδίσει να αντιληφθώ άμέσως. Τό παρό- ηγμα δεν ήταν άδειο και... ο Χάνκ Λέβις καθόταν μέσα... Ή- ταν ακίνητος και χλωμός, με τό τσέκ της Στέλλας, σφικτά κλει- σμένο στο μεγάλο του χέρι!

Ξαφνικά άρχισε να μιλά.

Κύτταζε πρδς τό αέρος μου και στην αρχή νόμισα ότι άπευ- θύνόταν σε μένα. Ύστερα όμως κατάλαβα ότι μάλλον μιλούσε μόνος του.

«Την αγαπάω. Έλεγε, είπα άπόλυτη έμπιστοσύνη σ' αυτήν. Και έκείνη να μου κάνει τέτοιον κακό».

Η φωνή του ήταν σαν παραπονεμένο παιδί.

Η ντιξέ Στέλλα Λέβις ήταν πολύ έλκυστική γυναίκα.

«Η φωνή του ήταν σαν παραπονεμένου παιδιού.
«Μου είχαν πει ότι βλέπονται τακτικά, αλλά δεν θέλησα να
το πιστέψω. Γέλασα και τους έβρισα. Σήμερα όμως είδα ότι
είνε αλήθεια... αλήθεια...»

Και έκρυψε το κεφάλι στα χέρια του
«Έπιασα το μπράτσο του. Σήκωσε αργά τα μάτια του πάνω
μου και το βλέμμα του είχε όλον τον πόνο ενός πληγωμένου
ζώου.

—Νοιώθω την λύπη σας, γιατί η λύπη αυτή είναι η ίδια και
για μένα, είπα σιγά. «Ο Τζάκ κι' εγώ αγαπήσαμε και επρό-
κειτο να παντρευτούμε, κ. Λέβις. Σήμερα τους είδα μαζί και
όταν το τσέκ έπεσε απ' την τσάντα της, ήρθα εδώ για να το
πάρω. Δόσε μου το, κ. Λέβις, το θέλω τόσο πολύ. Σκεφθή-
τε ότι δεν είναι δικό του το σφάλμα. Δεν είναι κακός, αλλά είναι
τόσο νέος και κείνη τόσο ωραία... Βλέπετε ότι παρά τις παρα-
κλήσεις της δεν δέχτηκε να πάρη τα χρήματα. Μήν το μεταχει-
ρεσθήτε εναντίον του, κ. Λέβις, δόσε μου το.

«Ο Χάνκ Λέβις φάνηκε σαν να ξανάθεε ξαφνικά στη ζωή.
Πήδησε πάνω και το χέρι του έπεσε βαρύ στον ώμο μου.

«Η άγρια λάμψη των ματιών του με τρόμαξε.

—Θα τον σκοτώσετε; είπα και τα λόγια μου, έβγαιναν με δυ-
σκολία από τα σφιγμένα χείλη μου. Θα σκοτώσετε τον Τζάκ
μου;

Και ύστερα η φωνή μου έγινε πιδ δυνατή.

—Δεν θα σ' αφήσω, δεν θα σ' αφήσω ποτέ. Θα σ' έμπο-
δίσω. Θά...

Το βαρύ χέρι του, έκλεισε τώρα το στόμα μου.

Τα μάτια του είχαν ένα σκληρό βλέμμα και η φωνή του, όταν
μίλησε, ήταν παγερή.

—Σωπάστε. «Αρκετοί ξέρουν τη δραμερή αυτή ιστορία και
δεν υπάρχει λόγος να την μάθουν περισσότεροι. Να σκοτώσω
αυτό το παληόπαιδο; Δεν το κάνω εγώ αυτό. Μαζί της.
Μόνο μαζί της θα ολγαριαστώ και όταν πια θάχω τελειώσει, δεν
πιστεύω να είναι σε θέσι ν' αγοράζω με τα χρήματά μου έρα-
στάς!

Μ' έσπρωξε και βγήκε έξω. Για λίγη ώρα στάθηκε σαν ά-
πολιθωμένη, ανέκानη να σκεφθώ. Στην ψυχή μου ένα είσθημα
μόνο ένοιωθα. Δεν ήταν ούτε φόβος ούτε μίσος. Ήταν μια
έξέγερση εναντίον του βιαιού θανάτου. Απρόοπτος, κτηνώδης,
τρομερός θάνατος. Δολοφονία!

Για πρώτη φορά στη ζωή μου, αντίκρισα έναν δολοφόνο. Για
πρώτη φορά παρακολούθησα την ψυχολογία ενός έξαλλου άν-
θρώπου που ποθεί να σκοτώση την γυναίκα του.

Γρήγορα έτρεξα έξω. Ήταν πολύ άργα. Έκείνη τη στιγμή
το αυτοκίνητό του εξαφανιζόταν.

Την ώρα αυτή η Στέλλα θα ήταν στα μισά του δρόμου για το
«Ντέλλες». Παρετήρησα ότι ο Χάνκ πήρε την διεύθυνση προς το
κολλέγιο. Θα νόμιζε ίσως ότι η γυναίκα του ήταν με τον Τζάκ.
Ύστερα όταν θα γύριζε σπίτι του, θα την εύρισκε να τον περι-
μένει και θα τον υποδεχόταν με φιλιά του 'Ιούδα.

Χωρίς να καταλαβαίνω το γιατί, πήρα τρέχοντας τον δρόμο
προς το «Ντέλλες».

Το σούρουπο έφευγε άργα, η βροχή εξακολουθούσε ακατάπαυ-
στα κι' εγώ με κομμένη άναπνοή έτρεχα άκομα.

Πού πήγαινα; Στο «Ντέλλες»; Να κάνω τί;

Τότε μόνο, κατάλαβα τον σκοπό μου. Ήθελα να ειδοποιήσω
την Στέλλα για όλα τα συμβάντα, πριν προφθάσ' ο άνδρας της.

Σταμάτησα για να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου.

«Είμαι τρελλή, κατέληξα. Το «Ντέλλες» απέχει χιλιόμετρα
πολλά. «Όσο κι' αν χασομερήσ' ο Χάνκ πηγαίνοντας πρώτα στο
κολλέγιο, δεν μπορούσε παρά να φθάση πριν από μένα. Γιατί
δεν τηλεφώνησα ή γιατί δεν πήρα ένα ταξί;»

«Ω, αν περνούσε τώρα ένα αυτοκίνητο, θα μπορούσα να φθά-
σω στην ώρα.

Σαν απάντησις στις παρατηρήσεις μου ο ήχος ενός μοτάρ ά-
κούστηκε απ' το βάθος του δρόμου. Ήταν ο Φίλ. Το βλέμμα
του εξέφραζε τη μεγαλύτερη έκπληξη.

—Σάντυ, φώναξε. Τί γυρεύεις σ' αυτόν τον ερημικό δρόμο,
μ' αυτόν τον παληόκαιρο;

Ύστερα παρετήρησε φαίνεται το παραγμένο μου πρόσωπο
και με μια γρήγορη κίνηση με άρπαξε και με κάθισε δίπλα του.

Γρήγορα, με κομμένη άναπνοή, του διηγήθηκα τα συμβάντα.
Και τώρα την κηνυγάζει, κατέληξα, μόνο που πήρε τον δρό-
μο προς την πόλη ενώ εκείνη γύρισε στο «Ντέλλες». Είμαι βέ-
βαιη ότι είναι εκεί. Θα θέλη να τη βρή σίτι ο άνδρας της. Θα
την σκοτώσ' ο Φίλ. Το πρόσωπό του είχε μιαν άγρια έκφραση,
που ποτέ μου δεν θα ξεχάσω. Μέσα του ξύπνησαν τα αιμοδόρα
ένστικτα του προτοτόγονου ανθρώπου.

—Και βέβαια θα την σκοτώσ' ο Φίλ, είπα σιγά. Ο Φίλ σκληρά. Καθένας
στη θέσι του, το ίδιο θάκανε. Άλλά εσύ γιατί σκοτίζεσαι έφ'
δσον ο Πάσον είναι εντός κινδύνου;

—Δεν ξέρω, είπα ήλιθα. Είναι όπωσδήποτε δολοφονία. Δο-
λοφονία! Δεν πρέπει να επιτρέψω να νίκη αυτό. Το τί έκανε
46

αυτή η γυναίκα, είνε άσχετο. Άς μη χάνουμε καιρό φλυαρώ-
τας, Φίλ. Μπορεί στο διάστημα αυτό να γίνουν πολλά φρικτά
πράγματα. Όδηγησέ με σ' ένα μέρος απ' όπου να μπορώ να
τηλεφωνήσω.

—Δεν υπάρχει καμιά ανθρώπινη κατοικία εδώ κοντά, είπε.
Δεν μπορείς λοιπόν από πουθενά να τηλεφωνήσ' ο Φίλ. Το καλύτερο
που έχουμε να κάνουμε, είνε να πάμε στο «Ντέλλες». Θα μιλήσ' ο
ή ίδια.

Μιά πολύ εύθυμη κωμωδία

ΔΗΓΟΥΣΕ σιωπηλά, παρατηρώντας το φως των προβο-
λέων που έσχιζε την ομίχλη.

Ύστερα είπε σκυθρωπά:

—Δεν άπορείς πού με βρήκες σ' αυτόν τον δρόμο τέτοια ώρα;
Ο περιπάτος δεν ήταν άσκοπος. Διευθυνόμενοι ακριβώς στην
λίμνη. Αυτό θα ήταν το τέλος. Ξέρεις ότι συνέλαβαν τον Φίσερ
κι' ότι αυτός κατήγγειλε εναντίον μου; Κάποιος ήθελε και με
ειδοποιήσε. Όλη την ημέρα την πέρασα πίνοντας στην ταβέρνα.
Τώρα όμως θα τελειώσουν όλα και δεν θα νοιώσω ποτέ πια
άποτυχιες και στενοχώριες.

—Μά γιατί θέλεις να πεθάνης; φώναξε. Μήπως δεν μπορείς
να δραπετεύσης;

—Ναί, βέβαια, είπε. Σκέφθηκα και γι' αυτό. Έχω ένα θείο
στον Καναδά, ο οποίος ενδιαφέρεται για μένα. Τα λίγα χρή-
ματα όμως που μου άφησε ο Φίσερ, τα έχω στην Τράπεζα και
δεν μπορώ να παρουσιασθώ να τα πάρω. Κι' ύστερα προς τί
όλα αυτά; Η Σιού μ' εγκατέλειψε κι' ούτε θέλει να με δει πια.
Άλλως τε η ζωή είναι γεμάτη θάνατα ενώ η λίμνη θα μου δώση
την αιώνια γαλήνη.

«Καναδάς!» Άρπαξε άμέσως την ιδέα. Μακριά από κάθε τι
που γνώρισα και διέπραξα... Καναδάς!

Σαν να μου ήθελε ξαφνική έμπνευσις, τράβηξε το μανίκι του
Φίλ:

—Άς φύγουμε μαζί, Φίλ, φώναξε. Άς πάμε στον Καναδά.
Έχω χρήματα και θα πληρώσω τα έξοδα του ταξιδιού. Τώρα θα
πάμε στο «Ντέλλες» για να τ' ην ειδοποιήσωμε. Και ύστερα θα
γυρίσωμε στην πόλη και θα πάμε στο σπίτι μου. Έσύ θα περι-
μένης σ' ένα πλαγιο δρόμο. Είπε πολύ σκυτεινά, ώστε κανείς
δεν θα σ' γνωρίσ' ο Φίλ. Εγώ θα πάω μια στιγμή στην κάμαρά μου
και θα πάρω τα χρήματα μαζί με κάτι απαραίτητα. Φίλ, αν δεν
με πάρης μαζί σου, το μόνο που μου μένει είναι ν' ακολουθήσω
τα βήματά σου στον δρόμο που οδηγεί στην λίμνη. Δεν έχω τί-
ποτα περισσότερο από σένα που να με τραβ' στην ζωή. Ο Τζάκ
άποτελούσε το πιν για μένα.

—Κακόμοιρο παιδί, είπε σιγά. Καυμένο τρελλόπαιδο.

Και ύστερα από μικρό διαταγμό, πρόσθεσε:

—Συμφωνώ, Σάντυ, θα σ' πάρω μαζί μου στον Καναδά. Μό-
νο πρέπει να παντρευθώμε, δεν είν' έτσι;

Δεν βρήκα τίποτα ν' απαντήσω σ' αυτό και κείνος γέλασε μ'
την άμχανία μου.

—Είπε ένα είδος άπαγογής, τδ ξέρεις; Καθένας θα πιστέψ' η
ότι συνεννοηθήκαμε καλά πριν φύγουμε. Άγαπάς τον Πάσον
κι' εγώ είμαι έρωτευμένος με την Σιού. Ενώνοντας τη δυστυ-
χία μας, θ' άποτελέσουμε ένα θαυμάσιο ζευγάρι. Μισείς την
Στέλλα κι' όμως τώρα τρέχεις να την σώσης κι' εγώ που ύ-
στερα από λίγη ώρα θα θρικόμουν στον πυθμένα της λίμνης;
Ξεκινάω για τη σελήνη του μέλιτος. Δεν είναι μια κωμωδία ή
ζωή;

—Μιά πολύ εύθυμη κωμωδία, είπα.

Δεν βρήκα όμως τη δύναμη να χαμογελάσω...

Είπε πια έντελώς σκυτεινιάσει. Ήξερα ότι κάθε λεπτό που
περνούσε, μ' έφερνε και πιδ κοντά στο «Ντέλλες». Προσπάθησα
να σκεφθώ τί θάπρεπε να πω όταν θρικόμουν εκεί. Το κακό
όμως! Το μυαλό μου άρνήθηκε να ύπακούσ' ο Φίλ. Όλα όσα έπρό-
κειτο να γίνουν, μου φαίνοντο άόριστα και έντελώς άδιάφορα,
σαν να μην άφορούσαν έμένα.

Άφήνοντας τον κεντρικό δρόμο, το αυτοκίνητο έτρεχε τώρα
στον δρομάκο που οδηγούσε κατ' εύθειαν στην πόρτα του
«Ντέλλες». Η καρδιά μου κτυπούσε τρελλά. Το ιδιόρρυθμο κί-
ριο ήταν σκυτεινό και κατάκλειστο. Στην καγκελόπορτα ήταν
δολιμένη ή έπιγραφή: «Απαγορεύεται η είσοδος, έν όνόματι
του Νόμου».

—Α, ναί, είπε ο Φίλ. Την περασμένη νύχτα έγινε ο αίφνι-
διασμός. Δεν ήξερα όμως ότι τόνκλεισαν. Σαν νεκροταφείο μοιά-
ζει έτσι όπως είναι.

—Προχώρησε, Φίλ, προχώρησε, φώναξε. Είπε άνοικτά. Γρή-
γορα.

Ο Φίλ ώδήγησε τ' αυτοκίνητο ακριβώς μπρος απ' την πόρτα
του κέντρου.

Αίφνης αντίκρισα τη Στέλλα. Φαίνεται περίεμε στο σκο-

τάδι γιατί δεν είχαμε καλά-
κά σταματήσει, όταν την
άκουσα να φωνάζη:

—Χάνκ, Χάνκ, εσύ είσαι;
Πού ήσουν τόσην ώρα; Είμαι
τρελλή από άνησυχία.

Ύστερα καταλαβαίνοντας
ότι δεν ήταν το αυτοκίνητο
του άνδρός της, έκανε μια κί-
νησι άνυπομονησία και είπε:

—Τδ κέντρο είναι κλειστό.
Δεν είδατε την ειδοποίησι
έξω;

Πήδησα απ' το αυτοκίνητο
κι' έτρεξα προς το μέρος
της. Τα μάγουλά μου έκαιγαν
απ' τον πυρετό και τα μάτια
πετούσαν άστραπές. Δεν ήξε-
ρα τί θα έλεγα. Κάτι όμως
πειρακτικό, κάτι που θα έξε-
δήλωνε τδ μίσος που έτρεφα
γι' αυτήν τη γυναίκα.

—Δεν υπάρχει ανάγκη να
σας πω ποιά είμαι, είπα ξα-
φνα. Με είδατε χθες στο κέν-
τρο σας και χωρίς άμφιβολία
ο Τζάκ θα σ' άμλησε για
μένα. Είμαι τδ κορίτσι που
αγαπούσε... και... που αγαπά
άκομα, είμαι βέβαιη γι' αυ-
τό. Έσείς τδν άποσπάσατε
γιατί είσθε μεγαλύτερη και
γιατί έχετε περισσότερη πεί-
ρα. Μάθετε όμως ότι θα μπορούσα να τδν ξαναπάρω αν ήθελα
να περιμένω... κυρίως αν τδν... ήθελα. Άλλά εγώ πηγαίνω ά-
πόψε να παντρευτώ με τδν Φίλ Μπέρντ και θα φύγω άμέσως
μακριά. Όέλω όμως να σ' άπ' ότι ο άνδρας σας ξέρει τις σχέ-
σεις σας με τδν Τζάκ κι' ότι αυτή τη στιγμή σας γυρεύει. Θέ-
λει να σ' σκοτώσ' ο Φίλ.

—Παιδί, παιδί. Και τα χέρια της Στέλλας έπιασαν τδς ώ-
μους μου προσπαθώντας να με καθησυχάση.

—Στάσου μια στιγμή, άκουσε, απάντησέ μου: Ποιός σου είπε
όλ' αυτά για τδν Χάνκ; Πες μου γρήγορα.

Είπε μεγάλη έπιβλητικότητα αυτή η γυναίκα. Στο πρόσταγμά
της άπήνησα άμέσως και καταπίνοντας τδς λυγμούς μου, της
διηγήθηκα όλα όσα έγιναν στο ρεστοράν.

—Και τώρα θα σ' σκοτώσ' ο Φίλ, πρόσθεσε, σ' άπ' τδ λέω. Άν
βλέπατε την έκφρασι του προσώπου του, θα καταλαβαίνατε.
Τώρα άφήστε με να φύγω. Όχι, δεν θέλω ν' άκούσω τίποτα.
Και έκλεισα με τα χέρια μου τ' αυτιά μου.

—Θα φύγω, έπανέλεβα. Θα φύγω. Κατά πάσαν πιθανότητα
δεν θα σ' ξαναδώ ποτέ. Ούτε σ' άπ' τδν Τζάκ. Να ξέρετε
όμως ότι θάρθ' η μέρα που θα σ' άμλήσ' ο Φίλ. Θα σ' άμλήσ' ο Φίλ.

Και πριν προλάβ' η κίνησι ή να π' ένα λόγο, είχα
φθάσει τρέχοντας τδν Φίλ που περίμενε σ' αυτοκίνητο. Ξεκί-
νησα άμέσως.

—Ωραία, είπε. Αυτό ήταν όλο;

—Ναί, αυτό, απήντησα ξερά.

Άρκετό διάστημα μένουμε σιωπηλοί. Έκείνος με τα μάτια
καρφωμένα στον δρόμο, εγώ κάνοντας άπεγνωσμένες προσπά-
θειες να κρατήσω τδ δάκρυά μου...

★

Είχαμε φθάσει πια στον μικρό σκυτεινό δρομάκο πίσω απ' τδ
σπίτι μου. Ο Φίλ φρενάρησε.

—Θα σ' περιμένω εδώ, είπα. Θα προσέχω πότε θάρθ' ο Χάνκ
και θαχ' την μηχανή άναμμένη. Γρήγορα όμως. Πρέπει να διανύσω-
με πολλά χιλιόμετρα πριν την αύγή.

Είχα πηδήσει στο χόμα όταν τα χέρια του μ' άγκάλιασαν.

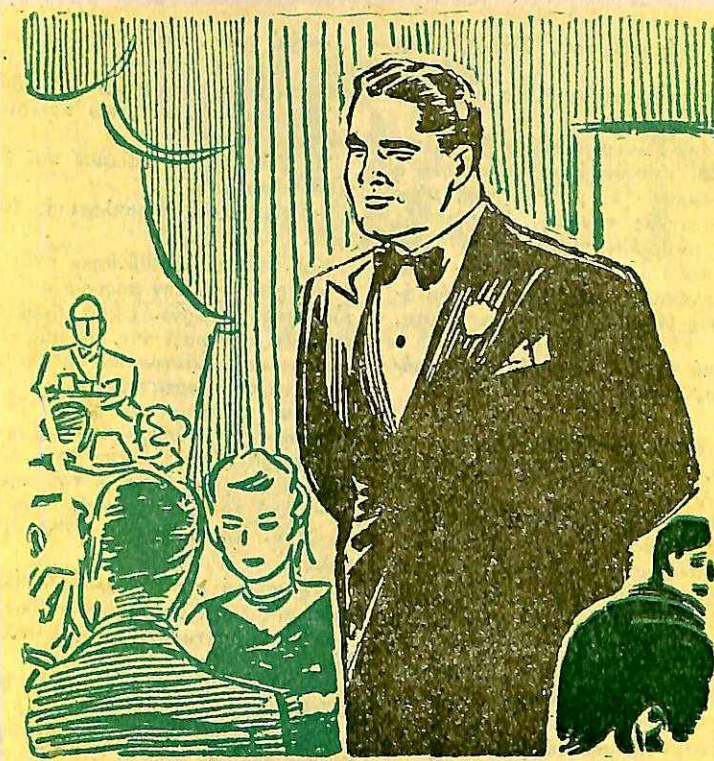
—Είσαι ένα θαυμάσιο κορίτσι, Σάντυ, ψιθύρισε. Όέλω όμως
κάτι να σου πώ... κάτι σχετικό με τδν γάμο μας. Δεν πρέπει
να στενοχωριέσαι, Ξέρω ότι αγαπάς τδν Τζάκ Πάσον και γι'
αυτό θα σ' άφήσω να κανονίσης έσύ τις σχέσεις που θα ύπαρ-
χουν μεταξύ σας. Ποτέ δεν θα ζητήσω να έξασκήσω τδ δικαιώ-
ματά μου ούτε και θα σου επιβάλλω τίποτα. Καταλαβαίνεις
τί έννοώ;

—Ευχαριστώ, Φίλ, είπα σιγά. Είσαι πολύ εύγενικός.

Ποτέ άλλοτε δεν είχα νοιώσει τόση έκτίμησι και συμπάθεια
γι' αυτόν.

Όταν μπήκα στο σπίτι ήταν ακριβώς η ώρα του δείπνου. Ά-
πό την τραπεζαρία έφθανε η μυροδιά τδν φαγητδν και ο θόρυ-
δος φωνδν και πιάτων.

Η περιστασις ήταν κατάλληλη. Καθδς όλοι ήσαν συγκεν-
τρωμένοι στην τραπεζαρία, δεν θα με αντιλαμβανόταν κανείς.

Και κάποια στιγμή, είδα τδν Χάνκ να πλησιάζ' στο τραπέζι μας.

Ξαφνικά θυμήθηκα την Σι-
ού, που θα ήταν μακριά τώ-
ρα... Τί θα σκεπτόταν για
μένα αν μάθαινε ποτέ ότι
παντρεύθηκα τδν Φίλ; Θα με
μισούσε, υποθέτω. Γιατί ό-
μως αυτή άντι να τδν έγκα-
ταλείψ' η, δεν στάθηκε σ' ό
πλευρό του να τδν ένθαρρύν-
η;

Η πόρτα της κάμαράς μας
ήταν κλειστή, και όταν έφθα-
σα κοντά άκουσα κάτι θήμα-
τα από μέσα. Ήταν αυτή, η
Σιού. Έμεινα άπολιθωμένη.
Όστε δεν είχε φύγει; Όμα-
θε φαίνεται την καταδίωξι
του Φίλ και θάμεινε στο δω-
μάτιο αυτό, περιμένοντας...

Μητέρα και γιός

ΤΑΝ μπήκα μέσα αντί-
κρισα μια Σιού που δεν
είχα δ' ή ποτέ άλλοτε. Εί-
χε ένα ύφος αξιολύπητο και
μόνο τα μάτια της είχαν μια
άγρια λάμψη.

—Σάντυ, φώναξε, πού ή-
σουν τόσην ώρα; Κοντεύω να
τρελλαθώ. Και όλ' αυτά εξ-
αιτίας τδ Φίλ. Μήπως τδν

είδες; Εκεί που περίμενα τδ τρέινο, ήρθε ο Ουίλσον και με
βρήκε στον σταθμό. Μου τάπε όλα και γυρεύαμε μαζί τδν Φίλ,
άλλά στάθηκε άδύνατον να τδν βρούμε. Τα παιδιά έχουν προε-
τοιμάσει την δραπέτευσί του. Κατά βάθος και ο Διευθυντής
δεν θέλει να συλληφθ' ο Φίλ για να μη γίνουν άποκαλύψεις
εις βάρος τδ κολλεγίου. Ό, αν τδν βρούκαμε... Ποιός ξέρει
όμως, ίσως σκοτώθηκε, ίσως έχει φύγει μακριά κατάμονος,
χωρίς να είναι κανείς μαζί του, να τδν περιποιήθ' η, να τδν βοη-
θήσ' ο Φίλ.

Η φωνή της είχε γίνει ψιθύρος και τα δάκρυα άρχισαν να
τρέχουν στα μάγουλά της.

—Όλόκληρο τδ λάθος είναι δικό μου, Σάντυ. Ξέρω ότι ζητού-
σε να κερδίση χρήματα για μένα. Και γδ όταν έμαθα σ' τί λα-
θύρωθα είχα μπλέξει για χατήρι μου, άντι να τδν βοηθήσω,
φάνηκα σκληρή, άμείλικτη... Κι' όμως τδν άγαπούσα τόσο πολύ,
μ' ά τόσο πολύ... Ξέρω ότι έχει ένα θείο στον Καναδά. Ό, να
μπορούσα να τδν βρω απόψε. Θα φεύγαμε μαζί, άμέσως...

Γέλασα σιγανά.

Οι σκέψεις μου ήσαν διανυγμάτες και είχα πάρει μια στα-
θερή απόφασι.

Άρπαξα τδ παλτό μου και τδ έρριξα στη Σιού, έβαλα
στην τσάντα της όλα μου τα χρήματα, κι' ενώ καταγινόμενοι σ'
όλα αυτά, έξηγουσα συγχρόνως στην έκπληκτη Σιού, με μικρές
κομμένες φράσεις, τδ σχέδιά μου.

—Με περιμένει κάτω με τ' αυτοκίνητό του. Είχαμε συμφωνή-
σει να φύγουμε μαζί απόψε γιατί ήθελα και εγώ ν' άπαλλαγώ
από τις πίκρες που μουδωσα ο Τζάκ. Θα πηγαίναμε στον Κ-
ναδά. Άγαπά όμως έσένα, Σιού, είνε έρωτευμένος τρελλά. Θέ-
λησε ν' αυτοκτονήσ' σήμερα... Όταν όμως θάσαι έσύ κοντά
του θάρθ' ο Φίλ. Είπε ένοχος από άδυναμία μόνο. Φόρεσε τδ
παλτό μου και τδ καπέλλο μου. Έχουμε τδ ίδιο άνάστημα κι'
έτσι δεν θα σ' άναγνωρίσ' ο Φίλ. Είπε καλύτερα να τδ π' στην δρό-
μο που είσαι.

Τραβώντας την με τδ ένα χέρι και κουβαλώντας την βαλί-
τσα της με τδ άλλο, κατεβήκαμε κάτω.

Όταν προχωρήσαμε αρκετά ώστε να διακρίνεται ο σκυ-
τεινός όγκος τδ αυτοκινήτου, φιληθήκαμε και της ψιθύρισα:

—Να μου γράψης.

Κλαίγοντας και γελώντας μαζί, μου απήντησε:

—Μόλις θα είνε δυνατόν.

Στάθηκε στην ίδια θέσι έως ότου άκουσα τδν κρότο της μη-
χανής. Τότε γύρισα σπίτι.

Ένα άκαθόριστο συναίσθημα σαν μια ομίχλη, βάρανε την
ψυχή μου. Με δυσκολία, στηριζόμενη στα κάγκελλα, ανέβαινα
τη σκάλα... Όταν είχα φτάσει στα μισά, άκουσα κάποιον να
προφέρει τ' όνομά μου και γυρίζοντας πίσω αντίκρισα τδν
Χάνκ Λέβις!

Στεκόταν με τδ καπέλλο στο χέρι και η όλη στάσις του είχε
κάτι τδ αξιοπερίετο.

★ Γὰ χρόνια μας, τὰ χρέη μας καὶ οἱ ἐχθροὶ μας εἶναι πάντοτε περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι νομίζομε.

Επ' ευκαιρία του έράνου του

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

Όσον και αν συντομεύση τις είναι αδύνατον να περιλάβει τις ελάχιστες γραμμές το μέγα αληθές έργο του Έρυθρου Σταυρού, ως τουτο έπεξετάθη σήμερα.

Την θάσιν όλης της οργανώσεως του και τον πολών όλης της νοσοκομειακής πολιτικής της Κυβερνήσεως αποτελεί αναντιρρήτως ή από το 1924 ίδρυθείσα υπό του Έρυθρου Σταυρού ανώτερα Σχολή Νοσοκόμων, επί τη θάσει του διεθνώς παραδεγμένου προγράμματος, και το κατόπιν άνεγερθέν παρ' αυτού Νοσοκομείον Έκπαιδεύσεως.

Το Νοσοκομείον έκπαιδεύσεως από 164 κλινών, ως είχαν εν αρχή, επέξετάθη σήμερα εις 250, ενώ κατά μέσον όρον περί τους 70 άποροι καθ' έκαστην νοσηλεύονται δωρεάν, 3.500 της Γης θέσεως, πληρώνοντες και μη, έγχειροούνται δωρεάν υπό των καλύτερων χειρουργών της πόλεως και περί τους 65.000 άποροι προσέρχονται έτησίως εις τα έξωτερικά Ιατρεία. Άλλ' ό Υπουργός της Προνοίας κ. Κοριζής έχορήγησεν εις τον Έρυθρόν Σταυρόν τά μέσα ν' άνεγείρη και νέον μέγα Περίπτερον 240 κλινών μετά συγχρονισμένης Πολυκλινικής και ή άνεγερσις τούτου ήρχισεν ήδη.

Πρό 8 έτών ό Έρυθρός Σταυρός παρέλαθε παρ' του Συλλόγου «ό Σωτήρ» ένα κοινότατον Ιατρείον παρέχον τάς πρώτας βοηθείας εις τους προσερχομένους, μεθ' όλας δέ τάς δυσκολίας και την απόλυτον άνεπάρκειαν του χώρου, ώργάνωσεν εν αυτώ πλήρη και συγχρονισμένον Σταθμόν Α' Βοηθειών με 4 άσθενοφόρα αυτοκίνητα, με 8 Ιατρούς, με νοσοκόμους άνδρας και Άδελφάς, με Σχολήν Ιατρυματιοφορέων, με άσκησιν Έθελοντών Βοηθών Άδελφών και τέλος με την νεωτάτην ώργάνωσιν Τμήματος Αίμοδοσίας, παρομοίαν της όποιας μεταξύ των 62 Έρυθρών Σταυρών μόνον 10 Έρυθροί Σταυροί ώργάνωσαν μέχρι τούδε, εν

ως και ό Έλληνικός.

Ο αριθμός των προσερχομένων ή μετακομιζομένων εις τον σταθμόν άπό 1800 κατά το 1931 ύπερέβη ήδη τάς 18.000. Οι παράκτιοι σταθμοί ούς ίδρύει κατά τό θέρος έσωσαν έκ θεθαίου θανάτου περί τους 60 έκ των παθόντων λουομένων.

Ο χώρος δέν έπιτρέπει ν' αναπτύξωμεν την πολυσχιδή άλλην δράσιν του Έρυθρού Σταυρού της Νεότητος, άλλ' είναι άρκετά φρονούμεν διά να καταδειχθί πόσον άναγκαίος και άπαραίτητος είναι ό άδιάζων ούτος ώργανισμός του Έρυθρού Σταυρού και έν καιρώ πολέμου και έν καιρώ ειρήνης και πόση έπείγουσα άνάγκη είναι να ένισχυθί διά του Έθνικού έράνου.

Δημοσιεύοντες κατωτέρω την προς τους κατοίκους Άθηνών και περιχώρων έκκλησιν του Έρυθρού Σταυρού, είμεθα θεσπαιο ότι όλοι θα σπεύσουν να ένισχύσουν τον έρανόν αυτόν, τό προϊόν τό οποίον πρόκειται να διατεθί δι' ένα τόσο κοινωφελή σκοπόν:

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΣ ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός ένεργεί και έφέτος τον τακτικόν έτήσιον έρανόν του, τον όποιον μετά στοργής από έτών περιθάλλετε, ένισχύοντες ούτω τό γνωσίον ύμίν Έθνικόν και Κοινωνικόν έργον του.

Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός, εύρίσκεται εις μεγάλας οικονομικάς δυσχερείας, διά την άντιμετώπισιν των όποιων έχει απόλυτον άνάγκην της δι' έράνου ύλικής ένισχύσεως.

Κάμνει Έκκλησιν θερμωτάτην εις τά πατριωτικά και φιλόανθρωπα ύμνών αίσθήματα και έπικαλείται γενναίωτέραν όσον τό δυνατόν την εισφοράν ύμνών.

Δέν πρέπει να λησμονήται ότι ό Έρυθρός Σταυρός είναι ή άποτελεσματικωτέρα έπίκορος ύπηρεσία του Κράτους και έν καιρώ πολέμου και έν καιρώ ειρήνης.

Ο Έρυθρός Σταυρός πρώτος και μόνος έδημιούργησε και ώργάνωσε την νοσηλευτικήν ύπηρεσίαν, και αυτός σήμεραν έτέθη παρ' τό πλευρόν του Υπουργού της Προνοίας κ. Κοριζή ίνα διά των πεπειραμένων νοσοκόμων του ώργάνωσι τάς νέας Σχολάς, χορηγούντος του Υπουργείου της Προνοίας.

Εις αυτόν άνέθεσεν ό ρηθείς Υ-

πουργός των διπλαιοσμών του Κοργιαλενείου Νοσοκομείου ήτοι την προσθήκην 280 κλινών.

Εις αυτόν άνέθεσε τό διπλοισμόν του Άσκληπείου Βούλας διά τους πάσχοντας έκ φυματώσεως των όστών παιδας και ένηλικους. Έντός όλίγου δέ θα λειτουργήσουν και τά νέα Περίπτερα 200 κλινών.

Αυτός τέλος δι' έξόδων πάντοτε του Υπουργείου Προνοίας άνεγείρει νέον συγχρονισμένον κτίριον προς μεταφοράν και άναδιοργάνωσιν πλήρη του Σταθμού Α' Βοηθειών.

Πάντες θα άναγνωρίσωσι μετά πόσης ταχύτητος και τελειότητος παρέχοντα υπό του Έρυθρού Σταυρού αί πρώται βοήθειαι εις περιπτώσεις σεισμών, πλημμυρών κλπ. Εις τους τελευταίους σεισμούς Έρωπού μετά 1-2 ώρας από της διαταγής του κ. Υπουργού Προνοίας, τά άσθενοφόρα αυτοκίνητα του Έρυθρού Σταυρού, τά χειρουργεία, οι Ιατροί, αί νοσοκόμοι, τραυματιοφορείς κλπ. έφθασαν επί τόπου και άνέλαβον την περιθαλψιν των παθόντων.

Ο Έλληνικός Έρυθρός Σταυρός διά της μέχρι τούδε δράσεώς του, κατέλαθε έξέχουσιν θέσιν παρ' τη Διεθνεί οικογενεία των Έρυθρών Σταυρών και περιποιεί τιμήν εις την Ελλάδα.

Βοηθήσατε τον Έλληνικόν Σταυρόν, όστις μέρα και νύχτα εύρίσκεται παρ' τό πλευρόν της Κοινωνίας ίνα παράσχη τάς ύπηρεσίας του.

Τά μέχρι τούδε έργα του, Σχολαί Νοσοκόμων, Νοσοκομεία, Σανατόρια, Σταθμοί Α' Βοηθειών, Έρυθρός Σταυρός Νεότητος κλπ. άποτελούν πρότυπον ώργάνωσιν προς μίμησην.

Αί εισφοραί ύμνών θα εισπραχθώσι και έφέτος δι' ειδικών εισπρακτόρων, φερόντων τό σήμα του Έρυθρού Σταυρού και έφωδισαμένον με τακτικά δελτία τούτότητος. Θα σάς άφήσουν ούτοι την παρούσαν έκκλησιν και την έπομένην ή μεθεπομένην θα προσέλθουν όπως εισπράξουν την εισφοράν σας, και σάς παραδώσουν την σχετικήν άπόδειξιν την όποιαν μη παραλείψετε να ζητήσητε. Αί άποδείξεις φέρουν έσφραγισμένας τάς υπογραφάς του Προέδρου Ι. Άθανασάκη και του Συμβούλου κ. Β. Γεωργιάδου. Αί άποδείξεις θ' άποκόπτονται έκ διπλοτύπων και θα φέρωσιν έντυπον τό ποσόν τό όποιον άντιπροσωπεύει έκάστη.

ΔΥΟ ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

Αυτότελής άστυνομική νουέλλα του συγγραφέως ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΡΙΟΥΣ

Ο μεγαλύτερος γκάγκστερ της Νέας Υόρκης Έντυ Σέλτον, άφού τελείωσε μία «δουλειά» πού τού είχε άφήσει διακόσιες χιλιάδες δολλάρια κέρδος, έγκαταστάθηκε στο «Μεντιτεράνεαν» ότέλ και περίμενε τη Στεφανί, μιάν όμορφη ξανθιά κοπέλλα πού την είχε γνωρίσει στο «Ουώλλις μάρ» τό προπερασμένο βράδυ. Δέν μπορούσε βέβαια να ήη πώς την άγαπούσε παράφορα, αλλά έννοιωθε να τον κυριεύη μία δυνατή συμπάθεια για τό άτομό της.

Και να πώς την είχε γνωρίσει: Έκαθόταν σ' ένα τραπέζακι του κέντρου κι έπινε ούίσκυ. Ήταν μελαγχρινός, άρκετά συμπαθητικός και πολύ κομψός, μέσα στο καλοσιδερωμένο φράκο του. Τότε μπήκε στην αίθουσα μία ξανθιά με ώραία μάτια γυναίκα. Έκείνη διευθύνθηκε προς τά ψηλά σκαμνιά του μπάρ και κάθισε μεταξύ μιάς χοντρής κυρίας πού είχε ριχμένη στην πλάτη της καρέκλας της την κάπα της, και ένός κυρίου με ήλιθιο πρόσωπο. Όταν ή Στεφανί έφερε στα χείλη της τό ποτηράκι με τό ποτό, είδε μέσα από τον καθρέφτη τον φρακκοφορεμένο κύριο πού σήκωνε κι' αυτός τό ποτήρι του, σάν να της έλεγε «στήν υγεία σας» και της χαμογέλουσε γλυκά. Ο κύριος πού καθόταν πλάι της κάτι της ψιθύρισε κι' εκείνη τού έδωσε ένα χαστούκι. Ο Σέλτον πλησίασε.

—Είθε ό καταστηματάρχης; τον ρώτησε. Διερωτώμαι πώς έπιτρέπτε να μπαίνουν στο κέντρον σας τέτοια ύποκείμενα.

—Όχι, μίς, δέν είμαι ό καταστηματάρχης, αλλά μπορώ να δώσω ένα μάθημα καλής συμπεριφοράς σ' αυτόν τον τύπο.

Και τού έδωσε μια δυνατή γροθιά στα σαγόνια.

Έκείνη έν τώ μεταξύ είχε πλησιάσει προς την έξοδο.

Ο Σέλτον πήγε κοντά της.

—Σας εύχαριστώ πολύ, τού είπε μ' ευγένεια.

—Μπορώ να σας συνοδεύσω στο σπίτι σας;

Έκείνη έδίστασε για λίγες στιγμές κι' ύστερα:

—Εύχαριστώ, είπε.

Την στιγμή όμως πού έβγαιναν από τό κέντρο, ή χοντρή κυρία φώναζε πώς είχε χάσει την σμαραγδένια καρφίτσα, πού είχε στο πέτο της κάπως της.

Τάβαλε μάλιστα με τον ζυγκολό

της, γιατί εκείνος συνήθιζε να της βάξη ταχτικά χέρι στην τσάντα.

Όστόσο ό σωφέρ τού Σέλτον ξεκίνησε και σέ λίγο, αντί να τους οδηγήση στο σπίτι της Στεφανί σταμάτησε τό αυτοκίνητό του έξω από τό ξενοδοχείο πού έμενε ό κύριός του.

—Θα δεχθήτε να σας προσφέρω κάτι στο διαμέρισμά μου. Δέν είναι; Τό είπε με τόσην ευγένεια πού εκείνη δέν μπόρεσε ν' άρνηθί. Συζητησαν άρκετά λεπτά ό ένας άπέναντι στον άλλον, όποτε ξαφνικά ό Σέλτον, πιάνοντάς της τό πόδι τράβηξε μέσα από τό τακούνι της, πού

—Δώσε μου πίσω την καρφίτσα, τού είπε ή Στεφανί, προτείνοντάς του τό ρεθέλερ της.

ήταν μία θαυμασία θήκη, την σμαραγδένια καρφίτσα. Τα μάτια του πήραν λάμψη θυμού.

—Όστε με μεταχειρίστηκες για να πετύχης τό σκοπό σου, έ; της φώναξε άγριεμένος. Δέν πρόφτασε όμως να γυρίση τό κεφάλι του, όταν, —Δώσε μου την καρφίτσα, τού είπε εκείνη άπειλητικά.

Στά χέρια της κρατούσε ένα ρεθόλβερ και ή όψι της είχε γίνει σκληρή.

Ο Σέλτον γέλασε δυνατά.

—Μή θυμώνεις κούκλα μου, της είπε. Ξέρεις ποιος είμαι έγώ;

—Δώσε μου την καρφίτσα!

—Σιγά, σιγά. Ή δουλειά πού κάνω άπαιτεί μεγάλην έξυπνάδα. Έχω μάλιστα σχεδιάσει ένα κόλπο, πού θα κάνω στον Καναδά, και μου χρειάζεται μία τετραπέρατη γυναίκα. Άφού λοιπόν είσαι τού «συναφιού» σου προτείνω τη συνεργασία. Τί λές;

Η Στεφανί έκρυψε τό πιστόλι στη τσάντα της, σκέφθηκε για λίγο κι' ύστερα:

—Ο Κέϊ Σέλτον, είπε, και τού έδωσε τό χέρι.

Την άλλη μέρα της άγόρασε του αλέττες και της έξήγησε την ύπόθεσιν πού θα σκάρωνε στον Καναδά.

Ο ΤΖΙΜ ΥΠΟΨΙΑΖΕΤΑΙ

Και τώρα, καθισμένος στο διαμέρισμα τού ξενοδοχείου του, μαζί με τον σωφέρ, περίμενε την Στεφανί με άνυπομονησία γιατί σέ μισήν ώρα θα έφευγαν και οι τρεις τους με τό άεροπλάνο του.

Την στιγμή πού ό Σέλτον άναβε ένα τσιγάρο, άνοιξε ή πόρτα και παρυσιάστηκε πεταχτή ή Στεφανί.

—Γειά σας, είπε μπαίνοντας.

Ο Σέλτον σηκώθηκε και της έσφιξε τό χέρι. Ο Τζιμ, ό σωφέρ του, δέν ήταν ικανοποιημένος από τη συνεργασία.

—Φεύγουμε, Στεφανί. Σε μισήν ώρα πρέπει να είμαστε στο άεροδρόμιο.

—Μά, Έντυ, δέν ήξερα ότι θα φεύγαμε τόσο γρήγορα, για κύταξέ με. Μπορώ να έλθω μ' αυτό τό φόρεμα και όπως είμαι χτενισμένη; Όπου να πάτε στο άεροδρόμιο, θα σάς φτάσω.

—Καλά, πρόσεξε όμως μην άργήσης.

Μόλις έκλεισε την πόρτα πίσω της ό Τζιμ σηκώθηκε από την θέση του και νευριασμένος είπε στον άρχηγό:

—Σ' αυτή την γυναίκα δέν έχω καμιά έμπιστοσύνη. Μην έκτίθεσαι, Έντυ, γιατί αν πείσωμε στα δίχτυα της άστυνομίας, από μιάν άδυναμία σου, θα είναι ή μεγαλειότερη γκάφφα της ζωής σου.

—Ήσυχασε, Τζιμ. Είμαι σέ θέσι πού μπορώ να ξέρω τι κάνω.

Ο σωφέρ βημάτιζε νευρικά μέσα στο δωμάτιο. Ξαφνικά σταμάτησε μπροστά στο παράθυρο, πού έβλεπε στη λεωφόρο.

—Νάτο. Δέ σου τάγελα έγώ; Είπε πώς θα πήγαινε στο κομωτήριο πρώτα κι' ύστερα στο ξενοδοχείο της. Γιατί τότε μπαίνει σέ ταξί, άφού τά μέρη στα όποια θα πήγαινε δέν απέχουν ούτε τρία λεπτά; Ο Σέλτον άνοιξε την πόρτα και σάν

Η ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΚΙΝΕΖΑ άρραβωνιαστική, χύνει τό κρασί τού φυτζανιού της στο φυτζάνι τού μέλ, λοντος συζύγου της και μετά πίνει άπ' αυτό, για να δείξη την προθυμία να τον παντρευθί.

Η ΠΕΡΣΙΔΑ καέλλα ένα άλογο και η γαίνει στο σπίτι τού αούριανού άνδρός της, κρατώντας πάντοτε, καθ' όλη την διαδρομή, έναν καθρέφτη υποστά στο πρόσωπό της.

Πρίν από 150 χρόνια περίπου, Η ΑΓΓΛΙΑ παρατείτο νομικός της προσωπικής της ύποστάσεως και τού λοιπού ζωής μόνον ως μέρος της προσωπικότητος τού συζύγου της. Αύτος μπορούσε ακόμα να νυμφεύσθ την ζωή της για 21 χρόνια.

Η ΤΟΥΡΚΑΛΑ τρώει μερικά μισοφωγμένα γλυκίσματα πού της προσφέρει ή πεθερά της, για να δείξη ότι έπιθυμεί να ζήσθ... όλο γλυκά μαζί της.

Η ΚΕΥΛΑΝΗ άρραβωνιαστική δένει τον αντίχειρά της με τον αντίχειρα τού μέλλοντος συζύγου της και μετά ό δύο μαζί τρώνε—...άν μπορούσαν από τό ίδιο πιάτο

αστραπή βρέθηκε στο δρόμο.

—Παρακολούθησε αυτό το αυτοκίνητο, είπε στον σωφέρ του ταξί. "Αν δεν τ'όχασε από τα μάτια σου, έχεις ένα γερό πουρμπουάρ."

—Υστερα από λίγο σταμάτησε έξω από μια πολυκατοικία της Γκλόρια "Αβενιου. Μπήκε και ρώτησε τον θυρωρό:

—Σας παρακαλώ έχετε την καλωσύνη να μου πείτε τον αριθμό του διαμερίσματος που θα συναντούσα την γυναίκα μου; Ξέρετε, τον ξέχασα.

—Η κυρία που ήλθε πρό όλιγου, είνε γυναίκα σας;

—Βαβαίως.

—Αριθμός διαμερίσματος 3, κύριε. "Ο Σέλτον ανέβηκε γρήγορα—γρήγορα τις σκάλες και κάρφωσε τ' αυτοκίνητο στην πόρτα του αριθμού 3. Και τότε άκουσε όλη τη συζήτηση που έκανε η Στεφανί με τον ιδιωτικό ντέτεκτιβ, τόν Φίτς Γκέραλντ:

—Σήμερα τ'ό απογευμα θα φύγουν για τόν Καναδά για να έκβιάσουν έναν μεγαλέμπορο. Μου είπαν να με πάρουν μαζί τους για να τούς βοηθήσω. Δεν με υποπετεύονται καθόλου. Τι λέτε, πρέπει να πάω;

—Και βέβαια, δεσποινίς Ντυβάλ, χωρίς αποδείξεις δεν μπορώ να προβώ στη σύλληψή του και επομένως δε θα μπορέσω να εισπράξωμε την αμοιβή της έπικηρύξεως.

—Ναι, μα εγώ είμαι έντελώς άγνωστη στην Αμερική και αν με συλλάβουν μαζί τους, ποιος θα μπορέσει να αποδείξει ότι είμαι αθώα; "Αλλωστε μην ξεχνάει πώς εργαζόμουν στην υπηρεσία της κατασκοπείας του Παρισιού και κανένα κράτος δεν παραδέχεται πώς έχει τέτοιαν υπηρεσία. Τ'ό κυριώτερο όμως απ' όλα είνε πού ο Σέλτον αρχίζει να είνε έρωτευμένος μαζί μου και ή θέσις μου είνε αρκετά δύσκολη.

—"Όσον άφορ'ό τ'ό πρώτο μείνετε ήσυχη. Τ'ό έχω κανονίσει.

"Εγίνε λιγότερη σιωπή και ή Σέλτον άκουσε τη φωνή του Φίτς Γκέραλντ, πού συνέχιζε.

—Βλέπετε αυτό τ'ό δακτυλογραφικό χαρτί; Θα κολλήσω επάνω σ'αυτή τη φωτογραφία σας, πού μου έδωσατε χτές, και θα τ'ό στείλω στην διεύθυνση της αστυνομίας. "Ο άρχηγός ποι θα τ'ό διαβάσει θα μπορέσει να καταλάβει πώς είστε υπάλληλός μου εφ' όσον τ'ό υπογράφω και δεν άρνουμαι ποτέ την υπογραφή μου. "Όσο για τ'ό δεύτερο τώρα, μην ξεχνάτε πώς είσθε γυναίκα και πρέπει να είσθε υπερήφανη για την μεστρία πού έχει τ'ό φύλο σας στον έρωτα. Φτάνει μόνο να μην έγείρετε ύπόνοιες και να είσθε βεβαία πώς ή έπιτυχία είνε με τ'ό μέρος μας. Καλή τύχη.

"Ο Σέλτον άκουσε να μετακινούνται τα καθίσματα και κρούτηκε σ'εμιά σκοτεινή γωνία τού διαδρόμου.

"Η πόρτα τού διαμερίσματος τού Φίτς Γκέραλντ άνοιξε και ή ντέτεκτιβ συνώδευε την Στεφανί Ντυβάλ ως την έξωπορτα. "Όταν ξαναγύρισε στο γραφείο του βρέθηκε μπροστά στον τρομερό γκάγκστερ. Δεν πρόφτασε όμως να προφέρη μιά λέξη, γιατί τρεις σφαίρες πού βγήκαν από την κάννη τού περιστρώφου τού Σέλτον, τόν σώρισαν άναίσθητον στο πάτωμα.

"Ο γκάγκστερ πήρε επάνω απ' τ'ό γραφείο τ'ό χαρτί πού πιστοποιούσε την ταυτότητα της Ντυβάλ και τ'ό έχωσε στην τσέπη τού παλτού του, χωρίς ν' αντιληφθ'ό, λόγω τού έκνευρισμού του, πώς ή φωτογραφία της ξεφεύγοντας από τα γαντοφορεμένα του δάχτυλα, έπεσε κοντά στο πτώμα τού δολοφονημένου αστυνομικού. Μετά άνοιγοντας τ'ό παράθυρο πού κυττούσε στην αύλή, χάθηκε από την πίσω πόρτα τού μεγάρου.

ΠΕΤΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΑΝΑΔΑ.....

"Όταν ή Σέλτον έφτασε στο άεροδρόμιο, ή Τζιμ τόν έπερίμενε με άνυπομονησία.

—Τι έγινε, άρχηγέ; τόν ρώτησε.

—Πάμε, βλάκα, δεν την βλέπεις πού έρχεται;

"Η Στεφανί κατέβηκε από τ'ό αυτοκίνητο τρεχάτη.

—Όύτε άλλες, ούτε χτένισες τ'α μαλλιά σου, τής είπε κάνοντας τόν αδιάφορο ή Σέλτον.

—Ναι, καυμένη "Εντυ... Βρήκα μιά παλιά φιλένδα μου πού με καθυστέρησε. "Αν πήγαινα να κάνω και τις άλλες δουλειές, τότε θα έπρεπε να χασομερήσω πολύ.

Μπήκαν στο άεροπλανάκι τών τεσσάρων θέσεων και ή Τζιμ έβαλε έμπρός στη μηχανή. "Υστερα από λίγη ώρα βρίσκονταν σ'ε ύψος δυό χιλιάδων μέτρων.

—Ξέρεις, άρχινησε ή Σέλτον, μιλώντας στην Στεφανί, κάποτε είχα έναν σύντροφο πού τού είχα δώσει όλη μου την έμπιστοσύνη. "Αλλά εκείνος δείχτηκε άχάριστος και θέλησε να με προδώσει. Δεν πρόφτασε όμως να πραγματοποιήση τ'ό σχέδιό του γιατί τόν βρήκαν με τρυπημένο κρανίο. "Εσένα τώρα πού έχεις ύπ' όφει σου να κάν'ό ένα τέτσιο, τί πρέπει να σου κάνω;

—Χά, χά, χά!, ή Ντυβάλ έσκασε στα γέλια. "Όρα τ'ότρόπο βρήκες για να με δοκιμάσεις, "Εντυ.

"Ο γκάγκστερ έγινε θηρίο.

—"Ας σταματήση πιά αυτή ή κωμωδία, είπε. Τι έχεις να πής γι' αυτό;

Και διάβασε μεγαλόφωνα τ'ό χαρτί πού είχε πάρει από τ'ό γραφείο τού ιδιωτικού αστυνομικού.

"Ο Τζιμ γύρισε τ'ό κεφάλι του προς τα πίσω ίκανοποιημένος.

—Τ'α βλέπεις, άρχηγέ, πώς είχα δίκιο; Μόλις φθάσουμε επάνω από τ'ό βουνό θα την ριζώμε να μάς πη πώς περνάει τ'α τσακάλια.

—Εσύ να κυττάς την δουλειά σου μούγγρισε ή Σέλτον.

"Επρεπε να πάρουν βενζίνα, γιατί εκείνη πού είχε τ'ό τεπόζιτο τού άεροπλάνου δεν έφτανε για μιά πτήσι ως τόν Καναδά.

—"Αρχηγέ, μιά κα ή βρισκόμαστε επάνω από τ'ό άεροδρόμιο τού Ουέστ θ'α κατέβω να πάρουμε βενζίνα.

"Ο Σέλτον δεν έδωσε καμμιάν άπάντησι.

"Όταν προσγειώθηκαν, ή Τζιμ διευθύνθηκε προς την καντίνα για να πη ένα ποτό, ενώ έδωσε παραγγελία να γεμίσουν τ'ό ρεζερβουάρ τού άεροπλάνου. Καθώς όμως κάθισε στο ταμπουρέ τού μπάρ τ'α μάτια του καρφώθηκαν στον τίτλο της έφημερίδος πού διάβαζε ένας άεροπόρος πλάι του.

Χωρίς να τ'ό πη τίποτα, τού την άρπαξε από τ'α χέρια, και βγήκε

τρεχάτος, ενώ ή άλλος έσκασε στα γέλια, παίρνοντάς τον για τρελλό.

"Εν τ'ω μεταξύ ή υπάλληλος είχε βάλει την βενζίνα.

"Ο Τζιμ τού πέταξε πέντε δολάρια και έδειξε στον Σέλτον την έφημερίδα με τ'ό συγκλονιστικό νέο.

"Ο γκάγκστερ την πήρε στα χέρια του και διάβασε τ'α μεγάλα γράμματα τού τίτλου. «Ζητήσατε την γυναίκα». "Ο διάσημος ιδιωτικός ντέτεκτιβ Φίτς Γκέραλντ, βρέθηκε δολοφονημένος στο διαμέρισμά του από μιά γυναίκα». Και κάτω από την φωτογραφία της Στεφανί Ντυβάλ ήταν ή λεζάντα: «Η άγνωστος δολοφόνος».

"Ο Σέλτον γέλασε σαρκαστικά:

—Για φαντασθήτε, μούγκρισε, μιά εξαισία αστυνομικός με λαμπρή καριέρα κατασκόπου, να φέρεται άναμειγυμένος και με πρωτεύοντα μάλιστα ρόλον σ'ε μιά «στυγερή» δολοφονία... χά, χά, χά!

"Η Ντυβάλ όταν άκουσε την φρικτήν είδησι δεν μπόρεσε να προφερη λέξι. "Ο λαμός της είχε στεγνώσει και τ'ό μυαλό της σκοτίσθηκε. Τ'ό μόνο πιστήριο πού θα άπεδείκνυε την άθωότητά της, τ'ό κρατούσε στα χέρια τού ή άπαισιος αντίπαλός της. "Αν έπεφτε στα χέρια της αστυνομίας ήταν καμένη. Τ'α μάτια της πλημμύρισαν άκρυσμα.

"Ο Τζιμ ξανάβαλε μπροστά τη μηχανή και ξαναβρέθηκε στον άέρα.

Κανένας από τούς τρεις τους δεν μιλούσε. Μέσα στην ψυχή τους έπαιρναν θέσι κάτι παρ'όξενα συναισθήματα.

Πετούσαν πάνω από τ'α δάσ'ό τού Κολοράντο. Ξαφνικά όμως τ'ό μετ'ό άρχισε να μην λειτουργή κανονικά.

"Ο Τζιμ γύρισε πίσω και τούς είπε:

—Δεσθήτε με τ'α λουριά της άσφαλείας. Θα προσπαθήσω να τ'ό προσγειώσω όσο μπορώ πιό καλά. Τ'ό πιάσανε τ'α νεύρα του τ'ό παληάλογο. Και έσβισε τη μηχανή.

Τ'ό άεροπλάνο άρχισε να κατεβαίνει σιγά-σιγά όπότε άξαφνα χτύπησε σ'ενα απ' τ'α πολλά δέντρα τού δάσους.

"Οι τρεις έπιβάτες του κατ'όρθωσαν να βγουν έξω και να συρθούν δέκα μέτρα πιό κεί, καθώς ήταν τραυματισμένοι. Δεν είχαν περάσει μερικά δευτερόλεπτα και τ'ό άεροπλάνο κάρκε σαν πυροτέχνημα. Μαζί μ' αυτό κάρκε και τ'ό δακτυλογραφικό χαρτί.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

—Πώς αισθάνεσθε τώρα;

"Η Στεφανί άνοιξε τ'α μάτια της και είδε να στέκεται απέναντί της ένας όμορφος άντρας.

—Εύχαριστώ. Είμαι καλύτερα.

—Σ'ε δυό μέρες θα είστε έντελώς καλά. Πολύ φτηνά την γλυτώσατε.

"Εκείνη τη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και παρουσιάστηκε ένας ήλικιωμένος υπηρέτης, με ένα καπέλο κάου—μπόυ στο κεφάλι και μιά λεκάνη στα χέρια.

—Τ'ό χλιαρό νερό πού ζητήσατε, γιατρέ.

—Εύχαριστώ, Τζό. Δεσποινίς, έπιτρέψατέ μου να παρουσιάσωπριν άρχίσω την άλλαγή τού τραύματός σας. "Αλ Μόρσον.

—Ντυβάλ. Στεφανί Ντυβάλ. Μ'α δεν μου λέτε είστε πραγματικός για

τρός;

—Βεβαίωτατα. "Αμφιβάλλετε;

—Κάθε άλλο, άλλα τί ζητάτε σ'ε τούτα δ'α μέρη;

—Πολύ απλό. Είμαι ένας κουρασμένος κάτοικος της πόλεως πού ζητ'ό λίγη ξεκούρασι στο κτήμα τών προγόνων του.

"Η Στεφανί πλημμύρησε από μιά άνεξήγητη χαρά με την γνωριμία εκείνη.

—Και τώρα άς δούμε τί κάνουν και οι άλλοι, είπε και έκλεισε πίσω του την πόρτα τού δωματίου.

"Ο Τζιμ είχε χτυπήσει στο κεφάλι και ή Σέλτον είχε στραμπουληξει τ'ό πόδι του.

—Πρέπει να καθήσετε μιάν έβδομάδα τουλάχιστον στο κρεβάτι για να μπορέσετε να περπατήσετε.

Τότε χτύπησε ή έξωπορτα και παρουσιάστηκε ένας αστυνομικός. "Ο Σέλτον έσφιξε τ'ό πιστόλι του κάτω από την κουβέρτα. "Ησυχασεν όμως γρήγορα, όταν άκουσε πώς έρώτησε για την πυρκαϊά και πήρε την άπάντησι πώς ήταν τού άεροπλάνου. Τ'ό μόνο τ'όρα πού τον έκανε να σκυλιάσει ήταν πού δεν μπορούσε να φύγη.

"Υστερα από δυό βραδυές, ή "Αλ Μόρσον έξωμολογήθηκε στην Στεφανί τόν έρωτά του και εκείνη τότε τού διηγήθηκε όλη την ιστορία της και πώς δεν άξιζε να την άγαπή, γιατί ή αστυνομία την καταζητούσε για φόνο.

"Ο γιατρός, πού δεν άργησε να την πιστέψη, προθυμοποιήθηκε να την βοηθήσει, γι' αυτό κι όταν οι δυό γκάγκστερς είχαν αποφασίσει να φύγουν με τ'ό αυτοκίνητο τού γιατρού και να πάρουν μαζί τους την Στεφανί, μπήκε στη μέση.

—"Η Στεφανί, είπε, θα μείνη εδώ.

—"Ο Σέλτον έβγαλε τ'ό πιστόλι του.

—"Η Στεφανί θάρρη μαζί μου, μούγγρισε. "Όσο για σένα...

Δεν πρόφτασε να τελειώση την άπειλή του κι απ' έξω άκούστηκαν ποδοβολητά αλόγων. "Ο Σέλτον γύρισε προς τ'ό παράθυρο τ'ό κεφάλι του. "Ο γιατρός τότε τού κατέφερε μιά δυνατή κλωτσιά στο χέρι, κάνοντας να τ'ό ξεφύγη τ'ό πιστόλι. "Ο Τζιμ έσκυψε να τ'ό πάρη αλλά ή Στεφανί τού κοπάνησε ένα βάζο στο κεφάλι.

"Εν τ'ω μεταξύ ώρμησαν μέσα στο σπίτι τέσσερις αστυνομικοί με έπικεφαλής τόν Τζό. Τους έδεσαν και τ'ό έβαλαν στο αυτοκίνητο τού Μόρσον.

—Καλά, πώς ήξερες πώς ήταν κακοποιοί; ρώτησε ή γιατρός τόν υπηρέτη του.

Και τότε ή Τζό, δείχνοντάς του την έφημερίδα πού είχε αγοράσει από την πόλη, πού είχε κατεβή για να αγοράση τρόφιμα:

—Τους άνεγνώρισα από την φωτογραφία, είπε.

"Όταν τ'ό αυτοκίνητο ξεκίνησε, ή Μόρσον είπε φιλώντας τ'ό χέρι της Στεφανί:

—Μην άνησυχής, καθόλου, άγάπη μου. Θα φροντίσω για την ύπόθεσί σου.

ΣΤΑ ΚΕΛΛΙΑ ΤΩΝ ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΩΝ

"Η δίκη θα γινόταν στο Σικάγο και οι ύπόδικοι είχαν προφυλακισθ'ό. "Ο γιατρός Μόρσον έτρεξε στο

φίλο του δικηγόρο Στιούαρτ. "Ο Τζό έπέμενε να τόν συνοδεύση έχοντας την έντύπωσι πώς, έπειδή τούς είχε καταδώσει, ήταν ή ήρωας της ημέρας. "Ο δικηγόρος ανέλαβε την ύπόθεσι, την έμελέτησε και έτοιμαζόταν για μιά θαυμασίαν άγώρευσι. "Εν τ'ω μεταξύ εύρέθηκαν σ'ε μιά κρυφώνα τού Σέλτον αρκετά πειστήρια πού να τ'ό εξασφαλίζουν την καταδίκη του.

"Εδικάστηκαν χωριστά και ή άπαισιος γκάγκστερ δεν άργησε ν' άκούση την καταδίκη του: "Ηλεκτρική καρέκλα.

"Όταν όμως έκδικαζόταν ή ύπόθε-

—Μην άνησυχής καθόλου, άγάπη μου, θα φροντίσω εγώ για την ύπόθεσί σου...

σις της «μυστηριώδους δολοφόνου», ή αίθουσα τού δικαστηρίου ήταν γεμάτη από περιέργους. "Ο εισαγγελέας άρχισε ένα δριμύτατο κατηγορητήριο και ή συνήγορος Στιούαρτ έκανε πραγματικά μιά θαυμασίαν άγώρευσι. "Όταν όμως οι ένορκοι έγύρισαν να έκφωνήσουν την άπόφασί τους, ή Μόρσον είδε πώς δεν είχε κατορθώσει ν'άσωση την άγαπή μένη του, γιατί στην αίθουσα άκούστηκεν ή φρικτή καταδίκη της ποι-νής τού θανάτου. "Η Στεφανί έπρεπε να περάση τις δυό τελευταίες ήμέρες της ζωής της στα σιδηροφραγμένα παράθυρα τού κελλιού τών μελλοθανάτων.

"Ο Μόρσον την έπισκέφθηκε με τόν δικηγόρο και την παρηγόρησε λέγοντάς της, πώς δεν είχε έκλειψει κάθε έλπίδα. Θα προσπαθούσε να ά-

ποσπάση μιάν εύνοική άπόφασι από τ'ό Συμβούλιο τών Χαρίτων.

"Η Στεφανί δεν ήταν λυπημένη πού θα πέθαινε χωρίς να έχη κάνει καμιά κακή πράξι. Αισθανόταν μόνο μιά βαθειά άπογοήτευσι έπειδή έφευγε από τη ζωή την στιγμή πού γνώρισε...την άγάπη.

"Όταν βγήκε από τις φυλακές ή Μόρσον έτρεξε γεμάτος άγωνία και πίκρα στο άνώτατο δικαστικό συμβούλιο και παρεκάλεσε για μιά άναστολή της άποφάσεως. "Η άπάντησι όμως πού πήρε από τ'α κατ'όσου φιασμένα πρόσωπα τών δικαστών ήταν άρνητική. Κάθε έλπίδα πού θα μπορούσε να κρατήση στη ζωή τη γυναίκα πού άγαπούσε είχε χαθή τελειωτικά.

"Ηταν άπαρηγόρητος και πήγε να έπισκεφθ'ό για τελευταία φορά την Στεφανί. Τόν συνώδευαν ή δικηγόρος Στιούαρτ και ή υπηρέτης του.

"Όταν όμως περνούσε από τ'ό μεγάλο διάδρομο για να διευθνη προς τ'ό κελλί της μελλοθανάτης, μιά φωνή πού βγήκε μέσα από την καγκελωφραγμένη πόρτα ενός κελλιού, τόν έκανε να γυρίση τ'ό κεφάλι.

—"Αλλ'ό ντόκτορ.

"Ο Μόρσον πλησίασε. Μ'εσα από τ'α σίδερα φάνηκε πιό σκληρή από ποτέ ή μορφή τού Σέλτον.

—"Ε, τώρα θα είσαι εύχαριστήμενος γιατρέ, δεν είνε έτσι; Χά, χά, χά, χά. "Η Στεφανί σου φεύγει για πάντα. Για σκέψου πώς ή ψυχή μου θα την ξαναβρ'ό εκεί ψηλά. Χά, χά, χά. "Αλλά ξεχάσα. Τι λέω, ή ψυχή μου θα πάη στην κόλασι, ενώ εκείνης...

—Σέλτον, ξέρεις πολύ καλά πώς ή Στεφανί είνε αθώα. Γιατί θέλεις λοιπόν να θανατωθ'ό χωρίς κανένα λόγο; "Από σένα εξαρτάται ή άπελευθέρωσί της. Δεν έχεις παρά να όμολογήσης την άθωότητά της. Με τ'ό να πής πώς εσύ έκανες τόν φόνο, δεν έχεις να πάθης τίποτα περισσότερο, γιατί ή καταδίκη σου στηρίζεται επάνω σ'ε άλλες παρανομίες σου.

—"Όχι, Μόρσον, αυτό δεν γίνεται, ή Στεφανί θα μείνη δική μου. Ναι, δική μου, γιατί την άγαπώ. Και πεθαμένος άκόμα δεν θα ήθελα να έρω πώς την σφίγγεις στην άγκαλιά σου... "Όχι!

"Ο γιατρός γύρισε τις πλάτες του γεμάτος μίσος και άηδία για τ'ό ανθρώπινο όνεινο τέρας.

"Ο Στιούαρτ και ή Τζό έδιναν κουράγιο στην Στεφανί πού ή όψι της είχε πάρει μιά θεϊκήν άχρότητα. Μόλις είδε τόν "Αλ Μόρσον έπεσε στην άγκαλιά του και τόν γέμισε φι-λιά. "Ο Τζό σκούπιζε με τ'ό μανίκι του τ'α δάκρυά του. "Ο δικηγόρος έσφιγγε τ'α δόντια του συγκινημένος.

—Δεν ήταν γραφτό, άγαπημένη μου, να χαρούμε την άγάπη μας. "Η Μοίρα μάς δείχτηκε τόσο σκληρή...

"Ο γιατρός δεν μπορούσε να προφέρη λέξι. Τ'α χείλη του έτρεμαν και στα μάτια του ήταν ζωγραφισμένη μιά δυνατή άπελπισία.

"Υστερα από λίγο παρουσιάστηκε ή πάστορας με τόν διευθυντή τών φυλακών.

"Οι έπισκέπτες βγήκαν στον διάδρομο και ή γυναίκα πού έτοιμάζε τις μελλοθανάτες για τ'ό μεγάλο ταξίδι κατέβασε τις κάλτσες της Στεφανί. Γιατί στα γυμνά πόδια

της θα περνούσαν τὰ μέταλλινα βρα χιόλια από τὰ οποία διοχετεύεται το ρεύμα στο κορμί των καταδίκων. Ο πάστορας άρχισε νά διαβάξη τὸ εὐαγγέλιο καὶ ἡ φυλακισμένη ἔπα- νελάμβανε τὰ λόγια του. Ὁ Μόρ- σον τράβηξε ἰδιαίτερως τὸν διευθυν- τή των φυλακῶν καὶ τοῦ ἔλεγε κά- τι. Στὴν ἔκφρασί του κυριαρχοῦσε ἡ ἀβεβαιότης καὶ ἡ παράκλησις.

Ὁ διευθυντής κατέβασε τὸ κεφάλι:

—Πολὺ καλὰ, εἶπε, κι' ἔφυγε βια- στικός.

ῴστερα ἀπὸ μερικά λεπτά ξανα- γύρισε μὲ πέντε κυρίους ἀκόμη. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ πάστορα εἶχε ἐκπληρω- θῇ καὶ ὁ δήμιος ἦρθε γιὰ νὰ παρα- ληβῇ τὸ θῆμα του. Ἡ πένθιμη ἀκο- λουθία μπήκε στὸν προθάλαμο τῆς λαούσης των θανατικῶν ἐκτελέσεων καὶ ὁ δήμιος ὠδήγησε τὴν Στεφανί- στο μακάβριον ἀντρον του. Κι' ἡ πόρτα ἔκλεισε βαρεῖα πίσω της.

Ὁ ἔντυ Σέλτον ἦταν γαντζωμέ- νος στὰ σίδερα τοῦ κελλιῦ του καὶ εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὸν ηλεκτρικὸ λαμπτήρα τοῦ δια- δρόμου. Ὅταν θὰ ἐτρεμόσβυνε τὸ φῶς, ἡ ηλεκτρικὴ ἐκκένωσις θὰ εἶ- χε θανατώσει τὴν Στεφανί. Περίμε- νε... περίμενε μ' ἀγωνία καὶ νά, ποῦ τὸ φῶς τρεμόσβυσε. Ὁ γκάγκοτερ κατέβασε λυπημένος τὸ κεφάλι.

Ἀκουστήκαν βήματα στὸν διάδρο- μο καὶ ὁ δεσμοφύλακας ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ κελλιῦ του. Ὁ Σέλτον ἦταν νευριασμένος καὶ ἔσπρωξε τὸν πάστορα ποῦ θέλησε νὰ τὸν «ἀποπλύ- νη τὴν ἀνομιήματων».

Προχώρησαν πρὸς τὸν προθάλαμο. Ὁ Σέλτον εἶδε τοὺς πέντε κυρίους, τὸν γιατρό, τὸν δικηγόρο καὶ τὸν Τζό. Τὰ πρόσωπα ὅλων ἦταν θλι- μένα.

Ὁ Μόρσον τὸν ἐπλησίασε. —Τί κατάλαβες, τώρα, ποῦ θανα- τώθηκε ἡ Στεφανί; τὸν ρώτησε μὲ πικρία.

Ὁ Σέλτον κάγχασε σαρκαστικά. —Γιὰ νὰ μὴν εἶνε δική σου φιλα- ρακί, δὲν τὰ εἶπαμε;

—Οἱ δολοφόνοι πρέπει νὰ τιμωροῦν- ται παραδειγματικά, πρόσθεσε μὲ ἀπάθεια ὁ διευθυντής.

Ὁ γκάγκοτερ φάνηκε νὰ τὸν μα- στίγωνσαν τὰ λόγια του.

—Ὅχι, φώναξε. Ἡ Στεφανί εἶνε ἀθώα. Ἐγὼ ἐσκότωσα τὸν Φίτζ Γκέρολντ. Ἡ Στεφανί εἶνε ἀθώα...

Δὲν ρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴν φράση του καὶ ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ἑωματίου τοῦ θανάτου, παρουσιά- στηκε σὼα καὶ ἀβλαβὴς ἡ Στεφανί.

Ὁ γκάγκοτερ σκύλιασε.

—Βλέπω πὼς μοῦ παίζετε ἀσκη- μο παιχνίδι, ἀλλὰ δὲν πρόκειται νὰ ὁμολογήσω στὸ δικαστήριο.

Ἐκανε νὰ χτυπήσῃ τὸν Μόρσον, ἀλλὰ οἱ ἄλλοι τὸν συγκράτησαν.

—Δὲν θὰ ὁμολογήσω, ξαναφώναξε.

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νέας ὁμολογί- ας, ἀγαπητέ μου. Οἱ κύριοι εἶνε ἀ- εἰσιόπιστοι μάρτυρες καὶ περισσότεροι ἀπὸ δύο, ὅπως βλέπεις.

Ἡ Στεφανί ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Μόρσον καὶ ἀπὸ τὰ μάτια της ἔτρεχαν δάκρυα.

—Βλέπεις, ἀγάπη μου, πὼς ὁ ε- ρώτας προσπαθεῖ τοὺς πληγωμέ- νους ἀπὸ τὰ βέλη του;

Ἡ Στεφανί δὲν εἶχε καταλάβει

ΤΟ ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

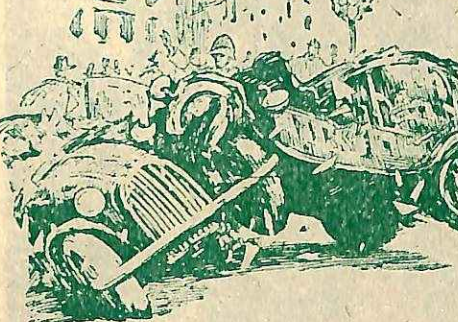
Τὸ τακτικὸ διήγημα τοῦ ΜΑΡΙΝΟ

Ἡ σύγκρουσις των δύο αυτοκινήτων ὑπῆρ- ξεν ἐξαιρετικὰ ὀρμητικὴ. Τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ δύο αυτοκίνητα, ἕνα ταξί, κυ- ριολεκτικῶς κομματιάστηκε, ἀλλὰ ὁ σφερ- κατώρθωσε νὰ σωθῇ μὲ ἑλαφροὺς μωλωπι- σμούς στὸ πρόσωπο καὶ στὰ χέρια, ἐνῶ ὁ ἑ- πείθετης του ἑρέθηκε, ξαπλωμένος στὴν ἀ- σφαλτο καὶ ἀναίσθητος.

Τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο, ἕνα πολυτελὲς ἰδιωτι- κὸ, ἀντιμέτωπος τῇ σύγκρουσι με πολὺ μι- κρὴ ζημία. Ὁ ἰδιοκτήτης του κατέβηκε ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο ἀτάραχος κι' ἄρχισε νὰ σπρῶ- χνῇ δεξιά κι' ἀριστερὰ τὸν κόσμο ποῦ εἶχε μαζεῖ τὴν γύρω ἀπὸ τὸ δυστύχημα, φωνάζον- τας:

—Κάνετε μου τόπο, παρακαλῶ, κάνετε μου τόπο... Εἶμαι γιαντρός... Ναι, τὸ αὐτοκίνητο εἶναι δικό μου... ἀλλὰ φταίει ὁ ἄλλος γιὰ τὴ σύγκρουσι, γιατί ἤθελε νὰ μοῦ «κόψῃ» τὸ δρόμο... Ὅλα αὐτὰ τώρα δὲν ἔχουν σημα- σία. Ὑπάρχει κάποιο θῆμα ποῦ ἔχει ἀνάγκη περὶθαλψεως... Εἶμαι ὁ δόκτωρ Τσάμπελ καὶ κατοικῶ ἐδῶ κοντά...

Ὅλοι περιμετρῶν γιὰ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ καὶ νὰ φτάσῃ ὡς τὸ θῆμα ποῦ ἐρισκό- ταν κατὰ γῆς καὶ κάτω ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ αὐτοκινήτου.

Ἡ σύγκρουσις των δύο αὐτοκινήτων ὑπῆρξεν ἄρκετὰ ὀρμητικὴ...

—Ζῇ ἀκόμη, χάρις στὸ Θεό, εἶπε ὁ δόκτωρ ἀπὸ πρὸς στιγμὴν τὸν ἐξήτασε. Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν χτύπησε καὶ πολὺ: Πάντως ὁμῶς χρειάζεται νὰ τὸν περιθαλψωμε ἀμέ- σως. Στὸ σπῆτι ἔχω ὅλα τὰ χρειώδη γιὰ νὰ τὸν σώσω. Λίγα λεπτά δρόμος.

Ἡ κυκλοφορία τῆς μεγάλης ἀρτηρίας τοῦ Λονδίνου ἐπανέθηκε τὴν κίνησιν της σκεπά- ζοντας πολὺ σύντομα τὸ ἐπεισόδιον, ἐνῶ ὁ δό- κτωρ Τσάμπελ ἔφτανε στὸ σπῆτι του καὶ ἔα- πλανε σ' ἕνα κρεβάτι τὸ θῆμα τοῦ δυστυχί- μωτος, ποῦ ἀκόμη δὲν εἶχε συνελθεῖ.

Ἦταν ἕνας ἀνδρῶπις ἀκαθορίστου ἡλικί- ας, γιατί τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ προσώ- που του ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ μιά πυκνὴ κα- στανή γενειάδα καὶ μακρὰ μαλλιά περισσό- τερο ἀπὸ ὅσα ταίριαζαν στὸ φύλο του, ἐνῶ τὰ μάτια του ἦσαν σκεπασμένα ἀπὸ ἕνα ζευ- γάρι μαύρα γυαλιά.

Τὸ ἀπότομο τράνταγμα τῆς συγκρούσεως δὲν εἶχε μεταπίσει καθόλου τὰ γυαλιά ἀπὸ τῇ θέσι τους, πράγμα ποῦ ἔκαμε ἐντύπωσι στὸν δόκτωρα.

Ἡ ἐκπλήξις του ὁμῶς μετεβλήθη γρήγορα σὲ ὑποψία, ὅταν, προσπαθώντας νὰ τὰ θυλῇ ἀπὸ τῇ θέσι τους, παρατήρησε πὼς ἦσαν δε- μένα πίσω στὸν ὀφθαλμὸν του. Μ' ἕνα ἀπότομο τράβηγμα τότε, τὰ ἀφῆρεσε ἀπὸ τῇ θέσι τους καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τὸν ἔφευγε μιά κραυ- γή, ἑλπίζοντας πὼς συγχρόνως ἐξεκολλοῦσαν καὶ τὰ γένεια του.

Ὁ ἀγνώστος ἀνοίξε τὰ μάτια, κάρφωσε τὸ θῆμα του στὰ μάτια τοῦ γιατροῦ ποῦ τὴ στιγμή ἐκείνη θρισκόταν σκυμμένος ἐπάνω

καὶ ὁ Μόρσον ἐπρόσθεσε:

—Ἀν δὲν τοὺς προστάτεψε, πὼς θὰ μοῦ ἔδινε τὴν ἐμπειρίαν νὰ προ- γυατιστοῦμαι μαζί με τὸν κ. διευ- θυντὴ τὸ ἀποτελεσματικὸ αὐτὸ κόλπο;

Κι' ἡ Στεφανί ἔκλαψε ἀπὸ εὐτυ- χία, ἔκλαψε πολὺ...

ΡΟΜΠΕΡΤ ΜΠΡΙΟΥΣ.

του καὶ μόλις κατώρθωσε νὰ καταπνίξῃ μιά κραυγὴ τρόμου:

—Ὁ Τσάμπελ!... Ἀχ! Τὸ πεπρωμένο!...

Ὁ δόκτωρ ἀνατρίχιασε, ἐγούρλωσε τὰ μά- τια καὶ ἔφερε τὸ δεξιὸ χέρι του στὸ στήμα, γιὰ νὰ τὸ δαγκώσῃ ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

—Εὐώ!... Εἶσαι ὁ Στάνφορντ!... Ἐπὶ τέ- λους, σὲ ξαναερίσκω!... οὐρλιασε.

Πλησίασε περισσότερο τὸν τραυματία, ποῦ προσπαθοῦσε ἐν τῷ μεταξύ ν' ἀνασηκωθῇ, καὶ στηρίζοντας τοὺς ἀγκῶνες του στὰ σίδε- ρα τοῦ κρεβάτιοῦ, τοῦ εἶπε:

—Καὶ τώρα... θὰ λογαριαστοῦμε... Εἶμα- στε μόνοι καὶ μπορούμε νὰ διασκεδάσωμε λιγάκι.

Ὁ δόκτωρ μίλοῦσε κυριευμένος ἀπὸ μιά σπασμωδικὴν ἐξέσφι, ἀνάμικτη ἀπὸ σατανικὴ χαρὰ καὶ ἀγρία ἀνυπομονησία, ἐνῶ ὁ ἄλλος ποῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάξῃ στὰ μά- τια κατὰπληκτος, διαρκῶς ἐμυρμουρῶσε:

«Τὸ πεπρωμένο! Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξε- φύγῃ ἀπὸ τὰ νύχια του!».

—Πόσον καιρὸ σὲ ζητοῦσα! Ὁλόκληρα χρό- νια, Οὐάλλια! Στάνφορντ! Πρῶτα, ἐκεῖ κά- τω στὴς Ἰνδίες, ὅπου μοῦ κατέστρεψες τὴ ζωὴ μου, κι' ὕστερα ἐδῶ στὴν Ἀγγλία. Καὶ ἐσύ τῶρες καὶ μοῦ ἔφευγες, γιατί εἶσαι δειλός. Κάθε σὺ ἔχως ὁμῶς εἶχε ἔξαφανί- σθῃ καὶ κατηγήνες νὰ σὲ νομίσω πεθάνον- τῃ κρυμμένην σὲ καμιά χονεμένη γωνία τοῦ κόσμου κι' εἶται δὲν θὰ μοῦ δινόταν ποτὲ ἡ εὐκαιρία νὰ σ' ἐκδικηθῶ. Δὲν ἤλιπα πιά, καὶ μέσα μου δὲν μπορούσα νὰ καθουσιάζω τὸν ἐφιάλτη ποῦ με τυρῶνοῦσε, ὅταν ἔαφνι- κά — ἡ μετὴ βοήθεια τῆς Θεῆας Πρῶνοιας — ἔπεσε τόσο ἀπροσδόκητα στὰ χέρια μου...

Στὸ Λονδίνο μπορεῖ νὰ περῶσῃ κανεὶς ὁλό- κληρα χρόνια χωρὶς νὰ τύχῃ νὰ συναντήσῃ κάποιον ποῦ ζητᾷ ἀν καὶ ἔξερ πὼς ζῇ στὴν ἴδια πόλι. Κι' ὁμῶς ἐνῶ ἦρδες καὶ με ἔρθηκες ἐπείσεσ στὰ χέρια μου, παρ' ὅλη τὴ μεταμύ- φησί σου. Κι' αὐτὸ χάρις στὸ αὐτοκίνητιστι- κὸ δυστύχημα. Καὶ τώρα, σὲ κρατῶ στὴ διά- θεσί μου καὶ μπορῶ νὰ κορέσω τὴ δίψα τῆς ἐκδικησεως μου χωρὶς νὰ διατρέξω τὸν πα- ραμικρὸ κίνδυνο: Θὰ πεθάνῃς στὰ χέρια μου... κι' ὁ θάνατός σου θὰ δικαιολογηθῇ ἀπὸ τὰ ἐπακόλουθα τῆς συγκρούσεως. Σκέ- ψου... μπορούσα νὰ σὲ σώσω ἂν ἤθελα, γιατί μόνον μίαν νευρικὴ διατάραξι ἔχεις πάθει καὶ μερικά μωλωπισματα... Κι' ὁμῶς... κύ- ταξε! Θὰ πάρω αὐτὴ τὴ σύριγγα κι' αὐτὸ τὸ φιαλίδιο καὶ θὰ σοῦ κάμω μίαν ἑνεσι καὶ μέ- σα σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας θὰ πεθάνῃς με φριχτοὺς πόνους καὶ σπασμούς.

Καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ δόκτορος Τσάμπελ διαγράφονταν χίλιες-δύο ἀπαίσιες γκριμά- τες, ἐνῶ ὁ Οὐάλλιας, Στάνφορντ τὸν ἐκύττα- ζε στὰ μάτια, προσπαθώντας ἀκόμη ν' ἀνα- σηκωθῇ καὶ μέσα στὸ θῆμα του ἦταν ζω- γραφισμένος ὁ τρόμος, ἡ ἱκεσία, ἡ ἀπελπι- σία.

—Εἰν' ἀλήθεια πὼς ἐφάνηκα σκληρὸς ἀπέ- ναντί σου καὶ δὲν ἀξίζω τῆς συγγνώμης σου, μουρμούρισε, ἀλλὰ ὑπέφερα κι' ἐγὼ πολὺ, μετάνοισα... γιατί ὁ Θεὸς με τιμώρησε πολὺ παραδειγματικά... Ἐγὼ μιά κόρη, ἐξαιρετι- κῆς καλλονῆς καὶ καλωσύνης... Δὲν ἔχει τ' ὄνομά μου, ἀλλὰ τῆς μητέρας της... Κι' ἐσύ τὴ γνωρίζεις.

Ὁ Τσάμπελ ποῦ ἐν τῷ μεταξύ εἶχε ἐτοιμά- σει τὴ σύριγγα τοῦ θανάτου, γιὰ νὰ τὴν μπῇ ἐν τῇ σάρκα τοῦ ἐχθροῦ του, σταμάτησε.

—Τί θέλεις νὰ πῇς;

—Τὴν ἀλήθεια... τὴν γνωρίζεις, τὴν ἀγα- πᾶς καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσῃς περισσότερον σὲ λί- γο, γιατί...

—Μίλησε, ἀθλίε, ἐξηγήσου!...

—Ἀρκεῖ νὰ σοῦ πῶ τ' ὄνομά της: Ρόζ - Μαρρί!

Ὁ δόκτωρ ἔκαμε μερικά δῆματα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀφηνώντας μιά πνιγμένη κραυγή:

—Ρόζ-Μαρρί, ἡ ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ γιουῦ μου, τοῦ Ρέτζινάλδ μου!

—Ναι, Ρόμπερτ... Τώρα καταλαβαίνεις!

Ὁ θάνατός μου θὰ σημάνει τὸ τέλος μίας ἀ- γάπης ποῦ θὰ στοίχιζε τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ σου καὶ θὰ θύβιζε γιὰ πάντα στὴ λύπη καὶ

στὴν ἀπελπισία τῇ λατρεμένη μου κόρη. Ἀς θυμηθῶμε, λοιπόν, πὼς εἴμαστε κι' οἱ δύο πατέρες. Ἀς δώσωμε τὴν εὐτυχία των ἀθώ- ων παιδιῶν μας ὑπεράνω κάθε μίσους καὶ ἐκδικησεως. Ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω στὴν ἀθά- νεια, ποῦ εἶναι ἡ πῦρ σκληρῇ μου τιμωρία: Ἐσὺ ὁμῶς ὄχι... Θὰ ἀφῇνα νὰ με σκοτώσῃς, ἂν ὁ θάνατός μου ἐξ αἰτίας σου δὲν θὰ ἔ- σῃκανε ἕνα πονύριον. Τίχως ἀνάμεσα στὰ δύο παιδιὰ μας, ποῦ λατρεύονται καὶ ποῦ ἔ- χουν δικαίωμα νὰ χαροῦν τὰ νεύματα τους...

Συγχωρᾶς με γιὰ γὰρ τοὺς, γιὰ τὸν Ρέ-τζινάλδ καὶ τὴ Ρόζ-Μαρρί... Μὴ δηλητηριώσῃς τὴ ζωὴ σου μ' ἕνα αἰῶνιο ἐφιάλτη.

Ὁ Τσάμπελ σάωσε, μελαγχολικῶς καὶ σκεπτικῶς. Γιὰ μιά στιγμὴ κινήθηκε, πέταξε τὴ φοβερὴ σύριγγα καὶ εἶπε:

—Ἐχεις δίκιο, πρέπει νὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ χάρι τους. Θὰ σὲ γιατρέψω.

—Ἐχεις δίκιο, πρέπει νὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ χάρι τους. Θὰ σὲ γιατρέψω.

—Ἐχεις δίκιο, πρέπει νὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ χάρι τους. Θὰ σὲ γιατρέψω.

—Ἐχεις δίκιο, πρέπει νὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ χάρι τους. Θὰ σὲ γιατρέψω.

—Ἐχεις δίκιο, πρέπει νὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ χάρι τους. Θὰ σὲ γιατρέψω.

—Ἐχεις δίκιο, πρέπει νὰ σὲ συγχωρήσω γιὰ χάρι τους. Θὰ σὲ γιατρέψω.

ΜΑΡΙΝΟ

Τὸ νὰ δῆτε πυροσβέστη νὰ σβύνη φωτιά, δὲν εἶναι κα- νένα ἐκπληκτικὸ θέαμα. Ὅταν ὁμῶς.. παίρνῃ φωτιά, τὸ θέαμα γίνεται ἐνδιαφέρον.

Ἐνα παρόμοιο συμβᾶν ἔλαβε χώραν στὴν Πιορία, τοῦ Ἰλλινόις τῆς Ἀμερικῆς ὅταν ἕνας πυροσβέστης, ὀνό- ματι Τζῶε Τούρνερ, γλύστρησε ἀπὸ ἕνα μπουρτζῖνο στύ- λο στὸν πυροσβεστικὸ σταθμὸ ἀκούγοντας στὴν πρόσ- κλησι τοῦ κώδωνος τοῦ κινδύνου. Ἡ τριβὴ ὁμῶς των ρού- χων των μετ' τὸ στύλο προκάλεσε ἀνάφλεξι των σπέρτων ποῦ εἶχε στὴν τσέπη του. Κάπκε ξαφνικά, πανικοβλήθηκε, καὶ, χαλαρώνοντας τὰ χέρια του, ἔπεσε στὸ δάπεδο σπᾶ- ζοντας καὶ τὰ δύο τοῦ πόδια...

ΛΙΓΩΤΕΡΟ σοβαρὸ ἦταν τὸ ἀτύχημα τοῦ Χέρμαν Στρούττερ, ὁ ὁποῖος, ζυπνώντας ἕνα πρωί, διεπί- στωσε ὅτι τὴ νύχτα εἶχε μπῇ στὸ παράρημα τοῦ κοιμῶταν ἕνας κάστωρ — τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνέβη σὲ μιά δασώδη περιφέρεια τοῦ Καναδά—καὶ τοῦ τραγάνισε τὸ μισὸ πόδι!

Τὸ... εὐτύχημα σ' αὐτὸ τὸ ἀτύχημα ἦταν ὅτι τὸ φαγω- μένο πόδι ἦταν... ξύλινο!

ΕΝΑ ἄλλο παράδειγμα «καλῆς τύ- χης» ἔπειτα ἀπὸ ἕνα δυστύχημα ἀναφέρεται γιὰ κάποιον ναυτικὸ Τζέιμς Κουίτς, ὁ ὁποῖος παρὰσῦρθηκε μετ' τὸ πρῶτο κύμα ἀπὸ τὸ κατὰστρω- μα τοῦ πλοίου καὶ βρέθηκε στὴ θάλασ- σα σὲ ἀπελπιστικὴ κατὰστασι, ἀλλὰ μ' ἕνα δεύτερο κύμα... ἐπανεφέρθη στὸ κατὰστρωμα!

ΤΡΙΕΤΗΣ Χιούζ Σκοδλὺ ἀπὸ τῇ Νέα Ὑόρκη, ὑπέστη μιά παρόμοια δοκιμασία, πέφτοντας ἀπὸ ἕνα παρὰθυρο ἑνὸς πολυορόφου κτιρίου.

Κατὰ ἕνα μυστηριώδη τρόπο, κατὰ τὴν πτώσιν του ἔπεσε ἐπάνω σ' ἕνα στρώμα, ποῦ ἐξεῖχε ἀπὸ ἕνα ἄλλο παρὰθυρο —δυσ' πατώματα πῖδ κάτω— γλυτώνοντας ἔτσι φθῆ νὰ τὴ ζωὴ του.

Κυρία Ν. ἑλλ. Σούλλιβαν κοιτῶ- ταν στὸ κρεβάτι- τῆς ἄρρωστη στὸν δεύτερο ὄροφο μιάς πολυκατοικίας τοῦ Σι- κάγου, ὅταν μιά ρόδα αὐτοκινήτου ἔ- σπασε με πάταγο τὸ τζάμι τοῦ παρα- θύρου της καὶ διασχίζοντας τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου ἦρθε κι' ἔπεσε ἐπάνω στὸ κρεβάτι, χωρὶς εὐτυχῶς νὰ τὴν ἀγγίξῃ. Τὸ δῶρο αὐτὸ προερχόταν ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο ποῦ περνοῦσε με ταχύ- τητα τὴ λεωφόρο.

ΤΥΧΟΣ ἀνθρώπος ἦταν ἕνας λωπο- λύτης τῆς Ἀρκάνσας, ὁ ὁποῖος με- ταξὺ ἄλλων τιμαλφῶν εἶχε κλέψει κι' ἕνα ρολοὶ ζυπνη- τήρι. Ὅπως ὁμῶς προσπερνοῦσε ἀμέ- ριμνος ἕνας πόλι- σμαν, τὸ ζυπνητήρι ποῦ εἶχε κρυμμένο στὴν τσέπη του, ἀο- χισε νὰ χτυπᾷ. Ὁ πόλιςμαν ὑπώπτευ- θηκε, τὸν συνέλαβε καὶ ἡ λεία του ἀπε- καλύφθη!

ΤΥΧΕΡΩΤΕΡΟΣ ἦταν ἕνας ἄλ- λος ἀλεξιπτωτιστῆς στὴ Μό- σχα. Τὸ ἀλεξιπτωτὸ του πιά- σθηκε ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο ὅπως πῆγε νὰ πέσῃ, καὶ σχίσθηκε. Δὲν

εἶχε ἀναπληρωματικὸ ἀλεξιπτωτο, κι' ἔπεσε... Στὸ δρόμο του πρὸς τὰ κάτω εἶχε τὴν τύχη νὰ συγκρουσθῇ μ' ἕνα ἄλλο ἀλεξιπτωτιστὴ καὶ νὰ πισωτῇ ἀπ' αὐτὸν σὰν βέελλα. Τὸ ἕνα ὁμῶς ἀλε- ξιπτωτο ἦταν πολὺ μικρὸ ὥστε νὰ διατηρήσῃ μίαν ἀσφαλὴ ταχύτητα καὶ στοὺς δύο ἀνδρες.

Ἐτοί ἡ κάθοδος γίνθηκε ταχεῖα καὶ ἐπικίνδυνη. Ὁ ἕνας εἶχε καὶ ἀναπληρωματικὸ ἀλεξιπτωτο στὴ ράχη του, μὰ δὲν μπορούσε νὰ τὸ φθάσῃ, γιατί τοῦ ἄλλου οἱ βρα- χίονες τοῦ κρατοῦσαν τὰ δικά του χέρια πιασμένα καὶ ἀκίνητα. Ἐπὶ τέλους, οἱ ἀλεξιπτωτισταὶ μὲ ἀφόρες ἥρωικὲς μετακινήσεις προσγειώθηκαν ὁμοῦ.

ΣΤΗ Βουδαπέστη, ἕνας ἐργοστασιάρχης παιδικῶν ἀμαξῶν συνέλαβε τὴν ἀκόλου- θη διαφημιστικὴ ἰδέα: Ἀγόρασε ἕνα πελαργὸ καὶ τὸν ἐγκατέστησε σὲ μιά φω- λιά, στὴ στέγη τοῦ ἐργοστασίου, ἀπ' ὅπου προκαλοῦσε τὴν προσοχὴ τοῦ κόσμου. Ἀ- τυχῶς ὁμῶς ἡ τοπικὴ ὀργάνωσις τῆς προ- στασίας των ζώων ὑπώπτευθηκε ὅτι πιθα- νὸν ὁ πελαργὸς νὰ ἦταν δεμένος, κι' ἔκανε παρόπανα στὴν ἀστυνομία γι' αὐτό. Ἀμέ- σως τότε ἐστάλη ἕνας πόλιςμαν νὰ ἐξετά- σῃ, κι' ἐκείνος, γιὰ νὰ διαπιστώσῃ τὴν κα- τηγορίαν, ἀνέβηκε σὲ μιά σκάλα κι' ἔφτα- σε ὡς τὴ φωλιά. Ὁ πελαργὸς ὁμῶς εἶχε διαφορετικὰ κέφι καὶ προσέβαλε τὸν πόλιςμαν μετ' τὸ ράμφος του, τραυματίζοντάς τὸν στὸ λαίμω.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διασκεδαστικῆς καὶ θεαματικῆς αὐτῆς συμπλοκῆς, ἦταν νὰ μνησθῇ ὁ πόλιςμαν τὸν ἐργο- στασιάρχη, μετ' τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι ὁ πελαργὸς ἦταν ἕ- νας... «πράκτωρ» τοῦ ἐργοστασίου, γιὰ τὸν ὁποῖον ἦταν ὑπεύθυνος ὁ ἐργοστασιάρχης.

Η ΡΩΣ ἑνὸς ἄλλου ἐπεισοδίου στὴ Νέα Ὑερσέδ ὁπῆρ- ξεν ἕνας φασιανός, ὁ ὁποῖος κατώρθωσε νὰ σταμα- τήσῃ τὸ ταχύτερο καὶ βαρύτερο ἐξέπρὸς τοῦ κόσμου, τῆς σιδηροδρομικῆς Ἑταιρίας «Πεν- σιλβανία».

Τὸ πουλὶ ὤρμησε στὸ τζάμι τοῦ μι- κροῦ παραθύρου τῆς ἀτμομηχανῆς. Τὸ ἔσπασε, καὶ εἰσβάλλοντας μέσα, ἐπέπε- σε στὸν μηχανοδηγὸ καὶ τὸν πέταξε ἀπὸ τῇ θέσι του. Ἐπειδὴ δὲ αὐτὰ τὰ τραῖνα εἶνε ἐφωδιασμένα μετ' αὐτόμα- το ηλεκτρικὸ κουδοῦνι, ποῦ λειτουργεῖ καὶ σταματᾷ τὴν ἀμαξοστοιχία εὐθὺς μόλις πάθῃ τὸ παραμικρὸ ὁ μηχανο- δηγός, ἡ ἀθῶα προσβολὴ τοῦ φασια- νοῦ σταμάτησε τὸ τραῖνο, προκαλὼν- τας τὸν γενικὸ πανικὸ των ἐπιβατῶν.

ΕΝΑ ἀεροπορικὸ ἀτύχημα ποῦ μπο- ροῦσε νὰ γινόταν μοιραῖο, συνέβη στὴν Ἀγγλία: Ἐνας ἀλεξιπτωτισ- τῆς εἶχε ἀναρριχηθῇ στὸ φτερό ἑνὸς ἀεροπλάνου ἐν πτήξει, ἔτοιμος γιὰ τὸ πῆδημα. Ὁ ἀνεμὸς ὁμῶς τὴν ἔγραβάτα του ἀπὸ τὸ λαίμω του κι' ἀπὸ ἕνα κοντινὸ σῶμα τοῦ ἀεροπλάνου συγχρόνως καὶ τὸ σφίξιμο αὐτὸ τὸν ἔ- φερε σὲ δύσκολη θέσι. Ἐχασε τὶς αἰ- σήσεις του.

Ἀντισταμβανόμενος, ὅτι εἶχε συμβῇ, ὁ πιλότος ἀφῆσε τὸ τιμόνι, ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι κι' ἔκοψε τὴν μοιραία γραβάτα. Κατόπιν ἔπιασε τὸν ἀ- λεξιπτωτιστὴ καὶ τὸν κράτησε ἐκεῖ μετ' ὅνα χέρι, ὥσπου προσ- γειώθηκε.

ΤΥΧΕΡΩΤΕΡΟΣ ἦταν ἕνας ἄλ- λος ἀλεξιπτωτιστῆς στὴ Μό- σχα. Τὸ ἀλεξιπτωτὸ του πιά- σθηκε ἀπὸ τὸ ἀερο

ΖΗΛΕΙΑ: θάνατος του έρωτος

—Τι πονηρό όφος έχει αυτός εκεί που φιλοφωτάει δίπλα σου σ' αυτή τη φωτογράφι... Μωρέ μπράβο, έλεω ότι ήθελες να διαλέξεις μια χαρά τσ' φλέτς σου πριν με γνωρίσεις! (Το "φλέτς" ήταν ένας... φίλος του αδελφού της, που έχει ήδη πεθάνει από πολλού. Και όμως η ζήλεια δεν σέβεται ούτε... τους νεκρούς!)

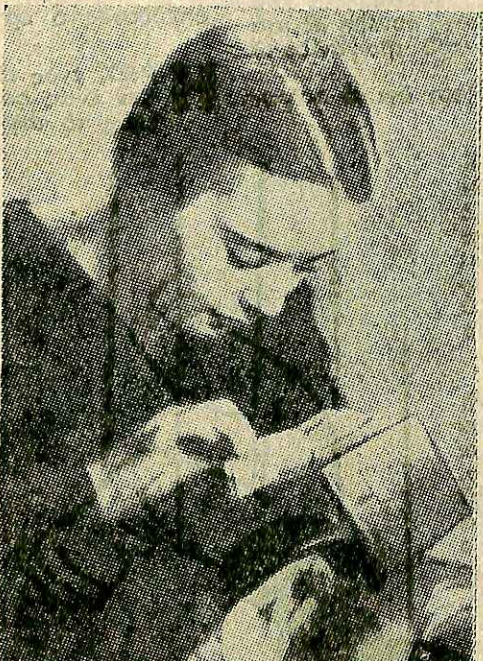
ΓΙΑΤΙ, κυρία μου, σηκώνεσθε κρυφά τις νύχτες από το κρεβάτι και ψάχνετε σαν κλέφτρα στις τσέπες του συζύγου σας; Τι θέλετε να βρήτε; Τι φαντάζεσθε ότι σας κρύβει και προσπαθείτε να το ανακαλύψετε, κάνοντας την κατάσκοπο; Πώς είπατε; Αμφιβάλλετε για την αγάπη του; Φοβάσθε μήπως σας απατά; Σας λυπούμαι, κυρία μου. Αφού φθάσατε σ' αυτό το σημείο και δεν έχετε πιά εμπιστοσύνη στον σύντροφο της ζωής σας, τετέλεσται. Θά ζήσετε δυστυχής και θα κάμετε και τον άνδρα σας δυστυχή.

Τι φοβερό, τί δόλεο που είναι το πάθος της ζήλειας! Αφάνταστα είναι τα δράματα κι' οι καταστροφές που προκαλεί. Όχι μόνον αφαιρεί τη βάση της συζυγικής ευτυχίας, την αμοιβαία δηλαδή εμπιστοσύνη, όχι μόνον πληγώνει και τραυματίζει κατά τρόπον σκληρό τις καρδιές, αλλά και σκοτώνει το λεπτότερο, το ευγενέστερο, το πιο εύαισθητο άνθος του συναισθηματικού μας κόσμου: Τον έρωτα!

Ένας σύζυγος το ρίχνει κάποιο βράδυ έξω με κάτι παλιούς του φίλους. Γυναίκα, καμιά στην παρέα. Πέντε φίλοι μονάχα, που με το «φέρε» και «ξαναφέρε από τα ίδια», δεν πρόσεξαν ότι πέρασε η ώρα και παρέτειναν το γλεντάκι ως τα μεσάνυχτα. Πλημμυρισμένος από ευχαρίστηση, ο σύζυγος επιστρέφει κατά την μιά στο σπίτι. Το κέφι που του έχει δώσει η φιλική συντροφιά, κρατάει ακόμα. Και η σκέψη ότι σε λίγο θα ξαναβρεθεί κοντά στην αγαπημένη του γυναίκουλα, τον κάνει ακόμα πιο ευτυχισμένο. Ναί, αλλά η κυρία ζηλεύει. Και αντί να τον

υποδεχθή μ' ένα φιλή και μ' ένα χαμόγελο, τον κεραυνοβολεί με ματιές ιεροξεταστού, τον κυττάζει με ύφος ανακριτού που υποφέρει από χρονίαν δυσπιστία και του λέγει: «Πές μου άμέσως την αλήθεια, γιατί αλλιώς θα γίνω φονικό! Δέν είμαι τόσο κουτή ώστε να με γελάς μπροστά στα μάτια μου. Τα φιλικά γεύματα δεν κρατούν πέρα από τις έντεκα. Και τώρα είναι μία μετά τα μεσάνυχτα. Με ποιόν ήσουν, τέρας;» Και η καταστροφή επήλθε. Η ασυλόγιστη αυτή γυναίκα, με την ασυγκράτητη κι' αδικαιολόγητη ζήλεια, κατάρθωσε να χαλάσει το κέφι του συζύγου της, να τον κάνει να βλαστημήση την ώρα και τη στιγμή που τη γνώρισε και να σκοτώση μέσα του κάθε τρυφερότητα.

Φυσικά, υπάρχουν ώρισμένες περιπτώσεις, που η ζήλεια έχει τα ελαφρυντικά της και παίρνει όψι

«Όχι, δεν είναι καμιά κατάσκοπος... Α. πλούστατα, φάνηκε μέσα στο πορτοφόλι του άνδρός της, για ν' ανακαλύψει... τις οίdes τι! (Η ζήλεια την έμποδίζει ναχη εμπιστοσύνη...)»

συμπαθητική. Αλλά είναι τόσο σπάνια και τόσο ξεχωριστά τα πρόσωπα, που ξέρουν ν' αφαιρούν από το σιχαμερό αυτό πάθος κάθε βρωμιά... Θυμάμαι μια κυρία που παντρεύθηκε μ' έναν μεγάλο γιατρό. Την ταλαίπωρη! Ζήλευε την βοηθό του συζύγου της. «Είπε τόσο έξυπνη, έλεγε μέσα της, τόσο μορφωμένη, τόσο καλή! Θά ήταν απόλυτα συγχωρημένος ο άνδρας μου, αν μ' άφηνε, για να πάρη αυτήν!» Δέν είπε, όμως, τίποτε ή έξυπνη και μυαλωμένη αυτή κυρία. Δέν έκαμε καμμία σκηνή. Έκρυψε τον πόνο της όσο μπορούσε πιο βαθειά κι' έπεσε με τα μούτρα στην ανάγνωση βιβλίων Ιατρικών. Σιγά-σιγά, έμαθε τόσα πράγματα, ώστε να μπορεί να συζητή με τον άνδρα της για κάθε Ιατρικό θέμα. Το αποτέλεσμα το μαντεύετε. Ο γιατρός κολακεύθηκε τόσο πολύ, ώστε ν' αγαπήση τη γυναίκα του ακόμα πιο βαθειά!

Πολλοί άνδρες — και οι πιο έξυπνοι ακόμα — κατασκοπεύουν τόσο πρόστυχα τη γυναίκα τους, υποφέρουν τόσο φρικτά, απ' τη ζήλεια, ώστε ν' αμφιβάλλη κανείς για την κρίση τους και να τους θεωρή βλάκες και ήλιθιους. Μόλις ιδούν τη γυναίκα τους μ' ένα καινούργιο καπέλο, άμέσως θα βάλουν το κακό με το νου τους. Ζηλεύουν τους πιο σίγουρους φίλους των, για τις πιο ασήμαντες ατίσεις — έπειδή ξεφάνη διηγούνται ώραιες Ιστορίες — άνοιγουν τα γράμματα που άπευθύνονται στη γυναίκα τους, άδιαφορούντες για την πικρία που θα της προσεήσουν, δημιουργούν του κόσμου τις σκηνές γιατί τάχα η γυναίκα τους φαίνονταν γελαστή όταν έχόρευε με κάποιον και υποπευθύνονται πάντα. Στο τέλος, κατορθώνουν με τον άνόητο αυτόν τρόπο τους να γίνουν μισητοί. Η γυναίκα τους, για να γλυτώση από τις σκηνές, αρχίζει να υποκρίνεται και να κρύβη τις πιο άθώες προθέσεις της. Σιγά-σιγά, όμως, άποκτά τη συνήθεια της υποκρισίας και του ψεύδους. Και μια μέρα, άργά ή γρήγορα, θα φθάση στο σημείο να κρύβη κι' άλλα πράγματα, σοβαρότερα.

Υπάρχουν πάλι κάτι άλλοι, που βασανίζονται κρυφά, χωρίς να τολμούν να έξωτερικεύσουν τις αμφιβολίες των και να επιδιώξουν μίαν εξήγησι. Οι περισσότεροι εξ αυτών αντιλαμβάνονται ότι με την άδικαιολόγητη ζήλεια τους προσβάλλουν και άδικούν τη γυναίκα τους, αλλά, ωστόσο εξακολουθούν να υποφέρουν. Δέν είναι δυνατόν, λένε μέσα τους. Έγώ γέρασα, είμαι τσακισμένος από τις φροντίδες, μ' έχουν άπορροφήσει του κόσμου οι έγνοιες. Θά έλ-

—Θέλεις λοιπόν για δέκα μέρες, Ε; Ποιόν άραγε πιά να συναντήσης... μέσα στο τραίνο... ή σε κανένα ξενοδοχείο! (Η ζήλεια δέν την άφήνει να καταλάβη την άγαθή του πρόθεσή.)

θη μέρα, που η γυναίκα μου θα κάνει την σύγκριση μεταξύ έμου και του νεαρού συντρόφου της του τέννις που είναι τόσο πρόσχαρος και τόσο έξυπνος...» Και με τις μαύρες αυτές σκέψεις, οι κύριοι αυτοί κατανοούν τυφλοί και δέν βλέπουν την τρυφερότητα και τη στοργή με την όποιαν τους περιβάλλουν οι γυναίκες των. Αλλά να σταματούσαν τουλάχιστον ως αυτό... Αλλοίμονο! Οι περισσότεροι από αυτούς εύχονται μέσα τους να προδοθούν από τη γυναίκα τους, για ν' αντικαταστήσουν την τυραννική αμφιβολία τους με την πιο σκληρή βεβαιότητα. Φοβερόν!

★

Οι περιπτώσεις αυτές είναι δυστυχώς συνήθεια. Υπάρχει, όμως, και μία περίπτωση ζήλειας ακόμα πιο σιχαμερή: Η... άνδρομική ζήλεια. Έτσι, πολλά ζευγάρια διαλύονται, μόνο και μόνο γιατί ο σύζυγος ή η σύζυγος ζηλεύει τα πρόσωπα με τα όποια γνωρίστηκε ο σύντροφος της ζωής του, πριν παντρευθούν! Τυχά-

—Ένα γράμμα για τη γυναίκα μου... Α. πρέπει να τ' άνοιξω! (Η ζήλεια τον σπρώχνει στην προσβλητικότερη πράξη απέναντι της γυναίκας του. Θά του την συγχωρήση άραγε!)

νει, π.χ. να δη ο σύζυγος μια φωτογραφία της γυναίκας του, μ' ένα φιλικό της γκρούπ, που άποτελούσε την τακτική της παρέα, τον καιρό που ήταν άκόμη άνύπαντρη. Και άμέσως ο ζηλιάρης αυτός σύζυγος άρχίζει τη μουρμούρα: «Ποιός ξέρει πόσοι άπ' αυτούς τους νέους σε φίλησαν! Έτσι είσθε σεις τα μοντέρνα κορίτσια! Όταν φθάνετε στον γάμο, τ'ά έξερετε όλα, όπως έμεις!...» Ω! Πόσο θάθελα να ξέρω ότι έγω πρωτοφίλησα τα χείλη σου!...

Με τέτοια λόγια είναι αδύνατο να μη σπάση και ο πιο Ισχυρός έρωτικός σύνδεσμος. Έπομένως, όσοι και όσες από σας άπευθύνομαι, φυσικά, στους αγάμους, διαβάσετε αυτές τις γραμμές και νοιώθετε τον έαυτό σας ζηλότυπο, μην παντρευήτε ποτέ. Διαφορετικά, θα κάμετε όχι μόνον τον έαυτό σας δυστυχή, αλλά και τον σύντροφο της ζωής σας...

X.

Επιστημονικά περίεργα

Πώς ήταν ο κόσμος κατά το 1939

κους της γής.

Πράγματι, δέ, Αμερικανοί επιστήμονες, μεταξύ των όπλων, φυσικοί, χημικοί, νεωγράφοι, Ιστορικοί κ. ά. άποπεράτωσαν ήδη ένα έκτενές έγγραφο ως είδος έγκυκλοπαίδειας, στην όποιαν περιγράφονται λεπτομερώστα όλες οι σύγχρονες δισηχανικές, τεχνικές κλπ. πρόσδοι, καθώς και η σημερινή κατάσταση του κόσμου. Το έγγραφο αυτό θα κλεισθή μέσα σ' ένα μεγάλο μεταλλικό κύλινδρο και θα έκταρτασθι πατηνυλικώς στα θεμέλια του κτιρίου της Έκθέσεως 1939, κατά την ή-μέρα των έγκαίνιων της.

Όπως, λοιπόν, σήμερα, χάρις στους παπύρους που άνευρέθησαν στις Πυραμίδες, ξέρουμε ποιά ήταν η ζωή των Αιγυπτίων πρό πέντε χιλιάδων έτών, έτσι και οι απόγονοί μας, μετά από χίλια, δυο χιλιάδες ή πέντε χιλιάδες χρόνια θα μάς γνωρίσουν έπακριθώς, χάρις στον χαλύδεινο κύλινδρο της Έκθέσεως του 1939.

Όταν οι μπεμπέδες «μαρκάρωνται»

Υπάρχει ένας μεγάλος αριθμός θρεφονομείων, όπου συχνά, έκτακτοδές μπεμπέδες, χάνει και περιποιήσεις από έξοχες νοσοκόμες.

Έν τούτοις πολλές μητέρες διατάζουν να έμπιστευθούν τα μωρά τους σε τέτοια Ι. δρύματα διότι φοβούνται μήπως δέν τ'ά ξαναβρούν και τούτο διότι, είναι γεγονός, τα μωρά των δεκαπέντε έως είκοσι ήμερών μωιάζουν, σχεδόν όλα, μεταξύ τους.

και όταν μέσα σ' ένα θρεφοκομείο άνατρέφονται διακόσια έως τριακόσια μικρά, μία μητέρα πολύ δύσκολα μπορεί να γνωρίση το δικό της.

Συμβαίνει πολλές φορές, από άπροσεξία μιάς νοσοκόμου, ο μικρός Πέτρος να τοποθετηθή στην κούνια του μικρού Γιαννάκη και ο Γιαννάκης στην κούνια του μικρού Μανωλάκη, όποτε γίνεται ένα φοβερό και για τις μητέρες, τραγικό άνακάτωμα.

Τα μπεμπέματα, θέβαια, αυτά είναι πολύ σπάνια και έξαιρετικά, ώστόσο όμως μπορεί και να δημιουργηθούν — Ιδίως στις Ηνωμένες Πολιτείες, όπου υπάρχουν γιαγναιάκια θρεφοκομεία στα όποια στεγάζονται... συντάγματα δολοκλήρα μπεμπέδες.

Γιά ν' άποφευχθούν λοιπόν παρόμοιοι κίνδυνοι, σ' ένα από τα Ιδρύματα αυτά άρχισε να εφαρμόζεται ένα πολύ άπλο σύστημα: Κάθε μπεμπέ τοποθετείται έμπρός σε μία λάμπα με υπεριώδεις ακτίνες. Η λάμπα αυτή θρίσκειται πίσω από μία μαύρη όθονη, επάνω στην όποια χαράζονται και αφαιρούνται ώρισμένα γράμματα, τα όποια σχηματίζουν το όνομα του παιδιού.

Οι υπεριώδεις ακτίνες δέν μπορούν να διαπεράσουν την όθονη παρά μόνον μέσα από τα χαραγμένα γράμματα τα όποια και σχηματίζονται με τον τρόπο αυτόν στη ράχη του παιδιού.

Υπό την ένέργειαν των ακτίνων, το δέρμα μαυρίζει και έτσι κάθε μπεμπέ φέρει τυπωμένο το όνομα του στην πλάτη του. Με τον τρόπο αυτόν κάθε κίνδυνος άνακατέματος εκλείπει.

★

Σ την Ίρλανδία παρουσιάζεται το έξής περίεργο φαινόμενο: Είναι το μόνο μέρος του κόσμου που, κατά γενικό κανόνα, οι άντρες ζουν περισσότερα χρόνια από τις γυναίκες.

★

Ο φύλαξ-κών των Κινέζων είναι το μικρό έντομο γρύλλος που μωιάζει πολύ με τον τζιτζικά. Τόν τοποθετούν σ' ένα κλουδάκι με πυκνό σύρμα έξω από το παρθέρο τους κι' εκεί κελιάζα με την Ιδίω ρυθμη φωνίτσα του δη την νύχτα. Όταν κανένας πλησιάζη στο σπίτι, άμέσως σιωπά κι' έτσι καταλαβαίνει ο νοικοκύρης ότι κάποιος ξένος έρχεται και ξυπνάει. Βέβαια αυτό γίνεται σ' όσους κάνουν έλαφρό ύπνο.

★

Σ τη Μαδασκάρη τώρα τελευταία ήρ-χισαν να ύφανουν όφασματα από τους Ι. στούς της άράνης. Υπολογίσθηκε ότι 6.000 μέτρα τέτοιας κλωστής ζυγίζουν 60 γραμμάκια, δηλαδή 20 δράμια περίπου. Για την κατασκευή ενός κιλού, 312 1/2 δρασμιών χρειάζονται 12.000 άράνες. Οι άράνες που χρησιμοποιούνται γι' αυτή την δισηχανία, διαλέγονται με πολύ προσοχή, κλείνονται σε Ιδιαίτερο μέρος και τρέφονται κι' ανατρέφονται με μεγάλη προσοχή και φροντίδα.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

που δημοσιεύονται εις την σελίδα 14 του παρόντος

- Κατά 1200 χρόνια.
- Το ύψος, επάνω από την στάθμη της θαλάσσης.
- Ο Πασιέρ.
- Από το 330 μ. Χ. όταν ο Μ. Κων. σταντίνος έκαμε πρωτεύουσα του Ρωμ. μαρκού κράτους την Κωνσταντινούπολιν.
- Στην Κίνα.
- Όχι, είναι φανταστικός ήρωας των άστυνομικών μυθιστορημάτων του Γάλλου συγγραφέως Γκαστόν Λερού.
- Σ τις 27 Σεπτεμβρίου 1831.
- Δέν κατασκευάζεται άλλ' εξαγεται από διάφορα τροπικά δένδρα, τα όποια χαράζονται καταλλήλως.
- Δέκα πέντε (ΓΕΝ. Κεφ. 2' § 20. Δέκα πέντε πήχεις επεράνω ύψώθησαν τα ύδατα και έσκαπάζονταν άπαντα τα όρη).
- Το 1819, ο Γάλλος μηχανικός Φρεδερίκος Λεσάζ και έχει μήκος 93 χιλιάδες μέτρα.
- Ο Ντεκάρ ή Καρτέσιος (κατά τους καθαρουμεσαιάνους).
- Ένας γόνιμος μικρός χώρος στην Ε. ρημο.
- Όλα έχάθησαν πλην της τιμής....
- Ο Ζεύς με 140 χιλιάδων χιλιομέτρων διάμετρον περίπου.
- Το 1899.
- «15ε ο άνθρωπος».
- Ερασιτέχνης συλλέκτης γραμματοσήμων.
- Άσπρο, πράσινο, κόκκινο, άριζοντιώδες.
- Με τις κατηγορίες ότι έεραβίθε τους Ιουδαίους να έπαναστατήσουν κατά των Ρωμαίων, τους άπληρωσε να πληρώσουν φόρους στον Κρίσσο και ότι παρουσίαζε τον έαυτόν του ως θασίλα.

Κουβεντούλες

«Τι φοβερό πράγμα να περνούν τα χρόνια», μου έλεγε τις προάλλες μία φίλη. «Σε θέσαιο, έρχονται στιγμές που ή σκέψις αυτή δεν με αφήνει να ησυχάσω, όπως πάλι έρχονται ή μέρες που μου φαίνονται φοβερά άσπετες, πληκτικές, μελαγχολικές».

«Ερώτηση της φίλης που μου παρενοείτο σε τί άσχολείται άλην της την ήμερα και με έκυτ-παζε σαν να μην έκασα άδαινε τι της έλεγα. Σε τί θέλεις να άσχολεύμαι; μου έπτε. Βεβαίως σε τίποτε. Τι θέλεις να κάνω;» «Τότε, της άπάντησα, μην άπορης γιατί έρσις της ζωής άσπετη, πληκτική, μελαγχολική. Δεν έξεις ότι όταν δεν άσχοληται κανείς με τίποτε, δεν είναι δυνατόν παρά να πληττει και να άσπετεί; Άφού ή μοίρα σε έσώθησε να μην έχης άνάγκη να εργάζεσαι, για να ζής, γιατί δεν άσχολείσαι με τίποτε φι-λανθρωπικά έδρυματα, που άπάρχει τόση άνάγκη εργασίας; Δεν καταλαβαίνεις ότι αν δεν έ-χης τίποτε που να σε άσχολεή, θα έρσις της ζωής φοβερά άσπετη και μονότονη;» «Ο κινημα-τογράφος, το θέατρο, οι συνα-λίες, ή κοσμική ζωή εν γένει, είναι πράγματα που μάς άσχο-λουν, αλλά μπορούμε να γεμίζουμε τις άρες μας μόνον με σό-πα; Και αν έστω μπορούμε, δεν παραδέχεσαι ότι άπαιτούνται με-γάλα έξοδα; Για όλους αυτούς τους λόγους σου συνιστώ, έφ' ό-σον δεν είναι άργα, να κανονί-σης καλύτερα τη ζωή σου, διότι ή άεργία θα σε κάνει να πλητ-τεις και ή πλήξις διόλου παρά-ξενο να σου φέρη καμμία νευ-ρασθένεια».

Αυτό άλλως τε συνιστώ και σε όλες τις άναγνώστριές μου ό,σες δεν έχουν οίκογένεια με την όποιαν ν' άσχολεούνται. Η οί-κογενειακή ζωή και το σπίτι εί-ναι πράγματα που μάς δίνουν πολλές και ευχάριστες άναλίες, αλλά όσες στερούνται αυτών πρέπει άπαραιτήτως να έπιδι-κουν κάποια άσχολία, για να έρσιουν κάποια άπόλαυσι στη ζωή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

Η έφετεινή μόδα παρουσιάζει ζηται υπό τόσο ποικίλες μορφές, ώστε όλες οι γυναίκες να μένουν ευχάριστημένες. Και οι πολύ κο-κέτες, και εκείνες που άγαπούν το άρρενωπό ντύσιμο, αλλά και όσες δεν έχουν άνάστημα, και αυτές άκόμη που αναγωνίζονται τις Καρυάτιδες, Κρινοκίχες, τουρ νύρι, ίσια γραμμή, ρεδιγκότες, ρομπι ντε-στολ, ταγιέρ κλασσικά, φορεματάκια τροπεί, τουαλέτες φλού, γαρνιρίσματα γαρτωμένα, φιδίγκι, «σού», κορ δέλλες, ζαμπό, γιλεκάκια και τόσα άλλα. Την πρώτη θέση κα-τέχουν τα σύνολα που άποτε-λούνται από φορεματάκι μονο-κόμματο και θέστα ρηγτή σε ά-νοιχτότερο χρώμα. Άκολουθούν τα ταγιέρ, που περιλαμβάνουν φούστα σκατωέζικη και ζακετ-

Ότι εννοιαφέρει τη

τουλα κοντή, έφαρμοστή, από μονόχρωμο ύφασμα. Για να με-ταβληθί σε σύνολον το ταγιέρ, έχομε και ένα έπανωφόδι μονο-χρώμο σε κόψιμο ρεγκλάν.

Έχομε άκολουθως τα μονό-χρώμα φανταζι ταγιέρ, αυτά δηλαδή που άποτελούνται από το ίδιο ύφασμα και όσον άφορ-εί τη ζακέττα και όσον άφορ-εί τη φούστα, έχουν όμως άψι φαντα-ζι, λόγω του ότι και το σχήμα τους και το χρώμα τους δεν έ-χουν τίποτε το κλασσικό.

Έχομε, τέλος, τα έπανωφορά-κια από βελούρ, ντε-λαϊν, που κλείνουν με μία σειρά κουμπιά

«Ένα φορεματάκι της έποχής ά-πο κρέπ μπορούν μάτ. Η φού-στα γαρνιρισμένη με πλίδες, οι όποιοι πιάνονται προς τα έ-πάνω με βελονιές όριζόντιες.

και είναι έλαφρώς έφαρμοστά, με πέτα μέτρια και χωρίς για-κά, όταν ύπάρχη για συμπλήρω-μα γούνα.

Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ό-σον άφορ-εί τις ζακέττες και τα έπανωφορία είναι το μη μαρκά-ρισμα των ώμων, δηλαδή έντελώς το αντίθετον άπ' ό,τι είχαμε συ-νηθίσει ως τώρα με τους τετρά-γωνιους ώμους.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΑΣΤΡΑΚΑΝ

Τό άστρακάν είναι ή γούνα που θα φορεθί πιο πολύ έφέτος, άστρακάν όμως σε όλα τα χρώ-ματα, που τοποθετείται όχι μόνον στον γιακά και στα μανίκια, αλλά στις τσέπες, στο κάτω μέ-ρος της φούστας, στους άγκώνες. Δεν θεωρείται δε σαν άλλοτε ή γούνα της σοδαράς ηλικίας, άλ-λά τούνατιόν ή γούνα που ται-ριάζει στις νέες.

Τό άστρακάν έχει έπίσης το μεγάλο προσόν να είναι εύκολο στο «δουλεμα» κι' έτσι έναρμο-νίζεται με όλα τα σχέδια. Το έλέπομε τοποθετημένο ως «ντε-κούπο», το έλέπομε να σχηματί-ζη άμπεσιάν, μοτίφ, όπως έπί-σης το έλέπομε να χρησιμοποιη-ται για δολάκρη παλτουδάκια, για μπέρτες, για έπανωφοράκια τρούα-καρ.

Ένα πιά πλέον σικ κοστού-μια είναι μαύρο ντρά, γαρνιρι-σμένο με άστρακάν.

ΤΑΓΙΕΡ

Οι φόρμες των ζακεττών που είναι κάπως έφαρμοστές στο μπούστο και παρουσιάζουν λεπτό-τατη την τάλμα, μάς δίνουν μία διαφορετική όψη του ταγιέρ. Πο-λλές φορές οι ζακέττες αυτές γαρνιρονται με άνθρωπιτάσιον, με κεντηματα από σουτάς με ντεκούπ από γούνες. Οι φούστες έχουν ως έπί το πλείστον ένα άμπεσιάν που κουμπώνει έμπρός σε τρία κουμπιά, και έχει ως συνέχεια δώ τσέπες στα πλά-για. Κάτω άπ' αυτές τις τσέπες άρχίζουν οι πίες τις τσέπες, που είνε προορισμένες να της δίδουν πλάτος κάτω. Μερικές άπ' αυτές τις φούστες είνε εργασμέ-νες με νερόβι ή με δύο σειρές βελονιές που άποτελούν ένα ώ-ραιο γαρνιρίσμα.

Συμπλήρωμα του ταγιέρ είναι πάντοτε ή μπλούζα που έναρμο-νίζεται με το χρώμα του ταγιέρ όταν το ταγιέρ είναι γούματος άνοιχτού, ή άποτελεί αντίθετον άν το ταγιέρ έγη σκούρο χρώμα. Η μόδα λανσάρει ωραιότερες νοοησιαιστές μπλούζες από τις όποιες μπορούμε να διαλέξωμε τι έναρμονίζεται με το χρώμα του ταγιέρ μας. Με μαύρο ταγιέρ π. χ., θα διαλέξωμε πάντοτε ία μπλούζα σε ζωπό χρώμα: φραι-πούα, φούξια, λι ντε βέν, μπρίκ κ.τ.λ.

ΚΑΠΕΛΛΑ

Η άλλαγή τη γυναικός, έ-πόμενον ήτο να φέρη γενικήν ά-ναστάτωση στα καπέλλα. Άφού τα καπέλλα γίνονται όλα πόος τα έπάνω, δεν ύπήρχε άμφοβό-λια ότι και τα καπέλλα θα ύψι-σταντο γενική μεταστροφή. Και τα έλέπει διά μιας στον άέρα, σε να θέλουν να συμπληρώσουν το χτένισμα. Οι φόρμες είνε πολ-λές και ποικίλες, ιδιόρρυθμες και μη, αλλά πάντως είνε τόσο πολλές, ώστε ή κάθε γυναίκα να μπορεί να θωή τι της ταιριάζει στον τύπο της, στο άνάστημά της, στην όμορφιά της.

Έχομε καλότες ρελεβέ από να ένα πλάι, και κατεβάστες από το άλλο. Έχομε καπελλάκια με μπορ κατεβάστες ή στωμένα. Έχομε τόκες, είδος μπέρ, φρεσ-κια, κλός. Όλα τα γούστα μπο-ρουν να ικανοποιηθούν και φθά-νουν να άποφύγωμε μερικές ά-περβολές, για να είμεθα και της μέδας και όχι γελοίες.

Ο καλλωπισμός

ΝΕΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

Τά νέα χτενίσματα θέλουν δια-τά καλλιία τρασηχτά προς τα έ-πάνω και το χτένισμα αυτό δεν είνε διόλου άσχημο, αλλά δεν μπορούμε να πούμε ότι πηγαίνει σε όλες τις φυσιογνωμίες. Ένα στρογγυλό πρόσωπο θέλει διαφο-ρετικό χτένισμα από ένα μακρου, λο πρόσωπο. Ένας κοντός λαί-μός διαφορετικό έπίσης από έ-ναν λαίμό άδύναστο και ψηλό και ούτω καθ' έξής.

Ο περίφημος Γάλλος κομμω-τής Ζουλιέν του ξενοδοχείου «Κίγυ Τζάρτζ», που χτενίζει κυ-ρίες όλων των έθνικοτήτων, μας έπτε τα έξης σχετικάς με τα τω-ρινά χτενίσματα:

«Είναι άναμφοισθητόν ότι το χτένισμα που λανσάρει τώρα ή μόδα είναι ωραιότατο, αλλά θέ-λει μεγάλη τέχνη στην έκτέλεσι και πρέπει πρωτίτως ο κομμω-τής να μελετήση καλά την φυ-σιονομία της κάθε γυναίκας για ν' αντίληφθί αν το χτένισμα αυτό της πηγαίνει, όπως άκούσας το λαοσάει ή μόδα, ή αν πρέπει να ύποσθί κάποια μεταλλαγή. Στο κεφάλαιο των μεταλλαγών ένκειται ή ή τέχνη του κομ-μοτ. Μία μικρή κλίσις, αν λαίσει άμέσως τα πάντα, μία διαφορετική τοποθέτησις των μπουκλών καλώς ή άνα πρόσω-πο, ενώ οι μπουκλές, τοποθετημέ-νες άλλοιώς, θα το άδικοώσαν και ούτω καθ' έξής.

Αδεν πρέπει να χτενίζονται δ-μοιόμορφα όλες οι γυναίκες, δι-ότι τότε άδικοώσαν. Μπορούν ό-μως να κάνουν το χτένισμα της μόδας ποσαριζόντιας από πόος τον τύπο της όμορφιάς τους. Και αυτό είναι ένον του κομμωτ, ο όποιος δεν άκολουθεί τυφλά μία μόδα, αλλά την προσαρμό-ζει άναλόγως της φόρμας του κε-φαλιού, του σχήματος του προ-σώπου, των χαρακτηριστικών, του άνάστηματος».

Και είδαμε πολλές και ποικί-λες μορφές του μοντέρνου χτενί-σματος, που σε κάθε κεφάλι πα-ρουσιάζόταν διαφορετικό.

Πάντως, εκείνο που φαίνεται ως θεότατον είναι ότι καταργήθη τελείως ή μόδα που έτοποθετού-σε τις μπουκλές χαμηλά στο λαίμο.

ΔΙΑΦΩΝΙΕΣ ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΩΝ

Κάποτε διαφωνώμε με πρόσω-πα που μάς είνε άγαπητά και οι διαφωνίες μας αυτές καταλήγουν ένίοτε σε δυσάρεσκεια, αλλά το έλατήριο δεν είνε τίς περισσώτε-ρες φορές τίποτε άλλο παρά έλ-λειψις αντίληψης. Δεν καταλα-βαίνουμε τον άνθρωπο που έχομε άπέναντί μας, ή αυτός δεν μάς καταλαβαίνει, κι' έτσι έπέρχεται άσυνεννοησία, ή όποια φέρνει την διαφωνία.

Είνε τόσο δύσκολο να κατα-λάβη κανείς να άπέναντί του! Όσο και αν φαίνεται παράξενο αυτό έκ πρώτης όψεως, είναι έν

γυναίκα

τούτοις πραγματικότης. Λίγοι είνε οι άνθρωποι που μπορούν να μπούν στη νοοτροπία του άλλου και να τον καταλάβουν. Έχουν ένα δογματικό ύφος με το όποιο κρίνουν τον κάθε άνθρωπο και τίποτε δεν τους κάνει να δείξουν λίγην έπιείκεια. Γίνονται έπι-είκεις μόνον όταν συμβή κάτι στους ίδιους και χρειασθούν την έπιεί-κεια των άλλων.

Θα συνέβη πολλές φορές στην κάθε μία από σας να δυσανεστη-θήτε με μία φίλη σας, χωρίς σπουδαίο λόγο, αλλά μόνον και μόνον διότι έσεις ή εκείνη δεν είχατε την άπαιτούμενη αντίληψι να άποφύγετε όμιλίες που δυσ-ανεστούν. Είνε μεγάλη τέχνη να ζήση κανείς τι πράγμα λέγεται και τι δεν λέγεται.

Η καλή συμπεριφορά

ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

Η κακή συνήθεια, την όποιαν έχομε στην Έλλάδα να λέμε «κύ-ρια Νίκο» ή «κυρία Έλένη» κ.ο.κ. είνε πολύ πρόστυχη και πρέπει να άνομάζουμε τους ανθρώπους ή με το μικρό τους όνομα σκέτο ή ο-ταν προσθέτουμε το «κύριο ή κυ-ρία» να χρησιμοποιώμε πάντοτε το έπίθετο. Όταν όμως λέμε «εύ-χαριστώ» δεν λέμε ποτέ «ευχαρί-στο κύριο Παναγόπουλε», αλλά απλώς «σας ευχαριστώ» ή «ευχα-ριστώ καλό, κύριε» ή «ευχαριστώ πολύ, κυρία μου».

Τό ίδιο κάνομε και με τον για-τρό, που μάς περιποιήθηκε. Του λέμε «ευχαριστώ πολύ, γιατρέ μου».

Μερικοί νομίζουν ότι δεν πρέ-πει να ευχαριστούν τους κατω-τέρους των και συγκεκριμένους δεν λένε ποτέ ευχαριστώ στον ά-πρητη που τους βοηθί να φορέ-σουν το έπανωφόρι τους ή στον σερβιτόρο, που τους προσφέρει την πιστέλα για να πάρουν φα-γητό στο τραπέζι.

Τό καλημέρα, χαίρετε, καλη-νύχτα κτλ. χρησιμοποιούται κι' αυτά με τον ίδιο τρόπο όπως το ευχαριστώ.

Για ν' άποφύγωμε ένιοτε να τα συνδεώμε με το «κύριο» ή «κυ-ρία» προσθέτομε άπλως ένα «σας» που θεωρείται ευγενικό: «καλημέρα σας» κι' έτσι παρα-λείπομε το «κύριο» ή «κυρία».

Τό σπίτι

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

Είνε πολύ σπάνιο να συμφω-νήσουν μητέρα και κόρη όσον άφορ-εί τις δουλειές του σπιτιού και το άδικο δεν είναι πάντοτε από την μία μόνο πλευρά.

Η μητέρα λέει: «Δεν μπο-ρεί να με βοηθήση σε τίποτε ή κόρη μου, δεν έχει σύστημα στη δουλειά της. Κι' έπειτα πρέπει να της δείχνω τι πρέπει να κάνει και πώς πρέπει να κά-νη κάτι. Στο τέλος άσφραμεί και τα κάνω όλα μόνη μου».

Η κόρη λέει: «Μου δίνει δι-αρκώς διαταγές ή μητέρα μου και δεν μου άφήνει καμμία πρωτοβουλία. Έτσι νομίζω πως είμαι μία μηχανή και δεν έν-διαφέρω για τίποτε».

Και ή μία και ή άλλη έχουν δίκιο, διότι ή μόν μητέρα έ-χει μεγαλυτέρων πείρων, φυσι-κά, και έξέρει πώς γίνεται ή κάθε δουλειά, λημονεί όμως ότι πρέπει να οδηγήση την κό-ρη της για να μάθι κι' αυτή, και πρέπει γα έφαρμόζι αυτό

με όποια και κα-λώς, ώστε να μη την προσβάλι ούτε να την έκνευρί-σι. Λημονεί έπίσης κάτι άλλο: ότι ή κό-ρη της είνε πολύ νε-ώτερη, έλέπει όλα τα πράγματα με το νέο της μυαλό που δεν είνε πάντοτε λανθασμένο. Γι' αυτό τους όλους τους λό-γους δεν πρέπει να της άφαιρή κάθε πρωτοβουλία, ού-τε να την χρησιμοποιή-σαν μηχανή.

Η κόρη, έξ άλλου, θα σε-βεται την πείρα της μητέρας της και αν έρσιση πώς τα λε-γόμενά της δεν άναποκρίνον-ται πάντοτε προς τις νέες της αντίληψεις θα της το ύποδει-κνή με καλωσύνη και με με-γάλη ευγένεια.

..Έτσι, με άμοιβάτες όποω-ρήσεις, μητέρα και κόρη θα έ-πιτυγχάνουν μία ωραία και κα-λή συνεργασία για το καλό του σπιτιού.

Ένα κάθε φορά

Υπάρχουν δύο είδη ανθρώπων εκείνοι που μόλις άποκτήσουν κάτι τι καινούργιο, είτε έπιπλο, είτε φόρεμα, σπεύδουν να πετά-ξουν ό,τι δεν τους χρησιμεύει πλέον και εκείνοι που μένουν πι-στοί σε ό,τι έχουν και δυσκολεύ-ονται να άποχωρισθούν και το παραμικρό, από ένα άσθημα κακώς έννοουμένης άισθηματι-κής. Και ή μία ύπερβολή είναι κακή και ή άλλη. Το να πετού-με άμέσως κάτι που δεν χρειάζε-ται, είναι άπρονόσια, ίδιός τω-ρα που με τόση δυσκολία άπο-κτώνται όλα τα πράγματα, αλλά και το να φυλάμε κάθε τι που δεν μάς χρειάζεται, κι' αυτό εί-ναι άνόητο, διότι καθώς μάς ά-νάγκασε ή ζωή να περιορισθώ-με σε μικρότερα στίτια από άλ-λοτε, δεν μάς μένει πολλή χώ-ρος για περιττά πράγματα.

Είναι ένδεχόμενον κάτι που θα πετάζωμε διότι κρίνομε ότι δεν μάς χρησιμεύει πιά, να μάς χρειασθί μία μέρα, άλλ' έάν δεν ύπάρχη ο άπαιτούμενος χώ-ρος για να το κρύψωμε, τί πρέ-πει να γίνη;

Γι' αυτό ός προσπαθώμε να άκολουθώμε έναν μέσον δρο, ή ούτε να πετούμε πράγματα με μεγάλη εύκολία, ούτε να φυλά-με το κάθε τι αν δεν έγωμε τον κατάλληλο χώρο για έναποθήκευ-σι. Άν, εν τούτοις, έχομε άκο-λό, το χώρο στο σπίτι μας, ώστε να έχωμε άποθηκευμένα πράγματα, ός μην πετούμε εύκολα άντικεί-μενα που μπορούμε να χρειασθώ-ν μία μέρα και να μάς γυρίσουν από περιττά έξοδα. Άς πρέ-σει, χωρίς μόνον να έχομε τάξι, ώστε να έξέρωμε που κρύβωμε το κάθε πράγμα για να το έρσιωμε εύ-κολα όταν μάς χρειάζεται.

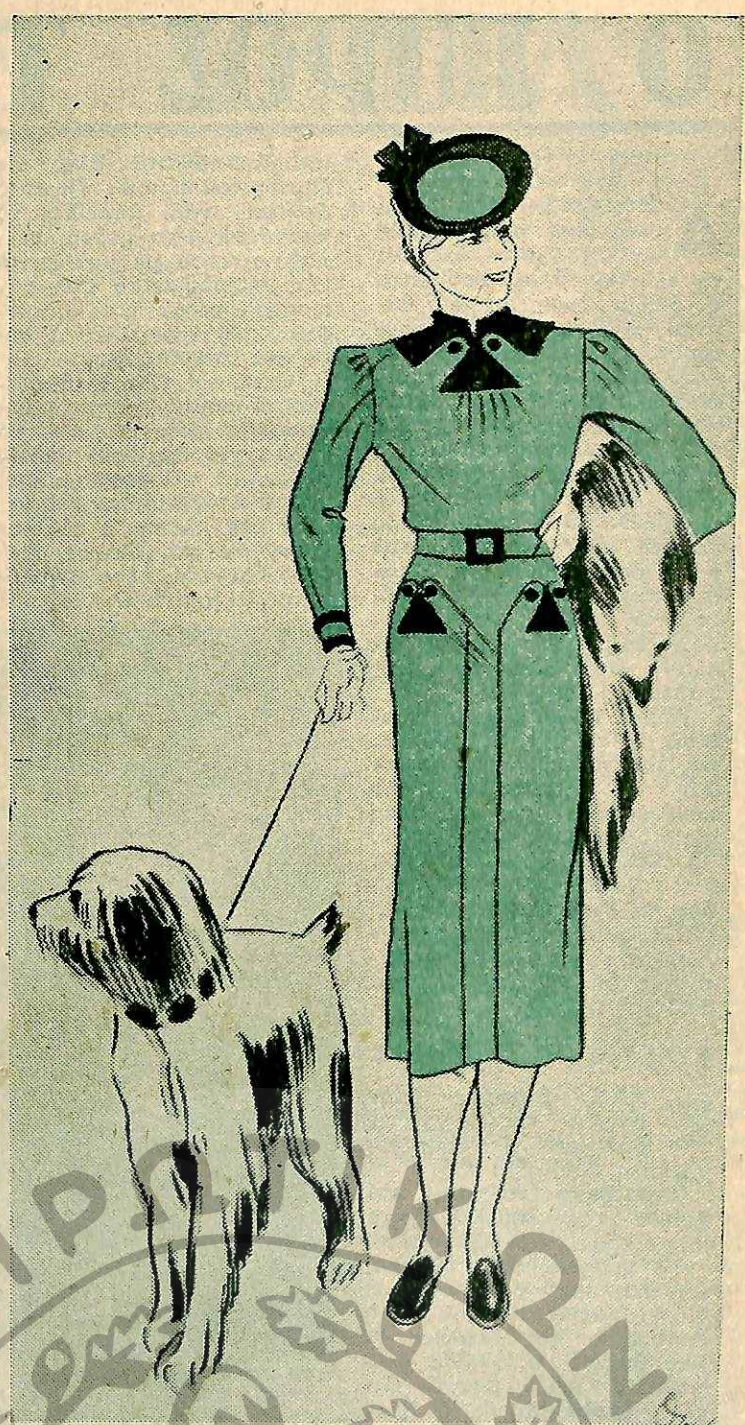
Μικρές συμβουλές

ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ευτυχώς το ντύσιμο των παι-διών άπλοποιήθηκε τα τελευταία χρόνια και πάει πλέον ή έποχη που έφορτώνουμε τα μαρά μας με ένα σωρό άρεα ρούχα, φα-σκίες και άλλα άνθυγιεινά πράγ-ματα.

Τώρα οι φασκίες καταργήθη-καν, τα ρουχαλάκια είναι πολύ έλαφρά και γενικά ο τρόπος, με τον όποιον μεγαλώνωμε τα παι-διά μας μετεβλήθη έπί το ύγιει-νότερον και ποικτικότερον.

Όσο όμως και αν άλλαξαν οι δροι της άνατοφής των παιδιών πολλές είναι άκόμη οι μητέρες που διατάζουν ή άκολουθώσουν μερικά άπαραίτητα της σημερι-νής παιδαγωγικής. Α. χ. δεν πρέπει να ντυνούνται το μαρό τους, αλλά να το συνθίσουν να κοιμάται μόνον του. Νά μην το

Φόρεμα περιπάτου από μάλλινο ύφασμα γκρέζ, γαρνιρισμένο με μάλλινο καφέ (μέτρα: 2,10 με 1,40). Το μοντέλο είναι έμπνευ-σώς του Παρισινού Οίκου Λανβέν.

Λυπονται όταν το ακοινε να κλαση, διότι πρέπει να το συνηθίσουν να μινύ μόνο του, άφού βεβαιώσουν ότι είναι καλά στην ύγεια του.

Νά του έχουν όρισμένες ώρες για το φαντό του και όλες τις έπιλοτες άνάγκες του.

Νά το άφήνουν να παίξει μόνο του χωρίς να το ένοχλουν ούτε να το σηκώνουν διαρκώς στα χέ-ρια, ούτε να το φιλούν, ούτε να παίζουν μαζί του και όταν του μιλήν ή φωνή τους να είναι γλυ-κειά και ήρεμη.

Νά το συνθίσουν να μιλά άπ' εύθείας μεταχειριζόμενο σωστές λέξεις και όχι αλλόλ, νταντά, νουνού» κτλ. Νά το συνθίσουν έπίσης να κοιμάται σε σκεπτινά δωμάτια και να μη του τραγου-δούν ούτε να του διηγούνται φα-νταστικές ιστορίες.

Τέλος να μην ξεχνούν ποτέ ότι ο καλύτερος τρόπος άνατροφής είναι ν' άφήσουν το παιδί στη φύσι του.

Η άλληλογραφία μου

Ρωμαντική ν. Νέ-ον Φάληρον. Πώς να σας δώσω συμβουλή γι' ν' αλ-λάξετε το χρώμα των μαλλιών σας, άφού δεν έξέρω ούτε τον τύπο σας, ούτε το χρώμα της έπιδερμίδος σας, ούτε το χρώ-μα των μαλλιών σας;

Η προσωπική μου γνώμη εί-νε να άφήσετε τα μαλλιά σας στο φυσικό τους χρώμα, διότι τα θαμμάστα καταστρέφουν την τρίχα.

Φοιτητή ν. Έν-τα θ θ α. Η μπριτανική γενικώς δεν κάνει κακό, δεν θα σας βοηθήση όμως να άπο-κτήσετε σγουρά μαλλιά. Ό, ποιος σας το συνέβούλεσε σας έλεγε μεγάλην άνακρίβειαν.

Ελπίζω ν. Μ. Η περιμανή δεν είνε κατάλληλη για σας, άφού έχετε φυσικά όνυλμα μαλλιά. Σας συνιστώ μόνον μή-αν.πλ.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ «ΓΙΟΥΛΕ»

ΑΣΦΑΛΩΣ πολύ λιγοί άνθρωποι στην Εύρωπη θα έχουν ακούσει τη λέξη «γιούλε», που είναι π' όνομα ενός μικρού θάμνου που παράγει καουτσούκ. Ο θάμνος αυτός καλλιεργείται στο Μεξικό από είκοσι και πλέον ετών και κατά γενικό κανόνα στις «Ηνωμένες Πολιτείες» κάθε λάστιχο αυτοκινήτου έχει και 1-2 τ' εκατό «γιούλε». Ο θάμνος αυτός εφόδετο πριν άγριος, στά πιδό απομακρυσμένα και δύσβατα μέρη του Μεξικού, όταν ο χημικός Ο. Α. Λώρενς βρήκε έναν τρόπο να εξάγει από αυτό το φυτό, λάστιχο.

Τώρα, κάθε θάμνος αποδίδει 16 τ' εκατό εμπορεύμα, και οι ειδικοί σκέπτονται να επεκτείνουν την καλλιέργειά του σε όλες τις «Ηνωμένες Πολιτείες». Ο θάμνος «γιούλε» έχει ένα χαρακτηριστικό που δεν το έχει κανένα από τ' άλλα φυτά που παράγουν λάστιχο: ευδοκίμει σε περιοχές όπου δοκιμάζονται από την όμιχλη.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

ΕΝΑΣ Εμπορος στην Κούβιγ της Αγγλίας δοκίμασε την εξής ευχάριστη έκπληξη:

Σηκώθηκε ένα πρωί και βρήκε τον ακαλλιέργητο κήπο του... καλλιεργημένο. Τό πράγμα τον εξένισε, και έκάλεσε την αστυνομία. Κάτι υπαπεύθηκε τότε ή αστυνομία και έκάλεσε έναν γιατρό, ο οποίος ανέκοιωσε στον μινυτή ότι πόνε έκαλλιέργησε ο ίδιος νιατί ήταν... ύπνοβάτης!

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

ΤΑ μαργαριτάρια της έρήμου δεν μοιάζουν ακριβώς με τα μαργαριτάρια της θάλασσας, που βρίσκονται μέσα στα στρείδια. Είναι μια φυτική ουσία, που βρίσκεται κοντά σε θάμνους και που με τους καρπούς της κατασκευάζονται αρμαθίες από φτηνές χάντρες. Σχηματίζονται όμως μέσα στο περιβάλλον του φυτού όπως κατά τον ίδιο τρόπο όπως και τα πραγματικά μαργαριτάρια μέσα στα στρείδια.

Μόλις ένα ζώο κόψει ένα κομμάτι φύλλου από το φυτό αυτό που ονομάζεται «κάκτους», ή μια μέλισσα κάνει μια τρύπα σ' αυτό, αμέσως επεμβαίνει η φύσις

και αποκαθιστά όλες τις ζημιές του φυτού: Το φυτό αρχίζει να... μπαλώνει το κατεστραμμένο μέρος, σκεπάζοντάς το με μια λεπτή ίνα, εμποδίζοντας έτσι την είσοδο νερού και μικροβίων, που προκαλούν τη σήψη και αποσύνθεσι.

Όταν επί τέλους το «κάκτους» συμπληρώσει τη θητεία της ζωής του και τα φύλλα του αρχίσουν να πέφτουν, οι άφθονοι μικροί μαργαριταρένιοι καρποί μένουν στα κλωνιά ή πέφτουν ένα-γύρω στο έδαφος. Μαζεύονται και, επεξεργαζόμενοι, μεταβάλλονται σε

«Η θαυματουργία παίρνει και δίνει ανά την οφύλιον. Ένα από τα... απειρότετρα τρυκ των μεγάλων μαεστρών του τσαρλατά. νιομοβί είναι και το εικονιζόμενον άνωτέρω, το όποιον και τίτλο. φορείται «Το κεφάλι στο δίσκο»!

χάντρες, και στο τέλος σε καλογηρικά κομπολόγια.

ΣΥΓΓΕΝΕΙΕΣ-ΜΟΥΡΛΙΑ

ΜΕΡΙΚΕΣ συγγενείς γίνονται καθαυτό τερατώδεις: Παράδειγμα:

Στην Κομητεία του Κέντ της Αγγλίας, κάποιος δνόματι Χάουθουρν είχε τρεις κόρες από την πρώτη του γυναίκα. Η μεγαλύτερη κόρη παντρεύτηκε τον Τζών Κάσικ, υιόν, και η νεώτερη έγινε σύζυγος του Τζών Κάσικ, πατρός.

Ο τελευταίος είχε μια κόρη από την πρώτη του γυναίκα, ή οποία παντρεύτηκε τον γέρο-Χάουθουρν που αναφέρουμε στην άρχή: τον πατέρα των τριών κοριτσιών, και στον όποιον

εχάρισε έναν υιό.

Έτσι η δεύτερη γυναίκα του πατέρα Κάσικ μπορεί να πη:

— Ο πατέρας μου είναι...

— Η αδελφή μου είναι...

— Εγώ είμαι της μητέρας μου ή... μητέρα, αλλά και η γιαγιά του... αδελφού μου.

ΣΤΕΡΕΑ... ΑΡΩΜΑΤΑ

ΕΝΑΣ Αμερικανός χημικός βρήκε τον τρόπο να παγώνει κάθε... μυρωδιά και να την καθι-

τοι πόσος καθαρός αέρας υπήρχε μέσα στο γυάλινο δοχείο.

ΕΛΙΚΕΣ ΜΕ ΕΝΑΝ ΒΡΑΧΙΟΝΑ

Ο άρθρ γρήγορα ή μέρα που τ' αεροπλάνα και, πιθανόν κάθε πλοίο, θα οδηγούνται με έλικες που θα έχουν μόνον έναν έραχίονα. Οι έλικες αυτού του τύπου βρίσκονται κιόλας εν χρήση, κι έχει διαπιστωθεί ότι είναι ευεργετικότεροι από τους έλικες που έχουν δυο πτέρυγες. Οι μηχανικοί λένε ότι ρυθμίζοντας την κλίση στην πιο δραστηκή γωνία, ο έλις με την μια πτέρυγα αποδίδει πάντα το μέγιστον της δυνάμεως σε όλες τις ταχύτητες και υπό τις πλέον δύσκολες συνθήκες.

ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

ΟΙ αρχαίοι έθεωρούσαν τον ατμοσφαιρικό αέρα σαν μια άβαρη ουσία. Από 100 χρόνια όμως έως σήμερα ή γνώσις μας επί του προκειμένου έχει αναπτυχθεί αρκετά.

Ο καθηγητής Λ. Α. Κόλλερ της Γενικής Ήλεκτρικής Εταιρείας έχει κάμει αξιόλογες έρευνες επάνω σ' αυτό το ζήτημα και λέγει ότι ο αέρας ο περιεχόμενος μέσα σ' ένα κανονικό δωμάτιο, ζυγίζει περίπου 169 λίθρες. Δυόμιση κυβικοί πόντοι ατμοσφαιρικού αέρος ζυγίζουν 80 κι' ένα γράμμα κανονικού μεγέθους και βάρους, ενώ κατά την διάρκεια μιας ήμέρας το βάρος του αέρος που ανανιέεται από έναν ύγιή άνθρωπο είναι μεγαλύτερο από το βάρος των τροφών που καταναλίσκει στο αυτό χρονικό διάστημα.

Ο ατμοσφαιρικός αέρας σύγκειται από περισσότερα από δώδεκα αέρια, τα όποια συμπεριλαμβάνουν το νιτρογόνο, το δευτέριο, το διοξείδιον του άνθρακος, υδρατμούς, υδρογόνο, ήλιον, νέον, άργόν, ξένο, ράδιον, και άλλα λιγώτερο γνωστά στοιχεία.

ΑΠΟ ΥΔΡΑΥΛΙΚΟΣ ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Ο γονιμώτερος εφευρέτης των «Ηνωμένων Πολιτειών» — ο Τζών Γκάμετερ — ζή τώρα απομονωμένος σε μίαν έρημη γωνία της Γεωργίας. Βαρέθηκε τον κόσμο σε ηλικία 53 χρονών.

Ο Γκάμετερ άρχισε το στάδιό του ως υδραυλικός,

ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ

αλλά ήταν απροσάρμοστος, και μετά δυο χρόνια έγκατέλειψε αυτή τη δουλειά. Κατόπιν καταπάστηκε με χιλίων ειδών επαγγέλματα, κι' όταν στο τέλος έγινε καλλιεργητής καουτσούκ, παρουσιάστηκε για πρώτη φορά το έφευρητικό του δαιμόνιο: Έπενόησε τα καουτσουκένια στολιδιά των μπαουκαλιών, τα όποια απέδειχθησαν χρήσιμα, έπωφελή και άσφαλ. Από τότε άρχισε ν' ανακαλύπτει χιλιάδες μικρο-έφευρέσεις που τον έκαμαν πλουσιώτατο.

Ο Γκάμετερ δεν είναι ο μόνος άνθρωπος που άρχισε το στάδιό του από ένα επαγγελματι που δεν ήταν της κλίσεώς του. Ο διάσημος Άγγλος μυθιστοριογράφος Ουέλς ήταν υπάλληλος σε κατάστημα ύφασμάτων. Ο ήθοποιος Τσάρλς Λούτον γκαρσόνι, ο λόρδος Ρήντιγκ καμαρότος, ο σερ Πάτρικ Χάστινγκς, μηχανικός σε όρυχεία και ο θεατρικός συγγραφέας Σώμερσετ Μάω γιατρός.

ΛΟΓΟΜΕΤΡΟ

ΣΤΟ Χόλλυγουντ έκαμε την εμφάνισι ένα άνεκτίμητο δώρο για κείνους που υποχρεώνονται ν' ακούσουν έναν σκριντενιό λόγο ή μια έκτενή πρόποσι.

Η μικρή αυτή εφεύρεσις ονομάζεται... λογόμετρο και προορισμός της είναι να περιορίζη την υπερβολική πολυλογία σ' ένα μικροσκοπικό και περιφρασμένο φιλμ.

Στο «γύρισμα» των φιλμ καθορίζει το απαιτούμενο χρονικό όριο των διαλόγων, με την συνθηματική επέμβασι του. Στην εμφάνισι το λογόμετρο είναι ένας μεγάλος δίσκος ο οποίος τοποθετούμενος, στο έξωτερικό της κινηματογραφικής μηχανής, είναι ορατός από όλους τους ήθοποιούς που λαμβάνουν μέρος στη σκηνή.

Έτσι όταν οι ήθοποιοι αρχίζουν να λένε τα «λογία» τους, μια μεγάλη βελόνα κινείται γύρω στο δίσκο καταχωρίζοντας την ποσότητα του φιλμ που ελήφθη από την σκηνή αυτή. Έπαναλαμβάνοντας δυο και τρεις φορές την ίδια σκηνή και παρακολουθώντας συγχρόνως το λογόμετρο, είναι δυνατόν να κριθή ακριβώς ή αναλογία του διαλόγου ως προς το μήκος του φιλμ.

Το λογόμετρο είναι ένας παράγων αρμονίας μεταξύ λόγου και «κινήσεως» στην κάθε σκηνή.

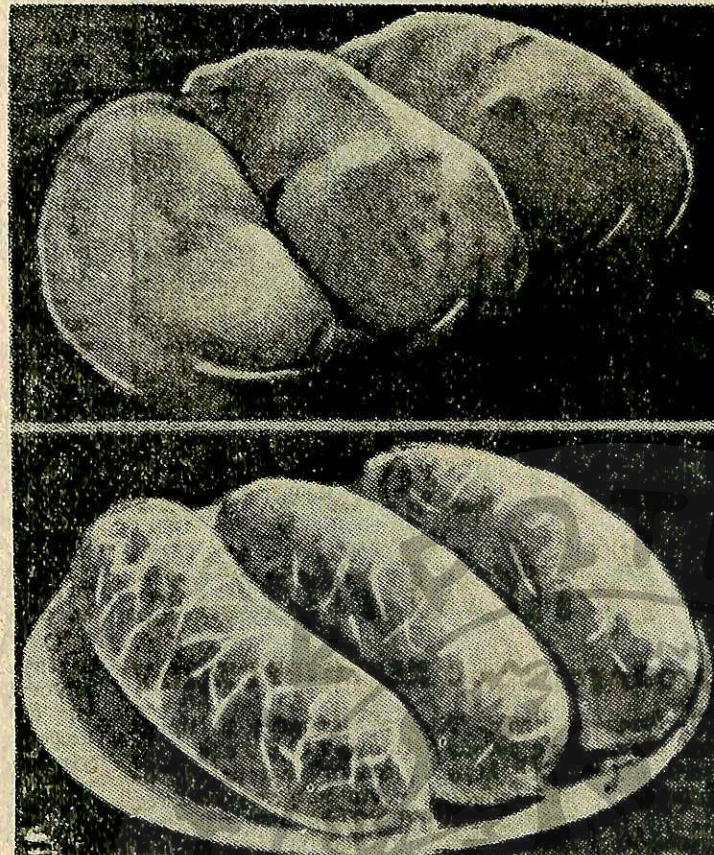
Η ΠΟΝΗΡΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΟΛΛΕΣ φορές ο Ένρος ρίχνει τα θέλη του και σε παράξενους στόχους.

Η Έννης Έλλις ήταν γρηά και τυφλή. Όταν άγασσε έναν νεαρό μαραγκό ονομαζόμενο Τζών Σκουάιρ, ο όποιος εργαζόταν και κατοικούσε κοντά στο σπίτι της. Από την πρώτη μέρα, ο νεαρός μαραγκός άντελήφθη το ενδιαφέρον της Έλλις. Το έθεώ

Χωρίς καμμιάν έγγυσι, εκείνη τοδωκε τα λεπτά.

Έπειτα από μερικές εβδομάδες την επισκέφθηκε και της έδήλωσε ότι θα φευγε σ' άλλη πόλι. Εκείνη δεν είπε τίποτε, αλλά την άλλη μέρα ο Σκουάιρ συνελήφθη και ωδηγήθη στη φυλακή για το χρέος που όφειλε στην Έννης Έλλις. Εκείνη σε λίγες μέρες τον επισκέφθηκε και προσέφερεν ν' αγνοήση το χρέος του, αρκεί να γινόταν σύζυγος της. Τί να προτιμήση; Χρόνια στη φυλακή ή στην άγκαλιά μιας γρηάς και τυφλής γυναικάς; Προτιμήσε το δεύτερο.

Ήσαν τρία αδελφάκια...—τρία γουρουνόπουλα, που τους άρεσε να παγαίζουν πλάι-πλάι και ή ευχή τους ήταν να μη χωριστούν ποτέ. Μα πήπως τα χωρίσε ο αλάντοπος, που τα έκαμε τρία... σαλαμάκια και τα έθεσε στη διατίνα του μέσα σε μια πιπέλλα!

ησε όμως φιλικό. Κατόπιν θρέθηκε σε άμχανία, γιατί ή θαυμάσια του τοδιδιεν διάφορα δώρα, μεταξύ των όποιων κι' ένα άσημνο ρολόι. Με τον καιρό όμως συνήθισε στο φλέρτης, διατηρώντας αυστηρά την φιλία.

Όποτε ήρθε μια μέρα που παρουσιάστηκε στον Σκουάιρ ή ευκαιρία να καλυτερεύση τη δουλειά του. Το μόνο εμπόδιο ήταν ή έλλειψις χρημάτων, και αποφάσισε να ζητήση από την τυφλή ένα δάνειο, με τον όρο να της παραχωρήση νομικά δικαιώματα,

ικανοποιώντας την επιθυμία της Έλλις.

ΦΥΤΕΜΑ... ΠΑΙΔΙΩΝ

ΕΝΑΣ γαιοκτήμων, στη Γεωργία των «Ηνωμένων Πολιτειών», έφύτεψε το... παιδί του!

Όργωνε το χωράφι του την ώρα που το τριετές παιδάκι του έπαιζε κάπου εκεί κοντά με το χώμα, ώσπου κουρδίστηκε από τα παιχνίδια του και εξαπλώθηκε στο όργωνμένο χωράφι. Ο πατέρας του έπιστρέφοντας με το άροτρο στο μέρος εκείνο, δεν άντελήφθη το παι-

δί του και, όπως το πλατύ φυτάρι άναποδογύριζε το χώμα, παρέσυρε και το παιδάκι και το έθαψε. Το μικρό τρομοκρατήθηκε, αλλά δεν τραυματίστηκε.

ΠΗΡΕ ΤΟ ΣΚΙΤΣΟ ΓΙΑ ΖΩΝΤΑΝΟ

ΜΙΑ καταπληκτική αίσια στην Κοπεγχάγη προκάλεσε το σπάσιμο 600 αυγών. Ένα παιδί έσκισαρίζε με μια κιμωλία στον ασφαλτοστρωμένο δρόμο το πορτραίτο του πρωθυπουργού της Δανίας σε φυσικό μέγεθος. Σε λίγα πέρασε από κεί ένας άγανιγάτης με το καρροτσάκι του γεμάτο αυγά, που τα πήγαινε στην αγορά. Το άλογο είδε το πορτραίτο, τρώμαξε, άφηνίλασε, και άναποδογυρίζοντας το καρροτσάκι, έσπασε όλα τ' αυγά!

ΠΕΙΣΜΑΤΑΡΗΔΕΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΔΕΝ έχει περάσει πολύς καιρός, που ένας υπάλληλος ηλικίας 90 χρονών, πέθανε, εργαζόμενος στο ίδιο κατάστημα. Επί 65 χρόνια ήταν τακτικός στη δουλειά του και μολονότι του υπεδείκνυν ν' αποσυρθη και να του εξασφαλίσουν σύνταξη, ώστόσο προτιμούσε να παραμείνη εκεί.

Το παράδειγμα του εργατικού αυτού ανθρώπου, αποτελεί ρεκόρ στο είδος του, αν και το διεκδικούν πολλοί άλλοι. Το κατάθρεμα του γαιοκτήμονος Μόργκαν Μόργκαν από την Χέρτρουντ της Ουάλλας είχε δούλο να επισκιάσθη. Ήταν μεταλλωρύχος επί 50 χρόνια και γαιοκτήμων επί 30, εργαζόμενος στα χωράφια του.

Μερικοί άνθρωποι ένδιαφέρονται αποκλειστικά για τις δουλειές του, χωρίς να τους περιεπά το μυαλό τίποτ' άλλο. Ο δόκτωρ Ζούλιαν Ν. Τέυλορ από το Βέρβιγ των «Ηνωμένων Πολιτειών» παρέδιδε το ίδιο θέμα στο ίδιο Κολλέγιο επί 63 χρόνια, και ο ύστερος Ρόμπερτ Χάρισσον, ηλικίας 90 χρονών, εργαζόταν σ' έναν εμπορικό οίκο του Νότινγκχαμ επί 56 χρόνια.

Μολαταύτα άδυνατώνιστη παραμένει ή διάρκεια της υπηρεσίας του. Ιαπωνέζου Μαθουσάλα Τάκε Νοότσι, έζησε 308 χρόνια και ήταν πρωθυπουργός της Ιαπωνίας επί 276 χρόνια. Η παλαιότερη άποψη του παραμένει ακόμα χαραγμένη σε ώρισμένα νομίσματα.

Εκείνη που έφυγε... κι' εκείνη που ήρθε

Ένα δραματικό άριστούργημα του ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΣΙΟΥ

Τόν χειμώνα του 1917 ο Νίκολας Χένλυ κατετάγη στο στρατό, και πριν αναχωρήσει για το γαλλικό μέτωπο, πήρε άδεια ν' αποχαιρετήσει τους δικούς του.

Ο μόνος συγγενής του νεαρού Χένλυ ήταν ένας θείος του — έμπορος στη συνοικία του Λονδίνου Μάρκ-Λέυ. Τόν έπεσε στο γραφείο του και τόν αποχαιρέτησε μ' ένθουσιασμό.

— Καλή τύχη, παιδί μου, τοῦπε ὁ θείος του σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ κληρωτοῦ. Νά, πάρε κι' αὐτό. Νά τὸ φυλάξεις... Θά σοῦ φέρῃ γοῦρι.

Ήταν μιά λίρα.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ Νίκολας Χένλυ, τὸ ἴδιο ῥάδι, στὶς 10 ἡ ὥρα, ἔχασε τὴν πολυτίμη λίρα. Λεπτὰ εἶχε, ἀλλὰ ἡ ἀπώλεια τῆς λίρας τὸν στενοχώρησε σὲ μεγάλο βαθμό.

Δὲν ἐγνώριζε καλὰ τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σκοτεινοὶ γιὰ τὸν φόβο ἀεροπορικῆς ἐπιδρομῆς, κι' ὅταν ἐγκατέλειπε τὸ ἐστιατόριο «Ραβέννα», ὅπου εἰσέπληνε, πλανιόταν στοὺς δρόμους ἀμέριμνος κι'

εὐτυχῆς. Ἀπὸ τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ στὶς ἑννιά, ἡ ζωὴ του θ' ἄλλαξε.

Σὲ λίγο ἔφτασε σ' ἕνα μέρος, ὅπου ὑπῆρχαν πέντε πέτρινες κολώνες στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου σχηματίζοντας ἔτσι μιά στοὰ κι' ἐκεῖ τοῦρθε ἀπότομα ἡ σκέψις νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔχασε τὴ λίρα ποὺ τοῦδωσε ὁ θείος του. Ήταν ρωμαντικός ὁ Νίκολας καὶ θεωροῦσε τὸ ἀποχαιρετιστήριο δῶρο τοῦ θείου του σὰν μιά μασκώτ γιὰ τὴ νέα του ζωὴ ποὺ ἀρχίζει τὴν ἐπομένη.

Μόλις ὅμως τὴν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του νὰ τὴν δῇ, τὸ νόμισμα γλύστρησε ἀπὸ τὰ δάχτυλά του κι' ἔπεσε στὸ πεζοδρόμιο, χωρὶς ν' ἀφήσῃ κανένα ἶχνος.

Ὁ Νίκολας Χένλυ ἀρχισε νὰ ψάχνῃ ἀκαρπὰ καὶ ἀδιάκοπα κάτω ἀπὸ τὸ θαιπόφωτο μιάς μακρυνῆς ηλεκτρικῆς λάμπας.

— Μπορῶ νὰ σὰς ρηθῇ στίς ἐρευνές σας; ἀκοῦστηκε μιά γυναικεία φωνή. Τί χάσατε;

Ὁ Νίκολας σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ ἀντίκρουσε τὸ συμπαθητικὸ καὶ γελαστό πρόσωπο ἑνὸς κοριτσιοῦ.

Μιά ἢ δυὸ φορές στὴ ζωὴ τους οἱ

ἀνθρώποι ζοῦν φωτεινὲς καὶ ἀνεξάλειπτες στιγμές: Τότε ὅταν κάνουν τοὺς ἑαυτοὺς των — ἀπὸ μιὰν ἀπροσδόγητὴ καὶ ἀγνωστὴ αἰτία — παρατηρητικότερους ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά.

Ὁ Νίκολας κύτταξε τὴν ἀγνωστὴ ἑξαιρετικά: Εἶχε καστανά μαλλιά καὶ σταχτιά μάτια, ποὺ φωτίζονταν ἀπὸ ἕνα ἀπλὸ κι' ἐλίκρινες χαμόγελο.

Τῆς ἐξήγησε βιαστικά καὶ μὲ θερμὴν τὸ πάθημά του.

— Μὰ θὰ τὴ θροῦμε, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη θαρρετά.

Κι' ἀρχισε νὰ ψάχνῃ κι' ἐκεῖνη μὲ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον.

— Ἐπιστρέψατε ἀπὸ τὴ Γαλλία μὲ ἄδεια; τὸν ρώτησε γιὰ μιά στιγμὴ ἡ νέα χωρὶς νὰ διακόψῃ τὸ ψάξιμό της.

— Ὁχι, ἔκαμε ὁ Νίκολας. Μόλις κατετάγη καὶ αὐριο φεύγω γιὰ τὸ μέτωπο.

Μίλησαν ἔτσι ἐπὶ δέκα λεπτὰ, ψάχνοντας.

Ἡ ἀγνωστὴ νέα ὀνομαζόταν Ἑλέν Ντέιβις καὶ εἶχε νὰ πάρῃ τὸ τραῖνο τῶν 11 γιὰ τὸ Σύντενχαμ, ὅπου κατοικοῦσε. Ήταν δακτυλογάφος, ἀλλὰ χωρὶς δουλειὰ καὶ ἐσκόπευε νὰ γίνῃ νοσοκόμος. Ἐπιθυμοῦσε κι' αὕτὴ νὰ πάῃ στὴ Γαλλία.

— Μὰ τότε πιθανὸν νὰ συναντηθοῦμε ἐκεῖ, τῆς εἶπε χαρούμενος ὁ Χένλυ.

Ἐδῶ σταμάτησαν κι' οἱ δυὸ τίς ἐρευνῆς τους. Χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν τὸ γιατί, ἐνοιώσαν κι' οἱ δυὸ νὰ μοιράζονται τὸ αἶσθημα μιάς παληῆς φίλας.

— Δὲν βλέπω τὸ λόγο γιὰτὶ νὰ μὴ συμβῇ αὕτὴ ἡ ποθητὴ συνάντησις, ἀπήντησε ἡ Ἑλέν. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀναγνωρίσετε μὲ τὴ στολὴ πῆς νοσοκόμου.

— Μὴν τὸ λέτε... Ἀλήθεια, Πρέπει ν' ἀγοράσω σπέρτα, γιὰτὶ μὲ τὸ ἀδιάκοπο ψάξιμο τὰ ἔκαψα ὅλα.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ περνοῦσε ἕνας διαβάτης, εὐθὺς καὶ πρόθυμος. Κον τοστάθηκε.

— Συγγνώμην. Ἔχετε μερικὰ σπέρτα; Κάτι ἔχασα, εἶπε ἀμέσως ὁ Χένλυ στὸν ἄγνωστο.

Ὁ ἄλλος ἔβγαλε σπέρτα καὶ συμμετάσχε ἀπρόσκλητος στὴν ἐρευνά, λέγοντας ὅτι εἶχε μόνον δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας νὰ διαθέσῃ. Ἔτσι ἀφοῦ ἔκαψε καμμιὰ δεκαριά σπέρτα, ὁ ἀγνωστος διαβάτης συμφώνησε μὲ τὴ νέα ὅτι τὴ λίρα τὴν εἶχε καταπιῇ ἡ γῆ. Ἐδῶσε τὸ κουτί μὲ τὰ σπέρτα στὸν φαντάρο καὶ πήδησε σ' ἕνα διερχόμενο λεωφορεῖο.

Σὲ λίγο, τὴν ἴδια διάθεσι εἰδεξε κι' ἡ Ἑλέν. Τὸν χαίρετῃσε κι' ἀπομακρύνθηκε ἀπότομα, πρὶν προλάβῃ ὁ Χένλυ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ λόγια ποὺ ζητοῦσε νὰ τῆς πῇ.

Ἡ συμπαθητικὴ νέα χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι, πίσω ἀπὸ τίς κολώνες.

Μόλις ὁ Χένλυ ἔμεινε μόνος, ἐνοιώσε μιά περίεργη ἀπογοήτευσιν. Εἶπε τὸν ἑαυτὸ του ἀνόητο. Νὰ κρατῇ τὴν συντροφιά μιάς γυναικῆς ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ τῆς πῇ κάτι τὸ ἀποφασιστικὸ τῆς στιγμῆς τοῦ χωρισμοῦ. Κι' εἶχε τόσα κατὰ νοῦν νὰ τῆς πῇ...

Νά, ὅμως, ποὺ γινόταν τὸ θαῦμα. Ἡ Ἑλέν ἐπέστρεψε... Στεκόταν τώρα μπροστὰ τοῦ λαχανιασμένου.

— Ὁ, Νίκολα!, τοῦ εἶπε. Ἐξέχασα νὰ σοῦ εὐχηθῶ καλὴ τύχη.

Καλὴ τύχη! Καλὴ τύχη!

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ εἶπε καὶ ξανάφυγε.

Ἑλέν! τῆς φώναξε.

— Κάποτε ἴσως συναντηθοῦμε!, ἀκοῦστηκε ἡ φωνὴ τῆς μέσα στὸ σκοτάδι. Καλὴ τύχη!

Ὁ Νίκολας ἐδίστασε νὰ τρέξῃ ἔοπίω της. Ὅταν ὅμως τὸ ἀποφάσισε ἦταν ἄργα. Δὲν μπόρεσε νὰ τὴν θρῇ.

Ποτὲ δὲν τοῦγραψε. Τελείωσε ὁ πόλεμος, πέρασαν τὰ χρόνια, κι' ὁ νεαρός Νίκολας Χένλυ, ἀπελύθη μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὑπῆρξαν στιγμὲς ποὺ ὁ Χένλυ ἀποροῦσε τί νὰ γινόταν ἡ Ἑλέν.

Μολοντὶ κατοικοῦσε στὴ Σκωτία, ὥστόσο ἐπισκέφθηκε τὸ Λονδίνον ἀρκετὲς φορές. Δυστυχῶς ὅμως δὲν κατάρθωνε νὰ βρῇ τὸ μέρος μὲ τίς πέντε κολώνες στὸ πεζοδρόμιο. Τότε δὲν γινώριζε τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου καὶ σήμερα τοῦ ἦταν ἀκατόρθωτο νὰ θρῇ τὸ ρωμαντικὸ μέρος ποῦχε χάσει τὴ λίρα καὶ εἶχε ἀγκαλιάσει τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ ὄνειρο τῆς νεότητός του.

Ἡ ἀτυχία ὅμως αὕτὴ καὶ ἡ σιωπὴ τῆς Ἑλέν ἔμελλε νὰ τοῦ χαρίσουν ἕνα δῶρο ποὺ ποτὲ δὲν ἔχασε, ἕνα πρῶτης τάξεως ὄνειρο.

Πολλοὶ πλούσιοι ἐπειδὴ στερήθηκαν μιά τέτοια ἀπλὴ ἀπάντησι, ἔμειναν γιὰ πάντα φτωχοὶ στὴν ψυχὴ. Στὴ Γαλλία καὶ κατόπιν στὴν Κένυα, ὅπου ἐσχμάτισε τὴ μικρὴ του περιουσία, ὁ Νίκολας ἐγνώρισε τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ δώρου τῆς Ἑλέν, καὶ τῆς ἦταν πράγματι εὐγνώμων.

Ἀλλὰ ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνον, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἴσως ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τίς πέντε κολώνες τοῦ ναοῦ του, τ' ὄνειρο ἔχασε τὴν ἐλαφρότητά του κι' ἐγίνε διαβάστακτο βάρος, ποὺ τὸν ἔκαμε ἀνήσυχον. Καὶ σὰν τὸν διψασμένο, ζητοῦσε νὰ ἀπὸ τὴν Ἑλέν.

Ἐπὶ τέλους μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς φίλου του καὶ δυὸ-τριῶν φωτογραφικῶν πρακτορείων κατάρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος, ὅπου ὑψώνονταν οἱ πέντε προπολεμικὲς κολώνες. Εὐτυχῶς ἡ πρόοδος καὶ ὁ χρόνος δὲν τὶς εἶχαν ἐξασφαιρίσει. Εὐθὺς, τὴν ἄλλῃ μέρα κίόλας, κατεχώρησε σὲ ὄλες τίς ἐφημερίδες τὴν πιὸ παράξενη ἀγγελία.

Ἀνέφερε σ' αὐτὴν τ' ὄνομα του, τὴν ἡμερομηνία ποὺ εἶχε χάσει τὴ λίρα, καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ συναντήσῃ αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Τὴ δεύτερη φορὰ, ἡ ἀγγελία τοῦ ἦταν διαφορετικὴ. Ἐλεγε: «ΝΙΚΟΛΑΣ. Στὸ ἴδιο μέρος, τὴν Πέμπτη, ὥρα 12 τὸ μεσημέρι».

Πῆγε στὸ ἀπίθανο αὐτὸ ραντεβού, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη. Πέρασε πολὺς κόσμος κάτω ἀπὸ τίς πέντε κολώνες. Ἡ Ἑλέν ὅμως δὲν φάνηκε διόλου.

Στίς 12 καὶ δέκα, ὅμως, τὸν πλησίασε ἕνας ἄνδρας. Στὴν ἀρχὴ στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά κολώνα καὶ τὸν κύτταξε προσεκτικά. Κι' ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ ὅτι ζητοῦσε εἶπε στὸν Χένλυ:

— Εἰσθε ὁ μίστερ Νίκολας Χένλυ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς, παραδέχθηκε ὁ Νίκολας.

— Ὄνομάζομαι Κράουφορντ. Τόμ Κράουφορντ, συνέχισε ὁ ἄλλος.

Ήταν στὴν ἡλικία του, λίγο χρονιό, μετρίου ἀναστήματος καὶ καλοζωισμένος. Τὸ ντύσιμό του ἀπλό,

φύγε.

Ἑλέν! τῆς φώναξε.

— Κάποτε ἴσως συναντηθοῦμε!, ἀκοῦστηκε ἡ φωνὴ τῆς μέσα στὸ σκοτάδι. Καλὴ τύχη!

Ὁ Νίκολας ἐδίστασε νὰ τρέξῃ ἔοπίω της. Ὅταν ὅμως τὸ ἀποφάσισε ἦταν ἄργα. Δὲν μπόρεσε νὰ τὴν θρῇ.

★

Ποτὲ δὲν τοῦγραψε. Τελείωσε ὁ πόλεμος, πέρασαν τὰ χρόνια, κι' ὁ νεαρός Νίκολας Χένλυ, ἀπελύθη μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὑπῆρξαν στιγμὲς ποὺ ὁ Χένλυ ἀποροῦσε τί νὰ γινόταν ἡ Ἑλέν.

Μολοντὶ κατοικοῦσε στὴ Σκωτία, ὥστόσο ἐπισκέφθηκε τὸ Λονδίνον ἀρκετὲς φορές. Δυστυχῶς ὅμως δὲν κατάρθωνε νὰ βρῇ τὸ μέρος μὲ τίς πέντε κολώνες στὸ πεζοδρόμιο. Τότε δὲν γινώριζε τοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου καὶ σήμερα τοῦ ἦταν ἀκατόρθωτο νὰ θρῇ τὸ ρωμαντικὸ μέρος ποῦχε χάσει τὴ λίρα καὶ εἶχε ἀγκαλιάσει τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ ὄνειρο τῆς νεότητός του.

Ἡ ἀτυχία ὅμως αὕτὴ καὶ ἡ σιωπὴ τῆς Ἑλέν ἔμελλε νὰ τοῦ χαρίσουν ἕνα δῶρο ποὺ ποτὲ δὲν ἔχασε, ἕνα πρῶτης τάξεως ὄνειρο.

Πολλοὶ πλούσιοι ἐπειδὴ στερήθηκαν μιά τέτοια ἀπλὴ ἀπάντησι, ἔμειναν γιὰ πάντα φτωχοὶ στὴν ψυχὴ. Στὴ Γαλλία καὶ κατόπιν στὴν Κένυα, ὅπου ἐσχμάτισε τὴ μικρὴ του περιουσία, ὁ Νίκολας ἐγνώρισε τὴν ἀξία αὐτοῦ τοῦ δώρου τῆς Ἑλέν, καὶ τῆς ἦταν πράγματι εὐγνώμων.

Ἀλλὰ ὅταν ἐπέστρεψε στὸ Λονδίνον, ἔπειτα ἀπὸ εἴκοσι χρόνια, ἴσως ἐπειδὴ δὲν μπόρεσε νὰ βρῇ τίς πέντε κολώνες τοῦ ναοῦ του, τ' ὄνειρο ἔχασε τὴν ἐλαφρότητά του κι' ἐγίνε διαβάστακτο βάρος, ποὺ τὸν ἔκαμε ἀνήσυχον. Καὶ σὰν τὸν διψασμένο, ζητοῦσε νὰ ἀπὸ τὴν Ἑλέν.

Ἐπὶ τέλους μὲ τὴν βοήθεια ἑνὸς φίλου του καὶ δυὸ-τριῶν φωτογραφικῶν πρακτορείων κατάρθωνε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ μέρος, ὅπου ὑψώνονταν οἱ πέντε προπολεμικὲς κολώνες. Εὐτυχῶς ἡ πρόοδος καὶ ὁ χρόνος δὲν τὶς εἶχαν ἐξασφαιρίσει. Εὐθὺς, τὴν ἄλλῃ μέρα κίόλας, κατεχώρησε σὲ ὄλες τίς ἐφημερίδες τὴν πιὸ παράξενη ἀγγελία.

Ἀνέφερε σ' αὐτὴν τ' ὄνομα του, τὴν ἡμερομηνία ποὺ εἶχε χάσει τὴ λίρα, καὶ τὴν ἐπιθυμία του νὰ συναντήσῃ αὐτὸ τὸ πρόσωπο.

Τὴ δεύτερη φορὰ, ἡ ἀγγελία τοῦ ἦταν διαφορετικὴ. Ἐλεγε: «ΝΙΚΟΛΑΣ. Στὸ ἴδιο μέρος, τὴν Πέμπτη, ὥρα 12 τὸ μεσημέρι».

Πῆγε στὸ ἀπίθανο αὐτὸ ραντεβού, μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη. Πέρασε πολὺς κόσμος κάτω ἀπὸ τίς πέντε κολώνες. Ἡ Ἑλέν ὅμως δὲν φάνηκε διόλου.

Στίς 12 καὶ δέκα, ὅμως, τὸν πλησίασε ἕνας ἄνδρας. Στὴν ἀρχὴ στάθηκε πίσω ἀπὸ μιά κολώνα καὶ τὸν κύτταξε προσεκτικά. Κι' ὅταν βεβαιώθηκε γιὰ ὅτι ζητοῦσε εἶπε στὸν Χένλυ:

— Εἰσθε ὁ μίστερ Νίκολας Χένλυ, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκριβῶς, παραδέχθηκε ὁ Νίκολας.

— Ὄνομάζομαι Κράουφορντ. Τόμ Κράουφορντ, συνέχισε ὁ ἄλλος.

Ήταν στὴν ἡλικία του, λίγο χρονιό, μετρίου ἀναστήματος καὶ καλοζωισμένος. Τὸ ντύσιμό του ἀπλό,

ἄλλα ἀπογονί.

— Δὲν σὰς θυμάμαι, ἐψέλλισε ὁ Χένλυ.

— Περὶεργό! ἔκαμε ὁ ἄλλος γελώντας πλατεῖα. Κι' ὅμως ἐσεῖς δημοσιεύσατε τὴν περίεργη αὕτὴ ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες. Δὲν σὰς ἀπήντησα μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Προτίμησα νάρθω νὰ σὰς συναντήσω προσωπικῶς. Κι' εἰμαι πολὺ εὐτυχῆς ποὺ σὰς συναντῶ ξανά.

Τοῦδωκε τὸ χέρι καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Νίκολας θρῆκε τὸ δικό του σφιγμένο στὴν παλάμη τοῦ ἀγνώστου.

— Ξανά; ἐτραύλιζε ὁ Νίκολας.

— Ξανά, ἐπανελάβε ὁ Κράουφορντ μὲ ἔμφασι. Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ συναντώμεθα στὸ ἴδιο ἀκριβὲς μέρος. Ήταν Γενάρης καὶ πολλὰ χρόνια πρὶν ποὺ πρωτοσυναντηθήκαμε. Εἶχατε χάσει μιά λίρα καὶ σὰς βοήθησα νὰ τὴν θρῆτε. Σὰς ἔδωσα τὰ σπέρτα μου. Ἐψάξα λίγο καὶ κατόπιν τώσκασα μὲ τὸ πρῶτο περαστικὸ λεωφορεῖο, γιὰτὶ θεωροῦσα τὸν ἑαυτό μου τότε τρομερὰ εὐτυχῇ. Ἡμῶνα βασιλεῖς.

Ὁ Χένλυ εἶχε θυμηθῇ τώρα καὶ κοῦνοσε τὸ κεφάλι μηχανικά.

— Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ δὲν εἶχα βάλει τίποτε στὸ στόμα, συνέχισε ὁ Κράουφορντ. Βρῆκα ὅμως τὴ λίρα σας καὶ μπορῶ νὰ σὰς πῶ ὅτι γλύτωσα τὴ ζωὴ μου, γιὰτὶ πραγματικὰ αὐτὸ τὸ νόμισμα στάθηκε ὁ δημιουργὸς τῆς περιουσίας μου, μίστερ Χένλυ. Πᾶμε νὰ πιούμε κάτι καὶ νὰ σὰς τὰ ἐξιτορήσω ὅλα. Ἀ! Ἐξέχασα νὰ σὰς πῶ

ὅτι ἔχω νέα ἀπὸ τὴν Ἑλέν.

— Εἶναι ἄρρωστη; ρώτησε ὁ Νίκολας ἀμέσως.

— Ὁχι, εἶναι πολὺ καλὰ.

★

Περπάτησαν σιγὰ καὶ ἀμίλητοι μπῆκαν νὰ καθήσουν στὸ γωνιακὸ μπάρ. Ὁ Τόμ Κράουφορντ παρήγγειλε δυὸ τσέρυ κι' εὐθὺς ἀμέσως ἔκαμε κάτι καταπληκτικόν. Ἐχῶσε τὸ χέρι στὴν τσέπη του κι' ἔβγαλε μιά δέσμη χαρτονομίσματα τῶν πέντε λιρῶν.

— Τότε ἤμουνα λαποδύτης, τοῦ εἶπε. Τώρα ὅμως εἰμαι τίμιος καὶ πλούσιος. Αὐτὰ τὰ λεπτὰ εἶναι 2.000 λίρες. Τί μὲ κυττάζετε ἔτσι; Πάρτε ἕνα χαρτονομίσμα. Σὰς ἀνήκει.

— Μὰ δὲν σὰς τὸ ζήτησα, παρετήρησε ὁ Χένλυ.

— Θὰ τὸ πάρετε, ἐπέμεινε ὁ ἄλλος. Ἔτσι θὰ πάψω νὰ σκέπτομαι ὅτι ὑπῆρξα κλέφτης.

Ὁ Νίκολας ὑπεχώρησε.

— Τώρα πᾶμε νὰ δοῦμε τὴν Ἑλέν, συνέχισε ὁ Κράουφορντ. Σὰς εἶπα ὅτι τὴν παντρεύτηκα;

— Ναι, ψευθύρισε ὁ Χένλυ ψευδόμενος.

— Ἦθελε νάρθῃ μαζί μου, ἀλλὰ δὲν τὴν ἄφησα. Ἐχει τόσες δουλειὲς νὰ κάμῃ σπῆτι... Πολὺ παράξενη, ἀλήθεια, δὲν ἦταν ἡ γνωριμία μὲ τὴ γυναῖκά μου;

— Πάρα πολὺ, μουρμούρισε ὁ Νίκολας.

— Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποὺ σὰς εἶδα καὶ τοὺς δυὸ νὰ ψάχνετε, νόμισα, βλέ

ποντάς την, ότι έβλεπα το πιο όμορφο πρόσωπο. "Ετσι, μόλις βρήκα τη λίρα κι' έφυγα, κατέβηκα πάλι από το λεωφορείο στη στάση και περιμένα στην πρώτη γωνία της Ρέζεντ Στρίτ. Μια λίρα στην τσέπη ήμουνα πλούσιος άνθρωπος... Όταν σε λίγο με πλησίασε εκεί ήταν πολύ ανήσυχη. Τό λεωφορείο που ήθελε δεν φαινόταν, και φοβόταν μην χάσει το τραίνο. Την έβαλα σ' ένα ταξί και την ώδηγησα εγκαίρως στον σιδηροδρομικό σταθμό. Πληρώσα τον σωφέρ με την λίρα σας, και χωριστήκαμε αφού μου υποσχέθηκε να με συναντήσει την άλλη μέρα. Έλατε πάμε να την δώτε. Είναι ακόμα ωραία. Κι' αποτελούμε ένα ταιριαστό κι' εύτυχο μένο άντρώγου.

—Σας συγχάρω, ψιθύρισε οβυστά ο Χένλυ.

Χωρίς να θέλη, τον άκούθησε... Μπήκαν σ' ένα ταξί και σε λίγα λεπτά έφθασαν στο Σόχο.

Δέν άργησε ν' αντικρύσει την γυναίκα που κυβερνούσε τον φανταστικό του κόσμο. Είχε αλλάξει, αλλά διατηρούσε το ίδιο μείδιμα.

—Με θυμάστε; την ρώτησε γελαστά.

—Φυσικά, του έδήλωσε εκείνη. Αυτή τη θραυιά την φέρνω τακτικά στο νομό μου. Ήταν τόσο ρωμαντική!... Άλλωστε τότε γνώρισα τον Τόμ.

Ο Νίκολας ένοιωσε ένα γκρέμισμα μέσα του που δεν μπορούσε να το άποκρύψει. Επισυμπούσε να φύγει.

—Θά καθήσετε να φάμε; του είπε η Έλεν σε μια στιγμή.

—Όχι, απήντησε ο Χένλυ και σηκώθηκε από το κάθισμά του.

Στο νομό του ήταν η φυγή.

★

Τά θηματά του τον ώδηγησαν στις πέντε κολώνες. Μια κι' άποχαιρετούσε τ' άνιτρό του, ήθελε να τις άντικρύσει για τελευταία φορά. Τώδε άποφασίζει: Την άλλη έβδομάδα θ' άναχωρούσε για την Άφρική.

Μόλις όμως έφθασε εκεί, είδε να στέκη μια νέα και να κυττάζει χάμω. Στο χέρι κρατούσε την άνοικτη τσάντα της.

—Άφρασα και μούπες κά τ χωρίς να θέλω, του έξηγήσε στην σχετική έρώτησή του.

Είχε τώ χρώμα των μαλλιών και των ματιών της. Έλεν και για δεύτερη φορά στη ζωή του ο Νίκολας μιλούσε ευχάριστα με μια κόπέλλα που δεν την είχε ξαναδεί.

—Επέστρεφα από ψώνια,

του έξηγησε, και μετρούσα τα λεπτά μου. Δέν ήταν τίποτε: μισή λίρα. Άλλά μου κάνει κακό να χάνω λεπτά. —Άφήσατε με να κυττάξω κι' εγώ, της είπε.

★

Σε δυο λεπτά τη θρήκε. Αυτή τη φορά όμως ο Νίκολας ήταν διαφορετικός. Δέν έμπέρδευε ή γλώσσα του, ούτε σταματούσε το μυαλό του. Σκέπασε το νόμισμα με το παπούτσι του και της είπε:

—Τη θρήκα και την κρατώ. Κατοικείτε στο Λονδίνο;

—Όχι, στο Σουέζ, και έρχόμαστε με τη μαμά μια φορά το μήνα στο Λονδίνο, για ψώνια. Δώστε μου, παρακαλώ τη λίρα μου, γιατί θιάζομαι. Η μαμά με περιμένει στο έστιατόριο της «Ραβέννα».

—Στη Ραβέννα! άνεφώνησε ο Χένλυ. Περιέργω. Μήπως σας λένε, Έλεν;

—Ναί, Έλεν Μάρτιν...

—Έλπιζω να ξανασυναντηθούμε, της είπε.

—Έσκυψε κι' έπιασε τη λίρα.

—Όρϊστε τη λίρα σας.

—Ευχαριστώ πολύ του είπα, παίρνοντας το νόμισμα από το χέρι του. Ίσως συναντηθούμε, όπως είπατε. Χαίρετε.

—Μπορώ να σας οδηγήσω

με τάσι, τόλμησε και της είπε.

—Όχι ευχαριστώ, του είπε χαμογελώντας, και άπομακρύνθηκε.

Τό χαμόγελό της ήταν συναρπαστικό και ο Χένλυ κυττάζοντας την πού έφευγε. Έδω και πολλά χρόνια πριν είχε άφήσει ένα όνειρο να του διαφύγει. Αυτή τη φορά όμως δέν έπρεπε να συμβη το ίδιο.

Φώναξε ένα ταξί. —Στη Ρέζεντ Στρίτ, είπε στον σωφέρ. Στο έστιατόριο «Ραβέννα».

Σ' ένα ήσυχο σεπαρέ του έστιατοριού «Ραβέννα», ή κ. Μάρτιν περιμένει την κόρη της. Ο Νίκολας άντελήφθη από μακριά την ταυτότητά της και πλησίασε στο τραπέζι της.

—Συγγνώμη, κυρία, της είπε. Μόλις συνάντησα την κόρη σας Έλεν. Σ' ένα λεπτό θά έρσκει εδώ. Μεγάλη μου τιμή να σας έκανα άπόψε εδώ το δείπνο.

Η κυρία Μάρτιν ξεπλάγυη.

—Άλλά... ψθύρισε.

—Άς άφίσουμε τις λεπτομέρειες να τις συζητήσωμε την ώρα του φαγητού, είπε ο Χένλυ. Ξέρετε... άν συμβαίνει και με θέλει ή κόρη σας, είμαι πρόθυμος να την παντρευτώ...

ΧΕΡΜΠΕΡΤ ΣΩΟΥ

Η ΓΩΝΙΑ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Ένα από τα πλέον δύσκολα προβλήματα που έχει να άντιμετωπίσει ο γραμματοσώμων άκολουθήσατε την παρακάτω μέθοδο:

Κόψετε τα γραμματόσημα με ψαλιδάκι από τους φακέλους των. Φροντίσατε όμως να άφήσετε ένα μικρό περιθώριο 1 εκατοστού του μέτρου και του- το διότι άν προσπαθήσετε να το κόψετε σύριζα κινδυνεύετε να καταστρέψετε τα δοντάκια του γραμματόσημου. Έπίσης προσέξατε να άπαλλάξετε τα άποκόμματα αυτά από τα χρωματιστά έκείνα χαρτάκια που έχουν ως είδος «φόδρα» οι φακέλλοι πολυτελείας, διότι αυτά όταν μπουν εις το νερό βγάδουν χρώμα και λερώνουν τα γραμματόσημα.

Όταν κόψετε χίλιες — δυο

χιλιάδες γραμματόσημα, πάρετε μια καθαρή λεκάνη, ρίξετε μέσα άφθονο νερό καθαρό, άν είναι δυνατόν έλαφρώς χλιαρό, και ρίξετε τα μέσα. Εκεί άφήσατε τα ¼ της ώρας περίπου. Τα γραμματόσημα έχουν άρχίσει ήδη να άποκολλώνται από τα χαρτάκια τους. Έσείς τότε πάρετε μια άλλη λεκάνη με καθαρό νερό, ρίχνετε μέσα τα γραμματόσημα, και πετάτε τα άχρηστα άποκόμματα των φακέλλων. Τα γραμματόσημα αυτά εις το καθαρό νερό άφήσατε τα μισή ώρα και άν δ'ήτε ο ίδιος, τότε πηρε ένα χρώμα μουντό, χύσατε το και ξαναρρίξετε άλλο καθαρό. Έδώ έχει λήξει το έργο της άποκολλήσεως και της άπογομώσεως του γραμματόσημου και άρχίζει έπίσης μια λεπτή έργασία, ή έργασία του στεγνώματος.

Ο καλύτερος τρόπος είναι ο έξης: Να πάρετε μια μεγάλη κόλλα στυποχαρτου λευκού και έπ' αυτής με έπιμέλεια να τοποθετήσατε τα γραμματόσημα εις τρόπον ώστε ή έικονογραφημένη πλευρά να έρχεται εις έπαφή με αυτό και όχι το μέρος που είχε την γόμην. Έπίσης πρέπει να προσέχετε ώστε τα γραμματόσημα να είναι τεταγμένα καλά επί του στυποχαρτου, και τα δοντάκια του έπίσης να έφάπτονται χωρίς να τσαλακώνονται. Τα άφήνατε έτσι τοποθετημένα σε σκιά μισή ως μια ώρα —άναλόγως της εποχής— όπότε θα έχουν στεγνώσει. Τότε με την λαβίδα σας τα παίρνετε και τα τοποθετείτε εις φακέλλους ή εις τάς ειδικάς συλλογάς πολλών γραμματοσώμων...

Υπάρχουν όμως και μερικά γραμματόσημα που άποχωματίζονται στο νερό! Πώς καθρίζονται αυτά; Θα σας το πούμε στο προσεχές.

ΦΙΛΟΤΕΛΙΣ ΤΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 250 Έξάμηνος 125 Έτησία έξωτ. λίρ. Άγγ. 1.10 Έξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ (Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης ΜΙΧ. ΓΑΜΙΑΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ (Περισσότερ. Τετρ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Υπογραφείου: ΚΩΝ ΣΤΑΝΤΙ, ΤΟΥΝΙΑΣ (Ευαγγελιστρίας 4)

Μέθοδος Ποτγόρσκη — Ζούτη. Πλήρης, διδασκαλία της Γαλλικής με θάσιν την συνδιάλεξιν. Διδάκτωρ μικρά. Νίκης 8, Πλατεία Συντάγματος.

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρ. 250 Έξάμηνος 125 Έτησία έξωτ. λίρ. Άγγ. 1.10 Έξάμηνος Άμερ. δολλ. 6

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ (Λεωχάρους 19)

Καλλιτεχνικός συνεργάτης ΜΙΧ. ΓΑΜΙΑΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΕΚΔΟΤΟΥ (Περισσότερ. Τετρ. 249 άρ. 9)

Προϊστάμενος Υπογραφείου: ΚΩΝ ΣΤΑΝΤΙ, ΤΟΥΝΙΑΣ (Ευαγγελιστρίας 4)

Πορτραίτα ΖΩΩΝ

Ο λαγός

ΤΟ ταχύτατο αυτό ζώο συναντάται σε όλοκληρή την Ευρώπη, την Άσία και την Άφρική. Συχνάζει μέσα στα δάση και τρέφεται από διάφορα χόρτα, ρίζες και φύλλα δένδρων.

Τη φωλιά του την φτιάχνει τόσο ριχή, που μόλις σκεπάζεται το σώμα του. Όλη την ήμερα μένει κρυμμένος μέσα στην φωλιά του κι' όταν νυχτώσει, θγαίνει για να άναστήσει την τροφή του. Έπειδή τα πίσω πόδια του είναι μακρύτερα από τα μπροστινά, δέν περπατά, αλλά πηδάει.

Για το νοστιμό κρέας του και το δέρμα του κυνηγιέται έντατικά από τους ανθρώπους.

Αυτό το άδωδ έκ πρώτης όψεως ζώο δέν είναι τόσο δειλό, τόσο ήσυχο και τόσο ειρηνικό όσο φαίνεται στα μάτια του ανθρώπου. Άπεινάς έχει πονηρίες, κακιές και έλαττώματα όσο λίγα ζώα.

Ποιος μπορεί να φαντασθή τον πατέρα λαγού να τυραννά και πολλές φορές να σκοτώνει το παιδί του, γιατί τον παρήκουσε ή γιατί νόμιμε ότι κορτάρει την φιλενάδα του.

Ο πατέρας—λαγός φεύγει το βράδυ, για να έρθη την τροφή του, να σιγανίσση, να πάρη λίγο καθαρόν αέρα ή και για να πάη να περπάτη μια ώρα ευχάριστα με τη φιλενάδα του. Πολλές φορές το λογουδάκι, ο γυός του, τον παίρνει το κατόπι από περιέργεια, μά έπειδή φοβάται μην το δει, ο πατέρας του και το γυρίση πίσω, τον παρακολουθεί με πολλές προφυλάξεις. Ο πατέρας συναντά κάπου την φιλενάδα του και την σταματά να της πη δυο λόγια. Έ! αυτή τη στιγμή, ό ποιες όμορφολές του έρεβη, έστω και κατά τήχη, μπροστά του κι' άν αυτός άκόμη είναι το περίεργο παιδί του που κατασκοπεύει τον πατέρα του, όρμη κατ' έπάνω του και χωρίς κανέναν οίκτο τον πνίγει ή του θγάζει τα μάτια.

Στην έποχή των γάμων τους οι άρσενικοί λαγοί είναι διασκεδαστικοί. Σ' αυτή την έποχή μαζεύονται πολλοί άρσενικοί μαζί και συλλαμβάνονται στο τρέξιμο, στη χάρη και στα παιχνίδια. Και σ' αυτό τους τόν θύνα, γνωρισμό κάνουν τούτον θόρυβο, που άναγκάζουν όλους τους θηλυκούς, που κατ' αυτήν την έποχή αισθάνονται τα βέλη του έρωτος να τους πληγώνουν την καρδιά, να έγουν σε παράταξι και στηριζόμενα στα πίσω τους πόδια με τεντωμένα τ' ατάκια τους κι' όρθιόναχτα τα μάτια τους, να τους καρμαρύνουν.

Ύστερα άπ' αυτή την κουραστική έπίδειξη, ό καθένας τρέχει να διαλέξη το ταίρι του. Μά πολλές φορές συμβαίνει οι θηλυκοί να είναι λιγώτεροι από τους άρσενικούς, όπότε γίνεται πάλη, άληθινή και φοβερή πάλη για την άπόκτηση του έτέρου ήμισους. Οι δυο άντιπαλοί όρδυνώνονται στα πίσω τους πόδια και έπιτίθενται ο ένας κατά του άλλου, χτυπιώνται με τα μπροστινά τους πόδια, με τα δοντάκια τους, ο ένας άντιπαλός έξαλλιάζει τον άλλον και στο τέλος ο νικητής παίρνει τον θηλυκό που τόσα υπέφερε για την άπόκτησή του και φεύγει υπέρφανος.

Ο λαγός είναι από τα λίγα ζώα στα όποια παρουσιάζεται συχνά ή τερατογένεια. Είναι συνηθισμένο πράγμα στις λαγουδίνες να γεννούν λαγουδάκια με δυο κεφάλια, με πέντε πόδια, με δυο γλώσσες, με δυο μεγάλα και κυρτά δοντάκια που θγαίνουν έξω από το στόμα σαν χαυλιόδοντες κλπ.

Η μητέρα—λαγός άμα γεννηθούν τα μικρά της, τα παίρνει σαν τη γάτα από το λαιμό και τα κρύβει μακριά άπ' τη φωλιά της, γιατί ο πατέρας, από ζήλεια, πνίγει όλα τ' άρσενικά παιδιά του.

Το σφαιρόσωμα

ΣΤΑ σκοτεινά βάθη των 5.500 μέτρων του Ειρηνικού ώκεανού και έπάνω στην καταπράσινη φασφορίζουσα άμμο του δυο πό που έχει σχηματισθή από τα συντρίμματα πολλών θαλασσιών φυτών και χιλιόδων μικροοργανισμών, ζή, κινείται, μεγαλώνει, λαλκαλαιάζει και πεθαίνει το θαλάσσιο ζώο σφαιρόσωμα, που έκ πρώτης όψεως μοιάζει με τόν γνυστό σας άκινό.

Αυτό το είδος του άκινού φέρει άγκάθια πρασινοχρώσα και διαφέρει από τόν κοινό άκινό κατά το ότι όλο του το σώμα φέρει μικρές στρογγυλές τρύπες άπ' όπου έκπέμπουν τα πολύχρωμα άκτίδες φωτός. Με την βοήθεια αυτού του φωτός, το σφαιρόσωμα κινείται και άναζητεί την τροφή του.

Φαντασθήτε για μια στιγμή, τί θαυμάσιο θέαμα παρουσιάζει το ζώο αυτό στις άπείραντες υδάτινες έκτάσεις των ώκεανών που

τό πυκνό κι' άδιαπέραστο σκοτάδι σκεπάζει έγωϊστικά τόν μυστηριώδη φυτικό και ζωικό κόσμο τους. Μ' άν ή ζήλεια κι' έγωϊστρία φύσις προσπάθησε να κρύψη από έμάς τους κοινούς θνητούς τα άφθαστα σε όμορφιά κι' άσυλληπτα σε άρμονία μυστήριά της, ή φιλελεύθερη κι' έρευνητική έπιστήμη, κατώρθωσε να έρθη τα κατάλληλα μέσα να έρευνήση και τα μεγαλύτερα έρεώδη βάθη και να φέρη εις φώς μιάν όλόκληρη άγνωστη περίεργη κι' άφανταστη σε μορφές, ήθη και έθια ζωή που άναστατώς τις γνυστές μέχρι σήμερα βάσεις της βιολογίας και των φυσικών έπιστημών.

Φαντασθήτε λοιπόν ένα όλόκληρο στράτευμα από σφαιρόσωματα να σιγανίζουν φασφρίζοντα στον έσθλο και να κορπούν προς όλες τις διευθύνσεις τις ποικιλόχρωμες και μαγικές άκτινες τους. Φαντασθήτε άνάμεσα άπ' αυτά τα έχινόεδη, τις άμέτρητες μορφές των άλλων σπανίων ψαριών, με το διαφανές σάν γυαλί σώμα, με το λεπτό σώμα σαν μεταξωτή κορδέλλα, με το τριγωνικό σώμα και τα μεγάλα τηλεσκοπικά μάτια, με το πριμνίστο στόμα που μοιάζει σαν φούε, με όσάρθρο, με τις φωτεινές κεραίες που όρδυνώνονται, βεζιά κι' άρσιστρα άπ' το κεφάλι τους, άνάμεσα από τα διάφορα άσυλληπτα σε κομψότητα σώματος, χρώμα κι' άποχρώσεις κοχύλια, τα διάφορα ζώα—δένδρα και ζώα—λουλούδια, όπως τα κοράλλια, τις μαδρεπόρες, τις θαλάσσιες άνεμόνες κι' άλλα να κινούνται, να ένεδρεύουν για να πιάσουν τα θύματά τους, να έρωτοτροπούν, να παλεύουν ή και να κάνουν άμέριμνα τόν περίπλοκο τους άνάμεσα από την πλούσια και άφθαστη σε σχήματα και χρώματα θάλασση της υδρας άβυσσου. Δέν πιστεύω ούτε στα παραμύθια της Χαλμιάς να έρσκειται ένα τέτοιο άσυλληπτο σε μεγαλοπρέπεια, άάναστατο σε ποικιλία και άρτιο σε τέχνη ταμνάλ. Έδώ κι' ο πιο όλιος της και ο πιο άπιστος δέν μπορεί παρά να άνακραύξει: «Ως θαυμάστα τα έργα σου, Κύριε...».

Παρασούρηκα άπ' την περιγραφή της άβυσσου και έξέχασα να σας πω και δυο λόγια για τόν φίλο μας κύριο σφαιρόσωμα.

Η κυρία σφαιρόσωμα γεννά τα καμιά 850.000 αυγά της περιτυλιγμένα μέσα σε μια διαφανή και στερεά μεμβράνη που την σύρει και την κρεμάει σ' ένα κλαδί θαλάσσιου δένδρου. Τα μικρά χρειάζονται 11 μέρες για να σκάσουν από τ' αυγό και μόλις έγουν, ή μητέρα τους τα τοποθετεί σε μια λακκούβα που έχει στη μέση της πλάτης της και τα μεταφέρει τμηματικά θέατα άνάμεσα άπ' τις πυκνές άποικίες των κοράλλιων.

Έκεί μέσα στο κοράλλινο περιβάλλον περνούν όλες τους τις μεταμορφώσεις και μένουν ως ότου γίνουν όμοια με τούς γονείς τους.

Ο δράκος

Ο δράκος ή καλύτερα ο δράκων είναι ένα περίεργο έρπετο που συναντάται σήμερα μόνον στο νησί της Σίνδης και στην Σιγκαπούρη.

Ο δράκος διαφέρει άπ' όλα τ' άλλα έρπετα, γιατί στο πλάγιό του σώματος που φέρει δυο φαρδιές δερματίνες άποφύσεις έν είδους πτερών.

Τό σώμα του, όπως και όλων των άλλων φιδιών, είναι μακρόστενο και πολλές φορές τό πάχος του φθάνει τους 35—40 πόντους, το δε μήκος του τα 2,50—3 μέτρα. Το κεφάλι του είναι πλατύ προς το έπάνω μέρος του, τα μάτια του μεγάλα και θγαλμένα έξω από τις κόγχες, γι' αυτό και προστατεύονται κι' από άγκαθωτά λείπια, και το στόμα του χωδές. Τις δερματίνες πτερωτές άποφύσεις στήριζει στη γη όταν πρόκειται να πηδήση μακριά κι' έτσι σ' αυτό τα πηδήματα φαίνεται μάλλον πως πετά παρά πως πηδά.

Λόγω της έδιορρόθιμης φυσιογνωμίας του, των φιδιών, των μεγάλων και γυαλιστερών ματιών του και των πτερών του, οι έθιγενείς της Σίνδης θεωρούν αυτό το έρπετο ως ποσοπονητικό του διαβόλου, ενώ οι έθιγενείς της Σιγκαπούρης το λατρεύουν ως θεότητα του καλού και γίνονται προς τιμήν του μεγάλες νυκτερινές τελετές στις όποιες παρίσταται κι' ένας δράκος. Οι τελετές πούσουν κι' ο κόσμος άποσπασμένα τροπαίμια άν τήχον ό δράκος πετάει και δαγκώνει με τα φαρμακερά δοντάκια του κηφισόν από τούς έθιγενείς. Αυτό θα πη πως ό δράκος έκνευει ποιήθηκε από τόν τρόπο της λατρείας του κι' όποιος πεθαίνει από το δαγκώμα του κατατάσσεται από τούς έθιγενείς των μερών έκνευον στην χορεία των έθνικών ήρώων!

Μην έκπληκτοσθε για τις ίδιες που έχουν οι έθιγενείς της Σίνδης και της Σιγκαπούρης, οτι, γιατί και πολλοί άρχαιοι λαοί, όπως οι

Έλληνες, οι Αιγύπτιοι και οι Ρωμαίοι θεωρούσαν τόν δράκο ως το μυθικό τέρας—φίδι, που τα μάτια του σκοτώναν σαν κεραυνός και το στόμα του έβγαζε φωτιά, που όποιος έρσκόταν κοντά και τις άένειες, πέβαινε ά μέσως με τρομερούς πόνους.

Στους άρχαίους Αιγυπτίους το φοβερό αιδό, το φίδι ήταν γνωστό με το όνομα Άπιδ, φιδί και άντιπροσώπευε το νικημένο κακό από τόν Όσιριδα.

Οι Χαλδαίοι πίστευαν πως ή θεά Τιανά, άπ' την όποία γεννήθηκε το Χάος, και που έφερνε την άμαρτία και το θάνατο, φανερώνταν στους μελλοθάνατους παίρνοντας τη μορφή του φοβερού αυτού φιδιού, του δράκοντος.

Άπό τούς Άσσυρίους και τούς Αιγυπτίους, ή λατρεία του δράκου διεδόθη και στους Έβραίους που τόν περιποιούντο στις έρήμους και τόν θεωρούσαν ως φυλαχτό γιατί νόμιζαν πως τρώει όλα τ' άλλα φαρμακερά φιδιά. Τό είδωλο αυτό καθώς και πολλά άλλα άπηγόρευσε να λατρεύεται από τούς Έβραίους ό έσκιους Έζεκίας.

Οι άρχαιοι Έλληνες θεωρούσαν τόν δράκο ως ένα από τις φοβερότερες μάστιγες και έπαιστρούσαν έναντίον του τούς διάφορους ήρώες για να τόν έξολοθρεύουν. Σε πολλές άρχαίες έλληνικές γλυπτές παραστάσεις άπεικονίζεται ο δράκος. Κατά την μυθολογία, ο γυιός του Λυκούργου Άργέμωρος είχε τρανικό θάνατο από τα δαγκώματα που του έκανε ο δράκος τη στιγμή που είχε σκύψει σε μια πηγή για να πιη νερό.

Η καρακάξα

Η καρακάξα, που έπιστημονικά λέγεται κάρκινος, είναι από τα γνωστότερα πουλιά του τόπου μας και ζή μέσα στα δάση, τούς κήπους και τα χωράφια. Η τροφή της άποτελείται από διάφορους σπόρους, καρπούς, σκουλήκια και ποικίλια.

Είναι από τα πονηρότερα και έξυπνότερα πουλιά. Τη φωλιά της τη χτίζει έπάνω στα δένδρα, αλλά για να είναι σίγουρη στις τα μικρά της δέν άμα διατρέχουν κανέναν κίνδυνο για να καταφαγούνταν από άσκαρτικά πουλιά, χτίζει τέσσερις ή πέντε φωλιές σε φανερό μέρος και μια φωλιά άνάμεσα στα πυκνά φυλάμια ενός άλλου δένδρου.

Η καρακάξα εξημερώνεται εύκολα και μπορεί να συνοδεύει παντού τόν άνθρωπο. Η φωνή της, όταν έρσκειται σε άγρία κατάσταση, είναι σκληρή κι' άντιπαθητική, μά όταν εξημερωθή γίνεται άπαλη κι' ευχάριστη. Έπίσης εύκολα μάθαινει να κελαιάζει ήμιμου, μένη τις φωνές άλλων πουλιών, να προσφέρει μικρές φράσεις και να κάνει διάφορα παιχνίδια.

Ο Πλούταρχος άναφέρει ότι κάποιος κουρεός είχε μια σπουδαία καρακάξα, που κελαιάδουσε και έμίμειτο διάφορες φωνές στην πόρτα του κουρεούτου. Μια μέρα κάποιος σκληρικός στήθηκεν έξω από το κουρεούτο κι' έσάπισαν ένα τραγούδι. Άπό κείνη τη στιγμή ή καρακάξα έπαψε να κελαιάζει και δύο μέρες στη σειρά έμεινε νηστική και σκεπτική. Την τρίτη όμας μέρα, έρχισε να κελαιάζει πάλι όπως πάλαι ποτέ, τραγουδού που είχε άκούσει από τούς σκληρικούς.

Στη Ναντή της Γαλλίας ένας ερηνιστής είχε μια τεταμένη καρακάξα, που τόν συντράφει στο φαγητό που και στούς μακρονοίς έξοχικούς διατηρούσε του.

Ο ερηνιστής διατηρούσε κι' ένα μεγάλο κοπάδι από πάπιες που κάθε πρωί τις ώδηγούσε στα χωράφια ή υπηρέτρια του για να έδωκουν. Μια μέρα ή υπηρέτρια πήγε σε κάποιον δουλειά κι' έπειδή άργησε να γυρίσει ή καρακάξα μάζωσε τις πάπιες και τις ώδηγησε στο συνηθισμένο μέρος της δοσικής τους. Όποια πάπια δυστροπούσε ν' άκολουθού ήθη τις άλλες, την έτοιμαγε με το ράμφος της και την άναγκάζει ν' άκολουθήση το κοπάδι.

Άπό κείνη την ήμερα ή υπηρέτρια άφηνε πια μόνη την καρακάξα να οδηγεί στα χωράφια τις πάπιες.

Ο ερηνιστής συχνά έσφαζε τις πάπιες κι' έτσι σιγά σιγά το κοπάδι όσο γίνανε και λιγώστανε. Η καρακάξα το έδειξε με έναν μόνον πάπια της αυτή. Τέλος έμεινε μια πάπια που έσκαλοδοθούσε ή καρακάξα να την οδηγεί στη δοσική. Μια μέρα ήρθε κι' ή πιασμένη τελευταία πάπια να σφαγεί για να προσφέρει το κρέας της στον λαίμαργο ερηνιστή. Τη στιγμή που ή υπηρέτρια είχε πιάσει την πάπια κι' ήταν έτοιμη να την σφαγή, ή καρακάξα δέν άστάσε, ώρμησε κατ' έπάνω της, της έξωχισε το πρόσωπο με τα νύχια της και με το ράμφος της κι' έφυγε άπ' το σπίτι του ερηνιστικού, για να μην έαυανούσι ποτέ πάλι...

Α. Ν. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η στήλη της μεγάλης φίλης

Αγαπητά μου παιδιά,
Σήμερα θα σας πω λίγα λόγια για το πώς διαπαιδαγωγούνται και καθοδηγούνται στη ζωή τα μικρά Έλληνόπουλα, που αύριο θα γίνουν οι πολίτες του τόσου προωδευμένου αυτού κράτους της Απώ Ανατολής.

Σε όλα, λοιπόν, τα προκαταρκτικά εκπαιδευτικά σχολεία, οι μικροί μαθηταί μαθαίνουν απέξω τις παρακάτω δέκα εντολές, οι οποίες ρυθμίζουν ολόκληρη τη μελλοντική ζωή τους.

1) Έσο πιστός και εύλαβης στον αυτοκράτορα (άγαπα και θυσιάζου για την πατρίδα σου).

2) Σέβου τους γονείς σου με όλην την εγκραδύτητα και ευγνωμοσύνην που αξίζει η αγάπη τους.

3) Αγάπα τους αδελφούς και τις αδελφές σου, και φροντίζε να συζητάς μαζί τους με όμοιαν και ειρήνην.

4) Ασκηση την θέλησίν σου να υπεργινώ το κακόν και έσο δίκαιος τόσον με τους ξένους και τούς έχθρους, όσον και με τούς δικούς σου.

5) Έχε ως βάσιν την έπιστήμην, ή όποια άποφύγει τά λάθη.

6) Μελέτα το παρελθόν, καταλάβαινε το παρόν, αλλά εργάζου για το μέλλον.

7) Έσο εύπλαστιμος στους δυστυχείς και τούς καταπιεζόμενους. Βοήθει τους μ' όλες σου τις δυνάμεις.

8) Τό κακόν μπαίνει στο σώμα από το στόμα. Πρόσεχε τόν έαυτό σου όταν τρώς όταν πίνεις και όταν μιλάς.

9) Κάποια μετριοφροσύνη στην στάσιν σου, έξασφαλίζει πάντοτε ήθικην άνωτερότητα και ευγενική φιλοδοξία.

10) Τίμα το σπίτι σου και την οικογένειάν σου και διαφύλαττε με προσοχή τις ήθικες αρχές των γονέων σου.

Δέν σάς φαίνεται, αγαπητά μου παιδιά, ότι οι έντολές αυτές μπορούσαν μιά γαρά ν' αποτελέσουν και την βάση της διαπαιδαγωγικής των μικρών μαθητών όλου του πολιτισμένου κόσμου; «Έχετε τις λοιπόν κι' εσείς υπ' όψει σας και φροντίζετε να τις τηρήτε, αδιάφορο άν δέν σάς τó επιβάλή κανείς».

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΑΣ ΦΙΛΗ
Ένα έξυπνο παιχίδι
Τι ηλικία είχαν

Σε δυό τρείς εβδομάδες τó φθινόπωρο μάς εγκαταλείπει ένα μπαλόνι στο χειμώνα. Τις ατέλειωτες, λοιπόν, χειμωνιάτικες βραδιές τις περνά κανείς πιδ εύ-

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΟΗΣΑΥΡΟΣ

χαρίστα, όταν έχη γύρω του μιά καλή συντροφιά και διασκεδάσει με διάφορα έξυπνα παιχνίδια που μαζί με την εύχαρίστησιν που δίνουν, άκονίζουν και τó πνεύμα και πλουτίζουν τις γνώσεις μας.

Τέτοια παιχνίδια υπάρχουν βέβαια πολλά, σήμερα όμως θα σας μάθω ένα καινούργιο, που άρχισε να κάνει τό γύρο της Ευρώπης πριν από λίγον καιρό.

Είναι απλό, εύχαριστο και διδακτικό. Ίδού άλλωστε ό μηχανισμός του:

Ορίζεται ένας άρχηγός, άς πούμε, τού παιχνιδιού, που κάνει την έξής ερώτησιν στην συντροφιά:

—Σε ποιάν ηλικία πέθανε ό Ίούλιος Καίσαρ;

Καθένας με τη σειρά του, άπαντά στην ερώτησιν αυτή. Έκείνος που καθορίζει την άκριβή ηλικία, έξήντα έτών, παίρνει 0 βαθμό. Έκείνος που γελάστηκε κατά έναν χρόνο τιμωρείται με έναν βαθμό, για δυό χρόνια (2) βαθμούς, κ. ο. κ.

Ο άρχηγός τού παιχνιδιού θα κάνει πέντε ερωτήσεις και μετά θα άθροισθούν οι βαθμοί τού καθενός. Έκείνος που θα έχη τούς όλιγοτέρους, θα άναγκασθώ νικήτης.

Μετά τόν μικρό αυτόν κύκλο των πέντε ερωτήσεων, θα έλεγε νέος άρχηγός τού παιχνιδιού, ένω ό προηγούμενος θα καθίστα μαζί με τούς άλλους, για να βαθμολογηθώ κι' αυτός.

Όταν πιά, με τη σειρά τους, όλοι οι μετέχοντες τού παιχνιδιού γίνουν άρχηγοί και κάνουν τις πέντε σχετικές τους ερωτήσεις, γίνεται γενική άθροισσις των βαθμών τού καθενός και, φυσικά, εκείνος που θα συγκεντρώση τούς όλιγοτέρους βαθμούς άναγκάζεται ό νικήτης της βραδιάς.

Για να σας διευκολύνω στο παιχνίδι αυτό, σάς παραθέτω μερικά στοιχεία όρθών άπαντήσεων στην ερώτησιν: «Σε ποιάν ηλικία πέθαναν;» Φυσικά θα περιορισθώ μόνον σέ ξένα ιστορικά πρόσωπα, γιατί θέλω να πιστεύω ότι όλοι σας, από τó μάθημα της Έλληνικής Ιστορίας, θα έχετε βέβαια όλα τα σχετικά με τούς άρχαίους προγόνους μας και τούς νεωτέρους, τού ήρωϊκού 21.

Σημειώσετε, λοιπόν, στο μυαλό σας τις πιδ κάτω χρονολογίες:

Ο αυτοκράτωρ Μάρκος Αντώνιος, 61 έτών.

Ο Καρλομάγνος, 72 έτών.

Η Μαρία Στούαρτ, 45 έτών.

Ο Έρρίκος 4ος, 38 έτών.

Ο Ναπολέων Βοναπάρτης, 52 έτών.

Ο Βίκτωρ Έμμανουήλ ό Β', βασιλεύς της Ιταλίας 58 έτών.

Ο Φραγκίσκος Ίωσήφ, αυτοκράτωρ της Αυστρίας 84 έτών.

Ο κόμης Μόλντε, 91 έτών.

Ο Γκαριμπάλντι και ό στρατάρχης Μπαζαίν, 77 έτών.

Ο στρατάρχης Μαν Μαόν, 85 έτών.

Ο Άγγλος Ναύαρχος Νέλσον, 74 έτών.

Ο Πάπας Σίξτος ό 5ος, 80 έτών.

Οί Πάπας Βονιφάκιος ό 8ος και Πίος ό 1ος, 86 έτών.

Ο «συνήγους Καγκελλάριος» Βάσμαρ, 83 έτών.

Ο Αυστριακός Καγκελλάριος Μέττερνιχ, 86 έτών.

Ο Πρόεδρος των Ήνωμένων Πολιτειών Λίνκολν, 56 έτών.

Ο Μέγας Ιταλός πολιτικός Καβούρ, 51 έτών.

Ο έξοχος συνθέτης Βέρντι, 88 έτών.

Μεταξύ των μεγάλων άποθανόντων μου σικών, προσθέτω ακόμη τούς: Σποντίνι, 77 έτών, Ροσσίνι 76, Γκουνό, Λίστι, Γκλόκ και Μέγιερπερ 72, Βάγνερ, Παλεστρίνα, Πουτσίνι, 67, Μπάχ 65, Μπαχ 64, Μπετόβεν 57, Ντονιζέτι 51, Σοπέν 40, Μότσαρτ 35, Μπελλίνι 34.

Ακόμα μπορούμε ν' αναφέρουμε τούς μεγάλους των Τεχνών, των Γραμμάτων και της Έπιστήμης:

Λόρδος Βύρων 35 έτών, Σύλλερ 46, Δομινίκιος Κιμαρόζα 47, Τάσσο 51, Σαίξπηρ 52, Ντάντε Άλνικιέρ 56, Μακιαβέλι, Σαλβατώρ, Ρόζα 53, Αρίστος, Ρακίνας 60, Άρχιμήδης, Κικέρων, Μαρτίνος Λούθηρος Ρούμπενς 66, Μίλτον Ζάν-Ζαν Ρουσσώ, Διονύσιος Νταβίντσι 67, Ίωσήφ Καρπούτσι 71, Δαρβίνος 73, Λαφονταίν 74, Γκαίτε 77, Κορνήλιος, Γαλιλαίος, Βόλτα 78, Φραγκλίνος 84 Πιτινέν 99.

Και τώρα αγαπητά μου παιδιά έφωδιασμένα μ' άρκετες πληροφορίες, μπορείτε ν' άρχίσετε άμέσως τó διδακτικό αυτό παιχνίδι, άν' τó όποιο άρκετά έχετε νά ώφεληθήτε.

ΕΠΗ

Παιδικό πνεύμα

Ο δάσκαλος: Για πές μου Λεωνίδα, πώς έξηγείς τó ότι τά χειλιδόνια έπιστρέφουν κάθε χρόνο στην ίδια τους φωλιά χωρίς νά κάνουν λάθος;

Λεωνίδα: Μά..., κύριε, άκούλουθώντας τά σύμματα τού τηλεγράφου!

★

—Δέν ντρέπεσαι. Τοτό, νά φας τó γλυκίσμα αυτό, χωρίς νά σκεφθής τόν αδελφό σου;

—Τί λέτε, μπαμπά, τόν σκέφθηκα και πολύ μάλιστα. Είχα ένα τέτοιο φόβο μήπως φανή ξαφνικά!...

★

Ο δάσκαλος: Πές μας έσθ Γιωργάκη, άν βάλωμε ένα κομμάτι σίδερο στη βροχή, τί θα συμβή; Γιωργός: Τό σίδερο θα σκουριασί!

Ο δάσκαλος: Κι' άν βάλωμε χρυσό; Γιωργός: Θα έξαφανισθί!

ΟΤΙ ΔΙΑΦΕΡΕΙ

Κινηματογραφικοί άστερες

- 1) Ρ-Μ-Ε-Τ-Ε-Λ-Ρ.
- 2) Π-Τ-Ν-Α-Β-Σ.
- 3) Κ-Ε-Α-Κ-Ρ-Π.
- 4) Γ-Α-Π-Μ-Ρ-Α-Ε.
- 5) Ν-Β-Τ-Φ-Γ-Ε.
- 6) Α-Υ-Α-Ε-Ε-Υ.
- 7) Π-Ε-Ρ-Σ-Ρ-Ι-Μ.
- 8) Ο-Ι-Α-Α-Ν-Ρ.
- 9) Τ-Ν-Ε-Ν-Α-Ι-Ι.
- 10) Σ-Ρ-Μ-Ο-Α-Ι-Ι.
- 11) Ι-Ι-Τ-Ρ-Ρ-Ν-Ε-Ε.
- 12) Ο-Ι-Σ-Β-Λ-Ε.
- 13) Π-Ε-Μ-Α-Ν-Α-Α.
- 14) Τ-Ρ-Θ-Α-Μ-Υ.
- 15) Α-Α-Ν-Τ-Τ-Ι-Ι.

Με την έναρξιν της νέας χειμερινής περιόδου, (ή όποια προμηνύεται έξαιρετικώς ένδιαφέροντα) μέγας άθηναϊκός χειμερινός κινηματογράφος άνέθεσε εις μίαν εταιρίαν φωτεινών διαφημίσεων την κατασκευήν μίας πρωτοτύπου ρεκλάμας, έντός της όποιας θα άνεφεροντο τά όνοματα δεκαπέντε περιφημών κινηματογραφικών άστέρων, οι όποιοι θα ένεφανίζοντο επί της... όδουης αυτού κατά την χειμερινήν περίοδον (1938-39).

Κατά κακήν όμως τύχην, ή έγ καταστάσις έχάλασε και τó θράσυ έμειναν άναμμένα μερικά μόνον γραμμάτια, αυτά που έλέπετε άνωτέρω.

Πολύς κόσμος έμαζεύθηκε όλέποντας τó παράδοξον αυτό θέαμα, όλοι δέ προσπαθούσαν να εύρουν τί περίπου μπορούσαν νά σημαίνουν τά διάφορα αυτά φωτεινά γραμμάτια, χωρίς καμμίαν άπολύτως σημασίαν.

Σεις όμως που γνωρίζετε τώρα ότι άντιπροσωπεύουν τά όνόματα δεκαπέντε άγαπημένων σας άσφαλώς... άστέρων και ότι κάθε παύλα άντικαθίστα ένα χαλασμένο γραμμάτιον, μήπως δύνασθε νά εύρετε τά 15 αυτά παγκοσμίως φήμες... όνόματα;

Α. Δ.

Όνόματα κύρια και όνόματα ουσιαστικά

- 1) Στην δίδοσ άγνοια έκ της Ν. προς την Β. Βωιτιάν, ή ής διέρχεται ή σιδηροδρομική γραμμή Αθηνών-Λαλίας.
- 2) Πόλις της Ν. Δ. Παλαιστίνης, όπου άγγλικήν έντολήν.
- 3) Είς των μεγάλων ποταμών της Μικράς Άσίας, εκδύλων εις την Μεσόγειον, Α. της Μερσίνας.
- 4) Νήσος τού Αιγαίου εκ των Κυκλάδων.
- 5) Πρωτεύουσα γειτονικού κράτους.
- 6) Ποταμός της Ν. Ρωσίας και περιοχή αυτής παρά τάς εκβολάς αυτού.
- 7) Μέγας ποταμός της Άμερικής.
- 8) Τό κύριον κέντρον σταφίδο παραγωγής της Ελλάδος.
- 9) Μέγα κράτος της Άσίας.
- 10) Νήσος τού Σαρωνικού κόλπου.
- 11) Άρχαια πόλις της Μικράς Άσίας έν Λυδία, πατρίς τού Ξενοφάνους.
- 12) Νήσος τού Αιγαίου, Β. Α. της Εύβοίας.

Εάν τώρα οι άνωτέρω διασάφσεις δέν σας άρκούν για νά εύρετε τά διάφορα όνόματα πόλεων, ποταμών και νήσων, ίδού τί σημαίνουν οι ίδιες λέξεις με τόν γύτον πόντος τονισμόν, χρησιμποιούμεναι ως άπλά ουσιαστικά όνόματα:

- 1) Όρυκτόν χρησιμοποιοούμενον ως κόσμημα, λόγω της λάμψους ή της σπανιότητος του.
- 2) Άπεστερωμένη ταυία έξ άραιού ύφασματος, χρησίμου εις έπίδειξιν τραυμάτων.
- 3) Περίοδος 18 έτών και 11 περίπου ημερών, μετά την πάροδον της όποιας, ό ήλιος, ή σελήνη και ή γραμμή των συνδέσεων επαναλαμβάνουν τάς ατέας σχετικώς θέσεις των.
- 4) Παρακολούθησις και καταδωξις πτηνών ή άγριών, προς σκοπόν φόνου ή συλλήψεως αυτών.
- 5) Είνε άπαραίτητη εις τά πλοία, μικρά ή μεγάλα, έμπορικώς ή πολεμικώς, την χρησιμοποιοίην ίδιως όταν εδρiscανται έν τώ λιμένει.
- 6) Τιμητικός τίτλος εκ Ίσπα

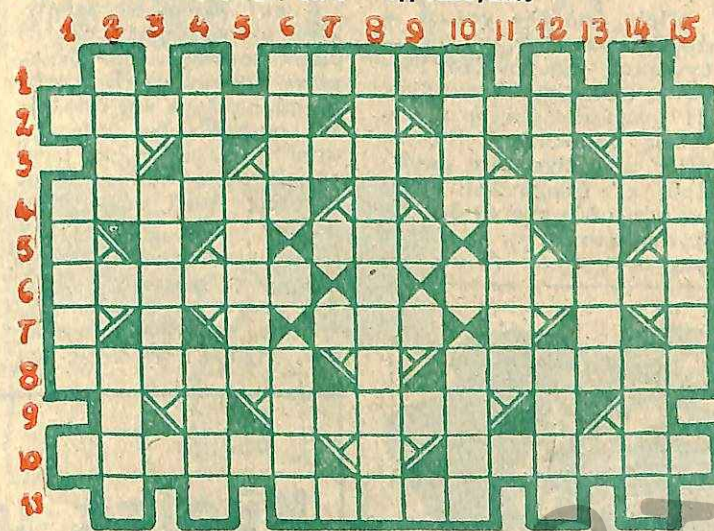
Σταυρόλεξον άριθ. 22

Οριζοντίως

- 1) Τόν έλέπουν διαρκώς οι κά τοικοι των πόλεων.
- 2) Τόπος τιμωρίας παρανόμων πράξεων — Η παρουσία αυτής έντός ενός διαμερίσματος σημαίνει άκαθαρόταν.
- 3) Αί γελοιογραφίαι μας, σκοπόν έχουν νά τόν προκαλέσουν.
- 4) Σήμερον εις την σχεδόν άπαραίτητος εις την έκτέλεσιν οιασδήποτε εργασίας.— Έπ' αύτού έκάθησε μετά τόν κατακλυσμόν ή κλωστής τού Νάε.
- 5) Θεός της άρχαίας έλληνικής Μυθολογίας.
- 6) Έπιθυμία, θέλησις συναισ, συγκατάθεσις.— Ποτέ θελόν, χρησιμοποιοούμενον τακτικά, δέχ πρέπει νά παραμείν... διότι

Καθέτως

- 1) Ο περιφημότερος έγγραφη άσφαλώς υπό τού Αισώπου.
- 2) Η λέξις αυτή διαίρει τούς μεν ανθρώπους εις πέντε, τó δέ χαρτοπαίγιον εις τέσσαρα μέρη. Έπιθετον τó όποϊον δίδεται συχνάκις εις τά καθίσματα των θεάτρων της πρωτεύουσας.
- 3) Άνθρωποι εις τούς όποιους λείπει ένα μέλος τού σώματος.
- 4) Δίδεται ως παράδειγμα λευκάτης.— Άριθμητικόν.
- 5) Άνθρωπος δόσκων άγέλην ζώων και μετ' αυτών περιπλανώμενος από τόπου εις τόπον.
- 6) Η τού πετρελαίου έχει από χρηματικής άπόψεως περισσοτέραν αξίαν από την τού ύδατος.— Μέγας λιμήν της Άλγερίας επί της Μεσογείου.

τότε καταστρέφεται πολύ σύντομα.

7) Μέρος τού προσώπου, τó δργانون μίας των πέντε αισθήσεων.

8) Η έκτέλεσις αυτού άποτελεί εργασία τού σκιστογράφου μας.— Υπήρχεν άλλοτε εις Ρωσίαν.

9) Συμφωνία και ίδία ώρισμένος όρος συθέσεως παρά άρχαίσις, έκάστη των θεμελιωδών διατάξεων της λυκοϋργίας νομοθεσίας.

10) Γίνονται κατά την διάρκειαν της νυκτός και εις άς επί τó πλείστον εύχάριστα— άπάρχουν όμως και δυσάρεστα.— Παρακλήνσις, παρότρυνσις, προτροπή (μεταφορική σημασία).

11) Μέγας θράχος έξέχων ύπερ την έπιφάνειαν της θαλάσσης.

8) Ο έκτελών έπιμεταλλώσεις δι' ήλεκτρικού ρεύματος.

10) Θεραπευτικός τύπος τού όνόματος Άλεξάνδρα — Πτηνόν έχον μακροτάτην ουράν και ύπεροχον πτέρωμα.

11) Νήσος της Μεσογείου, άγνηκισα εις την Ιταλίαν.

12) Δρόμος χωρίς... κινηματογραφικόν έργον της παρελθούσης έβδομάδος.— Θεός αλλά και πλανήτης.

13) Προνόμιον τó όποϊον κατέχουν άπαραίτητως οι πολιτικοί και οι δικηγόροι.

14) Παλόντιον άντί χρημάτων.— Ζών των παρθένων δασών των... τεσσάρων ήπειρών εις την Ευρώπην ύπάρχον μόνον... εις μικρόν σχήμα.

15) Δέν ύπάρχει καμμία λέξις της παρούσης φράσεως, επί της όποιας νά μνη τίθεται.

ΠΑΡΑΣΚ ΚΑΡΔΑΡΑ

νία, Ιταλία και Πορτογαλία.

7) Είδος πολυτίμου λίθου, σπάνιον όρυκτόν χρώματος πρασίνου.

8) Υψηλόν οικοδόμημα, όχυνρόν, κατάλληλον προς άμυναν πόλεως ή φρουρίου.

9) Φάρμακον πικρόν, τονωτικόν και άντιπυρετικόν κατά της ελονώσεως.

10) Έσοδον εκ τόκων, ένοίκιον κλπ.

11) Κορυφή οίκιας και ίδία ή άνωτάτη όριζοντία δοκός της στέγης μεταφορικώς: τó ύψιστον σημείον.

12) Βράχος έξέχων της έπιφανείας της θαλάσσης— μεταφορικώς: σημαντικόν έμπόδιον.

Α. ΔΕΠ.

Αι λύσεις του προηγούμενου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 21ον

Οριζοντίως

- 1) ΑΝΙΟΣ.
- 2) ΑΝΑΝΙΑΣ.
- 3) ΕΝ — ΕΝ.
- 4) ΩΤΙΣ — ΜΗ.
- 5) ΣΙΝΑ — ΑΔΗΣ.
- 6) ΦΩΣ — ΧΗΝ.
- 7) ΙΔΗ.
- 8) ΝΙ — ΡΟ.
- 9) ΑΛΩΝΙΟΝ.
- 10) Η.
- 11) ΗΤΑ.

Καθέτως

- 1) ΕΩΣ.
- 2) ΑΝΤΙΦΩΝΑ.
- 3) ΑΝ — ΙΝΩ — ΙΑΗ.
- 4) ΝΑ — ΣΑΣΑ — ΩΔΗ.
- 5) ΙΝΩ — ΝΟΤΑ.
- 6) ΟΙ — ΜΑ' — ΙΝΑ.
- 7) ΣΑ — ΔΑΗ — ΡΩΗ.
- 8) ΣΕ — ΑΛΗΝΙΟΝ.
- 9) ΝΑΣ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Άριθμός 12

Ο Μάρκος έξέστεινε την τροφή του σ' ένα ηλεκτρικό καμινέτο. Γι' αυτό είχε καταναλώσει ηλεκτρικόν ρεύμα, χωρίς νά έχη δόλου άνάγει φώτα... Τά δεύτερα τού ήσαν τελείως άχρηστα, δεδομένου ότι τίς νύκτες έβγαίνει και εργάζεσταν!

ΛΕΞΕΙΣ

Άριθμός 2

Μήτηρ — Ρήτωρ — Πιστηρ
Υπερ — Άσθη — Μηνιωρ
Οναρ — Ωσθη — Πάνθηρ
Ρυθη — Άνηρ — Μέντωρ
Σωθη — Υδωρ — Άνθηρ
Δημοσιεύομεν άνωτέρω δέκα πέντε λέξεις οι όποιες τελειώνουν εις «Ρ».

Άριθμός 3

Ρήγμα — Μίγμα — Κήρυγμα
Δεγμα — Πράγμα — Νύγμα
Ανοίγμα — Τάγμα — Σίγμα
Αλλagma — Δόγμα — Δηγμα
Σίγμα — Όργωμα — Σάγμα
Δημοσιεύομεν άνωτέρω δέκα πέντε λέξεις οι όποιες τελειώνουν εις «ΓΜ».

Και στις δύο περιπτώσεις ό πάροχον πολλές άλλες λέξεις που άπαντούν στα δύο προβλήματα και οι όποιες δέν δημοσιεύονται εις τούς άνωτέρω πίνακες.

ΟΡΘΟΝ Ή ΛΑΘΑ ΣΜΕΝΟΝ

- 1) ΟΡΘΟΝ.
- 2) ΛΑΘΑ ΣΜΕΝΟΝ.
- 3) ΟΡΘΟΝ.
- 4) ΛΑΘΑ ΣΜΕΝΟΝ. (Η Νορβηγία έχει κοινή σύνορα μετ' τής Σουηδίας).
- 5) ΛΑΘΑ ΣΜΕΝΟΝ. (Η Μαρία Σούαρτ έξετέλεσθη εις Αγ' Άλταν).
- 6) ΟΡΘΟΝ. (Μία εις Μικράν Άσίαν, μία εις την Άργεντινή και μία εις τó γαλλικό Σουδάν της Άφρικής).
- 7) ΛΑΘΑ ΣΜΕΝΟΝ. (Τό άποτέλεσμα αυτό καταρδώνεται όταν ένωθί ό Μισισσιπί μετά τού Μισσουρι).

8) ΟΡΘΟΝ.

9) ΟΡΘΟΝ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥ ΘΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΜΑΣ ΦΥΛΛΟΝ.

Οι μυστικές ιστορίες

Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύπτεται κάτω από το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά από της παρούσης σελίδος σε όλες τις αναγνωστικές μας της έμπιστευόμενες ψυχικές τους περιπέτειες, για την οποία θα είχαν ανάγκη κάποιας συμβουλής.

Απελπισμένη ύπαρξις

Θέλετε ν' ακούσετε μια ιστορία που αρχίζει με γέλια και παιδικές ευτυχισμένες στιγμές για να προχωρήσει μέσα στα θάνατα και στην ανησυχία;

Οι γεροντότεροι από τους αναγνώστες μου θα χαμογελάσουν. Γιατί, τί τὰ θέλετε... Όλοι καί όλες, στά νεύματα μας, είχαμε τέτοιες ιστορίες... Όλοι καί όλες ζήσαμε κάποιο όνειρο, που ή άδυσώπητη πραγματικότητα τό έκουρέλιασε σιγά-σιγά... Λίγοι είνε εκείνοι, οί προνομιούχοι της Μοίρας, που μπόρεσαν να

πραγματοποιήσουν τό όνειρό τους, να δουν τὰ παιδιαστικά ιδανικά τους να τούς χαρίζουν ως τό τέλος τήν ευτυχία...

Ας αφήσουμε όμως τήν «Απελπισμένη Ύπαρξις» να μάς πη μόνη της τό μεγάλο ρομάντσο της ζωής της.

«Πρίν από έξη χρόνια — αρχίζει στο γράμμα της — γνώρισα κάποιον νέο. Μαθητής αυτός, μαθήτρια εγώ. Η γνωριμία μας ήταν έντελώς άπρόοπτη. Κάποια φίλη μου είχε ένα ραντεβού, κι' έπειδή δεν ήθελε να πάη μόνη της να θρῆ τον αγαπημένο της, μ' έπηρε για συντροφιά. (Είσαί βε-

θαία πως δεν έπρόκειτο περί συμπαιγνίας μεταξύ της φίλης σου καί του αγαπημένου της; Χμ...). Ο φίλος της όμως είχε φέρει κι' αυτός ένα φίλο του (τί λέγαμε!). Μου τόν έσύστησαν: ήταν ένας νέος δεκαεπτά έτών, πολύ συνεσταλμένος όμως, πολύ σοβαρό παιδί. Έχωρίσαμε σέ μια ώρα έντελώς τυπικά, έπειτ' από τρεις μέρες όμως έλαβα ένα σημείωμά του. Με παρακαλούσε να μέ ίδι ή ώ τὰ δειλά «σημειώματα» πρὸς «έκείνην» των νέων των δεκαεπτά έτών, κι' ώ τὰ χτυποκάρδια «έκείνης» όταν τὰ λαβαίνει...).

Δέν έπῆγα, αλλά τήν άλλη ημέρα που είχε ραντεβού ή φίλη μου ήλθε πάλι κι' αυτός. (Αρα... τήν άλλη ημέρα έπῆγες, μικρούλα μου! Ω, οί συμπαθητικές μικροπνηριές των άθώων κοριτσιών των δεκαπέντε χρόνων...). Έμιλήσαμε πάλι φιλικά καί από τότε συναντώμεθα τακτικά στον Βασιλικό κήπο μετά τό Σχολείο πότε καί οί τέσσερις μαζί πότε μόνοι μας.»

Τί συμπαθητικό ειδύλλιο. Πώς μάς ξαναφέρει πίσω, στά χρόνια τὰ παιδικά μας — τότε που άλλες έγνοιες δεν είχαμε παρά τις μι-

κροανησυχίες της αγάπης μας, της αγάπης που πρωτοτυπνά στην ψυχή μας καί που μάς κάνει να βλέπουμε με άλλα μάτια τήν πλάση.

Καί ή φίλη μου συνεχίζει:

«Δυό χρόνια εξακολουθήσε αυτή ή κατάσταση, αλλά μου συνέβαινε κάτι περίεργο: όταν ήμουν κοντά του ήθελα να φύγω, κι' ούτε τό χέρι δεν ήθελα να μου πιάση, όταν πάλι ήμουν μακριά του ήθελα να τόν δω... Φαίνεται πως καί σ' αυτόν συνέβαινε τό ίδιο, γιατί ενώ τὰ γράμματά του ήταν πολύ θερμά, όταν συναντώμεθα έν τούτοις μιλούσαμε λίγο, σάν ντροπισσάμενοι, κι' έχωριζαμε...»

Περνούσε έτσι ό καιρός. Τά ραντεβού γίνονταν πότε άραιά, πότε τακτικά καί φλογερά. Η φίλη μου, μεγάλη κοπέλλα πιά, διαρίσθηκε, πήγε στην έπαρχια. Ο νέος έμεινε έδω καί μπήκε υπάλληλος σέ μια εταιρία. Κι' ή αγάπη τους άρχισε να γίνεται θασανιστική.

Κάθε καλοκαίρι, ή φίλη μου έρχόταν έδω, στους δικούς της. Συναντούσε τόν φίλο της, άρχιζαν όρκοι, δάκρυα, φιλιά, σ' γμέες γεμάτες πάθος κι' αγάπη —

κι' αυτό θαστούσε όσο καί τό καλοκαίρι. Τό φθινόπωρο, πριν χωρισθούν, ό νέος έρχόταν μελαγχολικός στο ραντεβού του, της έφέρετο σκληρά, της έτόνιζε πως δεν τήν αγαπούσε, πως έπρεπε να τόν ξεχάση... Μόλις όμως, ύστερ' από λίγους μήνες ζαναθλεπόντουσαν, καί ή φίλη μου τού ζητούσε τὰ γράμματά της, αυτός έπεφτε στα πόδια της, της ζητούσε συγχώρεσι καί ξανάρχιζε τό ειδύλλιο τους. Η κατάσταση αυτή θαστούσε... Έως τήν ημέρα που θάφευγε αυτή για τήν έπαρχια, όποτε ξανάρχιζαν τὰ ίδια!

Κι' ή «Απελπισμένη Ύπαρξις» μέ ρωτά: τί συμβαίνει; πως να έξηγήση τί στάσι τού αγαπημένου της;

Καλή μου φίλη... Συμβαίνει κάτι πού, δυστυχώς, συμβαίνει σέ πολλά ζευγάρια, στην εποχή μας. Ο φίλος σου, που φαίνεται ότι σ' αγαπά, αλλά συγχρόνως είναι καί φιλότιμο παιδί — έτσι, τουλάχιστον κρίνω απ' όσα μου γράφεις — καταλαβαίνει ότι μέ τό μικρό μισθό του καί μέ τὰ λίγα χρήματα που κερδίζεις εσύ από τήν δουλειά σου, δεν μπορείτε να δημιουργήσετε οικογένεια. Καί γι' αυτό, κάθε τόσο μετανοώνει γιατί, παρασυρόμενος από τήν αγάπη του, καταστρέφει τό μέλλον σου καί τις καλές «τύχες» που σέ αναμένουν πιθανόν...

Τί θα γίνει τώρα; Θα ξεγηθήτε. Είλικρινά, τίμια. Θα εξετάσετε, αντικειμενικά, εάν ή κατάσταση σας ύπάρχει πιθανότης να βελτιωθεί, άν τὰ οικονομικά σας πρόκειται προσηώς να έπιτρέψουν τήν έννοσί σας. Καί εάν μέν ναι, θα περιμένετε. Εάν όχι, θα χωρισθήτε φιλικά, πολιτισμένα, μ' ένα χαμόγελο καρτερίκό, συγκρατώντας τούς λυγμούς σας καί τόν μεγάλο σας πόνο.

Και... θα λησμονήσετε μέ τόν καιρό. Έτσι είναι ή ζωή, αγαπημένη μου μικρούλα.

Ρωμαίον

Από καταβολής κόσμου, αγαπητέ μου, οί νέοι που αγαπούσαν τις νέες τούς τό έλεγαν... ή προφορικώς ή γραπτώς. Η έστω καί δ.ά τρίτου κοινού φίλου — πράγμα εξαιρετικά επικίνδυνον όμως, σέ πληροφορώ... — Άλλος τρόπος δεν υπάρχει. Συνεπώς δεν έχεις παρά να διαλέγης. Σε πληροφορώ όμως, μέ λύπη μου, ότι είναι πρόσ τιμή σου, θέθαια, τό ότι «δέ κυττάξεις κορίτσια» κι' είσαι τό πρότυπον της γειτονιάς — δυστυχώς όμως τό προσόντα αυτά δεν άρκού για ν' αγαπηθής από τήν

«έκείνην» σου...

Α. Χ.

Έλπίζω, έως ότου διαβάσης αυτή μου τήν απάντησι, τό τραύμα της καρδιάς σου να έχη έπούλωθῃ. Διαφορετικά, θα πρέπει να περιμένης να τύχη να συναντηθής πάλι μ' εκείνον, καί τότε, χωρίς να τού μιλήσης καθαρά, με τήν γυναικεία σου πονηρία άπλως καί μέ τήν έμπνευσι της στιγμής, να τόν κάνης να

έννοηση ότι τόν αγαπάς. Να τόν αναγκάσης, με άλλα λόγια, αυτός να έλθῃ πρὸς εσέ. Πρόσεξε μὴ προσθέσης καί άλλη «γκάφα» στις τόσες που έκανες. Ο άνδρας, αγαπητή μου, πρέπει να έχῃ τήν έντύπωσιν ότι κα τ α κ τ α. Τότε μόνον τό αίσθημά του δυναμώνει. Μιά αγάπη που τού προσφέρεται πριν τήν ζητήση, τού γίνεται βαρετή...

ΡΕΑ Ρ.

Καθείς τήν οδοντο-

βουρτσά του

Είναι άπαραίτητο ό καθένας στο σπίτι να έχῃ τήν προσωπικήν του βδοντόβουρτσα. Είναι επικίνδυνο να καθαρίζουν όλοι στο σπίτι τὰ δόντια τους με μίαν μόνον βούρτσα. Γιατί κανείς συντελεστής δεν είναι τόσο ισχυρός διά τήν μετάδοσιν των μικροβίων, όσον ή από κοινού χρησιμοποιμένη οδοντόβουρτσα. Με τήν προσωπικήν οδοντόβουρτσαν, όπου δεν μεταχειρίζεται κανείς άλλος, δύο φορές τήν ημέρα, τό πρωί καί πρό πάντων τό βράδυ πλύνετε τὰ δόντια σας με τήν οδοντόπαστα Χλωροδόντ. Έπίσης τό ζωτερικόν μέρος καί τās μασητικές έπιφανείας. Έξασφαλίσετε μέχρι θαθέως νήματος λευκά καί γερά δόντια.

Οδοντόπαστα Χλωροδόντ

Μυστικά Ωραιότητος όπου κάρνουν τās Γαλλίδας Παγμοσμίως Περιφήμους

Αί κομψαί Γαλλίδες είνε αναμφισβότως αβθαστοι εις τήν τέχνην τού μακιγιαρίσματος. Τό τελευταίο τους μυστικό συλίσταται εις τήν χρῆσιν μιας νέας πούδρας «αεροποιημένης». Μία πούδρα 10 φορές λειοτέρη από ό,τι θα μπορούσε κανείς να φαντασθῇ για δύνατον. Παρασκευασμένη κατά ένα νέον τρόπον καθίσταται τόσο έλαφρά, ώστε απλώνεται κανονικώς καί εννιαιώς επί της έπιδερμίδος σάν ένα αδιόρατο πέπλο ωραιότητος. Δίδει εις τήν έπιδερμίδα φυσικήν όψιν ωραιότητος καί από τās πλέον κολακευτικές, πολύ διαφορετικῃς εις τὰ αποτελέσματά της από τās θαρείας πούδρας, περασμένες μόδας, αί όποιαί δίδουν τήν έντύπωσιν μακιγιαρίσματος. Αυτός ό νέος τρόπος αεροποίησης χρησιμοποιείται τώρα εις τήν παρασκευήν της πούδρας Τοκαλόν... καί ή πούδρα Τοκαλόν περιέχει mousse de creme, ή ύποια τήν ιάμνει να κρατῇ όλην τήν ημέραν. Ο άνεμος, ή βροχή καί ή έφίδρωσις κατά τόν χορόν δεν δύνανται να χαλάσουν τό θαυμάσιον κράμα όπου δίδει ή πούδρα Τοκαλόν. Δοκιμάσατε τό μυστικόν ωραιότητος των Γαλλίδων, τήν «αεροποιημένην» πούδραν Τοκαλόν.

ΚΑΙ ΑΝ ΑΚΟΜΗ ΠΕΡΑΣΑΤΕ ΤΗΝ ΗΛΙΚΙΑ ΤΗΣ
 πρώτης καί δευτέρας νεότητος, μπορείτε να κα-
 μετε τούς άνδρας να σάς λατρεύουν, έχοντας
 μόνον **ΩΡΑΙΟ ΔΕΡΜΑ**
 Τό δερμα τού προσώπου είναι ό δείκτης της
 ηλικίας • Νεανικό δερμα μπορείτε να έχετε καί
 στην πλέον προχωρημένη ηλικία άν χρησιμοποιείτε
ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ
 Η Κρέμα αυτή έχει μέσα της τὰ θαυματουργά υλικά
 που χρειάζεται τό δερμα για να ζωογονείται δια-
 κώς **ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ** σημαίνει **ΝΕΟΤΗΣ-ΩΜΟΡΡΟΙΑ**

FORMA
 ΠΡΟΙΟΝ ΤΗΣ ΑΡΩΜΑΤΟΠΟΙΙΑΣ CANA

Κυρίες μου

Ό,τι λανσάρουν οί μεγάλοι «Μαίτρ» της μόδας στο Παρίσι εις γυναικεία υφάσματα παραλαμβάνεται τακτικώς εις τό ΝΕΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ.

50α Έρμου 50α

Κ. ΠΑΞΙΜΑΔΑ ΚΑΙ ΣΙΑ

Τό ίδρυθέν ειδικώς πρὸς εξυπηρέτησιν σας από τούς άποχωρήσαντας έκ της διαλυθείσης Έταιρείας (Ν. Μορφίνης καί Κ. Παξιμαδάς) κ. κ.

ΚΩΝΣΤ. ΠΑΞΙΜΑΔΑΝ

ΕΜΜ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ

ΙΩΑΝΝΗΝ ΑΔΑΛΗΝ, καί

ΧΡΗΣ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

Σημειώσατε καλώς τήν ΝΕΑΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ:

50α Έρμου 50α

Τηλέφωνον 28.929

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνω-
στας Γερμανικὰς Βαφὰς Φο-
ρεμάτων «ARTI» προσέχετε
τὸ πακετίδιον πρὸ ὅσας δι-
δουν ν' ἀναγράφῃ τὴν παγ-
κοσμίου φήμης Γερμανικὴ
μάρκα

ARTI

Διότι οὕτω καὶ μόνον θὰ εἴ-
σθε βεβαία ὅτι ἀγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικὴν βαφὴν
μάρκας «ARTI». Μόνον αἱ
βαφαὶ μάρκας «ARTI» εἶνε
γνήσιαι Γερμανικαὶ καὶ ἐρ-
χονται ἀπ' εὐθείας ἐκ Γερ-
μανίας ἐντός κλειστῶν πα-
κετιδίων. Ὅλαι αἱ ἄλλαι βα-
φαί, αἱ σήμερον διαφημιζό-
μεναι ὡς δῆθεν παγκοσμίου
φήμης καὶ μετ' ἐξοφάνες
μάρκες χωρὶς ὅμως ν' ἀνα-
φέρουν ὅτι εἶναι Γερμα-
νικαί, δὲν εἶναι ὅχι μόνον
Γερμανικαὶ βαφαί, ἀλλὰ οὐ-
δὲ καὶ εὐρωπαϊκαί.

Συνεπῶς προσέχετε, τὸ
πακετίδιον πρὸ ὅσας δίδουν
ν' ἀναγράφῃ τὴν γνωστὴν
μάρκαν «ARTI», ἄλλως νὰ
μὴ τὸ δέχεσθε.

(Ἐκ τῆς ἐν Ἑλλάδι ἀν-
τιπροσωπείας τῶν Γερ-
μανικῶν χρωματουργεί-
ων «ARTI».)

ΚΟΠΤΙΚΗ ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗ

διὰ τῆς μεθόδου

ΟΡΕ

ἔχει ἀναμφισβήτητα ἀπο-
τελέσματα, ὅπως ἀπέδει-
ξεν ὁ δημοσιευθεὶς εἰς
τὴν ἐφημερίδα «Ἀκρόπο-
λιν» τῆς 8ης Φεβρουαρίου
1938 ὀνομαστικὸς πίναξ
μετὰ τῶν ἀκριβῶν διευ-
θύνσεων ἐννεακοσίων καὶ
πλέον τελειοφοίτων.

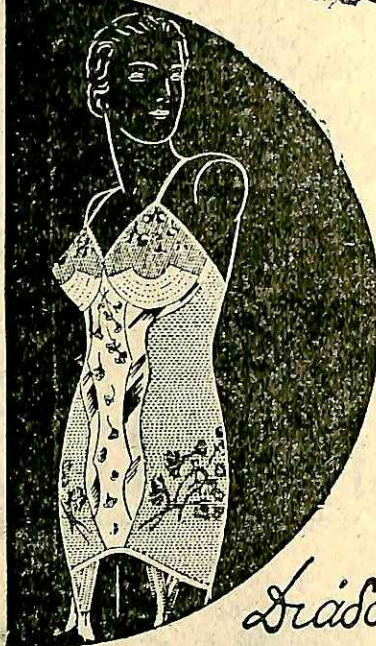
Ἡ εὐκολονόητος καὶ
διὰ τοὺς ἀγράμματους
μέθοδος Ὀρε, διδάσκε-
ται παρὰ τοῦ ἰδίου κ. Ὀ-
ρε, διπλωματούχου τῆς
Ἀκαδημίας CANONÉ τῶν
Παρισίων. Περικλέους 44,
Τηλ. 21-391 καὶ εἰς τὸ
παράρτημα Πειραιῶς, Ἀλ-
κιβιάδου 170, Τηλ. 45.077.
Ζητήσατε κανονισμὸν ἐργ.
Ἐλευθ. Σπουδῶν μετ' Οἰ-
κοτροφείου διευθυνομένου
παρὰ τῆς συζύγου τοῦ κ.
Ὀρε, διπλωματούχου τῆς
Ἀκαδημίας CANONÉ τῶν
Παρισίων.

Ἐγγράφαι καθ' ἐκά-
στην.

ΜΑΡΗ ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΗΝΥΤΩΡ

ΟΙΚΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣ ΤΩ 1912

Η ΤΕΛΕΙΑ ΕΦΑΡ-
ΜΟΓΗ • Η ΚΟΜΨΗ
ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΚΑΙ
Η ΑΝΕΣΙΣ ΤΩΝ
ΚΟΡΣΕΔΩΝ ΜΑΣ
ΕΧΟΥΝ ΑΠΟ 26
ΕΤΩΝ ΔΗΜΙΟΥΡ-
ΓΗΣΕΙ ΤΗΝ ΦΗΜΗΝ
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΑΣ

Διάδοχος τῶν Οἴκου

BERTHE MARCHAUD

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΡΜΟΥ 14 ΤΗΛ 24812

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ
ΤΣΙΜΙΣΚΗ 82

ΣΑΠΟΥΝΙ G O B R A

Τὸ μοναδικὸν καὶ ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν Πυτυρίδαν καὶ
Τριχόπτωσιν.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι. Τηλ. 52.351
ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΙ ΛΙΑΝΙΚΗ

ἡ Μεγαλύτερα
συλλογὴ ὕφασμάτων
δι' ἐπιπλα καὶ κουρτίνες
μετὰ τὰς πλέον εὐθηνὰς τιμὰς
μόνον εἰς τὴν Ἀποθήκην
εἰδῶν ἐπιπλώσεως

ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Φωκίωνος 11.

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ, ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ
Δι' ὅλα τὰ γούστα, δι' ὅλα τὰ σπόρτ.

Χωρὶς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα
τοῦ Οἴκου ΜΠΑΡΡΕΡ τῶν ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Εἰδι-
ΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ καὶ προσωπικὸν ἄρτιον εἰς τὴν
διάθεσίν σας, εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ. - ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ καὶ ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ
ἐλαστικὲς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες
καὶ ἐπίδεσμοι ἐλαστικοὶ IDEAL, VELPEAU κ.λ.π.

Μουσικός

